

காலச்சிற்பம்

Gayatri™

PURE SILK SAREES

Pathi Silk House

காலச்சுவடு
இதழ் 15
செப்டம்பர் 1996

ஆசிரியர் குழு
கண்ணன்
மனுஷ்ய புத்திரன்
தயாரிப்பு உதவி
எம்.எஸ்.
லீலா
அ. பாரதி
வடிவமைப்பு
மைதிலி
நாகம்

தனி இதழ் ரூ. 22
ஆண்டு சந்தா ரூ. 80
இரண்டாண்டு சந்தா ரூ. 120
வெளிநாட்டு சந்தா ரூ. 300
இரண்டாண்டு " ரூ. 500

வெளிநாட்டு
நிறுவனங்களுக்கு US \$15

சந்தாத் தொகையை
'Kalachchuvad' Nagercoil
என்ற பெயரில்
பணவிடையாகவோ
வரைவோலையாகவோ
அனுப்புக. காசோலையாக
அனுப்புகிறவர்கள் ரூ. 10
சேர்த்து அனுப்புக.

மாணவர்களுக்குச்
சிறப்பு சலுகை
ஆண்டு சந்தா ரூ. 50

காலச்சுவடு
151 கே.பி. சாலை
நாகர்கோவில் 629 001
151 K.P. Road
Nagercoil 629 001

ஓர் உரையாடலுக்கான முன்னுரை

அன்பு வாசகர்களுக்கு,

வணக்கம். மீண்டும் ஓர் இதழோடு உங்களிடம் வருகிறோம். காலச்சுவடுக்கும் உங்களுக்குமான உறவின் தளம் தொடர்ந்து விரிவடைந்து வருவதும், பல புதிய வாசகர்களை எட்ட முடிந்திருப்பதும் செயல்படுவதற்கான உற்சாகத்தை அளிப்பவையாக உள்ளன. அத்தோடு அதிக பொறுப்பையும் சுமத்துகின்றன.

உங்களுடைய எதிர்பார்ப்புகளையும், புதிய தேவைகளையும் தமிழ்ப் படைப்பாளிகள், விமர்சகர்கள் முன் வைக்கிறோம். அவர்கள் புதிய பொருளுடைய வரிகளை எழுதுவதற்கும், பழைய வரிகளின் அர்த்தங்களைக் குலைப்பதற்கும் காலச்சுவடு தன் பக்கங்களைத் திறந்து வைத்திருக்கிறது. நவீனத் தமிழ் வாசகர்களுக்குப் பயனுள்ள இதழாகக் காலச்சுவடை வளர்க்க இதழின் பல வெற்றிடங்களை நிரப்ப வேண்டியுள்ளது. அதே சமயம் புதிய வாசகர்களையும் உருவாக்க வேண்டியுள்ளது. இந்த இரண்டு பாதைகளிலும் எங்கள் கைகள் எட்டுகிற அளவு முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளோம்.

ஆக்கபூர்வமான பங்களிப்புச் செய்யும் ஆற்றல் பெற்ற தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பலர் காலச்சுவடிற்கு இதுவரைப் பங்களிக்கவில்லை. சில நியாயமான காரணங்களுடன் கற்பனையான இடைவெளிகளும் சேர்ந்து காலச்சுவடில் பங்களிக்க அவர்கள் தயங்கும் நிலையை ஏற்படுத்தியுள்ளன. முரண்பாடுகளின் இருப்பை அங்கீகரிக்கும் அதேவேளையில் ஆக்கபூர்வமான குரல்களுக்கான பொதுத்தளமாக காலச்சுவடை மாற்ற தொடர்ந்து முயல்வோம். காலச்சுவடின் கடந்த காலத்தை முற்றாக நிராகரிப்பவர்கள் கூட நிகழ் காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் அதை தம்முடையதாக மாற்றிக் கொள்ள முடியும்.

தமிழின் வேறு எந்த தீவிர இதழின் மீதும் இல்லாத அளவு காலச்சுவடு மீது அவதூறுகள் குவிக்கப்படுகின்றன. காலச்சுவடு மீண்டும் வெளிவரும் அறிவிப்பு வெளிவந்த நிலையிலேயே இந்தப் போக்கு முழுத்தீவிரத்துடன் தொடங்கிவிட்டது என்பதிலிருந்து இதழின் உள்ளடக்கத்திற்கும் இந்த அவதூறுகளுக்கும் விசேஷ தொடர்பு இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். வெற்றுப் புகைச்சல்களிலிருந்து எழும் குரோதங்களை காலச்சுவடு பொதுவாகப் பொருட்படுத்துவது இல்லை. ஒரு சிலவற்றிற்கு அதன் அங்கத மதிப்பிற்காக எதிர்வினை செய்கிறது. கைவசம் இருக்கும் அட்டைக் கத்திகளை காற்றில் சுழற்றிப் பார்க்க சிலருக்குக் காலச்சுவடு என்ற மாய எதிரியின் தேவை உள்ளது. தூழலுக்கு விமர்சன பூர்வமாக வினையாற்றும் ஒரு இதழ் பலருக்கு அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்துவது தவிர்க்க முடியாதது.

காலச்சுவடு மீது விழும் அவதூறுகளை எதிர்கொள்ள உங்களுடனான உறவை ஆழப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறோம். உங்களைச் சந்திக்க, உங்களுடைய கருத்துகளை அறிய விரும்புகிறோம். சென்னை, மதுரை, நெல்லை, சேலம் ஆகிய இடங்களில், ஜலலை-ஆகஸ்டு மாதங்களில் காலச்சுவடு விமர்சனக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. தொடர்ந்து தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் விமர்சனக் கூட்டங்கள் நடத்த எண்ணியுள்ளோம். எங்கள் சொல், செயல் பற்றிய உங்களுடைய எதிர்வினைகளைக் கவனமாகக் கேட்கிறோம். எந்தப் பொருள் பற்றியும் கடைசி வரிகளை எழுத நாங்கள் விரும்பவில்லை.

மேலும் உங்களுடன் நேரடியாக உரையாடும் எண்ணத்துடன் காலச்சுவடில் ஒரு புதிய பகுதியை துவங்க நினைக்கிறோம். காலச்சுவடு பற்றி உங்கள் சந்தேகங்களை, குழப்பங்களை, எதிர்பார்ப்புகளை, விசாரணைகளை நீங்கள் கேள்விகளாக எழுதி அனுப்பலாம். பதில் எழுத முயல்கிறோம். இப்பகுதியில் காலச்சுவடு பற்றி மட்டும்தான் நாம் பேசிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் இல்லை. தூழலின் பல்வேறு நிகழ்வுகள் தொடர்பாகவும் உங்கள் கேள்விகள் அமையலாம்.

எந்தக் கேள்விக்கும் எங்களிடம் இறுதியான, தெளிவான பதில் இல்லை என்ற போதிலும், பேசிக்கொண்டிருப்பதில் தவறில்லையே!

மனுஷ்ய புத்திரன்

முன் அட்டை

Water Buffalo Hide Shadow Puppet, Bali. Arjuna, Hero of Wayang Kulit Purwa.

காலச்சுவடு கிடைக்குமிடங்கள்

Higginbothams

சென்னை : சென்ட்ரல், எழும்பூர், கோட்டை; கோவை, ஜோலார்பேட்டை, காட்பாடி, மதுரை, சேலம், தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி ஆகிய ரயில் நிலையங்களில் ஹிக்கின்பாதம்ஸ் புத்தக மையங்களில் கிடைக்கும்.

தில்லிக்குமார், 25, 3ஆவது டிரைவ் க்ராஸ் தெரு, மந்தைவெளி, சென்னை 600 028

முன்றில், 28, 2வது மாடி, சாந்தி காம்ப்ளக்ஸ், 26/3 ரங்கநாதன் தெரு, தி. நகர், சென்னை 600 017

புக் லேன்ட்ஸ், 52C, அடித்தளம், வடக்கு உஸ்மான் ரோடு, சென்னை 600 017

திருமகள் நிலையம், 55 வெங்கட நாராயணா ரோடு, தி. நகர், சென்னை 600 017

விஜயா பதிப்பகம், 20 ராஜ் வீதி, கோவை 641 001

ஷிப்யல் பதிப்பகம், 3 மாரியம்மன் கோவில் வீதி, உப்பிலிபாளையம், கோவை 641 015

துரை. மயங்கன், யாழ் நூலகம், 386, காமராஜர் சாலை, காந்திபுதூர், உப்பிலிபாளையம், கோவை 641 015

நிர்மாஸ்யா, C/o அரவிந்த் டி. ஸ்டோர்ஸ், U.M.C. மார்கெட், ஊட்டி 643 001

தமிழ் இலக்கியக் கழகம், 49 பாரதியார் சாலை, திருச்சி 1 து. காந்தி, மேலூர் (கி), செவல்பட்டி (அஞ்சல்), துவரங்குறிச்சி 621 314, திருச்சி மாவட்டம்

கை. வெங்கடராமன், பத்திரிகை விநியோகஸ்தர், 9, சோலையப்பன் தெரு, கும்பகோணம் 612 001

ஆர். பட்டாபிரமன், 11A, மனந்தியார் தெரு, திருவாரூர் 2 முரசு புத்தக நிலையம், 8 & 9, மணிக்கூண்டு, தஞ்சாவூர் 1 வேர்கள் கலை இலக்கிய அமைப்பு, F-15, டி.எம்.எஸ். மணி சாலை, வட்டம் 8, நெய்வேலி 607 801

வெ. நாராயணன், இலக்கிய வட்டம், 39/C, காமாட்சியம்மன் சன்னதி தெரு, காஞ்சிபுரம் 631 502

ஸ்டேன்டர்டு புக் ஹவுஸ், 55A, மேல் ரத வீதி, (தலைமை தபால் நிலையம் அருகில்) நாகர்கோவில் 629 001

ரோகிணி ரஜன்சீஸ், இந்துக் கல்லூரி சாலை, நாகர்கோவில் 2 பல்லடம் மாணிக்கம், 31, பணிபூந்தர் தெரு, விருத்தாசலம் 1, தென்னார்க்காடு மாவட்டம்

மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மயூரா காம்ப்ளக்ஸ், 48/11 & 12 தாணப்ப முதலி தெரு, மதுரை 625 001

அய்யனார், விநாயகபுரம், தெற்குத் தெரு போஸ்ட், மேலூர் (தாலுகா) மதுரை 625 122

கார்முகில் புத்தக நிலையம், 129A, பாலம் ஸ்டேசன் ரோடு, கோரிபாளையம், மதுரை 625 002

செந்தில் புத்தக நிலையம், நியூ காலேஜ் ஹவுஸ், டவுன்ஹால் ரோடு, மதுரை 625 001

பி. முருகேசன், சரஸ்வதி காபி பார், அண்ணா பேருந்து நிலையம், மதுரை 625 020

எஸ். வெங்கடரூரு, கற்பகம் ஸ்டால், (கோர்ட் எதிரில்) மேலூர் ரோடு, மதுரை 625 020

எஸ். ரகுல், தாஜ் பீடா ஸ்டால், 102 அழகர்கோவில் ரோடு, தமுக்கம் எதிரில், மதுரை 625 020

ஆர். பாலமுருகன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணா ஜூஸ் பார், 2/3, வடக்கு வடம்போக்கி தெரு, மதுரை 625 001

பொன்மறன், வேங்கை பதிப்பகம், 80A, மேலமாசி வீதி, பள்ளிவாசல் சந்து, மதுரை 625 001

புக் ப்ளாஸா, புக் சென்டர், டவுன்ஹால் ரோடு, மதுரை 1

சேதுஸ் புக் சென்டர், 42 புருகநூரணி ரோடு, பழைய பேருந்து நிலையம் அருகில், விருதுநகர் 626 001

கே.எம். மதன்மோகன், சரதுஸ் காபி சென்டர், மெயின் ரோடு, வாடிப்பட்டி 624 218

கே. கருணாநிதி, நியூஸ் & புக் சென்டர், பஸ் ஸ்டாண்டு எதிர்புறம், தேவகோட்டை 623 302

தேவதேவன், 4/5 மணி நகர், தூத்துக்குடி 628 003

குமார் எல்டிரிக்கல்ஸ், 13/77, சுவாமி சன்னதி பஜார், தென்காசி 627 811

தேவி பாரதி, இளநிலை உதவியாளர், அரசு மேல்நிலைப்பள்ளி, முத்தூர் 638 105.

ஆர். சச்சிதானந்தம், 24 நியூ அக்ரஹாரம், கோட்டை, நாமக்கல் 637 001

வள்ளலார் புத்தக நிலையம், 266A, செரி ரோடு, திருவள்ளூர் வர் சிலை சம்பம், சேலம் 1

ஆர். முனியப்பன், மேடா கண்ணுச்சாமி டெட்டிக்கடை, அனைத்து ஆங்கில, தமிழ் பத்திரிகை விற்பனையாளர், 2வது பீட், காரைக்குடி 623 001

குந்தராணி, 22 கண்ணகி நகர் 2ஆம் வீதி, பி.என். ரோடு, திருப்பூர் 641 602

இரா. பாலசுப்ரமணியம், உயர்நிலை உதவியாளர், ஆயுள் காப்பீட்டு கழகம், 35, திருச்சி சாலை, விழுப்புரம் 605 602

தமிழ்மணி, 52, நிலையத் தெரு, சண்முகாபுரம், புதுச்சேரி 9 டாக்டர் க. பஞ்சாங்கம், காசி இல்லம், 20ஆவது தெரு, அவ்வை நகர், புதுச்சேரி 605 008.

உமாபதி, 50 ஈஸ்வர் நகர், ஒதுர் 635 109

நாகர்கோவில், திருநெல்வேலி, மதுரை, திருச்சி ஆகிய ஊர்களில் பத்திரிகைக் கடைகளிலும் கிடைக்கும்.

KAAYYA, 16, 17th E Cross, Indra Nagar, Bangalore 560 038

R. Mahalingam, 17, 1st Floor, Ind Cross, Brahmapuram, Srirampuram, Bangalore 560 021

Dr C. Ravindran, 39/2046 Naiwala Galli, Karol Bagh, New Delhi-110 005

T. Kulasingam, Uthayan Book Centre, Main Street, Point Pedro, SRI LANKA.

Selvam, 145, Glendower Circuit, Scarborough, MIT 2Z7, CANADA.

பதிப்பகம்

151 கே.பி. ரோடு
நாகர்கோவில் 629 001

107 கவிதைகள் - பசுவய்யா (சுந்தர ராமசாமி)
விலை ரூ. 60

ஒரு புளியமரத்தின் கதை - சுந்தர ராமசாமி
விலை ரூ. 50

வி.பி.பி.யில் 107 கவிதைகள் ரூ. 65

ஒரு புளியமரத்தின் கதை ரூ. 55

(காலச்சுவடு சந்தாதாரர்களுக்கு காலச்சுவடு பதிப்பகம் வெளியிடும் புத்தகங்களில் 10% கழிவு உண்டு.

பதிவுத் தபால் இலவசம்)

காலச்சுவடு பழைய இதழ்களின்
. விலை விவரங்கள்

இதழ் 1 முதல் 5 வரை விற்பனைக்குப் பிரதிகள் இல்லை.

இதழ் 6,7,8 தனிப் பிரதி விலை ரூ.15

இதழ் 9 விற்பனைக்கு இல்லை.

இதழ் 10,11,12,13,14 தனிப் பிரதியின் விலை ரூ. 22

9 முதல் 12 வரையிலான இதழ்களின் காலிக்கோ

பைண்ட் தொகுப்பு விலை ரூ.150*

காலச்சுவடு ஆண்டுமலர் 91 விலை ரூ.68*

* பதிவுத் தபால் இலவசம்

<p>கண்ணாடியின் முன்றின்று. . .</p> <p>சி. சிவசேகரம் 11</p>	<p>கேள்வி-பதில்</p> <p>மு. வேலாயுதம் 68</p>	<p>புதுமைப்பித்தன் கடிதங்கள்</p> <p>தொகுப்பு : தொ.மு.சி. 50</p>
<p>சிறுகதைகள்</p> <p>பொறி : சல்மா 5</p> <p>நிலவெளி அச்சம் : சி. மோகன் 64</p>	<p>விவாதம்</p> <p>தமிழவன் 37 பொ. வேல்சாமி 39 கோ. ஜெயபாலன் 41 ஜெயமோகன் 44 ந. முருகேசபாண்டியன் 45 துரை. சீனிச்சாமி 46 சி. சிவசேகரம் 47</p>	<p>கட்டுரை</p> <p>சமூக மாற்றமும் நவீனமயமாக்கலும்</p> <p>அஸ்கர் அலி எஞ்சினியர் தமிழாக்கம் : ஞாநி</p> <p>21</p>
<p>புத்தக மதிப்புரை</p> <p>இரண்டு கவிதை முயற்சிகள் : சின்னக்கபாலி 80 இன்னொரு கவடு : பெ. அய்யனார் 20 ஒற்றை உலகம் : சுந்தர ராமசாமி 33 இயேசு ஒரு நாத்திகர் : ஜே.ஆர்.வி. எட்வர்ட் 67</p> <p>இதழ் அறிமுகம் South Indian Studies இராம. சுந்தரம் 34</p>	<p>மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதை</p> <p>பாம்பு</p> <p>ஜான் ஸ்டீன்பெக் தமிழாக்கம் : தி.அ. ஸ்ரீனிவாசன்</p> <p>54</p> <p>உயிரினங்களின் நிகழ்த்துக்கலையை கனவு காண்கிறோம்</p> <p>வேலு. சரவணன்</p> <p>7</p>	<p>கவிதைகள்</p> <p>மலைச்சாமி 19 பூமா ஈஸ்வரமூர்த்தி 28 சாரு நிவேதிதா 36 மனுஷ்ய புத்திரன் 39 எஸ். ராமநாதன் 49 குத்ரதாரி 63 யவனிகா ஸ்ரீராம் 63</p>
<p>விவாதக் கட்டுரை</p> <p>கருத்துநிலையும் கட்டவிழ்ப்பும் எம்.ஏ. நுஹ்மான்</p> <p>29</p>	<p>ஏழுகடல் தாண்டி 59 வரப்பெற்றோம் 71 எதிர்வினைகள் 72 காலச்சுவடு விமர்சனக் கூட்டம் 75 கடிதங்கள் 77</p>	<p>மைக்கடு</p> <p>பி.எஸ். ராமையா 74</p>

“STANDARD”
FIREWORKS
LIMITED

With best Compliments from

STANDARD FIREWORKS LIMITED

1/3, Thiruthangal Road
Post Box No. 299
Sivakasi 626 123

பொறி

சல்மா

தூங்கி நீண்ட நேரத்திற்குப்பின் அறைக்கதவு தட்டப்படுகிறது, மிருதுவாக. திடுக்கிட்டு விழிக்கிறேன். யார் என்ற கேள்வியும் பதட்டமும் சட்டென பற்றுகிறது. எழுந்திருக்க தயங்கி உட்கார்ந்தே இருக்கிறேன். யாராக இருந்தாலும் தட்டிவிட்டுப் போய்விட மாட்டார்களா என ஏக்கம் படர்கிறது.

கதவு தட்டும் ஒலி படிப்படியாக அதிகரித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. வெகு தொலைவிலிருப்பது போன்று பாவனை செய்து கொள்கிறேன். நொடிக்கு நொடி தட்டுதல்கள் என்னை நெருங்கி வருகின்றன. தட்டவென்று தாறுமாறாய் இருள் நிறைந்த அறை யெங்கும் ஓசைபெருகி நிரம்பிக்கொண்டிருக்கிறது.

திறக்க வேண்டுமென்கிற பிரக்ஞை துளியுமற்ற நிலையில் கதவையே வெறிக்கிறேன். இனியும் திறக்காம லிருக்க இயலாது என்ற நிலையில் பயம் அழுத்துகிறது. நள்ளிரவில் யாரும் அசட்டுத்தனமாக கதவு தட்டப் போவதில்லை. நாளை சமையலைப் பற்றியோ, வேலைக்காரப் பெண் வராததைப் பற்றியோ சொல்லப் போவதில்லை. அது ஒரு கெட்ட செய்தியாக இருக்கக் கூடும். இதே போன்று பல நடு இரவுகளில் சொல்லப் பட்ட செய்திகள் மோசமானவை, சூழலையே அழித் தவை. இப்பொழுதெல்லாம் கதவு தட்டும் ஒலியே பயம் கொள்ளச் செய்கிறது. கதவு தட்டப்படுதலை எதிர் நோக் கியே இரவுகளை தொடர்வது தாங்க இயலாத துன்ப மாகவே மாறிவிட்டது.

திடீரென அறையெங் கும் வெளிச்சம் பரவி என்னைக் கலைக்கிறது.

“சனியனே, கண்ணத் தொறந்து பார்த்துக் கிட்டுத்தான் கதவத் தொறக்காம உட்கார்ந் திருக்கியா?”

தூக்கம் கலைந்த கோபத்தில் கத்திக் கொண்டே கதவைத் திறக்கப் போகிறான். அவ னுக்கு எல்லாவற்றையும் விட தூக்கம் தான் முக்கியம்.

அவன் கதவை நெருங்க எடுத்துவைக் கும் ஒவ்வொரு அடியும் அதிர்கிறது எனக்குள். கதவுக்குப் பின்னிருந்து என்ன செய்தி வரப்போ கிறதோ யா அல்லாஹ்! இதயம் முணுமுணுத்துத் துடிக்கிறது வேகமாக.

ஒடிப்போய் அவனது கைகளைப் பிடித்துத் தடுக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது.

கதவின் தாழ்ப்பாளை மிகுந்த சத்தத்தோடு இழுத்து திறக்கிறான், குழந்தை விழித்துக்கொள்ளப் போகிறதே என்கிற நினைவின்றி. வெளியில் யாரோ நின்று அவனிடம் மெலிதாகப் பேசுவது கேட்கிறது. கிசகிசப் பாய் ஒலிக்கும் குரல். புரியாமல் கவனித்துக் கேட்க முற்பட்டேன். பேசுவது யார் என்று பார்க்கலாமே என்ற எண்ணத்தில் படுக்கையிலிருந்தபடியே எட்டிப் பார்க் கிறேன், முகத்தைப் பார்த்தாவது செய்தியை அனுமானிக் கலாம் என்கிற எண்ணத்துடன். அவனது உருவம் வெளியில் நிற்பவரை முற்றிலுமாக மறைத்திருக்கிறது. கட்டிலை விட்டு எழுந்திருக்கிறேன் என்னவென்று கேட்கலாம் என்று. எத்தனை முயற்சித்தும் வலுவற்றச் சாய்கிறது உடல்.

படபடப்பு தாங்க இயலாமல் கண்களை மூடிக் கொள்கிறேன். மனதில் ஆண்டவனை நினைத்துக் கொள்கிறேன். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் என்னை வந்தடையப் போகும் அச்செய்தி யாரைப் பற்றியதாக இருக்கும், என்னை என்ன செய்யக்கூடும்? பாதியில் நிறுத்திவைத்திருக்கும் புத்தகம் நினைவுக்கு வருகிறது. மனதில் அம்மா ஞாபகம் வருகிறது. நான் எப்படி தாங்கிக் கொள்ளப் போகிறேன்? நிமிடத்தில் ஒவ்வொரு வரின் முகமும் தோன்றி மறைகிறது.

அவன் வெளியில் செல்கிறான். ஹாலில் இருக்கும் போனில் பேசுகிறான். யாருடன் என்று தெரியவில்லை. எனக்கு முச்சுமுட்டிற்று. சுவாசிப்பது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. பீதியில் உடம்பெங்கும் கொதிப்பது போல் இருக்கிறது.

முன்பு வந்த செய்தி கள் துக்கத்தைக் காட்டிலும் பயத்தை உறுதி செய்து விட்டிருந்தன. நிரந்தரமான பயம். துக்கத் தைவிட பயம் வலு வானது. இதோ வரப் போகும் செய்தி எல்லா வற்றையும் முழுக்க புரட்டிப் போடலாம்.

இப்பொழுது அறைக் குள் வந்து ஹேங்கரில் தொங்கும் சட்டையை எடுத்து மாட்டியபடி வெளியில் போகிறான்.

“என்ன?”

வேகமாகக் கேட்கிறேன். எனது குரல் மிகமிக சன்னமாக வெளி வருகிறது.

என் பக்கம் திரும்பாமலே, “ஒண்ணுமில்லை”

வெளியில் சென்று அறைக்கதவை வெளியில் தாளிட்டு விட்டுச் செல்கிறான்.

அவனது அலட்சியமிக்க பதில் வழக்கம்போல் வெளிப்பட்டிருக்கிறது. அவனது அலட்சியங்கள் வெளிப்படும் சமயம் அழகையையோ, கோபத்தையோ தூண்டிவிடும். இப்பொழுது அப்படியில்லாமல் நிம்மதியாக இருந்தது. தெம்பாகக் கூட இருந்தது. செய்தி மோசமென்னும் பட்சத்தில் அலட்சியம் காட்டத் தோன்றாது. சந்தோஷமாகக் கூட இருந்தது அவனது பதில்.

சிலநொடிகள்தான் நீடிக்கிறது இம்மனநிலை. இன்னொரு சந்தேகம் வருகிறது. அவனது ‘ஒண்ணுமில்லை’க்கு அர்த்தம் அக்கறையாகவும் இருக்கலாம். என்னிடம் மறைக்க வேண்டிய செய்தியாக இருந்து ஒண்ணுமில்லை என்றானோ? அப்படியென்றால்...

திரும்பவும் பயம் வந்து பற்றிக் கொள்கிறது. அழகை வரும்போல் இருக்கிறது. அவனது முகத்தையேனும் கூர்ந்து கவனித்திருந்தால் குழப்பத்திற்கு இடமின்றிப் போயிருக்கும். என்னை நானே கடிந்து கொள்கிறேன் ஆத்திரத்துடன்.

குரலை கவனித்திருந்தால் கூட ஓரளவு புரிந்திருக்கும். நினைப்பெல்லாம் அந்த செய்தியை அறிந்து கொள்வதில் இல்லை, தவிர்ப்பதில்தான் இருக்கிறது. தலை வலித்தது. இரு கைகளாலும் தலையை இறுக்கமாகப் பற்றுகிறேன்.

நேரம் என்னவாகியிருக்கும் என்று தெரியவில்லை. அதனை தெரிந்து கொண்டதான் என்ன ஆகப்போகிறது. ஜன்னலுக்கு வெளியே தெருநாய் ஒன்று ஊளையிடும் குரல் நடுங்கச் செய்தது. நாய் ஊளையிடுவது தூசுகுளத்திற்கான அறிகுறி என்கிற நினைவு துன்புறுத்திற்று. நாயின் குரலைக் கேட்டு இன்னும் சில நாய்கள் அதனோடு சேர்ந்து ஓலமிடுகின்றன. ஒவ்வொன்றாய் சேர்ந்து தொடர்ச்சியான ஓலம். எங்கிருந்து வந்தன இத்தனை நாய்கள் என்று தெரியவில்லை.

அவன் வரும் வரைக்கும் கதவையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான். பார்வை நிலை கொள்ள மறுக்கிறது. என்ன என்ன என்கிற கேள்வி மண்டைக்குள் எதிரொலிப்பதுபோல் இருக்கிறது.

இருட்டு எங்கும் மையம் கொண்டிருந்தது. திடீரென பாழடைந்த குகைக்குள் இருப்பது போன்ற பிரமை தட்டிற்று. சிலந்தியின் கால்களில் பூச்சியாய், பயம் கவ்வ உடல் துவள்கிறது. வாய் திரும்பத் திரும்ப முணுமுணுக்கிறது ‘யா அல்லா, என்னைக் காப்பாற்று’.

இருப்புக்கொள்ளப் பட்டதத்துடன் அமர்ந்திருந்ததில் உடல் இறுகி வியர்க்கிறது. அறைக்கதவு திறக்கும் சப்தம் கேட்கிறது. என்னைச் சூழ்ந்த மர்மம் விலகப் போகும் தருணிமீது, அவன் சட்டையின் பட்டன்களை எடுத்தபடி உள்ளே வருகிறான்.

கதவை தாழிடுகிறான். ஒன்றும் பேசாமல் தூங்கப் போகிறான். விளக்கைப் போடுகிறேன் விபரம்

கேட்கலாம் என்று. சற்றைக்கு முன் அறைக்குள் நிரம்பியிருந்த இருள் நொடியில் காணாமல் போகிறது. கண்மூடி தூங்க முயற்சித்தவன்,

“சனியனே தூக்கத்தைக் கெடுக்காதே. லைட்ட அமத்து”

கோபமாய் கத்துகிறான். பதில் பேசாமல் லைட்டை அணைக்கிறேன். வெளியில் காத்துக் கொண்டிருந்த இருள் அரவமின்றி உள்ளே வந்துவிட்டது. தலைக்கு மேல், விட்டத்தில், உடம்பில், முக்கியமாக அவனது முகத்தில் என்று பரவியிருக்கிறது. இருள் மிக வசீகரமாய் இருந்தது. வெளிச்சம் நுழையாத கட்டிலுக்கடியில் சவுகரியமாக உட்கார்ந்து என்னைப் பார்க்கிறது.

கேட்கலாமா வேண்டாமா என்ற யோசனையில் அமர்ந்திருக்கிறேன். பதட்டமும் பீதியும் பற்ற எத்தனை நேரம் இருப்பது? அறிந்து கொள்வதனாலான விளைவுகளை நிச்சயம் எதிர் கொள்ளத்தான் வேண்டும். இப்பொழுது இல்லையெனில் பிறகு. அறிந்து கொள்வதைத் தள்ளிப் போட்டு என்ன செய்யப் போகிறேன்? பதட்டமும் பயமும் கொன்றுவிடும் போலிருந்தது.

“என்ன விஷயம், எங்க போனீங்க?”

வெடுக்கென திரும்புகிறான்.

“ஒண்ணுமில்லைன்னா விடமாட்டியா, ஒனக்குத் தேவையில்லாததை கேட்டு உயிர வாங்காதேடி, இவளால எப்பப்பாரு தொல்லை, சனியன்”

கத்திவிட்டு சுவர்ப்பக்கம் திரும்பிப் படுத்துக்கொள்கிறான். அலட்சியம் உச்சத்தில் இருந்தது அவனது குரலில்.

எங்கிருந்தோ வந்த அமைதி ஆசுவாசப்படுத்திற்று என்னை. அல்லாவே என்று முணுமுணுக்கிறேன். பதட்டம் துளியுமின்றி நீங்கியதில் படபடப்பு குறைந்திருந்தது. போதும். இனி பயமின்றி இருக்கலாம். தூங்க முயற்சித்து தூங்கலாம். இருப்பினும் கதவு பூட்டியிருப்பது பயம் கொள்ளவே செய்கிறது. தெரு நாய் ஊளையிடுவதை இன்னும் நிறுத்தவில்லை.

கதவு திறந்து இருக்கட்டுமே என்று தோணுகிறது. பயமற்றிருக்க கதவு திறந்திருக்கத்தான் வேண்டுமென்று படுகிறது. பயம் தொடர்ந்தால் பைத்தியம் பிடித்து விடுமோ என்றிருக்கிறது.

“என்னங்க. . .”

அவனை எழுப்புகிறேன். அதற்குள் தூங்கி விட்டான்.

“என்ன?”

எரிச்சலாய் கேட்கிறான். கதவு திறந்தே இருக்கட்டுமே. தயக்கமாக இழுக்கிறேன். ஒன்றும் புரியாமல் “ஏன்?” என்கிறான்.

“சும்மாதான்”

“நடு ராதிரியில் ஏண்டி உயிர வாங்கிற, யாராவது பார்த்தா காறித் துப்புவாக, கதவப்பூட்டிட்டு படுக்க மாட்டே”

கத்திவிட்டு படுத்துக் கொள்கிறான். பதில் பேசத் தோன்றாமல் அமர்ந்திருக்கிறேன்.

உயிரினங்களின் நிகழ்த்துக்கலையை கனவு காண்கிறோம்

வேலு. சரவணன்

எனக்கு மனித முகமில்லை. . . நிலாவைத்தவிர துணையில்லை. வேதனைகளைச் சொல்லிக்கொள்ள இரவை நம்பினேன். ஆதரவாய்ப் பற்றிய இரவின் கரம் சீக்கிரமே என்னைப் பிரிகிறது. நிலா தூங்கும் தோட்டம் யாரிடமோ இருக்கிறது. . . உலகம் உடனுக்குடன் விடிகிறது. மாடுகளை விரட்டிக்கொண்டு பறவைகளோடு வீடு திரும்பும் மாலைவேளையில் நரசிங்கக் காவேரி யாற்றின் வாடைக்காற்றில் வேட்டைக்குப் போகும் கனவு திரும்பத்திரும்ப வருகிறது. . . வலையில்லை. கண்ணி யில்லை, துட்டியில்லை (நாய் நண்பன்).

மனிதமுகம் காணாமல் போய்விட சிறுவர்களின் உலகத்திற்கு வந்தேன். சிறுவன் தன் மகிழ்ச்சியையும் துயரத்தையும் வண்ணத்துப்பூச்சியிடம் சொல்லும் தனிமை என் குழந்தைப்பருவத்தின் நிழலாய் விரிகிறது. என் நிலவுலகம் சிறுபறவைபோல வானில் மிதக்கிறது. தென்னைமரத்தை எங்கு பார்த்தாலும் சிறுவனாய் மாடுகளோடு ஊரில் அலைகிறேன். . . அழகை வருகிறது. . . எங்கோ வந்துவிட்டேன்.

நடிகளின் மகிழ்ச்சியில் துயரத்தை வென்றுவிட பொய்களைச் சொல்கிறேன். பொய்களால் கோட்டைகட்டி அனாதைக் குரங்கு போல அழுகிறேன். பின் மலைத் தொடரிலும், அடர்ந்த காடுகளிலும் சிறுவர்களோடு ஓடித்திரியும்போது என்னைமறந்து மகிழ்கிறேன். . . "இதுவே எங்கள் நாடகமாகிவிட்டது."

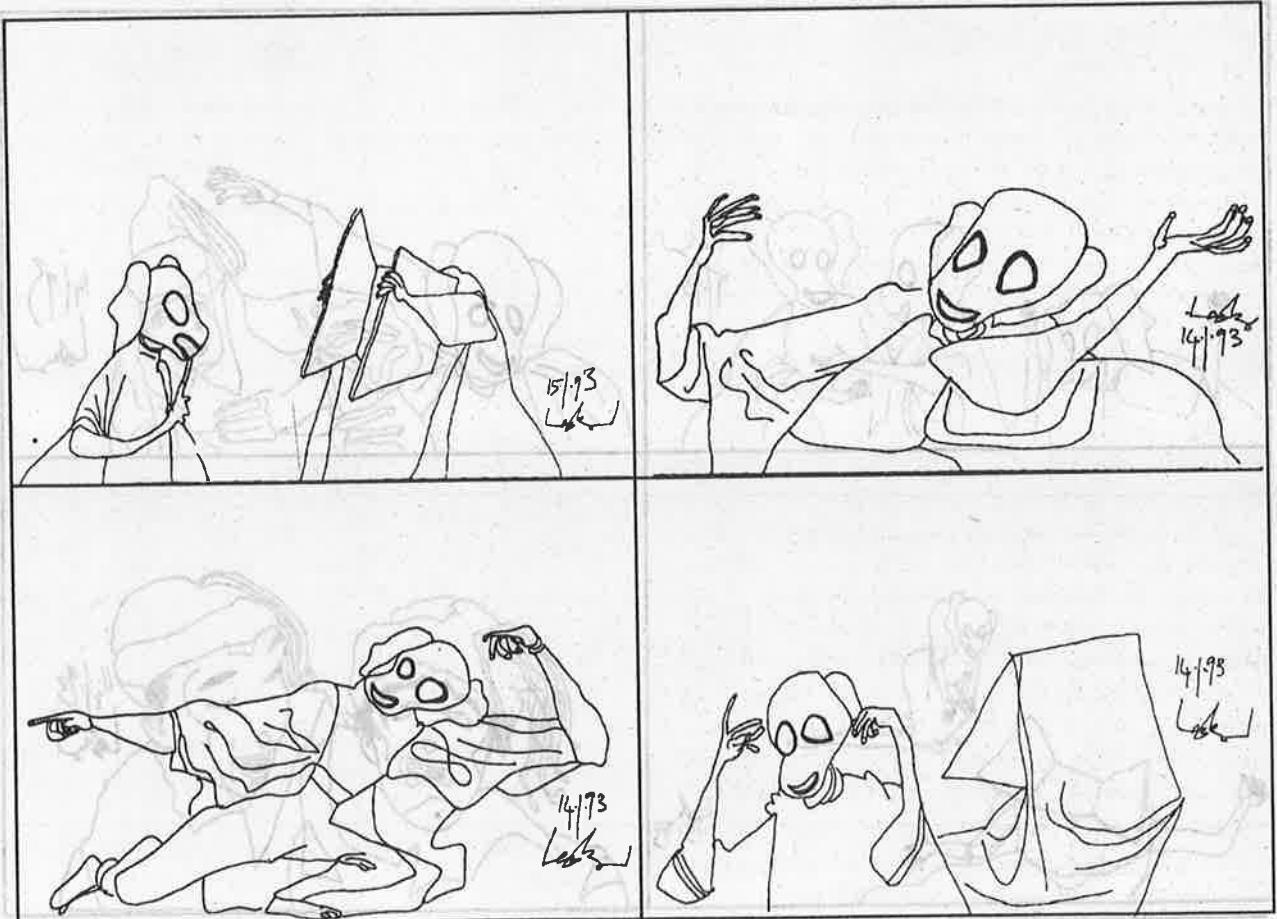
மகிழ்ச்சியான எதிர்காலத்தைத் தூரத்தும் துடிப்புமிக்க

சிறுவர்களின் வாழ்வு துயரமானது. . . ஆனாலும் பலவேளைகளில் தெளிந்த நீரோடையில் தூய காற்று வீசுவது போலவும், கனவுலகத் தோட்டத்தில் உலவ்வது போலவும் சுகமாயும் இருக்கிறது.

"சிறுவர்களின் உலகில் இருப்பதே வாழ்க்கை யிலிருந்து வேறானதாகத் தோன்றுகிறது"

தன்மானத்திற்கும் வறுமைக்கும் பலியாகி வாடிய நிலங்களிலிருந்து இங்கே வந்தேன். இளமையின் கடைசி ஆவேசமாக ஒவ்வொரு நேரமும் இருந்த வாழ்க்கைக்குப் பழகிக்கொண்டிருந்த வேளையில் இப்படி நடந்துவிட்டது. இதுவேதான் என்னை நெருக்கமானவர்களிடமிருந்து பிரிக்கும் வழியாக இருந்தது. . . அந்த அளவுக்கு இழந்திருந்தேன்.

நாடகம் எனக்கு ரொம்பவும் புதியதாகவும் பழைய தாகவும் இருந்தது. எளிமையாக இருக்கும் என்று நம்பும் போது கடினமாகவும், கடுமையாக இருக்கும் என்றபோது மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. பசி உணராமல் வயலில் கடுமையாக உழைக்கும் மகிழ்ச்சியும் இருந்தது. கனவுலகவாசிகளின் அன்பும் நெருக்கமும் கிடைத்தது என்றாலும் ஏமாற்றமே எனக்கிருந்தது. கடைசியில் விந்தைசெய்யும் சாகசச் சிறுவனாய் மீதமிருந்தேன் என்று நம்புகிறேன். இப்படியேதான் இன்றுவரை இருக்கிறேன். . . எல்லாவற்றுக்கும்மேல் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்ற துயரமே வாழ்க்கையாகி விட்டதையும் உணர்கிறேன்.

இந்த வாழ்வே என்னை ஒரு புதிய உலகத்திற்கு பழக்கப்படுத்திவிட்டது என்று நினைக்கிறேன்.

கடல்பூதம் என்ற நாடோடிக்கதையை முதன் முதலாக குறுகிய நேரத்தில் தயாரித்து நடித்தேன். வண்ணம் பூசாமலேயே நறுமணமிக்க வண்ணமுகம் எனக்கு இருந்ததாக உணர்ந்தேன். எனக்குத் தெரியாமலேயே சிறுவர்கள் உலகத்திற்குப் போக தயாராகியிருந்தேன். “குழந்தைகளைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது.”

வெறும்வெளியில் கடலுக்குப் போனேன், கடல் அலையை சிறுவர்கள் மேல் வாரித்தெளித்தேன், கட்டு மரத்தில் போவதாக கடலில் மிதந்தேன், விதவிதமான மீன்களையும், தாவரங்களையும் கண்டேன். . . ஆழமான நடுக்கடலில் இரவின் பாடலைப்பாடும் பொன்னிறத் தவளைகளின் பாட்டைக் கேட்டேன், காற்றில் அசைந்தேன். சிறுவர்கள் அலைபோல் முழங்கினார்கள், புயல்போல் வீசினார்கள், தவளைகளாய்ப் பாடினார்கள். எனக்கு ரொம்பவும் மகிழ்ச்சியாய் இருந்தது. . . சொல்லிக் கொள்ளச் சிரிப்பாய் இருக்கிறது “கண்டெடுத்த பத்துக் காசுக்காக மகிழும் சிறுவனைப்போல”

“குழந்தைகள் நாடகம் குதூகலமானது. அது தன்னிச்சையாக நடந்துவிடுகிறது.”

தன்னிச்சையாய் நிகழும் செயலுக்காக வாழும் பயமும், பிறந்த இடத்தின் பிரிவும் பெரும்பாலும் என்னை சிறுவனாகவே வைத்திருந்தது. தனிமையும் துயரமும் நிறைந்த வினோத உலகத்தையே மனம் நினைத்தது.

“இயற்கையிலிருந்து பிரிக்கமுடியாத சிறுவர்களின் உலக தீரமும் சாகசங்களும் காட்சிகளாய் இணைகிற ஒரு புதிய கலைவடிவம் பெரியவர்களுக்குத் தெரியாத சிறுவர்களின் தனி உலகில் இருக்கிறது.”

“சிறுவர்களின் இரு வேறுபட்ட உணர்வுகளில் வாழ

வேண்டியிருந்தது. 1. கொண்டாட்டங்களும் குதூகலமும் நிறைந்த உலகம் 2. இரகசியங்களும் துயரங்களும் கனவுகளும் பொதிந்த தனிஉலகம்.”

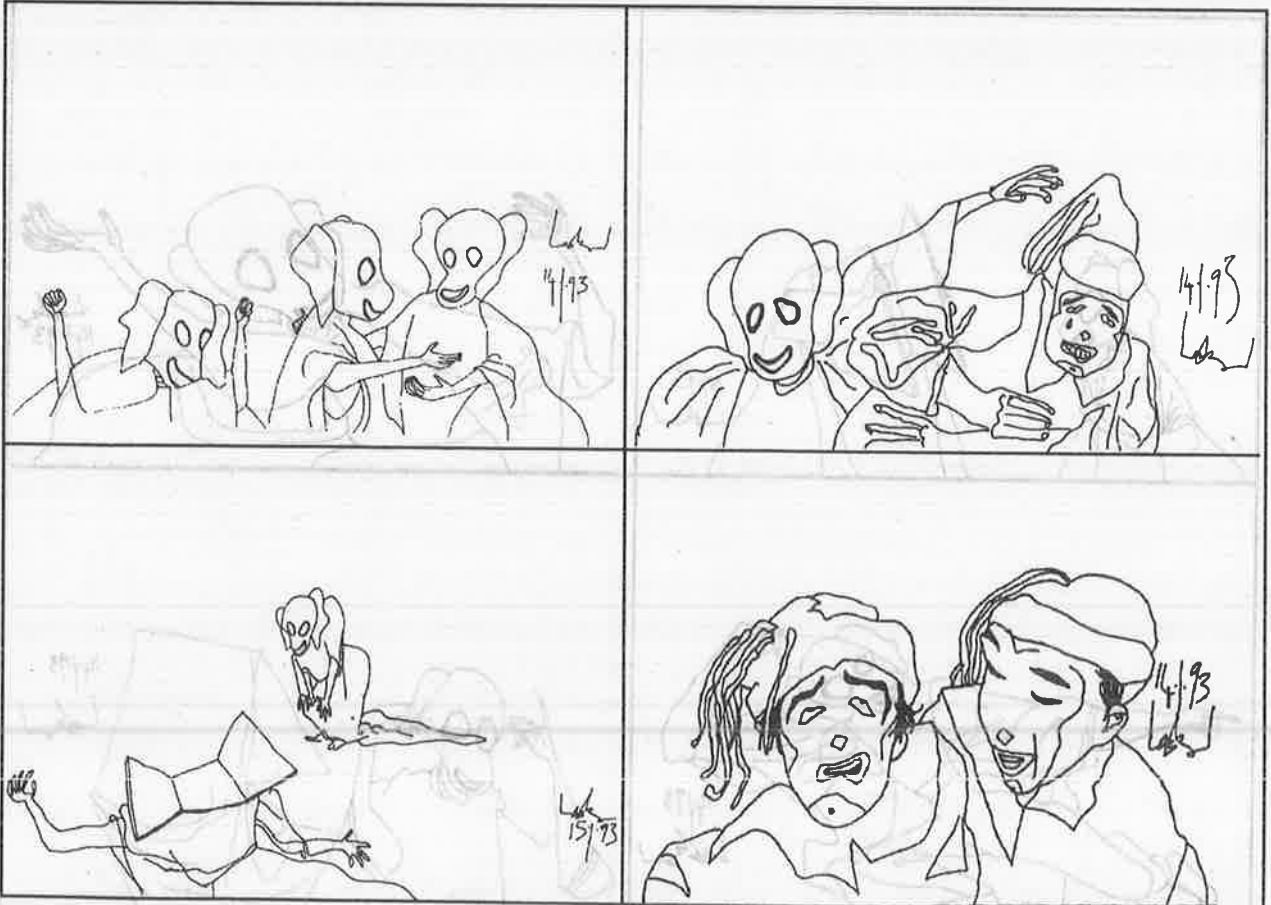
தூக்கணாங்குருவி வீட்டில் மின்மினி விளக்கெரி வதைப் பார்த்து தெளிந்த நீரில் நிலாவைப்பிடித்து விளக்காக்கி புதர்வீட்டை பொன்னிறமாய் மாற்றும் காட்டு முயல்குட்டிகளோடு விளையாடிக்கொண்டு, மின்கம்பத் தில் உயிரைப் பணயம் வைத்து சாகத்துடிக்கும் அப்பாவி ஆஸ்திரேலியக் கரடிக்குட்டிபோல் மனிதர்களையே பார்த்திராத, மரத்திலிருந்து பிரிக்கமுடியாத சிறுவனின் வினோத மனநிலையையும் யோசிக்க வேண்டியிருந்தது.

இருவித உலகிலும் செயல்பட வண்ணத்துப்பூச்சி போல பறக்கவும், முயல்குட்டிபோல தாவவும், மான் களைப் போல ஓடவும் பழகவேண்டியிருந்தது. சிறுத்தை போல அசைந்து நடந்து உறுமிப்பாயவும், பாம்பைப்போல சீறவும் வேண்டியிருந்தது. அது மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. அதோடு தனக்குப் பறக்கத் தெரியவில்லை என்று வண்ணத்துப்பூச்சியிடம் அழும் சிறுவனின் வேதனையும், தண்ணீரில் நீந்தும் மீன்களை கரையிலிருந்து பார்த்து மகிழும் சிறுமிகளின் இயலாமையும், வாழ்வியல் தகவமைப்புகளை இழந்துவரும் மனிதனின் இழப்பையும் யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

“இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள உறவே வாழ்வ. இயற்கையிலிருந்து மனிதனுக்கு ஏற்பட்டுவரும் பிரிவின் துயரம் சிறுவர்களை மிகவும் பாதிக்கிறது. ஏனென்றால் சிறுவர்கள் உயிரினங்களாய் வாழும் சக்தியை மட்டுமே பெற்றிருக்கிறார்கள்.”

உயிரினங்களின் வாழ்க்கை நெறியிலிருந்து குழந்தைகளுக்கான அலாதிபான கற்பனை நடிப்பை ஓரளவு உணர்ந்து கொள்கிறேன்.

“உயரத்திலிருந்து குதித்து விழுந்து புரண்டு தாவி

நீரில் நீந்தி தூங்கியெழுந்து சிரித்துவிட்டு அழுதுவிட்டு ஓடுவதில் உண்மையான மகிழ்ச்சியை சிறுவர்களின் நடிப்பென்று எளிதாக நம்புகிறேன். அதில் சிரமம் இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை."

இதற்காக மரத்திலிருந்து விழும் பூக்களுக்கு வலிக்காது என்று முரண்டு பிடித்தேன் - சிரித்தார்கள் - அதில் சிரிப்பு இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. இயற்கையில் நாம் எதையும் செய்யலாம் என்று நம்பும்போது இது சரிதானே? இதை சிறுவர்களின் உடலும் மனமும் நன்கறியும். மனிதர்கள் இயற்கை யிலிருந்து ரொம்பதூரம் விலகி வந்திருப்பதே தெரிகிறது.

மந்தைமந்தையான உயிரினங்களுடன் வாழும் மனிதன் சொர்க்கத்திலிருக்கிறான். ஆடுகளும், மாடு களும், வாத்துக்கூட்டமும் களைப்பாறும் நிலவொளியில் வாழ்வதும் இளைப்பாறுவதும்தான் சொர்க்கமென்று நம்புகிறேன் - சிறுவர்களை வாத்துக்கூட்டமாய் ஆட்டு மந்தையாய் துரத்திக்கொண்டு நிலவில் அலையும் கோமாளியாய் அதை உணர்கிறேன்.

"சிறுவர் உலகக்காட்சிகள் இயற்கையோடு பின்னிப் பிணைந்திருப்பதால் அந்த உலகின் வாழ்வுநெறி அன்பும் கடமையும் கொண்டது. விளையாட்டுக்கான குழுமனப் பான்மையில் சிறுவர்கள் கடமையில் தவறாத வீரர் களாகவும் உணர்ச்சிமிக்க அன்பானவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இந்தப் பண்பே நடிப்புக்கலைக்கும் அடிப்படை."

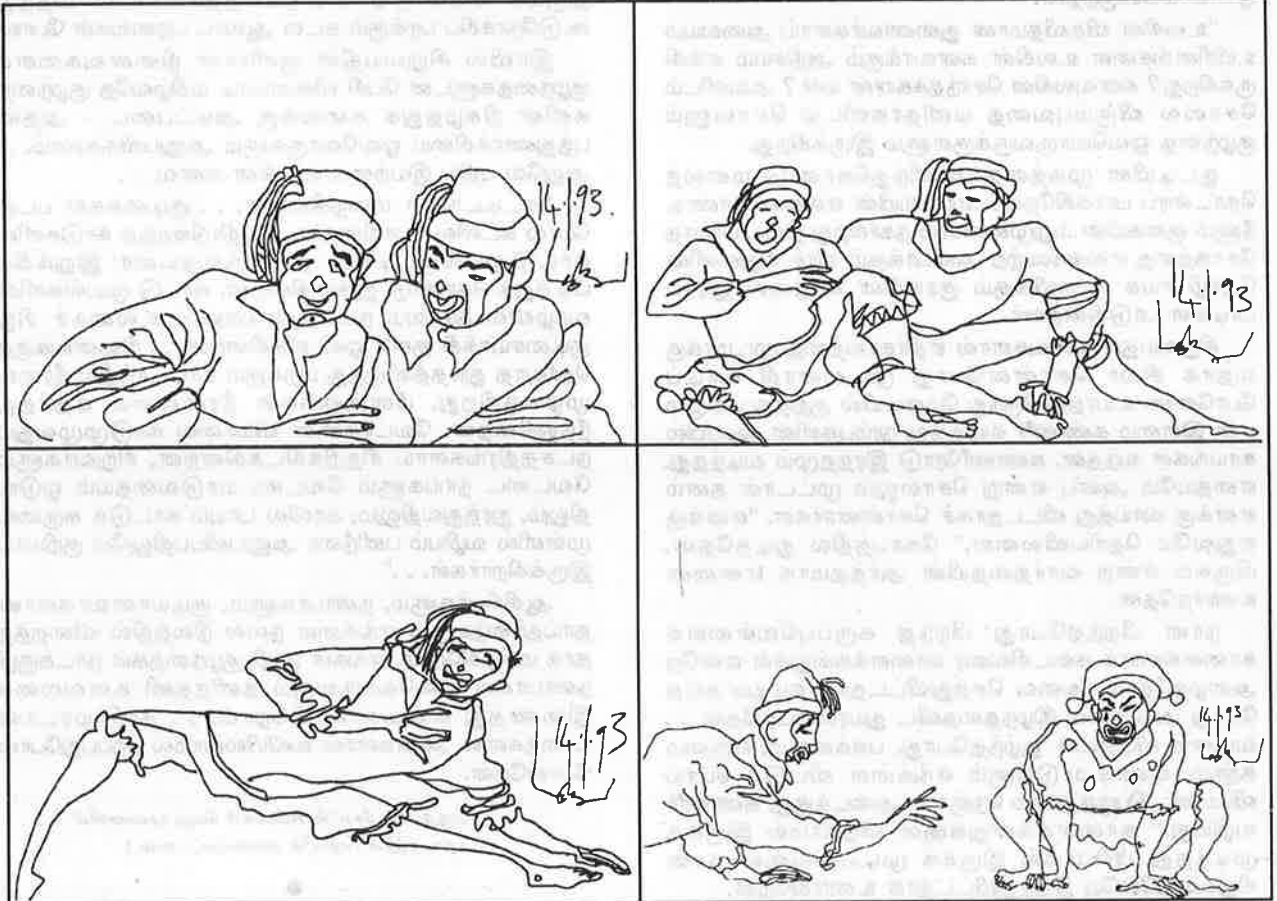
ஒருமுறை நாடகம் முடிந்ததும் என்னை மானென்று சொன்னார்கள். பிறகு கண்ணாடியில் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இமைகளை அடிக்கடி இமைத்துக் கொண்டேன். நீண்ட நேரம் கண்களைத் திறந்து வைத்திருந்தேன். கொழுந்து இலைகள் நிரம்பிய கூடைக்குள் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டேன். . .

என்னை மானென்று நம்பினேன். அடர்ந்த காடுகளில் நீர்தேடி அலைந்தேன்.

ஆடுமேய்க்கும் சிறுவனை நேசிக்கும் இரண்டு மான் குட்டிகளைக் கண்டேன். உடமரநிலவில் அசைபோட்டு இளைப்பாறுகிறது ஆட்டுமந்தை. உடமர ஊசி இலை களில் பாயும் ஆட்டுக்காரச் சிறுவனின் புல்லாங்குழல் இசை அணில் குஞ்சுகளின் கண்களில் குளிர்கிறது. தாமரைக்குளத்தில் நீர்பருகும் மான்குட்டிகளின் இதயத்தில் சிறுவனின் நட்பு இசையாகக் கலக்கிறது. கரடு முரடான சிங்கத்திடமிருந்து சிறுவனின் ஆட்டுக் குட்டியையும் புல்லாங்குழலையும் காப்பாற்ற உயிரைத் தரும் மான்குட்டிகளின் நட்பைப் பார்த்தேன் - சிறுவன் மான்களின் மேல் மேலாடைகளால் மலைக் குன்றுபோல் சூழ்ந்து இடையையும் புயலையும் தாங்கிக்கொண்டு "என் புல்லாங்குழல் செத்துப்போனது நண்பனே" என்று பாடுகிறான்.

ஒரு சிறுவனை சிங்கத்தின்மேல் படுத்துக்கொள்ளச் சொன்னோம். வற்றிச் சிறுத்த சிறுத்தையின் உடல் போலிருந்த கோயில்குளத்திலிருந்து எழுகிறது பொன்னிற மான சிங்கம். குளத்தின் நீர்மட்டத்தில் நீரைப்பருகாமல் நீரலையின் அகத்தில் நிலாவைச் சுவாசித்தபடி நீந்தி நடக்கிறது. . . சிங்கத்தின் பொன்னிற முடிகளை அறுவடைக்குத் தயாரான நெற்கதிரின் முத்துமுத்தான நெல்மணிகளில் பார்த்திருக்கிறேன். சிறுவன் காட்டு இளவரசன் போல சிங்கத்தின் மேல் படுத்துக்கொண்டு அதன் காதுகளை வருடுகிறான். சிங்கத்தை அதன் உண்மையான வாழ்க்கையோடு பார்த்ததில்லை. . . ஆனால் செல்வம் கொழிக்கும் வயல்களில் செந்நிற நெற்கதிர்களில் சிங்கம் உறங்குவதாகவே உணர்கிறேன்.

"நினைக்கும்போதே பூக்கிற நட்சத்திரங்களும், பார்க்கும்போது பறந்துவரும் வெள்ளை ஆலாப்

பறவைகளும் போன்றது குழந்தை நடிகனின் மனநிலை. முழு உணர்விலான கற்பனைக்கு மனிதனை மாற்றுவது அந்த வடிவத்தின் தன்மை."

இடையறாது என்னோடு ஓடிவரும் துட்டி (எங்கள் நாய்) வாழ்நாள் முழுவதும் எங்களோடு இருக்குமென்று நம்பினேன். கம்மாய் (ஏரி) உள்வாயில் மாடுகளை மேயவிட்டு கடல் உள்ளாளுக்கு கன்னி குத்தித் திரியும்போது கன்றுக்குட்டி காணாமல் போய்விடும். மாலை வீட்டுக்குப் போகமுடியாமல் இரவெல்லாம் அழுதுகொண்டு தேடியலைவோம். "வீட்டுக்குப் போக முடியாதே என்று அழுவேன்."

எங்கள் குடியரசின் தளபதி துட்டி, வீரமும் துடிப்பும் மிக்க உயிர்த்தோழன். நான் பிடித்து வளர்க்கும் காட்டுப் புறாவைக் காதலிக்கும் துட்டி. காட்டுப்புறாவின் பட்டபட்டும் இதயத்துடிப்பைக் கேட்டபடி அதையே சுற்றி வரும். ஆனால் காட்டுப்புறா சீக்கிரமே செத்துப்போகும். துட்டி காதலில் தோற்று வேதனைப்படும். குளக்கரை மீலும் வயல்காட்டிலும் தனியாக ஓடித்திரியும். காட்டுப் புறாவை நானும் துட்டியும் தென்னமரத்தடியில் புதைப்போம். வீரத்தின் ஒளியைக் குடித்த இளந்தளபதி முன்னங்கால்களை மடக்கியபடி மாறாத சோகத்தில் அமைதியாய் இருக்கும். . . எங்கள் துட்டி வெறும் வயோதிகத் துணைவனாய் அண்ணனின் காலடிகளில் அலைந்துவிட்டு எங்கோ போய்விட்டது.

ஒருமுறை துட்டிக்கு முன்னங்காலில் அடிபட்டு வலியால் துடித்துக் கொண்டிருந்தபோது எங்களோடு குளத்துக்கு வந்தது. நாங்கள் தாமரைக்கொடிகளில் உடலை அறுத்துக் கொண்டு மகிழ்ந்தபோது துட்டி கரையில் படுத்திருந்தது. நாங்கள் கரையில் போட்ட தாமரைப்பூவை வாயில் கவ்விக்கொண்டிருந்தது. துரியனின் வெண்மையான ஒளிக்கதிர்கள் எங்களை ஒளியாக்கியிருந்தன.

"உலகின் விதவிதமான துணைவர்களாய் அலையும் உயிரினங்களை உலகின் கனவாக்கும் அதிசயம் எங்கிருக்கிறது? கனவுலகின் சொந்தக்காரன் யார்? அவனிடம் சொல்ல விரும்புவதை மனிதர்களிடம் சொல்லும் குழந்தை ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் இருக்கிறது.

துட்டியின் முகத்தை அணிந்துகொண்டு மலைத் தொடரைப் பார்க்கிறேன். பார்வையின் எல்லை தாண்டி நீளம் குகையின் மறுமுனையில் நகர்கிறது நிலா. மாறாத சோகத்தை எல்லையற்ற அன்பாக்கும் வீரச் சிறுவனின் தோழியைக் காதலிக்கும் குரங்கின் காதலை இராப் பாடிகள் பாடுகின்றனார்.

சிறுவயதுக் கனவுகளால் எதிர்காலத்தை முடமாக்குவதாக சிலர் சொன்னபோது முடவனாகி மாடிப் போனேன். உயரத்திலிருந்து மேடையில் குதித்து வரிமும் என் இளமை கண்ணீர் வடித்தது. நரம்புகளின் துடிப்பில் காயங்கள் வந்தன. கண்ணீரோடு இரத்தமும் வடிந்தது. எதையுமே அன்பு என்று சொல்லும் முட்டாள்தனம் எனக்கு வாய்த்து விட்டதாகச் சொன்னார்கள். "எனக்கு எதுவுமே தெரியவில்லை." கோபத்தில் துடித்தேன். மிருகம் என்ற வார்த்தையின் அர்த்தமாக என்னை உணர்ந்தேன்.

நான் பிறந்தபோது பிறந்த கருப்பு வெள்ளைக் காளைகளைக் கடைசிவரை காளைக்கன்றுகள் என்றே அழைத்தோம். அவை செத்துவிட்டதாக கடிதம் வந்த போது அப்பாவை இழந்ததைவிட துயரமடைந்தேன். . . வறுமை வீட்டைச் சூழ்ந்தபோது, பசுக்களும், எருமைகளும், வண்டிமாடுகளும் எங்களை விட்டுப் போய் விட்டன. "பெருந்துயரம் நெஞ்சை அடைக்குது. கண்ணீர் வழியுது." காளைக்கன்றுகளை விற்காமல் இருக்க முடிந்தது, பிரியாமல் இருக்க முடியவில்லை. நான் சிறுவயதிலேயே இறந்துவிட்டதாக உணர்கிறேன்.

"முகத்தில் நுரைபொங்க. . . மூக்குக்கயிறுகள் சதையைக் கிழிக்க. . . சேறு இரத்தம் குடிக்க - எங்கள் தோல்பட்டை ஆரக்கால்களில் எரிந்து இரும்பாய்க் காய்க்க. . . வயிறும் தண்ணீரில் புதைந்து முழக்கமிட. . . ஆழப்புதைந்த கால்களையும் வண்டியையும் பறித்துக் கொண்டு நொடிப்பொழுதிலிருக்கும் நொடிக்குள். . . பொட்டல் பாதைக்குத் தாவிப்பறந்தன எங்கள் காளைக்கன்றுகள்." எங்கள் உயிருக்காக பசியோடு போராடிய காளைக்கன்றுகளின் பெருமூச்சில் எங்கள் வாட்டிய மானமும் வறுமையும் எரிந்தன. . .

"மனிதர்களின் உழைப்புக்கும் வியாவைக்கும் பணிந்து அமைதியாய் அலைகின்றன உயிரினங்கள். அதனால் அளவிலாத அன்பை மனிதர்களுக்குச் சாதகமாய்த் தருகின்றன. மனிதர்கள் உண்மைக்கும் நேர்மைக்கும் புறம்பாகவே வாழ்கிறார்கள்."

பிஞ்சுவிளர்கள் தீண்ட முழுவதும் வேறு உலகத்திற்கு வந்து விடுகிறேன். சிரித்துக் கொண்டே யானைமேல் தானே தாமரை மலருது என்பேன். சிரிப்பார்கள். கம்மாயின் நீரலைகள் யானைக்கூட்டம் போல்தான் வருகிறதென்பார்கள். "இரவும் பகலும் மனிதர்களைப் போல் நம்மை குழப்பிவிடுகின்றன என்று கோழிக்குஞ்சுகள் சிணுங்குவதாக" சொல்வார்கள் - நாங்கள் சிரிப்போம்.

தென்றலோடு அசையவும், புயலோடு பாடவும் பூவுக்கு இருக்கும் ஆற்றல் குழந்தைகளிடம் இருக்கிறது. மென்மையான ஆற்றலையும் மகிழ்ச்சியையும் கொண்டு கடினமான உழைப்பின் மீது ஆர்வம் காட்டும் குணம் சிறுவர்களிடமும் உயிரினங்களிடமும் இருக்கிறது. எதிர்காலத்தின் தேவையாக ஒரு புதிய இயற்கை குழந்தைகளுக்கு வேண்டும். அது சிறுவராயிருந்த ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் இருக்கிறது. மனிதர்கள் இயற்கைக்குத் திரும்ப வேண்டும். . . நட்சத்திரங்களில் மிதந்து கூடுநோக்கிப் பறக்கும் கடல் ஆலாப் பறவைகள் போல.

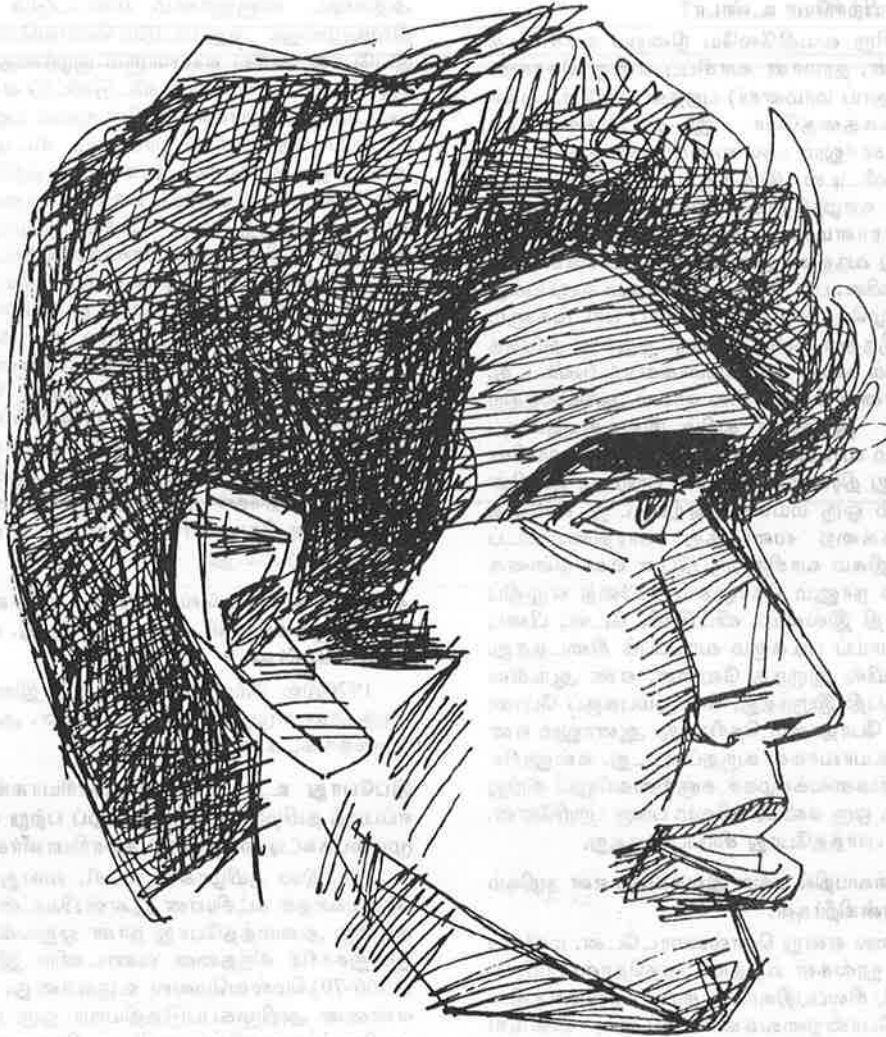
இரவில் சிறுவயதின் குளிரான நினைவுகளைக் குழந்தைகளுடன் பேசி விளையாடி மகிழ்வதே குழந்தைகளின் நிகழ்த்துக் கலைக்கு அடிப்படை - அதன் புத்துணர்ச்சியை ஒவ்வொருவரும் அனுபவிக்கலாம். . . அதுவே புதிய இயற்கை உலகின் கனவு. . .

"கட்டிடங்கள் மறைகின்றன. . . குடிசைகள் படகு போல கடலில் போகின்றன. . . புதிர்நிறைந்த காடுகளில் காட்டுமுயல்குட்டிகள் தாய்தந்தையரை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு தூங்குகின்றன. காட்டு முயல்களின் வாழ்வில் நிலவும் நட்சத்திரங்களும் உலகைச் சிறு குடிசையாக்கி குளிர் ஒளி வீசுகின்றன. . . நினைவுக்குத் தெரியாத தூரத்திலிருந்து பிறக்கும் காட்டாற்றில் நீரலை முழங்குகிறது, மீன்களுக்கு நீரடையை எதிர்த்து நீந்துகின்றன. வேட்களின் வியாவை காடுமுழுவதும் நட்சத்திரங்களாய் சிதறிக்கிடக்கின்றன, சிறுவர்களும் வேட்டை நாய்களும் வேட்டையாடுவதையும் ஓடுவதிலும், தூரத்துவதிலும், காலில் பாயும் காட்டுக் கருவை முள்ளில் வழியும் பனிநீரை அனுபவிப்பதிலுமே குறியாய் இருக்கிறார்கள். . ."

ஆசிரியர்களும், நண்பர்களும், குடியானவர்களான தாய்தந்தையரும் எங்களை நல்ல நிலத்தில் விதைத்ததாக மகிழ்கிறோம். எங்கள் ஆழி குழந்தைகள் நாட்குழி நண்பர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி கனவுலகை இணைத்து கனவுகாண்கிறோம். . . கரடுமுரடான பாதைகளில் அவர்களால் வலியில்லாமல் பறப்பதுபோல் போகிறேன்.

(மருதுவின் கோட்டோவியங்கள் வேலு சரவணனின் நாடகத்தில் பாதிப்பில் வரையப்பட்டவை.)

கண்ணாடியின் முன்நின்று . . .

A. K. L.

சி. சிவசேகரம்

காலச்சுவட்டுக்காக என்னை இங்கு யாராவது செவ்வி காண முடியுமா என்று கண்ணன் கேட்டு எழுதியபோது, நேர்காணல்கள் வெறும் கேள்வி-பதில் களாக அமையும் குறைபாட்டை மனதிற் கொண்டும், என்னை விசாரணைக்கு உட்படுத்துமளவுக்கு என்னை யோ என் எழுத்தையோ அறிந்தவர்கள் அனேகர் இங்கு இல்லை என்று எண்ணியும், பாதி விளையாட்டாகவும் பாதி பரீட்சித்துப் பார்க்கும் நோக்கிலும், என்னை நானே கண்ணாடி முன் நின்று நேர்காணலாம் என்று எழுதினேன். விளைவு இந்த 'நேர்காணல்'.

நான் மேடையிற் கூடச் 'செந்தமிழ்' பேசுவதில்லை. இலக்கணச்சுத்தமான எழுத்துமொழியில் உரையாடு வதும் பேசுவதும் கொஞ்சம் செயற்கையாக இருப்பதால் கேட்பவர்களுக்கு ஏற்ற விதமாக என்னுடைய திருக்கிணாமலைத் தமிழை (அதாவது திருகோணமலைத் தமிழை) கொஞ்சம் மாற்றிப் பேசுவது வழக்கம். பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வகுப்பறைகளிலும் பேச்சுத் தமிழிலேயே விரிவுரைகளும் விளக்கங்களும் கொடுப்ப

துண்டு. 1970 தொட்டு அங்கே முதல் வருடத்தில் எந்திரவியல் (பொறியியல்) தமிழிலும் சிங்களத்திலும் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. வாயில் நுழைய மறுக்கும் சில கலைச் சொற்களுடன் மல்லாடுவது ஒரு வேடிக்கையான பொழுதுபோக்கு. இந்த நேர்காணலில் என் பேச்சுத் தமிழைப் பயன்படுத்தினால் வாசகர்களுக்கு கொஞ்சம் சிரமமாக இருக்கும் என்பதால் என் வழமையான எழுத்து நடையிலேயே அதை அமைக்கிறேன்.

நேர்காணலின் அழுத்தம் என்னுடைய சமுதாய, இலக்கிய அக்கறைகள் தொடர்பாகவே இருக்கும். ஊர், உறவு, தொழில், வாழ்க்கை பற்றி அதிகம் பேசுவதற்கு அவசியமில்லையாயினும், சில தகவல்கள் நேர்காணலைச் சற்றே சுவையுடையதாக்கலாம் என்பதால், அவ்வகையிலான சில கேள்விகள் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன. இது பக்கமையற்றதும் சற்றே கடுமையானதுமான ஒரு குறுக்கு விசாரணையாக அமையும் என்ற எதிர்பார்ப்புடன், தொடங்குகிறேனா அல்லது தொடங்குகிறோமா தெரியவில்லை.

நிழல் : விமர்சனத்திலும் கவிதையிலும் உங்கள் பேர் சிறிது அறியப்பட்டுள்ளது. உங்கள் தொழில் எந்திரவியல் தொடர்பானது. இலக்கியத்தில் அக்கறை எப்படி வந்தது? உரிய கல்வியோ பிறியோ உண்டா?

சிவசேகரம்: சிறு வயதிலேயே நிறைய வாசிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். தரமான வாசிப்பு என்று சொல்ல முடியாது. மாமா (தாய் மாமனார்) புத்தகப் பிரியர். அவர் திராவிடர் இயக்கத்தையோ இடதுசாரிகளையோ விரும்பாதவர். ஆனாலும் பல வகையான நூல்களும் சஞ்சிகைகளும் வீட்டில் இருக்கும். (நாங்கள் ஒரே குடும்பமாகத்தான் வாழ்ந்தோம்.) நாங்கள் சிறுவர்களாக இருந்தபோது ஏராளமான சிறுவர் சஞ்சிகைகள் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்தன. இவைவெல்லாம் வாசிக்கும் பழக்கம் வளர உதவின. பாடசாலையில் 6ஆம் வகுப்புக்கு மேல் சமயம், தமிழ்மொழி தவிர எல்லாப் பாடங்களும் ஆங்கிலத்தில் இருந்தன. எங்கள் வருடத்துக்கு அடுத்த வருடம் தாய்மொழிக் கல்வி கட்டாயமாக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆனாலும் விஞ்ஞானம் மேலும் சில காலம் ஆங்கிலத்திற்கு கற்பிக்கப்பட்டது. இதனாற் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பாடமாகப் படிக்கும் வாய்ப்பு இருக்கவில்லை. மாமாவின புத்தகங்களிலிருந்து திராவிட இயக்கம் பற்றியும் தமிழின் மேன்மை பற்றியும் ஒரு மயக்கம் ஏற்பட்டது. கவிதை வாசிப்பதில் அக்கறை வளர்ந்தது. பாரதியைவிடப் பாரதிதாசனை அதிகம் வாசித்திருப்பேன் என நினைக்கிறேன். அதனால் நானும் கொஞ்சம் கவிதை எழுதிப் பார்த்தேன். திருப்தி இல்லை. விட்டுவிட்டேன். பின்பு கொழும்புக்குப் போய்ப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. திருகோணமலையில் இருந்த வேளை, என் ஆங்கில அறிவு பற்றித் திருப்தி இருந்தது. கொழும்புக்குப் போன பிறகுதான், அதன் போதாமை தெரிந்தது. ஆனாலும் என் தமிழறிவு அங்கு உயர்வாகக் கருதப்பட்டது. கல்லூரிச் சஞ்சிகையிலும் பல்கலைக்கழகச் சஞ்சிகையிலும் சிறிது எழுதிப் பார்த்தேன். ஒரு கவியரங்கிலும் பங்கு பற்றினேன். பின்பு நினைத்துப் பார்த்தபோது சிரிப்பு வந்தது.

அப்படியானால் இளவயதில் நல்ல இலக்கியம் என அதிகம் வாசிக்கவில்லை என்கிறீர்கள்.

வாசிக்கவில்லை என்று சொல்லமாட்டேன். மலிவுப் பதிப்பாக நிறைய நூல்கள் வந்தன. முத்தொள்ளாயிரம், கலிங்கத்துப்பரணி, சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணத்தில் சில பகுதிகள் போன்றவைகளை ஓரளவு விளங்கி வாசித்தேன். சங்க இலக்கியம் பிடிபடவில்லை. கல்கி, சாண்டில்யன், லக்ஷ்மி என்று வாசித்து ரசனை கொஞ்சம் மரத்துப் போயிருந்தது. தமிழரசுக் கட்சியின் இலக்கியப் பார்வை திராவிட இயக்கத்தினது மாதிரிக் கொஞ்சம் குறுகலானது. தீவிரமான தமிழரசுக் கட்சி ஆதரவாளர்களாக இருந்த எங்கள் குடும்பத்தின் பின்னணியில், இடதுசாரிகள் மிகப் பலவீனமாக இருந்த ஒரு பிரதேசத்தில் வளர்ந்த எனக்கு முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றித் தெரியாது. தெரியும் ஆர்வமும் இல்லை. 1956இல் சிங்களமொழிச் சட்டம் குருட்டுத்தனமான தமிழ்ப் பற்றுக்குக் காரணமாகியது.

இன்னும் இலக்கியத்தில் எப்படி அக்கறை வந்தது என்று சொல்லவில்லை.

இந்த மாதிரிக் குறுக்கிட்டால் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? எனக்கு அக்கறை இருந்தது. வாசிப்புச் சரியாக அமையவில்லை. பாரதி, பாரதிதாசன், பழந்தமிழ்க் கவிதைகள் எல்லாவற்றையும் தவறான காரணங்கட்காகவே விரும்பினேன். இந்தக் காலகட்டத்தில் த. சிவராமலிங்கம் என்பவர் ஊரில் சிறிது சலசலப்பை உண்டாக்கினார். யாரது என்கிறீர்களா? பிரமின் என்றால்தான் இப்போது விளங்கும். திருகோணமலையில் என் காலத்தில் சம வகுப்பில் படித்தவர். அவருடன் அப்போது எதுவித நெருக்கமும் இல்லை. ஊர்ப் பாடசாலை விட்டுக் கொழும்பு போய் விடுமுறைக்கு வரும்போது அவருடன்

கூடிய நேரம் செலவிட்டிருக்கிறேன். பிரமின் இரண்டு விஷயங்களை ஊரில் பிரபலப்படுத்த முயன்றார். ஒன்று புதுக்கவிதை. அது அப்போது எடுபடவேயில்லை. மற்றது அதிர்ஷ்ட விஞ்ஞானம் எனப்படும் எண் சாத்திரத்தில்லுமுல்லு. அது மட்டும் மெல்லமெல்லச் சூடுபிடித்து இப்போது ஊரில் எல்லாரும் குழந்தைக்குப் பேர் துட்ட ஜோசியரைப் பார்ப்பதை விட்டுவிட்டு எண் சாத்திரக்காரர்களிடம் ஓடுகிறார்கள். பிரமின் மூலம் மஹாகவியை ஓரிரு தடவை சந்திக்கும் வாய்ப்பும் கிட்டியது. மஹாகவி அப்போது என் ஊரில் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருந்தார். பின்பு இடம் மாறிவிட்டார். அவருடைய பரிட்சயத்தை நான் பெறாதது ஒரு பெரிய இழப்பு. கொழும்பில் படித்ததால் திருகோணமலையில் தொடர்புகளைப் பேண முடியவில்லை. நவீன இலக்கியம் பற்றிய ஆரோக்கியமான கருத்தை முதலில் நான் கேட்டது பிரமின் வாயிலாகத்தான் என்று நினைக்கிறேன். ஆயினும் நான் அவரது பாதிப்புக்கு உட்பட்ட ஒருவனாக இருக்கவில்லை. கொழும்பிற் பல்கலைக்கழகப் படிப்பு முடிந்து பேராதனைக்குத் துணைவு விரியுரையாளனாக 1964இல் போனபோதுதான், முறையாக ஆங்கில இலக்கியங்களை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். 1966இல் லண்டனுக்கு வரும் வரை நிறைய வாசித்தேன். தமிழிலும் கொஞ்சம் தரமான சமகால நூல்களைத் தேடி வாசிக்க அந்தக் காலகட்டத்திலேயே வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

அப்படியானால் வெகுகாலம் வாசகனாக மட்டுமே இருந்திருக்கிறீர்கள் என்று தெரிகிறது. எப்போது எழுதத் தொடங்கினீர்கள்?

1970இல் மேற்படிப்பு முடித்து இலங்கை திரும்பிய பிறகுதான் எழுதத் தொடங்கினேன். அதுகூட அரசியல் நோக்கங்கட்காக எழுதியதுதான்.

இப்போது உங்களை இடதுசாரியாகக் காண்கிறீர்கள். எப்படித் தமிழரசுக் கட்சி, தமிழ்ப் பற்று எல்லாவற்றையும் முட்டைக்கட்டி வைத்து இடதுசாரியானீர்கள்?

1965இல் தமிழரசுக் கட்சி, வலதுசாரிச் சிங்களத் தேசியவாதக் கட்சியான யூ.என்.பி.யுடன் சேர்ந்து அரசாங்கத்தை அமைத்தபோது நான் ஒதுங்கிக் கொண்டேன். இடதுசாரிச் சிந்தனை லண்டனில் இருந்த காலத்தில் (1966-70) மெல்லமெல்ல உருவானது. மாக்ஸியத்துக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தியவர் ஒரு த்ரொட்ஸ்கிவாதி. ஆயினும் மாஓவின் அரசியற் சிந்தனைகளே என்னை மிகவும் ஈர்த்தன. வியற்றனாம் யுத்த எதிர்ப்பு, பலருக்குள் இடதுசாரிச் சிந்தனையைத் தூண்டிய ஒரு இயக்கம். வியற்றனாமின் நண்பர்கள் குழு ஒன்றில் இருந்தேன். அது 1970இல் கலைந்து விட்டது. லண்டனில் கட்சி எதிலும் சேரவில்லை. இலங்கை இடது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின்மீது கொஞ்சம் அக்கறை ஏற்பட்டது. என் தமிழ்ப் பற்று மாக்ஸியத்தாற் கெடவில்லை. மேலும் செழுமை பெற்றது என நினைக்கிறேன். எல்லா மொழிகளையும் சமமாக மதிக்கவும் தமிழை நவீன உலகிற்கு ஏற்ற மொழியாக்கவும் உள்ள தேவையை உணர்ந்தேன்.

தமிழ்த் தேசியவாதியாக இருந்த உங்களால் தேசிய வாதத்தை எப்படி மறுக்க முடிந்தது? வியற்றனாம் விடுதலைப் போர் கூட ஒரு தேசிய விடுதலைப் போர் தானே?

தமிழ் தேசியவாதம் தமிழர் நலனைப் பிறரது நலன்களை விடவும் முக்கியமானதாகக் கொள்கிறபோது, அது தமிழருக்கும் நல்லதல்ல, பிறருக்கும் நல்லதல்ல. ஈழத் தமிழன் என்ற சுய அடையாளத்தை நான் மறுக்க முயல்வது அபத்தம். ஆயினும், அந்தச் சுய அடையாளத்தைப் பேண எனக்குள்ள உரிமை, தனது சுய அடையாளத்தைப் பேண, வேறு எவருக்கும் இருக்க வேண்டாமா? இங்கேதான் 'ஆண்ட பரம்பரைக்' கதை கூறுகிற தேசியவாதத்தின் வறுமை ஒரு மாக்ஸியவாதியின் மொழிப்பற்றின் முன்னும் இனப்பற்றின் முன்னும் தெளிவா

கிறது. தமிழர் ஒடுக்கப்பட்டால் அதற்கெதிராகக் குரல் கொடுப்பதோ போராடுவதோ, தமிழர் மேம்பட்டோர் என்பதாலே அல்ல, எல்லோரும் சமமென்பதாலே தான். வியற்றாம் விடுதலைப் போரின் தேசியத்தன்மை கூடச் சமத்துவ அடிப்படையிலானதே ஒழிய, இன மேம்பாடு கோரும் முறையிலானதல்ல.

தமிழ்த் தேசியவாதியாகவும் இடது சாரியாகவும் உங்களால் இருந்திருக்க முடியுமா?

ஈழத் தமிழ்த் தேசியவாதம் வலதுசாரிச் சிந்தனையின் ஆதிக் கத்துக்கு உட்பட்டே இருந்தது. தமிழரசுக் கட்சி 1956 தேர்தலில் பெரும்பாலான தமிழ்த் தேர்தல் தொகுதிகளில் வென்றபோது அது ஒரு வெகுஜனத் தன்மையுடைய கட்சியாகும் என்ற நம்பாசைக்கு இடமிருந்தது. பின்னர் அங்கு மேட்டுக்குடிகளது ஆதிக்கம் பூரணமாகிவிட்டது. இளைஞர்கள் ஆயுதம் ஏந்திய பிறகுதான், தேசியவாதத் தினுள் இடதுசாரிக் குரல்கள் கேட்கத் தொடங்கின. ஆனாலும், அங்கும், 'முதலில் இனம் பிறகு சமுதாய நீதி' என்ற எண்ணம் இன்னமும் ஓங்கி இருக்கிறது.

தமிழரசுக் கட்சி சாதிமுறைக்கெதிராகப் போராட வில்லையா?

சாதிப் பாகுபாட்டுக்கு எதிரான சட்டம் ஒன்றைத் தமிழரசுக் கட்சியின் திருகோணமலைத் தொகுதி உறுப்பினர் பிரேரித்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் எவருக்கும் அதைச் செய்யும் தைரியம் இருக்கவில்லை. திருகோண மலையில் ஆலயப்பிரவேசம் பிரச்சனை இல்லாமல் நடந்தது, யாழ்ப்பாணத்தில் அதைச் செய்ய முடியவில்லை. 1960களில் இடதுசாரிகளின் ஆதரவுடன் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஆயுதம் ஏந்தும்வரை சாதி வெறியர்களை அசைக்க முடியவில்லை. தேநீர்க்கடைப் பிரவேசம், ஆலயப் பிரவேசம் என்று சாத்வீக இயக்கங்கள் தொடங்கியபோது, கம்யூனிஸ்ட் சதி என்று தமிழரசுக் கட்சி குற்றஞ்சாட்டியதுடன், அரசாங்கத்திற் தனது செல்வாக்கைப் பாவித்து அடக்குமுறையையும் ஏவி விட்டது.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியே சாதிப்பிரச்சனை இல்லையா?

சாதி முறை இலங்கை முழுவதும் இருக்கிறது. ஆனாலும் சாதி அடக்குமுறை யாழ்ப்பாணத்தில்தான் உக்கிரமாக இருந்து வந்துள்ளது. மட்டக்களப்பில் வேளாளரின் ஆதிக்கம் இல்லை. மலையகத்திற் தமிழரின் பெரும்பான்மை பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்புக்களைச் சேர்ந்தது. திருகோணமலையில் யாழ்ப்பாணத்தின் சாதி அமைப்பு இருக்கிறது. ஆனாலும் குருரமான சாதி ஒடுக்குமுறை, நான் சிறுவனாக இருந்த காலத்தில் பெருமளவு தணிந்து விட்டது. நகரசுத்தித் தொழிலாளரான அருந்ததியர் என்ற சாதியார் மட்டும் - ஆந்திரத்திலிருந்து வந்தவர்கள் என நினைக்கிறேன் - சேரியில் இருந்தனர். சமீபத்தில் அவர்களது வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தும் முயற்சிகள் கொஞ்சம் பயன் தந்துள்ளன. சாதி உணர்வுகள் ஒழியக் காலம் எடுக்கும்.

அரசியலுக்காகவே எழுதத் தொடங்கியதாகச் சொல்கிறீர்கள். அது எப்படி இலக்கியத் துறைக்குத் தொடர்புடையது?

1970இல் இலங்கை திரும்பிய பின் இடது கம்யூனிஸ்ட் பத்திரிகையான 'தொழிலாளி'க்குத் திரைப்படப் பாடல் களின் மெட்டில் ஓரிரு பாட்டுக்கள் எழுதினேன். புனை

தமிழ் தேசியவாதம் தமிழர் நலனைப் பிறரது நலன்களை விடவும் முக்கியமானதாகக் கொள்கிறபோது, அது தமிழருக்கும் நல்லதல்ல, பிறருக்கும் நல்லதல்ல. ஈழத் தமிழன் என்ற சுய அடையாளத்தை நான் மறுக்க முயல்வது அபத்தம். ஆயினும், அந்தச் சுய அடையாளத்தைப் பேண எனக்குள்ள உரிமை, தனது சுய அடையாளத்தைப் பேண, வேறு எவருக்கும் இருக்க வேண்டாமா?

பெயரில் எழுதியதுதான். கட்சிக்கு நெருக்கமான மலையகத்து நண்பர்கள் சிலர் நிறுவிய கண்டி கலாசாரக் குழுவின் தொடங்கிய 'நதி'யில் சீனக் கவிதைகள் சில வற்றைத் தமிழ்ப்படுத்தி எழுதினேன். ஒரு சில கவிதைகளும் எழுதினேன். 'களனி' என்று ஒரு சஞ்சிகையை வடக்கிற் தொடங்கி னார்கள். அதற்கும் புனைபெயரில் எழுதினேன். எழுதியது நான் தானா என்று விசாரித்துக் கலாசபதி கடிதம் எழுதினார். அவரை எனக்கு நேரிற் தெரியாது. கணேசலிங்கனின் 'குமரன்' சஞ்சிகைக்கு ஒரே ஒரு கவிதை எழுதினேன். இவை எல்லாமே அரசியற் கருத்துகளை முதன்மைப்படுத்தியே எழுதப் பட்டவை. சிலவற்றிற் கவிதைக்கு ஊறு செய்யும் விதமாகக் கருத்துகளைத் திணித்திருந்தேன் என நினைக்கிறேன். மலையகத்தின் செங்

கொடிச் சங்கத்தின் பத்திரிகையான 'செங்கொடி'க்கும் எழுதினேன். சில அரசியற் கட்டுரைகளும் எழுதினேன். ஆயினும் என் எழுத்திற் பெருமபகுதி மாக்களியக் கட்டுரைகளைக் கட்சி நண்பர்கள் படிப்பதற்காகத் தமிழ்ப்படுத்துவதாகவே இருந்தது. இது பிரசுரங் கருதிச் செய்யப்பட்டதல்ல. ஆயினும், ஒரு நல்ல எழுத்துப் பயிற்சியாகவே இருந்தது. 1976இல் மாஓவின் மரணத் தையடுத்துக் கண்டி கலாசாரப் பேரவை நண்பர்களது வற்புறுத்தலால், அவரது கவிதைத் தொகுதியைத் தமிழ்ப்படுத்தினேன். அதுவே எனது முதலாவது நூல் எனலாம். அதிற் குறைகள் பல இருந்தன. ஆயினும் கவிதை பற்றிய என் பார்வையை விரிவுபடுத்த அது உதவியது. அதற்குப் பின்னரே குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடிய கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கினேன்.

விமர்சனத்தில் எப்போது கை வைத்தீர்கள்?

நாம் எல்லாருமே விமர்சிக்கிறோம். பார்த்த, கேட்ட, படித்த விஷயங்களைப் பற்றி அபிப்பிராயம் கூறும்போது விமர்சனத்தைத்தான் செய்கிறோம். விமர்சனம் என்பது படைப்புக்குடனான பரிச்சயத்தாலும் நடைமுறையாலும் கூர்மையடைவது. விமர்சன மனோபாவம் எல்லாருக்கும் வளரவேண்டும். நாம் பல விஷயங்களை விமர்சிக்கத் தவங்குகிறோம். விமர்சனத் துறையில் என் பிரவேசம் தற் செயலான ஒன்றுதான். டானியலின் 'பஞ்சமர்' வெளி வந்தபோது, பேராத்தனையில் வைத்து விமர்சனக் கூட்டத்திற் பேசும்படிக் கேட்டார்கள். மற்றப் பேச்சாளர்கள் ஆராய்வுச் சொற்பொழிவுகளை நடத்தினார்கள். நான் மட்டும் நாவலின் அரசியலிலும் கதையமைப்பிலும் உள்ள குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேசினேன். இதென்னவோ, ராஜாவின். நிர்வாணம் பற்றிச் சொன்ன சிறுவனுடைய விமர்சனம் மாதிரித்தான். பின்பு, பெனடிக்ற் பாலன் தனது குட்டிக்கதைத் தொகுப்புக்கு முன்னுரை கேட்டார். முன்னுரை எழுதும் அளவுக்கு எனக்கு என்ன தகுதி இருந்ததோ, கறாரான விமர்சனப் பாங்காக எழுதிக் கொடுத்தேன். ஒரு சொல்லையும் நீக்காமல் அச்சிட்டார். 'அலை' சஞ்சிகையில் எழுதத் தொடங்கிய பின்புதான் நூல் விமர்சனங்களாகக் கொஞ்சம் எழுதினேன். இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் எழுதியது குறைவு. 1989க்குப் பிறகு புலம்பெயர்ந்தோர் ஏடுகளில் எழுதியது அதிகம்.

இடது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆதரவாளராக இருந்து கொண்டு 'அலை'யில் எப்படி எழுத முடிந்தது?

அலை ஆசிரியர் யேசுராசா 70களிற் கண்டியில்

வேலைபார்த்த காலத்தில், அவருடன் பழக்கம் ஏற்பட்டது. அப்போது அவரிடம் கொஞ்சம் இடதுசாரி முனைப்பு இருந்தது. ஆனாலும் இடதுசாரிக் கட்சிகளை அவர் ஏற்க வில்லை. காலப்போக்கில் தேசியவாதமும் இடதுசாரி எதிர்ப்பும் அவரை முற்றாக ஆட்கொண்டுவிட்டன. அலையில் முதலில் இரண்டு கவிதைகள் பிரசுரித்தேன். பின்பு கட்டுரைகள் சில எழுதினேன். விமர்சனங்கள் சில அவர்களது வேண்டுகோளின் பேரிலேயே எழுதப்பட்டன. ஆனாலும் என்னைப் பிரச்சனைக்குரிய ஒரு ஆளாகக் காட்டியது நாடகந் தொடர்பான ஒரு விவாதந்தான். 'சமுத் திரன்' என்ற பேரில் எழுதுகிற என். சண்முகரத்தினம், ஆங்கிலத்தில் நாடகம் பற்றி எழுதின ஒரு கட்டுரையில், பாஸேந்திராவடைய நாடகங்களைத் தாக்கியிருந்தார். இது நேர்மையற்ற தாக்குதல் என்பது என் எண்ணம். சமுத்திரன் ஒரு இடதுசாரியாக, மாக்ஸிய-லெனினிஸ்த வாதியாக அறியப்பட்டவர். பாஸேந்திராவின் நாடகங் களையிட்டுப் பொறாமை உணர்வால் உந்தப்பட்டுத் தாக்கியவர்களில் ஒருவராகவே அவரை நான் அடையாளங் கண்டேன். அதைவிட, தமிழ் நாடகங்களில் முற்போக்கு வட்டம் என அவர் அடையாளங் கண்ட சிலரது நாடகங்களை மட்டுமே தரமானவை என்று அவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதியது, தமிழ் நாடகம் பற்றிச் சிங்களக் கலைஞர்கள் நடுவே தவறான மதிப்பீட்டுக்கே உதவி யிருக்கும் என்பதால், அதைக் கண்டிப்பது அவசியம் என்று நினைத்தேன். ஆங்கிலத்தில் அவருக்கு ஒரு எதிர்வினை எழுதிய நினைவு. நிச்சயமில்லை. ஆயினும் 1980இல் 'நீ சொன்னால் காவியம்' என்ற தலைப்பில் மிகவும் கிண்டலாக அலையில் எழுதிய கட்டுரையில், அவரது கருத்துகளை மறுக்கும் போக்கில், முற்போக்கு நாடகங்களையும் கொஞ்சம் கடுமையாகவே விமர்சித்து விட்டேன். இதற்கு நம்மான் எழுதிய பதில், 'நீங்களாவது காவியம் பாடலாம்' என்ற தலைப்பில் நான் 1981இல் லண்டனில் ஒரு வருடம் இருந்தபோது வந்தது. உடனேயே 'மு.போ. இலக்கியமென்றொரு யானை இருந்ததாம்' என்ற தலைப்பில் நான் மீண்டும் எழுதினேன். இங்கு என் விமர்சனம் மேலும் கடுமையாகவே இருந்தது. ஆனாலும் எனக்கு அன்று நேரித் தெரியாத நுண்மமானது, தனிப்பட்ட பகைமை அன்றும் ஏற்படவில்லை, அவரை நேரில் அறிய வந்த இன்றும் ஏற்படவில்லை. என் விமர்சனங்கள் இடதுசாரிக் கட்சிகளிலும் அவற்றுக்கு அனுதாபமாக இருந்த படைப்பாளிகளிடையிலும் கொஞ்சம், நியாயமான, கோபத்தை ஏற்படுத்தியது. சிலர் என்னை 'அலை' பயன்படுத்த இடமளிக்கிறேன் என நினைத்தார்கள். சிலர் என்னை இடதுசாரிகட்கு எதிரியாக நினைத்தார்கள். கட்சிகள் பிளவுபட்டுச் சிதறிய நிலைமையில் என்னை யாருடன் வைத்துக் கருதுவது என்று பலருக்கு விளங்கவில்லை. என் பின்னைய விமர்சனங்கள் 1982 தொடர்ந்த தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் 'தாயகம்' ஏட்டிலும் வந்தன. அலையில் வந்த விமர்சனங்களிற் சில, கடுமையான தாக்குதலுக்கு உள்ளாயின.

ஜே.ஜே : சில குறிப்புகள், எஸ்.வி. ராஜதுரையின் இருத்தலியல், மு. தளையசிங்கம் ஆகியவற்றைத் தானே குறிப்பிடுகிறீர்கள்? உங்கள் விமர்சனம் கடுமையாக இருக்கலாமென்றால் அதற்கான எதிர்வினை கடுமையாக இருக்கக் கூடாதா?

கடுமையல்ல எனது ஆட்சேபனைக்குரியது. விஷயச் சார்பாக எழுதாமல் தனிப்பட்ட தாக்குதல்களுக்கும் பதில் எழுதும் வாய்ப்பை மறுப்பதும் தான் பிரச்சனைக்குரியது.

இது உங்கள் அபிப்பிராயம். எழுதியவர்களும் பத்திரிகை யாளர்களும் தங்களது அபிப்பிராயத்தை வைத்திருக்கலா மல்லவா?

எழுத்தில் சில அடிப்படையான தராதரங்களைப் பேணும் அவசியம் உண்டு. தமிழகத்தின் விமர்சனத்

துறையில் இருந்த தரக்குறைவான பண்புகள் இலங்கையிற் குறைவாகவே இருந்தன. அந்தளவில் ஏமாற்றமாக இருந்தது.

பதிலை வேறு பத்திரிகையில் எழுதுவது இயலுமே.

பத்திரிகைத் துறை நண்பர்களை அப்படிப் பயன் படுத்த மனம் வரவில்லை.

வேறு சமயங்களில் அப்படிச் செய்திருக்கிறீர்களல்லவா?

வேண்டுமென்றே செய்திகள் திரித்துக் கூறப்படும் போது, மறுப்பு எங்காவது கூறப்படுவது நல்லது என நினைத்தால் செய்வேன். விவாதங்கள் அவை தொடக்கப் பட்ட களங்களிலேயே தொடர்ந்து முடிவது ஆரோக்கிய மானது. யாரும் தரக்குறைவாக எழுதும்போது அதற்குப் பதில் எழுதுவது அதைக் கௌரவிப்பது போலாகிவிடும்.

பயந்து ஓடுவதாகவும் யாரும் நினைக்கலாம்.

முக்கத்தனத்துக்கு முன் ஒதுங்குவது பயமா விவேகமா என்று சொல்வது கடினம்தான்.

ஒரு சில விமர்சனங்களையே எழுதி விமர்சனம் பற்றிய முறையான பயிற்சி எதுவுமில்லாத உங்களை ஈழத்து விமர்சனர்களின் பட்டியலில் பலரும் சேர்த்திருக்கிறார்களே. அது ஏன்?

அவர்களைத்தான் கேட்க வேண்டும். என்னுடைய விமர்சனங்களின் முக்கியமான பண்பு எழுத்தின் முனைப் பையும் கூறப்பட்ட நோக்குக்கும் படைப்பில் வெளியாகும் பார்வைக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளையும் அடையாளங் காண்பதுதான். இதிலே நான் அதிகம் தயவு தாட்சண்யம் காட்டுவதில்லை. எழுத்திற் பம்மாத்து இருந்தால் அதைச் சுட்டிக்காட்டுவது விமர்சனத்து பொறுப்பு. என் விமர்சனம் கடுமையாக இருந்தால், அது, இம்மாதிரியான பண்புகளை நான் அடையாளங் காண்பதாலேயே என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

பம்மாத்து என்று எப்படி நீங்கள் கூற முடியும்?

விமர்சனம் என்பதும் அபிப்பிராயம்தான். என் அபிப்பிராயத்துக்கு ஆதாரங்களைத் தருவது என் பொறுப்பு. தவறினால் நான் விமர்சிக்கப்பட வேண்டும்.

விமர்சித்தால் ஏற்றுக் கொள்வீர்களா? 'தனிப்பட்ட தாக்குதல்' என்ற மாதிரி ஏதாவது சொல்லி ஒதுங்கி விட மாட்டீர்களா?

கோபிக்காமால் பதில் எழுதுகிற பழக்கம் நம்மிடையே போதாது. டானியல் கோப்பப்பட்டார். எஸ்.வி.ஆருக்கும் கொஞ்சம் கோபம் வந்தது. ஆனாலும் வரம்பு மீறி எழுதினா ரென்று சொல்ல இயலாது. ஆனாலும் அலை என் பதிலைப் பிரசுரிக்க மறுத்து விட்டது. தளையசிங்கத்தை விமர்சித்தது பற்றி அருவருக்கத்தக்க மொழியில் பதில் எழுதினார்கள். அதே குழுவினர் 'ஜே.ஜே.' பற்றிய விமர்சனம் தொடர்பாகவும் கீழ்த்தரமான மொழியில் எழுதினார்கள். அண்மையில், காசி ஆனந்தன் கதை களைச் சிறிது கிண்டல் செய்து எழுதினேன். பயங்கரமான ஆவேசத்துடன் யாரோ தாக்கி எழுதினார்கள். தமிழவனது நூல் பற்றி எழுதியது தொடர்பாக, நாகார்ஜுனன் வேறு தொடர்பில் என்னைத் தாக்கி 'எழுதினார். பதிலுக்கு 'ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்' என்று கூறும் ஒரு அட்டையை வாங்கி அனுப்பினேன். எஸ்.பொ., விமர்சனத்தைத் தான் வெறுப்பது பற்றிக் கூசாமல் எழுதியிருக்கிறார். எல்லாருக்கும் ரசிக்கத்தான் தேவைப்படுகிறார்கள்.

உங்கள் நிலைமையும் அப்படியில்லையா?

என் எழுத்து அதிகம் விமர்சிக்கப்படவில்லை. விமர்சித்தவர்களிடம் பரிஷு இருந்தனவுக்குக் கூரிய விமர்சனக் கடுமை இருந்திருக்கலாம்.

நீங்கள் கொஞ்சம் பரிவாக எழுதினார் பரவாயில்லை என்று சொல்லலாமா?

பரிவாக எழுத வேண்டிய நிலைமைகள் சில உள்ளன: ஆரம்ப எழுத்து, ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக முனைவிடும் எழுத்து, சிரமமான நிலைமைகளில் வெளிவரும் எழுத்து, இம்மாதிரியானவை.

வேறுபட்ட அளவுகோல்களை நியாயப்படுத்துகிறீர்களா?

அளவுகோல்கள் எதை அளக்கின்றன என்பதைப் பற்றித் தெளிவாகவும் அதன் அலகு, பரிமாணம் பற்றி ஒளிவு மறைவு இல்லாமலும் இருந்தால் அதில் ஒரு தவறுமில்லை.

கருத்து உடன்பாடானவர்களைக் கனிவுடன் விமர்சிப்பீர்களா?

உடன்பாடாதவர்கள் பற்றித்தான் கவனமாக எழுத வேண்டும். குரோதம் காரணமாக எழுதுவதாகக் கூறி விமர்சனங்களை ஒதுக்கும் போக்கு உள்ளது. நண்பர்களை விமர்சிக்கத் தவறினால், நட்புக்கு அர்த்தமில்லை. முகத்துதிக்காக விமர்சிக்கும் நிலைமை என்றும் ஏற்படாது என்று நினைக்கிறேன்.

விஞ்ஞானம் தொடர்பாகப் 'படி'ளில் இருபத்துச் சொச்ச வரும் முன்பு அளிஷ் நந்தி, வந்தனா சிவா ஆகியோரை மறுத்து எழுதினீர்களே. உங்கள் தொழில் அது என்பதால் விஞ்ஞானத்தை நியாயப் படுத்துகிறீர்களா?

இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் செய்த விஞ்ஞான ஆராய்வு, என் ஆத்ம திருப்திக்காகச் செய்தது. இப்போது செய்வது வயிற்றுப் பிழைப்பு. பெருமைப்படவோ வெட்கப்படவோ எதுவுமில்லை. விஞ்ஞானமோ தொழில் நுட்பமோ சமுதாயச் சார்பற்று இயங்குவன வல்ல. நவீன உலகில் விஞ்ஞானிகள், தொழில்நுட்ப வல்லுனர்கள், மருத்துவர்கள், கலைஞர்கள் எல்லாருமே விற்பனைப் பொருட்களாகி வருகிறார்கள். விஞ்ஞானம் வழிபாட்டுக்குரியதல்ல. ஆயினும் விஞ்ஞானத்தை நிராகரித்துச் சமுதாயம் முன்னேற மட்டுமல்ல, நிலைக்கவும் முடியாது. விஞ்ஞானத் தகவல்கள் பற்றிய அறிவைவிட விஞ்ஞானரீதியான சிந்தனையும் விஷயங்களைப் பகுத்து அறிவதும் ஆராய்வதும் முக்கியமானது. இன்று கலைகளைக்கூட விஞ்ஞானரீதியாகப் பகுத்தாய முற்படுகிறார்கள். இதில் மூர்க்கத்தனமான அணுகுமுறைகளையும் நாம் காணலாம். வரட்டுத்தனமான வாய்ப்பாடுகள் இல்லாதவையில், விஞ்ஞானரீதியான அணுகுமுறையால் நன்மை உண்டு. விஞ்ஞானமும் தொழில்நுட்பமும் மனிதகுல விடுதலைக்குப் பயன்பட வேண்டும். விஞ்ஞானத்தினதும் தொழில் நுட்பத்தினதும் பாதையை நாம் அவற்றின் சமுதாய அமைப்பினின்று பிரிப்பது கடினம். அளிஷ் நந்தி விஞ்ஞானத்தை எதிர்ப்பது, அதன் அறிவின் அடிப்படையில் அல்ல. வந்தனா சிவா அண்மைக் காலங்களில் சுற்றாடல் பற்றியும் பன்னாட்டு நிறுவனங்களது செயற்பாடுகள் பற்றியும் எழுதி வருவன மிகவும் பயனுள்ளவை. அவற்றை முற்றாக ஏற்காவிட்டாலும், நமது விஞ்ஞானிகள் அவர் கூறும் விஷயங்களைப் பற்றி அக்கறை காட்டுவது அவசியம்.

சில ஆங்கில எழுத்துகளைத் தமிழுடன் சேர்த்துப் பாவித்து அயற்பேர்களை எழுதுகிறீர்களே. இது ஏன்?

தமிழுக்கு ஸ, ஜ, ஹ, ஷ மாதிரி இன்னும் ஐந்து ஆறு எழுத்துகள் தேவை. G, T, B, T (ற்), D(dh), F, Z ஆகிய

வற்றைத் தமிழ் எழுத்துகள் போலவே கால், விசிறி, கொம்பு வைத்து எழுதலாம் என்பது என் யோசனை. தமிழ்வாணனும் சோவும் Fஜ இப்படிப் பயன்படுத்தினார்கள் என நினைவு. 1974இல் இது பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். கடுமையான எதிர்ப்பு வந்தது. தமிழை அழிக்கப் போகிறேன் என்று சிலர் பயந்து விட்டார்கள். புதிய எழுத்து வடிவங்கள் தேவை என்பதை ஏற்பவர்கள் கூட எதையும் செய்ய அஞ்சுகிறார்கள். கிரந்த எழுத்துகளை எடுத்தாளலாம். மலையாளமும் சிங்களமும் கிரந்த எழுத்து முறைக்கு நெருக்கமானவை. ஆனால் ஆங்கில எழுத்துகளுடன் நமக்குப் பரிச்சயம் அதிகம். அச்ச வசதிகளுங்கூட இலகுவாக உள்ளன. என்னுடைய ஆலோசனைதான் முடிவானதாக இருக்க வேண்டாம். யாராவது எதையாவது முறையாகச் செய்து ஒரு வழியை உருவாக்குவார்களா?

70களில் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பற்றி நிறைய எழுதினார்கள். என்னாயிற்று? உங்களது ஆலோசனைக்கு ஏன் ஆதரவு இல்லை?

தமிழக அரசு ஈ.வே.ரா. ஆலோசனைகளை நடைமுறைப்படுத்திய பிறகு, எல்லாரும் ஒய்ந்துவிட்டார்கள்.

1984இல் Indian Journal of Linguistics இல் என் ஆலோசனைகளை விளக்கி என் மொழியியலாள நண்பர் தி. கந்தையாவுடன் சேர்ந்து நீளமான ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். தமிழில் எழுதிய போது எதிர்த்தவர்கள் ஏனோ ஆங்கிலத்திற்குப் பதில் எழுதத் தயங்கினார்கள். ஐரோப்பாவில் சில சிற்றேடுகள் என் ஆலோசனையை இடையிடையே பயன்படுத்துகின்றன. பலர் தேவையை உணர்கிறார்கள். எனவே உருப்படியான ஒரு தீர்வு, கிரந்த எழுத்து அடிப்படையிலாவது, விரைவில் வரும் என நம்புகின்றேன்.

மொழி பற்றி எழுதுகிறீர்களே, என்ன தகுதியின் அடிப்படையில் எழுதுகிறீர்கள்?

தமிழையும் ஆங்கிலத்தையும் ஒரளவு முறையாகப் படித்ததை விட வேறு தகுதி இல்லை. தமிழின் பிரச்சனைகளைத் தமிழ்

மூலம் விஞ்ஞானங் கற்பிக்கும்போது அறிகிறோம், அயல் விவகாரங்களைப் பற்றி எழுதும்போது அறிகிறோம். ஏன், பேச்சுத் தமிழை எழுத்திற்குத் தர முயலும் போதும் உணர்கிறோம். நவீனத்துவத்தின் தேவைக்குத் தமிழ் எவ்வாறு முகங் கொடுப்பது? நம்மிடம் உள்ள தீக்கோழி மனோபாவம் பிரச்சனைகளை அசட்டை செய்கிறது. மரபுவாதிகள் தாமும் செய்யார்கள், செய்யவிடவும் மாட்டார்கள். மறுபுறமும், புதுமையின் பேரால் சிலர் ஆங்கிலத்திற்குள் தஞ்சமடைகிறார்கள். மொழி பற்றி எனது பல்கலைக்கழக நண்பர்களது உதவியுடன் வாசித்தறிந்தவற்றின் அடிப்படையிலேயே 'தமிழும் அயலும்' நூலில் உள்ள கட்டுரைகளை எழுதினேன். எனது நோக்கம் தீர்வுகளை வழங்குவதல்ல. அதற்கான ஆற்றல் என்னிடம் இல்லை. சாத்தியப்பாடுகளைச் சுட்டிக்காட்ட எல்லாருக்கும் உரிமை உண்டு. எனது கட்டுரைகளின் நோக்கம், மொழி பற்றிய விவாதத்தை நிபுணர்களிடமிருந்து விடுவித்துப் பரவலாக்குவதுதான். தமிழ் மொழியில் நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ளது. அதற்கு இன்று நாம் முகங்கொடுக்காவிட்டால், பாரதி கவிதையில் வரும் அந்தப் பேதை உரைத்த மாதிரி மெல்லத் தமிழினிச் சாவது சாத்தியந்தான், இங்கு சாவு எனும்போது, வாழ்வின் ஒரு

பெரும் பகுதிக்கு உதவாத மொழியாகி விடும் என்பதையே கருதுகிறேன்.

அரசியல் தொடர்பாகக் கடிதங்களும் கட்டுரைகளும் எழுதிவருகிறீர்கள். கட்சி எதிலும் சேர்ந்திருக்கிறீர்களா?

கட்சியில் சேர்ந்தால் மட்டுமே தான் அரசியல் பேச வேண்டுமா? இடது-கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் அனுதாபம் இருந்து வந்தது பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். பல பிளவுகளுக்குப் பிறகு இப்போது தமிழ் மத்தியில் இயங்கும் ஒரே மாக்ஸிய - லெனினிஸ்ட் இயக்கமாகப் புதிய ஜனநாயகக் கட்சி இருக்கிறது. அவர்களுடன் எனக்குப் பரவலான உடன் பாடு உண்டு. ஆனால் கட்சி உறுப்பினராகும் அளவுக்கு எனக்குத் தகுதி உண்டா தெரியவில்லை. என்னுடைய நடுத்தர வகுப்புப் புலம் பெயர்ந்த வாழ்க்கைச் சூழலில் நான் கட்சிக்கு நன்மையைவிடக் கெடுதலையே செய்யவங் கூடும். என்னுடைய குறைபாடுகளைத் தெரிந்ததாலேயே எட்ட நிற்கிறேன். இலங்கையின் சிரமமான சூழலில் தளராது தாக்குப்பிடித்து இயங்குகிற மாக்ஸியவாதிகளை மதிக்காமல் இருக்க முடியாது. வேறு கட்சிகளிலும் தனிப்பட்டளவில் நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆயினும் கொள்கை, அணுகுமுறை அளவில் கருத்து வேறுபாடு அதிகம்.

ஈழ விடுதலை பற்றி உங்கள் நிலைப்பாடு என்ன?

இலங்கையின் ஐக்கியத்தை வெகுகாலமாக வலியுறுத்தி வருகிறேன். அது எல்லாருக்கும் நல்லது என்பது என் எண்ணம். ஆயினும், அது இன ஒடுக்கலினகீழ் இயலுமான ஒன்றல்ல. இன விடுதலைக்கான இன்றைய போராட்டம் நியாயமானது. அது பிரிவினைக்கு இட்டுச் செல்ல அவசியமில்லை. ஆயினும் அரசாங்கம் போர் மூலம் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முயல்கிறபோது, பிரிவினைக்கான தேவை அதிகரிக்கிறது. இந்த இன ஒழிப்பு யுத்தம் நிறுத்தப்படவேண்டும். சுய நிர்ணயமும் தமிழ் மக்களது பாரம்பரியப் பிரதேசங்களும் கொள்கையளவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும். பிற சிறுபான்மையினரதும் அடிப்படையான உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படவேண்டும். மலையகத் தமிழர்களது வாழ்க்கை உரிமைகள் பற்றியும் முஸ்லிம்கள் பற்றியும் கவனமெடுக்காத எந்தத் தீர்வும் பயனற்றது. ஈழப் பிரிவினை இவர்களது எதிர்காலம் பற்றிய அச்சங்களை அதிகரிக்கலாம். ஏனெனில் ஈழத் தமிழரிடையே இன்றுள்ள தேசியவாதத்தின் பார்வை குறுகலானது. ஆயினும் அரசாங்கத்தின் அடக்குமுறையும் இன ஒடுக்கலுமே பிரிவினையை இயலுமாக்குகின்றன. சிங்களப் பேரினவாதம் முறியடிக்கப் பட்டால் மட்டுமே இலங்கை ஒரு ஐக்கிய நாடாக முடியும்.

விடுதலைப் புலிகளையும் கடுமையாக விமர்சித்திருக்கிறீர்கள். ஏன்?

எவரும் விரும்பியோ விரும்பாமலோ, அவர்களே தமிழ் மக்களது இன விடுதலைப் போரின் தலைமையாகவும் போராட்டச் சக்தியாகவும் உள்ளார்கள். அவர்களது அணுகு முறையில், போர் என்ற அம்சத்தின் அளவுக்கு, அரசியல் பலமான ஒன்றாக இருக்கவில்லை. அயற் தலையீடும் இயக்கங்களின் தலைமைகளது சந்தர்ப்பவாதமும் விடுதலைப் போராட்டம் ஒரு வெகுஜன இயக்கமாக வளர்வதற்கு உதவவில்லை. இதன் விளைவாக, விடுதலைப் புலிகள் பாரதூரமான சில தவறுகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். முக்கியமாக, முஸ்லிம் மக்களை வடக்கினின்றும் விரட்டியமை. மனிதவரிமை, ஜனநாயகம் போன்ற விஷயங்களிலும் விமாசிக்க நிறைய உண்டு. அவர்களது தவறுகள் விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பலவீனப்படுத்தும்ளவுக்கு, அவர்களை விமர்சிப்பது தேவையானது. அதே வேளை, அவர்களை, அவர்களது சூழலின் நெருக்கடிகளைப் புறக்கணித்து, ஏகவது நியாயமில்லை. இன்று மனித உரிமை பேசிக்கொண்டு அரசாங்கத்தின் பேரினவாத அரசியலையும் படுகொலை

களையும் கண்டிக்காமல் புலிகளை மட்டுமே தாக்குகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். இனப் படுகொலையில் அரசாங்கத்துக்கு உடந்தையாக உள்ளவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பற்றியும் பேசாமல் இருக்க முடியாது. 'புலி ஆதரவு - புலி எதிர்ப்பு' என்றவாறு பிரச்சனையை அணுகும்போது, மக்கள் என்று ஒரு கூட்டம் இருப்பதை மறந்து ஒரு குத்துச்சண்டையைப் பார்க்கிற மாதிரிப் பிரச்சனையைப் பார்க்கிறோம். தமிழகத்தில் உள்ள கட்சிகள் ஈழப் பிரச்சனையை அரசியல் லாபத்துக்காகப் பயன்படுத்துவது நல்லதல்ல. இன்று நடக்கும் இன ஒழிப்பு, கட்சி வேறுபாடற்ற கண்டனத்துக்கு ஆளாகவேண்டும். அதே வேளை, விடுதலைப் புலிகளிடம் காட்டும் நட்பில் இடித்துரைக்கும் நற்பண்பும் அவசியம்.

அரசாங்கம் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடித்துவிடும் போல் தெரிகிறதே.*

அதனால் யுத்தம் ஓய்ந்துவிடாது. பிரச்சனை தீர்ந்து விடாது. நியாயமான தீர்வு இல்லாத வரை, போராட்டங்கள் ஓய்வதில்லை. இன்று தமிழ்ச் சிறுவர்களையும் ஆயுத பாணியாக்கியது பேரினவாத ஒடுக்கல்தான். யாழ்ப்பாணம் விழுந்தாற், போரின் தன்மையும் களமும் முற்றாக மாறிவிடும். இது எவரும் வெல்லக்கூடிய போரல்ல. பேச்சுவார்த்தை மூலமான தீர்வே மக்கள் விரும்புவது. அதற்கான முயற்சி அரசாங்கத்திடமிருந்தே வரவேண்டும்.

நீங்கள் முன்பு சிங்கள மொழிச் சட்டத்தை நியாயப்படுத்தினீர்களெனவும், சிரிமா பண்டார நாயக அரசை ஆதரித்தீர்களெனவும் சிலர் சொல்கிறார்களே. உண்மையா?

சிங்களம் அரசு கரும் மொழியானால் தமிழ் அழிந்து விடும் என்ற வாதம் பொய் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். சிங்களம் ஆங்கிலத்தின் இடத்தில் அரசு கரும் மொழியானது, அடிப்படையில் முற்போக்கானது என்று சொல்லியிருக்கிறேன். அதே வேளை தமிழ் மொழிக்குத் தேசிய மொழி அந்தஸ்து வழங்கப்படாததும் தமிழரது மொழியுரிமை உறுதிப்படுத்தப்படாததும் தவறானது என்றும் சொன்னேன். சிங்கள மொழிச் சட்டத்தில் இருந்த விஷமத்தனமான அம்சத்தை நான் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. தமிழுக்குச் சம அந்தஸ்து கேட்ட தமிழ்த் தலைவர்களது ஆங்கில மோகத்தைக் கண்டிக்கவும் தவறவில்லை. சிங்களம் ஆட்சி மொழியான பின்பும், தமிழில் உயர்கல்விக் கான வசதிகள், விஞ்ஞானப் பட்டப்படிப்பு வரை, இலங்கையில் வளர்ந்தன. தமிழ்நாட்டில் இது நடக்க வில்லை. இலங்கையில் பேரளவில், இன்று தமிழும் ஒரு அரசு கரும் மொழி. ஆனாலும் தமிழினம் அழிக்கப்படுகிறது. எனவே, பிரச்சனை வெறுமனே மொழியல்ல. இது நியாயப்படுத்தலென்றால், இருந்து விட்டுப் போகட்டும்.

60,70களில் சிரிமா ஆட்சியை அண்டியிருந்தவர்களுள் முன்னாள் இடதுசாரிகள் பலர். இடது கம்யூனிஸ்டுகள், பிளவுக்கு முன்னோ பின்னோ, என்றமே அரசாங்கத்தைச் சார்ந்து நின்றதில்லை. வலது கம்யூனிஸ்டுகளும் சமசமாஜிகளும் பங்காளிகளாக இருந்தார்கள். மிகவும் பிற்போக்கான கட்சியான யு.என்.பி, பதவிக்கு வருவதை எதிர்க்கும் அளவுக்கு, முக்கியமாக ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி பலவீனமாக இருந்த நிலைகளில், அதற்கு ஆதரவு கொடுப்பதன் தேவையை இடது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் கூறி வந்துள்ளார்கள். சீனாவுக்கும் இலங்கை அரசாங்கத்துக்கும் 1956க்குப் பிறகு நல்லுறவும் நெருக்கமும் அதிகம். இது சர்வதேச உறவு விவகாரம். ஒரு கட்சி, சீனாவின் அயற் கொள்கையை அனுசரித்து அரசியல் நடத்த முடியாது. இடது கம்யூனிஸ்டுகள் பாராளுமன்ற அரசியலில் இறங்காததால், தேசியவாத அரசியற்கட்சிகளுடன் உடன்படிக்கைகள் இருக்கவில்லை. தமிழ் தேசியவாதத் தலைமை, 1983வருகூட, யு.என்.பி.யை

* யாழ்ப்பாண ஆக்கிரமிப்பிற்கு முன்னர் எழுதப்பட்டது.

நெருங்கி நிற்க முற்பட்டது. இதனால் எல்லா இடது சாரிகளுடனும் அதற்கு முரண்பாடு இருந்தது. 1983க்குப் பிறகு நிலைமைகள் மிகவும் மாறிவிட்டன.

1982இல் கூடப் 'படிச'ளில் தமிழர் ஒரு தேசிய இனம் என்ற கருத்தை ஏற்க மறுத்தீர்களே.

அது ஒரு பெரிய தவறு. தேசிய இனம் என்றால் தேசம், தேசம் என்றால் பிரிந்து போகும் உரிமை, பிரிந்து போகும் உரிமை என்றால் பிரிவினை என்று வாதங்கள் முன் வைக்கப்பட்ட காலம் அது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இவ் விஷயத்தில் பிழைவிடவில்லை. நான் இந்த விதமாகப் பிரிவினைக்காக முன்வைக்கப்பட்ட வாதத்தை மறுக்க, தமிழர் ஒரு தேசிய சிறுபான்மை இனம் என்று வாதாடினேன். இடது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நண்பர்கள் என் நிலைப்பாட்டை விமர்சித்துத் திருத்த உதவினார்கள். சுயநிர்ணயம் பற்றிய கூடிய தெளிவு இப்போது ஏற்பட்டு வருகிறது. பிரிந்து போகும் உரிமையை விவாகரத்து உரிமையுடன் ஒப்பிடலாம் என்பதை இப்போது பலரும் விளங்கிக் கொண்டுள்ளார்கள்.

இந்தியாவின் தேசிய ஒருமைப்பாடு பற்றி என்ன கூறுவீர்கள்?

இந்தியா ஒரு தேசமென்றால் ஆபிரிக்காவும் ஒரு தேசம்தான். நவீன தேசம் என்ற அடையாளத்தின் அடிப்படையில், இந்தியா பல தேசங்களின் ஒன்றியமாகத் தான் இருக்க முடியும். இந்தியாவுக்கு ஒரு தேசம் என்ற அடையாளத்தை நிறுவ முயலும்போது, அது சிறுபான்மை மாநில அடிப்படையில் மட்டுமில்லாமல், பூர்வகுடிகள் உட்பட்ட தேசிய இனங்களுக்கும் மேலான ஆதிக்கமாக அமைந்துவிடுகிறது. இந்தியத் துணைக்கண்டம் ஒற்றுமையாக இருப்பது உலகத்துக்கு நல்லது. ஆனால், இந்த ஒற்றுமை, இந்து-இந்தி-இந்தியா என்ற விதமான அடிப்படையில், சாதியம், இஸ்லாமிய விரோதம், தேசிய இன ஒடுக்கல், ஆணாதிக்கம் போன்றவற்றை நியாயப் படுத்துவதாக அமைய முடியாது. தேசிய இன அடிப்படையிலான மாநில அரசுகளும் பிரதேச சுயாட்சிகளும், சுயநிர்ணயம், சமத்துவம் என்ற கோட்பாடுகளுக்கு இணங்க, ஒருங்கிணைந்த இந்தியா ஒரு ஒற்றுமையான நாடாக இருக்கும். அதே வேளை, இந்திய ஆளும் வர்க்கம் அயல்நாடுகளமீது மேலாதிக்கஞ் செலுத்தும் முனைப்புப் பற்றியும் நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்.

இது ஒரு பெரிய அரசியல் விவாதமாக வளர இடமுண்டு.

கலை இலக்கியங்களுக்குத் திரும்புவோம். சிலர், இலக்கியத்தை முற்போக்கு பிற்போக்கு, தலித், பெண்ணிய இலக்கியங்கள் என்றெல்லாம் பிரிப்பது தவறு என்கிறார்கள். என்ன சொல்கிறீர்கள்?

இலக்கியமும் சகல கலைகளும் மனித சமுதாயத்துக்குள் எிருந்துதான் வெளிப்படுகின்றன. பிளவுண்ட ஒரு சமுதாயத்திலிருந்து வரும் ஆக்கங்கள் அப்பிளவுகளைப் புலப்படுத்தாமல் இருக்கமுடியாது. ஒவ்வொரு படைப்பாளியின் ஆக்கமும் அவரது அனுபவத்தினதும் சமுதாயப் பார்வையினதும் முத்திரைகளுடனேயே வருகிறது. அதனால், ஒவ்வொரு படைப்பையும் அக்கு வேறு ஆணிவேறாகக் கழற்றி, இந்த அடையாளங்களை அறிய முற்படுவது கொஞ்சம் ஆபத்தானது. முதலில் சமுதாய முழமையை நோக்க வேண்டும். அதன்

அடிப்படையில் படைப்பை அடையாளங் காணவேண்டும். இதைச் செய்ய, படைப்பைச் சத்திர சிகிச்சைக்கு ஆளாக்க அவசியமில்லை, படைப்பாளிகளுக்கு அவரவரது சமூகப் பிரக்ஞை இருக்கிறது. நெருக்கடி தூழ்ந்த சமுதாயச் சூழலில் அவற்றைக் கண்டு கொள்ளாமலே காதற்கதைகளை எழுதிய ஜேன் ஓஸ்தரின் (Jane Austen) இருந்திருக்கிறார். வணிக இலக்கியமாக எழுதியபோது கூட, சாள்ஸ் டிக்கின்ஸ் (Charles Dickens) சமூகப் பிரக்ஞையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். எந்த இலக்கியமும் தனக்குரிய அடையாளத்தைப் பிரகடனம் செய்து கொண்டு வர அவசியமில்லை. அதனதன் தன்மை, வாசிப்பின்போது வெளிப்படுகிறது. ஒரு நல்ல விமர்சகன் இதை அடையாளங் காட்டாமல் இருக்க முடியாது. இன்றைய சூழலிற் பம்மாத்தான போக்குகள் சில உள்ளன. இவை ஆரோக்கியமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நல்லவையல்ல. புரட்சிக்காக என்று எவரும் எழுதிப் புரட்சியை வரவழைத்து விட முடியாது. நெருக்கடியான ஒரு சமுதாயச் சூழலின் தன்மையை மக்கள் அறியக்கூடிய விதமாகவும் சமூக மாற்றத்தைச் சாத்தியப்படுத்தும் விதமாகவும் எழுத ஒரு படைப்பாளிக்கு இயலும். அத்தகைய ஒருவர் தனது அனுபவத்துக்கும் கொள்கைக்கும் விசுவாசமாக, அழகியல் உணர்வுடன் எழுத இயலும். ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் தன் பார்வைக்கேற்பச் சமுதாயத்தை மாற்றப் பங்களிக்கிறார். இது உணர்வுபூர்வமாக நிகழலாம். அல்லாமலும் நிகழலாம். சமுதாய மாற்றம் பற்றிய அக்கறை உள்ள விமர்சகனுக்கு அந்தப் பங்களிப்பை மதிப்பிடுவது கடமையாகத் தெரியலாம். அவ்வாறு மதிப்பிடும் உரிமை எவருக்கும் உண்டு. படைப்புகளை அவற்றின் அமைப்பும் உருவமும் சார்ந்து பாகுபடுத்தலாம் என்றால், உள்ளடக்கம் சார்ந்து பாகுபடுத்துவதில் என்ன தவறு இருக்கிறது?

கைலாசபதியுடைய இலக்கியப் பார்வையை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா?

என்னுடைய இலக்கியப் பார்வை வளர்ந்த திசைக்கும் கைலாசபதிக்கும் ஒரு தொடர்பும் இருக்கவில்லை. அவரை ஒரிரு தடவைதான் சந்தித்திருக்கிறேன். அவரது பங்களிப்பு இன்னமும் முக்கியமானது. அடிப்படையிற் சரியானதுங்கூட. ஆயினும் குறிப்பான விஷயங்களில் அவர் தவறுகள் செய்திருக்கிறார். 'முற்போக்கு-பிற்போக்கு' விவாதம் நடந்த சூழலில் சில தவறுகள் நடந்திருக்கின்றன. கைலாசபதி ஒளிவுமறைவின்றிப் பேசுகிறவர் என்பதால், பலரது தாக்குதல்கட்கும் இலக்கானவர். அதேவேளை, ஒரு சில விஷயங்களிற், தீர ஆலோசியாமல் முடிவுகட்கு வந்தும் இருக்கிறார். முக்கியமாக மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்கள் தொடர்பாக அவர் வைத்திருந்த கருத்து. அவர் தனது தவறுகளை ஏற்கும் பண்புடையவர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

பாலேந்திராவின் தழுவல் நாடகங்கள் தொடர்பாகக் கைலாசபதி வைத்திருந்த கருத்தைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள். அவர் பின்பு அதை வலியுறுத்தவில்லையே.

அவர், நமது மரபினின்று எழும் நாடகங்கள் பற்றிக் கூடிய அக்கறை கொண்டிருந்தார் என்பதால், இந்த விதமான தவறு நேர்ந்தது என நினைக்கிறேன். அவரது துறைகளில் நாடகம் ஒன்றல்ல. எனவே இத்தவறு நிகழாமற் கவனமாயிருந்திருக்கலாம்.

புரட்சிக்காக என்று எவரும் எழுதிப் புரட்சியை வரவழைத்து விட முடியாது. நெருக்கடியான ஒரு சமுதாயச் சூழலின் தன்மையை மக்கள் அறியக்கூடிய விதமாகவும் சமூக மாற்றத்தைச் சாத்தியப்படுத்தும் விதமாகவும் எழுத ஒரு படைப்பாளிக்கு இயலும். அத்தகைய ஒருவர் தனது அனுபவத்துக்கும் கொள்கைக்கும் விசுவாசமாக, அழகியல் உணர்வுடன் எழுத இயலும்.

நீங்களும் நாடகத் துறையில் தலை நீட்டியிருக்கிறீர்கள் அல்லவா?

அப்படிச் சொல்வது கஷ்டம். 1989இல் என் மனைவி வஸ்லாவ் ஹவெல் (Vaclav Havel) நாடகங்கள் இரண்டைத் தொலைக்காட்சியில் எனக்காக ஒளிப்பதிவு செய்து, பாலேந்திராவிடம் காண்பிக்கும்படி சொன்னார். பாலா என்னிடம் அவற்றைத் தமிழாக்குமாறு கேட்டார். மூலப் பிரதி கையில் இல்லாமல், நாடகத்தை வீடியோவில் பார்த்துப் பார்த்துப் பிரதி எடுத்துத் தமிழில் தழுவினேன். பின்பு மேலும் ஒரு ஹவெல் நாடகமும், ஹரல்ட் பின்ற்றர் (Harold Pinter) நாடகம் ஒன்றும், ஆதர் மிலர் (Arthur Miller) நாடகம் ஒன்றும் தமிழுக்குத் தழுவினேன். இதெல்லாம் அவரது தெரிவுகள். நான் என் வேலையை ஒரு எழுத்து வினைஞர் மாதிரிச் செய்தேன். மேடையேறிய மூன்றாம் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றேன். மற்றவை தயாரிப்பில் உள்ளன. அண்மையில் ஒரு நாடகப் பிரதியைத் தயாரிப்பதில் இறங்கியிருக்கிறேன். அதை இங்கே லண்டனில் வசதிப்படாது. மற்றப்படி, என்னுடைய அக்கறையை ஈடுபாடு என்று சொல்ல நியாயமில்லை.

எல்லாரோடும் மோதுகிறீர்கள் என்ற அபிப்பிராயம் இருக்கிறதே.

எவரோடு உள்ள கருத்து வேறுபாடுகளை வெளிவெளியாகச் சொல்வது மோதுவதாகிவிடுமா? 'மோதுகிற' எவரையும் நான் எதிரிகளாகக் கருதுவதில்லை. ஒருவரது உடன்பாடற்ற, எழுத்துக்கு மரியாதை இருந்தால் அதை மறுத்து எழுத மனம் வரும். இல்லாவிட்டால் அலட்சியம் செய்வது தரும்.

இன்றைய தமிழ் இலக்கியப் போக்குப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்? உலகத் தரத்தை எட்டும் சாதனைகட்டு இடமுண்டா?

உடனடியாகத் தேவை நம்மைப் புரிந்து கொள்வது. நமது சமுதாயத்தை மேம்படுத்துவது. இதற்காகக் கலைஞர்களும் இலக்கியவாதிகளும் மட்டுமல்ல, எல்லாருமே பங்களிக்க வேண்டும். இலக்கியத்தைத் தங்களது ஆன்ம ஈடுபாட்டிற்குக்கான தவம் என்று நினைக்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களது நிஷ்டையைக் குலைப்பது என் நோக்கமல்ல. வரலாறு போர்களை மறந்து விடுகிறது, சாதனைகளை மறந்துவிடுகிறது. வரலாறு சாதனைகளாலும் சாதனையாளர்களாலும் உருவாவதில்லை. வரலாற்றாசிரியர்கள் பதிவு செய்யாத விஷயங்கள் பலவே வரலாற்றை உருவாக்குகின்றன. எனவே சாதனைகளை விடப் பங்களிப்புகள் முக்கியமானவை. 'நான், நான்' என்று அலறிக்கொண்டு வருகிற குரல்கள் இன்று ஒங்கி ஒலிக்கின்றன. இந்த விளம்பரயுகம், பண்டத்தைவிட அதைச் சுற்றி வைத்திருக்கிற காகிதத்தையே முதன்மைப் படுத்துகிறது. உண்மையான மேம்பாடு எவரது அங்கீகாரத்திலும் தங்கியிருப்பதில்லை. தமிழகத்தில் இன்று வியாபார இலக்கியத்தின் ஆதிக்கம் அதிகம். இலக்கியவாதி அதற்கு இரையாக விரும்பாதபட்சத்தில், தனக்குள்ளேயே தேடுவதன் மூலம் தப்ப முயலலாம். சமுதாயச் சார்பாக எழுதுகிறவர்களுக்குச் சமுதாயச் சூழல் பற்றிய ஆழமான புரிதல் அவசியம், ஈடுபாடு அவசியம். அவர்களுக்கு எவரது அங்கீகாரமாவது அவசியமாக இருந்தால், யாருக்காக எழுதுகிறார்களோ, அவர்களைக் கவரும் ஆற்றல் அவசியம். தமிழகம், இந்தியாவிலேயே அரசியல்ரீதியாகப் பிற்பட்ட மாநிலமாக உள்ளது. தமிழக எழுத்து உயர்வதற்கு, இதுபற்றிய கவலையும் கோபமும் அவசியம். ஈழத்தில் நடக்கும் போராட்டம், எழுத்துக்கு ஒரு வேகத்தை அளித்துள்ளது. அது கவிதையில் வருகிற அளவுக்கு கதையிலோ நாவலிலோ வராமைக்குக் களங்களின் போதாமை ஒரு முக்கிய காரணம். விமர்சன மரபு இன்னமும் விரிவடையாமை ஒரு குறைபாடு. நாடகம், விவரணச்சித்திரங்கள் என்ற வகைகளில் இன்று ஈழத்தில்

நல்ல ஆற்றல் புலனாகியுள்ளது. மக்களை அடைவது, மக்களுக்காகப் படைப்பது என்ற நோக்கங்கள் உன்னதமானவை. உலகத்தரம் என்று கூறி வடிவங்களைக் கண்டு மிரள்வதை விடக் கண்முன் உள்ளதையும் கைக்கு எட்டுவதையும் நேர்மையாகவும் உருப்படியாகவும் செய்வதை ஊக்குவிப்போமானால், உலகத் தரம் பற்றிய தாழ்வு மனப்பான்மை இல்லாது போய்விடும்.

உலகத் தரம் பற்றிக் கவலை வேண்டியதில்லை என்றால் ஏன் கவிதை, நாடகம் என்று தமிழாக்கிச் சீரமைப்புகிறீர்கள்?

வெளியிலிருந்து கற்க நிறைய உண்டு. நமக்கு உகந்ததை உள்வாங்கும் தேவை உள்ளது. தமிழ் இலக்கியம் பற்றி உலகம் அறிவதைவிட உலக இலக்கியம் பற்றித் தமிழர் அறிவது தமிழரது தேவை சார்ந்தது. தமிழில் வரும் எதுவும் பிற சமுதாயங்களது மேம்பாட்டுக்கு உதவாமாயின், அதை உலகரீயச் செய்ய நாம் பின்னிற்கலாகாது. மற்றபடி, தமிழருக்குக் கதை எழுதத் தெரியும், கவிதையும் எழுத வரும், கட்டுரையும் எழுதுவார்கள் என்று பிறருக்கும் சொல்கிற அவசியம் குறைவு. இன்று தமிழரால் உலகம் மாறவில்லை. மாறுகிற உலகம் தமிழரைப் பாதிக்கிறது. அந்த மாற்றத்தைத் தமிழர் அறியச் செய்கிற தேவை முக்கியமானது. மற்றச் சமுதாயங்களளவுக்கு, உலகத்தை மாணுடர் வாழ உகந்த இடமாக்குகிற கடமை, நமது சமுதாயத்துக்கும் உண்டு.

இந்த நேர்காணல் கொஞ்சம் நீண்டுவிட்டது. எனவே இத்துடன் நிறுத்தலாம் என நினைக்கிறேன்.

இதனால் எங்களுக்குள்ளான உரையாடல் நிற்க அவசியமில்லை, வேறு விதங்களில் தொடரலாம்.

வேர்கள்

இலக்கிய காலாண்டிதழ்
ஆசிரியர் : கி.அ. சச்சிதானந்தம்

இரண்டாவது இதழில்...

சிறுகதைகள்

களவு போகும் புரவிகள் : சு. வேணுகோபால்
தேடல் : வங்கமூலம் : ரங்குமார் முகோபாத்தியாய்
தமிழில் : சு. கிருஷ்ணமூர்த்தி

கட்டுரை

சினிமா அழகியல் : அம்மன் குமார்

சிறப்பு பகுதி

ஃபியோதர் தாஸ்தாயெவெஸ்கியின்
"தி கிரேட் இன்க்விஸ்டர்"
தமிழில் : கி.அ. சச்சிதானந்தம்

மற்றும்

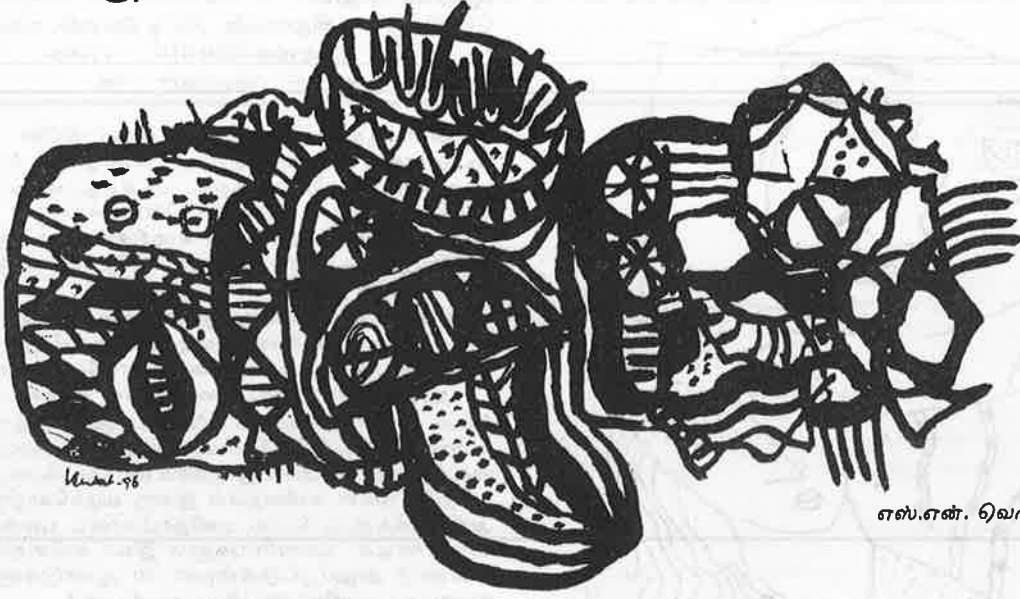
கவிதைகள், கடிதங்கள்
புத்தக விமர்சனங்கள்

தனி இதழ் : ரூ.15
ஆண்டுசந்தா : ரூ.60

வேர்கள் இலக்கிய இயக்கம்

F-15, டி.எம்.எஸ். மணி சாலை
வட்டம் 8
நெய்வேலி 607 801

நல்வாய்ப்பின் பூதங்கள்

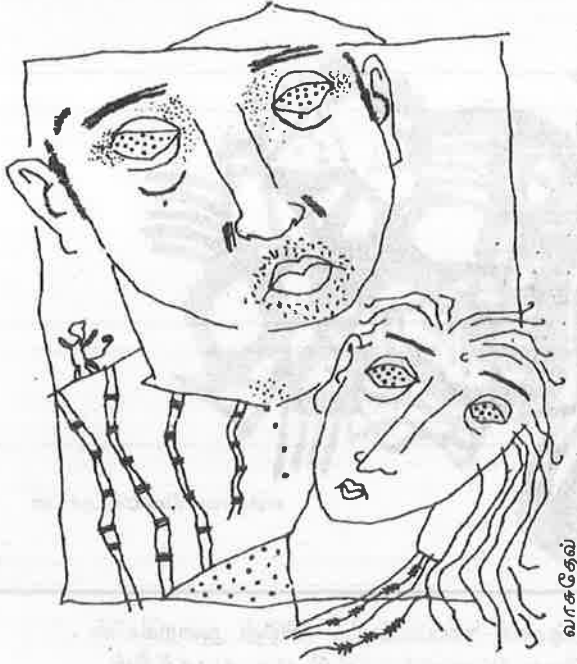
எஸ்.என். ஏவங்கடராமன்

நீர்மை தழும்பும் பரந்த மணற்பரப்பில்
நாம் வந்து இறங்கினோம்
ஒட்டகச் சிவிங்கிபோல் வெயில் பம்மிக்கிடந்தது
வறிய காலத்தின் கடல்
பூஞ்சோலையாய் சிலிர்த்தது
இரண்டு மலைமுகடுகளுக்கு நடுவே இருந்தது
அந்நகரம்
எப்பொழுதும் சிறுபறவைகள் போல் பாடியபடி
தகரம் உருள்வது போல் அதன் சப்தம்
இருந்ததென நாம் சந்தோசித்தோம்
பெரும்போரின் நாட்களில்தான் அங்கே பாறைகள்
நகர ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும்
ரத்தத்தின் காலடித்தடம் போல் அவைகள்
சிதறி அசைந்தன
அமானுஷ்யமான பாடலைக்கொண்டு தங்களை
வடிவமைத்தன
அவைகளின் மிக நுணுகிய சிறு அசைவில்
மாபெரும் காலங்கள் மௌனமடைந்தன
அன்பே நமது அலங்காரப் பொருட்களையும்
மதுப்புட்டிகளையும் இசைக்கருவிகளையும்
விரித்து வை
உனது கற்பனையுலகின் உருவகத்தையும்
உன்னையும் கடந்து பெருங்கடல் விலங்குபோல்
உனது மூளைக்குள் என்னைப் பிரவேசிக்க அனுமதி
என் கைகளுக்குக் காப்பிடாதே
உனது பாவாடை நாடாவில் சுருக்கிட்டு
அதன் இடைவெளியில் என் மரணத்தை எழுதாதே
கரிய அழுக்கேறிய பாடல்கள் ஸ்கலிதம் போல்
நமது உடல்களில் வழிகின்றன
முதல் தொடுகையின் ஆறாத இச்சையிலிருந்து
நல்வாய்ப்பின் பூதங்கள் கிளம்புகின்றன
சாரல் கவிந்த நகரவீதிகளெங்கும் நிர்வாணமாய்
அலைந்தன

உஷ்ணக் காப்பிடப்பட்ட விடுதி அறைகளில்
விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டு ஒரு சமூகத்தின்
புழுக்கம் முழுவதும்
அதன் ரணமாயிற்று
மலக்கிடங்கின் நெடியை முகத்திற்கு அலங்கரித்தன
புனிதத்தின் நிலத்தடிச் சந்தையில் அதன் மணம்
கமழ்ந்தது
உறுதியற்ற பலூன்களில் ஏறி நாம் தரை தவிர்த்தோம்
எப்பொழுதும் நமக்கு மிஞ்சியிருந்தது
ஒரு முப்பரிமாண சாம்பல் கனவு
பூஞ்செடிகளின் மௌனத்தைச் சிள்வண்டுகள்
பேசின
வீதிவிளக்குகள் வாளை நோக்கி
ஒளிக்கலவை பெய்தன
எப்பொழுதும் காதலுடன் வசீகரித்திருக்கும்
உதடுகளில்
கந்தகத்தின் கும்மாளம் எரிந்தடங்கியது
உருக்களின் நிர்வாண உரசல்களில் சாம்பல்
வீழும் நட்சத்திரங்கள் போல் குவிந்தது
யாரிடமும் எதனிடமும் தோன்றாத குரல்
வெற்று ஊளையின் பிறப்பிடத்திலிருந்து
நொறுங்கும் சப்தம்
அர்த்தமற்ற பக்கங்களுடன் புரள்கிறது
காத்திருத்தல்கள் எழுந்து வியாபித்தன
அறையும் வெளியும் கரைந்து தோற்றம் முழுவதும்
காத்திருத்தலில் அமிழ்ந்தது
எங்கோ தடமிடும் ரயிலின் உல்லாசத்தைப்
பின்பற்றி நேரம் விரைந்தது
ஏகாந்தமற்றவைகளைக் கொலைசெய்தோம்
திரும்புகையில் ஏகாந்தத்தின் மரணத்தைச்
சுமந்துவந்தோம்

மலைச்சாமி

வஞ்சகத் தீவு

அதன்பிறகு நாங்கள் பிரிந்துவிட்டோம்
சூழல் அதன் விகாசம்
தூரமும் கூட எந்தவித
ஈர்ப்பையும் வழங்கவில்லை
சற்றே உஷ்ணம் மிகுதியாகவும் இருந்ததோ
ஈரம் அது தோல் சுருங்கியது
அதிஅற்புதமான விவாதங்களினால்
சிதறியது
இடைவெளியை இப்பொழுது
தார்க்காலைதான் இட்டு நிரப்ப முடியும்
இருமுனைகளிலும் முடிவேயற்ற
அதில் நாங்கள் எதனிலுமில்லை
ஒருவேளை அவர்கள் இருந்திருக்கக்கூடும்
சுய ஈடுபாட்டுடன் கூடிய
பகைமை தன்னை இந்தத்தீவுக்குள்
நிறுத்தியது
நோய் போன்ற ஒன்றை உருவாக்கி
மருந்துபோன்ற ஒன்றை உட்கொண்டது
சிவந்து நச்சேறிய பார்வைக்குள்
வார்த்தைகள் மடிந்தன
ஒன்று சாகசம் அல்லது மரணம்
இரண்டிற்கும் இடையில் எதுவுமில்லை
காலமோ குவியல் அர்த்தம்
சிறுபொறியின் மேல் முழுமைக்குள்ள
வாத்சல்யம் எவ்வாறு நீடிக்கமுடியும்
அது மடிந்துவிட வேண்டியதுதான்
எதன் பார்வைக்கும் அப்பாற்பட்டு
இவ்வாறே
முடியாமைகள் நிறைந்த
வஞ்சகமான கொதிக்கும்
இந்தத் தீவு உருவானது

மலைச்சாமி

இன்னொரு சுவடு

ஆசிரியர் : நாசர்

வெளியீடு : கவிதாசரண், 31, டி.கே.எஸ். நகர்

சென்னை 600 019 (1995)

விலை : ரூ. 24; பக்கங்கள் : 96

மனதைக் கவரும் முகப்பு. அறிவுமதியின் முன்னுரை. அப்துல் ரகுமான் சிறு அறிமுகம். நல்ல தாளில் சிறுகோட்டுப் படங்களுடன் பிழைதிருத்தப் பக்கத்துடன் வந்திருக்கும் அழகிய தொகுப்பு நாசரின் 'இன்னொரு சுவடு.'

டைரியில் அவ்வப்போது எழுதிவைக்கும் குறிப்புகளை அச்சிட்டுவிட்டாரோ என்ற சந்தேகம் வருமளவிற்கு கவிதைகளின் தரம்.

நான் புதுமையானவன்; இரக்கம் எனக்கு உயிர்; நான் பார்க்கும் இடமெல்லாம் அன்பு கரக்கும்; என் இன்னொரு பெயர் மனிதம்; அவலங்களைச் சாடுவேன்; மென்மை, அழகுணர்ச்சி, நேர்மை இவைகள் என் மூச்சுகள்.

இப்படி ஒருவர் சொன்னால் சிரிப்போம்; அதனால்தான் அதைக் கவிதையாக எழுதிவிடுகிறார்கள். கவிதையில் எவ்வளவு செயற்கை இருந்தாலும் அச்ச இயந்திரம் மறுக்கப் போவதில்லை.

தமிழ் நவீன கவிதையில் இன்று வழக்கொழிந்து போன அறிக்கைகளும், பொய் மனிதாபிமானப் புலம்பல்களும், ரொமாண்டிக் புல்லரிப்புகளும் இவர் கவிதையில் நின்று கொண்டு அலுப்பூட்டுகின்றன. 20 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டவற்றின் மறுபதிப்பு அவசியமா?

சில கவிதைகளை நீங்களே படியுங்கள் :

1. நிழல் உடல்மொழியின்/ஒளிபெயர்ப்பு/
பரிணாமத்தின் மூலம் ஒப்பனை கலைந்த
நிலம்/மௌனமொழி.
2. தாமரை வசீகரிக்கும் வண்ணமலர்.
சூரியன் உலகை/உறக்கத்தினின்று/உயிர்ப்பிக்கும்
வைத்தியன்.

இலைகள் வசந்தத்தின் வரவுக்காய்/இயற்கைப்பெண்
வரையும் மடல்.

3. நான் தவிர்/தன்னைத்திற/இயல்பு எடு/இனம் சேர்/
சாதி ஒழி/சமயம் விடு/மதம் வெல்/மனிதம் கொள்/
முழுதில் கரை/பிறப்பு/பெயர்கொள்ளும்.

நாலின் ஆரம்பத்தில் உள்ள பிரபஞ்சனின் மேற்கோளை நாசர் முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தால் இத்தொகுப்பை வெளியிட்டிருப்பாரா என்பது சந்தேகமே. பிரபஞ்சனின் மேற்கோள் :

“ஒருவன் தன் ஜன சமூகத்தின் ஊடே எந்த அளவுக்குத் தன்னைக் கரைத்துக் கொள்கிறான் என்பதைக் கொண்டே அவன் வாழ்க்கை மேம்பாடு அமைகிறது. மேன்மை என்பது, தன் கால மக்களின் சுகதுக்கங்களில் தன்னைக் காண்பதும், பங்கு கொள்வதும் ஆகும் என்பது என் கருத்து. மக்களைச் சுரண்டும் எந்த அமைப்பையும் எதிர்க்கிற சத்திய ஆவேசம் இருப்பவர் எவரோ அவரே மேலான மனிதர். மனிதர் என்கிற சொல்லுக்குத் தகுதியானவர். மற்றவர் மனிதகுல விரோதிகளே”

பிரபஞ்சன்

அறிவுமதி தன் எல்லாக் கோபத்தையும் கொட்டி (“பாறை களைப் பிளந்து”) ஆவேச முன்னுரை எழுதியுள்ளார். முன்னுரையில் இப்போதைய கவிதைப் போக்கை உணராத பார்வையே தென்படுகிறது. தமிழன் மீதான அறிவுமதியின் அக்கறை புல்லரிக்க வைக்கிறது.

“நாசரின் கவிதைவேர்கள் புதிய உத்திகளை மட்டுமல்ல, புதிய வாழ்க்கையையும் தேடிப் பாறைகளைப் பிளந்து நிற்கிறது” என்ற அறிவுமதியின் கருத்துக்கேற்ற கவிதைகளைத் தொகுப்பு முழுக்கத் தேடியும் கிடைக்கவில்லை.

முன்னுரைகள் முன்பெல்லாம் நூலுடன் பிரிக்க முடியாத தொடர்புடையவையாய் இருந்தன. இப்போது அன்புக்காக எழுதுவது அதிகமாகிவிட்டது; மதிப்புரை எழுதுவதுபோல. கி.வா.ஜ., மு.வ., குன்றக்குடி அடிகளார் போன்றோர்களின் இடங்களே இப்போது நிரப்பப்பட்டு வருகின்றன.

கவிதை எழுதுபவர்கள் பலரின் படிப்பும் ஆர்வமும் சந்தேகத்திற்குரியது. எந்தவித உழைப்பும் இடனடிக் கவிஞராகும் ஆர்வம் பொங்கப் பல இளைஞர்கள்.

நாசர் இப்போது எழுதியுள்ள அனுபவத்திலிருந்து நல்ல கவிதைகள் பிறப்பதற்காக சற்றுக் காத்திருந்திருக்கலாம்.

பெ. அய்யனார்

சமூக மாற்றமும் நவீனமயமாக்கலும்

அஸ்கர் அலி எஞ்சினீயர்

அஸ்கர் அலி எஞ்சினீயர் 1940இல் போரா முஸ்லீம் மதகுரு குடும்பம் ஒன்றில் பிறந்தார். பொறியியலில் பட்டம் பெற்று பம்பாய் மாநகராட்சியில் பொறியாளராக நீண்ட காலம் பணி புரிந்தார். இஸ்லாம் பற்றிய ஆய்வினும் சமய ஒப்பியல் ஆய்வினும் ஈடுபாடு கொண்டவர். இஸ்லாம் பற்றிய நூல்களை அரபி, பாரசீக மொழிகளில் மூலவடிவிலேயே ஆழ்ந்து கற்றவர். மேற்கத்திய தத்துவஞானம், குறிப்பாக இருத்தலியல்வாதம், மார்க்ஸியம் ஆகியவற்றிலும் அவருக்கு ஈடுபாடு உண்டு. எஞ்சினீயர் சிறந்த சமூகநல, பொதுநலப் பணியாளராகவும் விளங்குகிறார். தாவூதி போரா சமுதாயத்தில் சீர்திருத்தங்கள் செய்வதற்கான போராட்டத்துக்குத் தலைவராக நின்று நடத்தி வருகிறார். பம்பாயிலிருக்கும் Institute of Islamic Studies நிறுவனத்தின் இயக்குனர்.

எஞ்சினீயர் இஸ்லாம் பற்றியும் முஸ்லீம்கள் பற்றியும் நிறைய புத்தகங்களை எழுதியும் பதிப்பித்தும் இருக்கிறார். Right of Women in Islam, Communal Problems and Muslims ஆகியவை இரண்டு முக்கியமான நூல்கள். அவர் சமீபத்தில் பதிப்பித்த இரண்டு நூல்கள்: Communal Riots in Post-Independence India, The Shah Bano Controversy ஆகியவை - ஓரியண்ட் லாங்மன் வெளியீடுகளாக வந்துள்ளன.

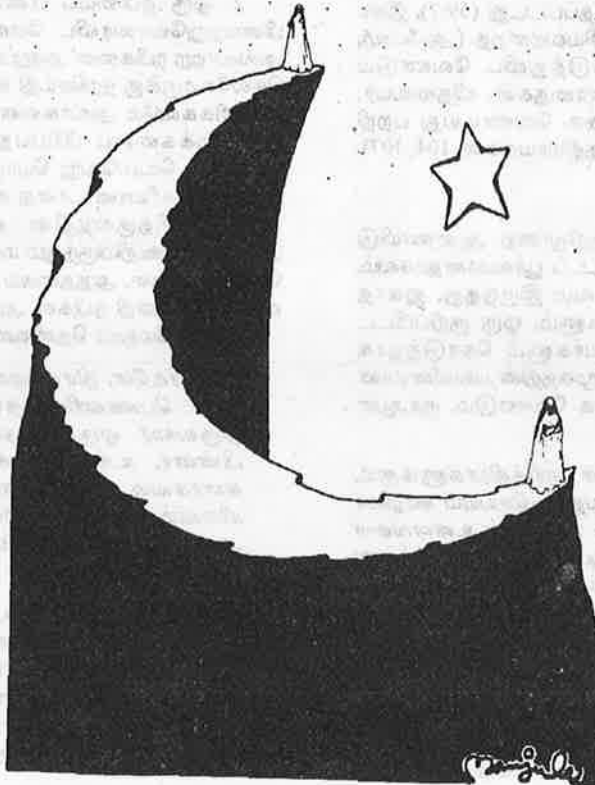
இஸ்லாம் நவீன காலத்துக்கு ஈடுகொடுப்பதில்லை என்றும் நெகிழ்வதன்மையற்றது என்றும், சில சமயங்களில் நியாயமாகவே, விமர்சிக்கப்படுகிறது. சமூகப் புரட்சியின் ஊற்றாக இருந்த இஸ்லாம் இப்படி குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்படுவது காலத்தின் முரண்தான். உலகில் இன்று நிலவும் சூழலினால், இஸ்லாம் தற்காப்பு நிலையில் பதில் சொல்லும் கட்டாயத்துக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் இஸ்லாம் அதனளவில் இறுக்கமானதும் அல்ல; வைதீகமானதும் அல்ல. தொடக்க கால இஸ்லாமியச் சிந்தனையாளர்கள், அறிஞர்கள், ஏன் நீதிமான்களும் மத சித்தாந்திகளும் கூட, இறுக்கமானவர்களாக இருந்ததில்லை.

தன் சகாவான முஆத் பின் ஐபல், ஏமன் பகுதியின் ஆட்சியாளராக நியமிக்கப்பட்டபோது நபிகள் நாயகம் சொன்னதை இங்குச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இறைத் தூதர் கேட்டார்: “நீ எப்படி ஆட்சி செய்வாய்?” முஆத் சொன்னார்: “குர்ஆனின்படி”. “குர்ஆனில் கூறப்படாமல் இருந்தால்?” என்று கேட்டார் தூதர். “உங்கள் கட்டளைகளின்படி” என்றார் முஆத். “அவற்றிலும் இல்லை என்றால்?”, மறு படியும் கேட்டார் இறைத் தூதர். “அப்படியானால் நானே முயல்வேன்” என்றார் முஆத். அவரது பதிலை அங்கீகரிக்கும்விதமாக முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து ஏமனுக்கு வழியனுப்பினார் நபிகள் நாயகம். நிலைமைகளைப் புரிந்து கொண்டு, புனித குர்ஆனிலும், ‘சுன்னா’விலும் கூறப்பட்ட கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில், தாமதமாகவே முயற்சிகளை மேற்கொள்ள மக்களை நபிகள் நாயகம் ஊக்குவித்தார் என்பதை இது தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

கி.பி. 13-14ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த மாபெரும் இஸ்லாமிய அறிஞரும் நீதிமானுமாகிய இமாம் இப்னு தைய்மிய்யாவும் மாற்றங்களுக்கான தேவையை வலியுறுத்தினார். காலத்துக்கு ஏற்ப சட்டங்கள் மாறவேண்டும் என்றார். (தகய்யூரில் அஹ்காம் பீ தகய்யூரில் ஸுமான்). இந்தியா

வில் பின்பற்றப்படும் நீதிக்கோட்பாட்டை உருவாக்கிய வரான இமாம் அபு ஹனீஃபா தன் சீடர்களில் இருவர் தன்னுடன் வேறுபடும் போது என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறார். “அவர்கள் சொல்வதைக் கேளுங்கள், ஏனெனில் அவர்கள் இருவர். நான் ஒருவன்தான்.” இமாமின் சீடர்கள் சில விஷயங்களில் இமாமுடன் வேறுபட்டது மட்டுமன்றி அவர்களுக்குள் ஒத்த கருத்தோடும் இருந்திருக்கிறார்கள். எனினும், மற்றவர் கருத்தை மதிக்கும் இந்தச் சிந்தனைப்பண்பாடு குறைந்தபட்சம் இப்போது இந்திய இஸ்லாத்தில் இல்லை. தங்களுடைய மத்திய கால முன்னோர்களை அப்படியே யாந்திரீகமாகப் பிரதி எடுப்பதில் (தக்லீத்) பெருமை கொள்கிற இந்திய உலமாக்களும் நீதிமான்களும் தான் இப்போது இருக்கிறார்கள். எனவே இறுக்கமாக இருப்பது இந்த உலமாக்கள் தானே தவிர இஸ்லாம் அல்ல.

ஏற்கனவே சொன்னதுபோல இஸ்லாம், சமூகத் தேவைகளுக்கு ஏற்ப சமூக மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முற்பட்ட சக்தியாகும். இஸ்லாமியப் புரட்சிக்குச் சற்று முந்தைய மெக்கா சமூகம் மாற்றங்களுக்கான அவஸ்தையில் இருந்தது. ‘இஸ்லாத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்’ என்ற என் நூலில் குறிப்பிட்டதுபோல மெக்கா சமூகத்தின் அடித்தளமே மாறிக் கொண்டிருந்தது. அதுவரை பழங்குடிச் சமூகமாக இருந்து வந்த அது, வர்த்தகச் சமூகமாக உருமாறத் தொடங்கியிருந்தது. அனைத்துலக வர்த்தகமும் முதலீடும் நடக்கும் மையமாக மெக்கா மாறியிருந்தது. சீனா, இந்தியா, ஏமன் நாடுகளிலிருந்து அரபு வளைகுடாவின் வடக்கே இருந்த பைசாண்டினியச் சாம்ராஜ்யத்தின் கீழிருந்த பகுதிகளுக்கும் சிரியாவுக்கும் அனுப்பப்பட்ட விலையுயர்ந்த சொகுசுப் பொருட்களை எடுத்துச் சென்ற சரக்கு வண்டிகள் எல்லாம் மெக்கா வழியாகவே சென்றன. சமூகத்தின் அடிப்படை அமைப்பில் மெல்லமெல்ல ஏற்பட்டு வந்த மாற்றம், அப்போதைய பழங்குடி ஒழுக்கமுறையிலும்

தீவிர மாற்றம் செய்தாகவேண்டிய கட்டாயத்தை உருவாக்கியது. குர்ஆன் வாயிலாகத் தெரிவிக்கப்பட்ட வார்த்தைகளைக் கொண்டு புரட்சிகர மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினார் இஸ்லாத்தின் தீர்க்கதரிசி.

இஸ்லாமிய அறநெறியையும் ஒழுக்கமுறையையும் புரிந்துகொள்ளவேண்டுமானால் முதலில் நினைவில் நிறுத்தவேண்டியது இதுதான். பழங்குடிச் சமூகத்தின் மரபுகள் சமத்துவமும் மனிதாபிமானமும் உள்ளனவாக இருந்தபோதிலும், வர்த்தக சமூகமும் அதன் ஒழுக்கநெறிகளும் வியாபார மூலதனத்தைக் குவிக்கும் நோக்கத்துக்கு உதவுவதாகவே அமையக் கூடியவை. இஸ்லாத்தின் வருகைக்கு முந்தைய மெக்கா சமூகத்தின் முக்கிய அவலமே - அதன் பழங்குடி ஒழுக்கமுறைகள் நொறுங்கத் தொடங்கிவிட்டதும், புதிய வியாபார ஒழுக்கநெறிக்குச் சமூக அங்கீகாரமும் நியாயமும் ஏற்படாமல் இருந்ததும் தான். புதிய ஒழுக்கநெறிக்குத் தெய்வீகச் சம்மதம் அளிப்பதன் வாயிலாக இதற்குத் தீர்வு காண முற்பட்டது இஸ்லாம்.

மெக்காவில் உருவாகிவந்த தழலுக்கு ஏற்ற சக்தி வாய்ந்த எதிர்வினையாகப் புதிய இஸ்லாமிய ஒழுக்கநெறி இருந்தது. மக்களின் சமூக, மதத் தேவைகளை அது பூர்த்திச்செய்தது. ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு எதிர்ப்பு இருந்தபோதும், பின்னர் ஏறத்தாழ எல்லா அராபிய மக்களும் இஸ்லாத்தைத் தழுவினார்கள். நபிகள் நாயகம் இறக்கும் வேளையில், இஸ்லாமின் அரவணைப்புக்கு வெளியே இருந்த அராபியர்கள் மிகச்சிலரே. இஸ்லாமியப் புரட்சி அப்போதே வெற்றி பெற்றாவிட்டது.

இஸ்லாமிய ஒழுக்கநெறி புரட்சிகரமானதாகவும் சமூகத்தின் பலவீனமான மக்களுக்குப் பெரிதும் சார்பானதாகவும் இருந்தது. குர்ஆன் பிரகடனமே செய்திருக்கிறது: "மண்ணில் பலவீனர்களாக ஆக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஒரு வரமளிக்க நாம் விரும்பினோம். அவர்களைத் தலைவர்களாக்கவும், அவர்களை வாரிசுகளாக்கவும் விரும்பினோம் (28:5)." இதன் விளைவாக இஸ்லாத்தின் முக்கியக் கோட்பாடு சமூகநீதி என்றாகியது. செல்வத்தைப் பதுக்குவதைக் கடுமையாகக் கண்டித்த அதே வேளையில் செல்வம் அக்கியா (பணக்காரர்கள்) மத்தியில் மட்டும் சுற்றிவரக் கூடாதென்று வலியுறுத்தப்பட்டது (59:7). இஸ்லாமியர்கள் தம் தேவைக்கு மிஞ்சியவற்றைத் (ஆஃபர்), தேவை உள்ளவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது (2:219). அனாதைகள், விதவையர், ஏழைகள் ஆகியோரைக் கவனிக்க வேண்டியது பற்றி சிறப்பாக வலியுறுத்தப்பட்டது (அத்தியாயங்கள் 104, 107).

புதிய இஸ்லாமிய ஒழுக்கநெறிமுறை ஆணையிடுவதாக மட்டும் இருக்கவில்லை, சட்டப் பூர்வமானதாகவும், நிறைவேற்றியாக வேண்டியதாகவும் இருந்தது. ஜகாத் வெறும் தருமம் அல்ல, செல்வர்களும், ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேல் சம்பாதிக்கிறவர்களும் கொடுத்தாக வேண்டிய வரியாகும், இந்த வரி சமூகத்தின் பலவீனமான மக்களுக்காகச் செலவிடப்பட்டாக வேண்டும். குர்ஆன் சொல்கிறது :

(ஜகாத் என்னும்) தானங்கள் தரித்திரர்களுக்கும், ஏழைகளுக்கும் தானத்தை வதூல் செய்யும் ஊழியர்களுக்கும், இஸ்லாத்தின்பால் அவர்கள் உள்ளங்கள் ஈர்க்கப்படுவதற்காகவும், அடிமைகளை விடுதலை செய்வதற்கும், கடன் பட்டிருப்பவர்களுக்கும், அல்லாஹ்வின் பாதையில் போர் புரிவோர்க்கும், வழிப்போக்கர்களுக்கும் உரியவை. (இது) அல்லாஹ் விதித்த கடமையாகும் (9:60).

பல்வேறு விதங்களில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களான பெண்களும் சமூகத்தின் பலவீனமான பிரிவினர்தான் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். அதனால்தான்

திருமணம், விவாகரத்து, ஜீவனாம்சம், சொத்து, குழந்தைகள்மீதான உரிமை, வாரிசுரிமை ஆகியவற்றில் பெண்களின் உரிமைகள் என்னென்ன என்பதைக் குர்ஆன் முறையாகவும் தெளிவாகவும் வரையறுத்திருக்கிறது. இவ்விஷயங்களில் - இஸ்லாமுக்கு முந்திய அரேபியாவில் மட்டுமல்ல, உலகு முழுவதும் - பெண்களுக்கு எந்த உரிமையும் இருக்கவில்லை. ரோமானிய சட்டம் பெண்களுக்கு உரிமைகள் தராதது மட்டுமல்ல சட்டப்பூர்வமான அங்கீகாரம்கூடத் தரவில்லை. இஸ்லாம் அவர்களைச் சட்டப் பூர்வமாக அங்கீகரித்து, நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட உரிமைகளையும் வழங்கியது. சமூகச் சூழலைக் கருதி, பெண்ணைவிட ஆணுக்குச் சற்று மேம்பட்ட நிலையை அது ஏற்றுக் கொண்டபோதும், இறுதி லட்சியம் இருபாலாருக்கும் சமத்துவம் ஏற்படுத்துவதுதான் என்று தெளிவாகவே தெரிவித்திருக்கிறது (2:228, 33:35). எனவே குர்ஆன் பாலியல்நீதி, பாலியல்சமத்துவம் இரண்டையும் கணக்கிலெடுத்துள்ளது.

இஸ்லாமிய போதனைகள் வேறு வலகையிலும் புரட்சிகரமானவையாகும். எல்லா மனிதர்களும் சமம் என்பதை முதன்மைப்படுத்தி, மத வேறுபாடுகளைப் பின்தள்ளியிருக்கின்றன.

(ஆரம்பத்தில்) மனிதர்கள் ஒரே கூட்டத்தினராகவே இருந்தனர்; அல்லாஹ் (நல்லோருக்கு) நன்மாராயங் கூறுவோராகவும், (தீயோருக்கு) அச்சமுட்டி எச்சரிக்கை செய்பவராகவும் நபிமார்களை அனுப்பி வைத்தான். அத்துடன் மனிதர்களிடையே ஏற்படும் கருத்து வேறுபாடுகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்காக அவர்களுடன் உண்மையான வேதத்தையும் இறக்கி வைத்தான்; எனினும் அவ்வேதம் கொடுக்கப் பெற்றவர்கள், தெளிவான ஆதாரங்கள் வந்த பின்னரும், தம்மிடையே உண்டான பொறாமை காரணமாக மாறுபட்டார்கள் (2:213).

இந்த வசனம் கீழ்க்கண்டவற்றை வலியுறுத்துகிறது.

1. மனிதகுலம் முழுவதும் ஒரே கூட்டத்தவர்.
2. ஒரு நபியைப் பின்பற்றுவோர் மற்றொருவரைப் பின்பற்றுவோரைவிட மேலானவர் என்றாக்குவதற்காக அல்லாஹ் நபிகளை அனுப்பவில்லை, சரியான பாதையில் செல்வோருக்கு நற்செய்தி கூறவும், விலகிச் செல்வோரை எச்சரிக்கவும் அவர்களை அல்லாஹ் அனுப்பினார்.
3. மக்களைப் பிரிப்பதற்காக நபிகள் அனுப்பப்படவில்லை. வெவ்வேறு மொழி, இனங்களைச் சேர்ந்த மக்களுக்குச் சரியான பாதை காட்டவே அனுப்பப்பட்டார்கள்.
4. மனிதகுலத்தின் ஒற்றுமை பற்றி தெளிவாக அல்லாஹ் கூறியிருந்தும் மக்கள் தம்மைத் தாமே பிரித்துக் கொண்டார்கள். அத்தகைய பிரிவினைக்கு மனித சுயநலம் காரணமேயன்றி நபிகள் அல்ல.

இதை மேலும் தெளிவாகக் குர்ஆன் உணர்த்துகிறது :

மனிதர்களே, நிச்சயமாக நாம் உங்களை ஒர் ஆண், ஒரு பெண்ணிலிருந்தே படைத்தோம்; நீங்கள் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு. பின்னர், உங்களை கிளைகளாகவும், கோத்திரங்களாகவும் ஆக்கினோம்; (ஆகவே) உங்களில் எவர் மிகவும் பயபக்தியுடையவராக இருக்கின்றாரோ, அவர்தாம் அல்லாஹ்விடத்தில், நிச்சயமாக மிக்கக் கண்ணியமானவர் (49:13).

குழுக்களுக்கும் குடும்பங்களுக்கும் (இனங்களுக்கும் தேசியங்களுக்கும்) உள்ள வேறுபாடுகள் ஒன்றைவிட மற்றொன்று மேலானது என்று காட்டுவதற்காக அல்ல. அவை வெறும் அடையாளச் சின்னங்களேயாகும், இன, குழுப் பன்முகத் தன்மையை அங்கீகரிப்பதுபோல பல்வேறு மதங்களையும் குர்ஆன் அங்கீகரிக்கிறது.

உங்களில் ஒவ்வொரு கூட்டத்தினருக்கும் ஒவ்வொரு மார்க்கத்தையும், வழிமுறையையும் நாம் ஏற்படுத்தியுள்ளோம்; அல்லாஹ் நாடினால் உங்கள் அனைவரையும் ஒரே சமுதாயத்தவராக ஆக்கியிருக்கலாம். ஆனால் அவன் உங்களுக்குக் கொடுத்திருப்பதைக் கொண்டு உங்களைச் சோதிப்பதற்காகவே (இவ்வாறு செய்திருக்கிறான்); எனவே நன்மையானவற்றின்பால் முந்திக்கொள்ளுங்கள் (5:48).

பல்வகை மதங்களின் இருப்பைக் குர்ஆன் ஏற்றுக் கொள்கிறது என்பது தெளிவு. இந்த விதத்தில் அதன் அணுகுமுறை மிகவும் நவீனமானது. அத்தகைய குர்ஆன் வசனங்களின் அடிப்படையில்தான் இஸ்லாமியக் குரவரான மௌலானா ஆசாத் வஹ்தத்-ஏ-தீன் (மதங்களின் ஒருமைப்பாடு) என்ற கோட்பாட்டை உருவாக்கினார். தீன் (மதம்) என்பது ஒரு நம்பிக்கையின் சாரம் என்றும், அந்த சாரம் எல்லா மதங்களிலும் ஒன்றே என்றும் மௌலானா கருதினார். தோற்றங்களும், சடங்குகளும், ஷரிஅத் போன்ற வெளிப்பாடுகளும் மட்டுமே மாறுபடுகின்றன. இந்த மாறுபாடுகளும் கூட அவ்வாறு தோன்றுபவையே தவிர அசலானவை அல்ல. அவை மதத்தின் உள்ளடக்கத்தையோ சாரத்தையோ பிரதிபலிப்பவையும் அல்ல. எதிர்பார்த்ததுபோலவே வஹ்தத்-ஏ-தீன் முஸ்லீம்களிடையே உற்சாகமாக வரவேற்கப்படவில்லை; இத்தனைக்கும் இஸ்லாம் பொதுவாகக் கருதப்படுவது போல சகிப்புத்தன்மையற்ற மதமோ, மூண்டு மதமோ அல்ல. வேறு மதங்கள் எந்த அளவு திறந்தவையாகவும், பரந்தநோக்குடையவையாகவும் இருக்கின்றனவோ அதே அளவுதான் இஸ்லாமும் இருக்கிறது.

○

நபிகள் நாயகம் மரணமடைந்து முப்பதாண்டுகளுக்குள் இஸ்லாம் வலிமையான அரசியல் ஸ்தாபனமாகிவிட்டது; அதன் புரட்சிகர உந்துதலை இழக்கத் தொடங்கிவிட்டது. பலமான சுயநல சக்திகள் அதைச் சூழ்ந்துகொண்டன. இதுதான் வரலாறு நெடுக எல்லா சித்தாந்த, சமய இயக்கங்களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற சேர்க்கை என்று சொல்ல வேண்டும். பௌத்தம், சமணம், கிறித்துவம் எல்லாவற்றிற்கும் நிகழ்ந்தது இதுதான். இந்த மாபெரும் சமயங்கள் எல்லாமே ஏதாவது ஒரு வகையில் எதிர்ப்பு இயக்கங்களாகவே இருந்தன; அவற்றுக்கு முந்தைய மத பீடங்களை விமர்சித்தன; எனவே திறந்த மனதுடனும், பகுத்தறிவை வலியுறுத்துவதாகவும் கூட இருந்தன. ஆனால் இந்த மதங்கள் எல்லாமே, ஏதாவது ஒரு சாம்ராஜ்ய அதிகாரத்தில் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்ட உடன் தங்கள் முற்போக்கான, புரட்சிகர உந்துதல்களை இழந்தன. பௌத்தம், கிறித்துவம், இஸ்லாம் எல்லாமே அவற்றின் காலத்தையே பேரரசுகளின் பகுதியாக மாறிவிட்டன.

இஸ்லாத்தின் வரலாறு இதையே காட்டுகிறது. உமையாக்கள் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி பேரரசை நிறுவியதும், இஸ்லாம் மரபின் காவலனாகிவிட்டது. ஆனாலும், இருப்பது இருக்கிறபடியே இருக்கட்டும் என்கிறவர்களுக்கும் மாற்றத்தக்காக அதை எதிர்த்தவர்களுக்குமான பேராட்சம் வரலாறு நெடுகத் தொடர்ந்தது.

இஸ்லாத்துக்குள்ளாக எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் தோன்றாத காலகட்டமே கிடையாது. எதிர்பார்த்தபடி இந்த எதிர்ப்புகளெல்லாம் இஸ்லாத்துக்கு எதிரானவை, தெய்வக்குற்றமானவை என்று முத்திரையிடப்பட்டு ஓரங்கட்டப்பட்டன. காரிஜுகள், ஷியாக்கள், முத்தாசில்கள், இஸ்மாய்லீகள், பட்டாணியர் என எல்லாரும் அதே கதியை அடைந்தனர். எந்த மதத்தின் வரலாற்றையும் கவனமாக ஆராய்ந்தால், மத பீடங்கள் காலப்போக்கில் உருவாவதையும், மதத்தைத் தோற்றுவித்தவரின் அடிப்படை ஆதாரமான அனுபவ வெளிப்பாடு உருத்தெரியாமல் மாற்றப்படுவதையும் காணலாம். எஞ்சியிருப்பதெல்லாம் அதிகார சக்திகளுக்கு ஆபத்து ஏற்படுத்தாத சடங்குகளும் வழக்கங்களும் மரபுகளும் தான்.

○

மதமும் நவீனமயமாக்கலும்

மத்திய காலத்தை எல்லாப் பெரிய மதங்களும் கடந்துவந்தபோது அவை ஒருபுறம் சடங்குமயமாக்கப் பட்டிருந்தன. மறுபக்கம் நிலப்பிரபுத்துவத்துக்கு ஆட்பட்டிருந்தன. மதங்களுக்கு ஏற்பட்ட நிலப்பிரபுத்துவத் தன்மை தான் மதங்களின் சீர்திருத்த தன்மையை அழித்தது என்று சொல்லத் தேவையில்லை. மதம் அதிகாரச்சக்திகளுக்கு காகச் செயல்பட்டது; சாதாரண மக்களுக்கு ஆன்மிக ஓத்த டமும் உள்ளார்ந்த மனச் சாந்தியும் அளித்தது. சுரண்டப் படுகிற மக்களுக்கு சேவைசெய்ய சடங்குமயமான மதம் போதுமானதாக இருந்தது. சடங்குமயமானதால் சுயநல சக்திகள் பாதிக்கப்படவில்லை. நிலப்பிரபுத்துவ சமூகங்கள் ஆணாதிக்க மதிப்பீடுகளையே கொண்டிருந்ததால் பெண்களின் சமூக நிலையும் தாழ்ந்துவந்து அவர்கள் அடிமைப்படுத்தப்பட்டனர். நிலப்பிரபுத்துவ மதிப்பீட்டில் இணைந்த மத போதனைகள் பெண்கள் தங்கள் ஒடுக்கப் பட்ட நிலையை 'இறைவனின் சித்தம்' என்று ஏற்கச் செய்தன. முன்பே சட்டிக்காட்டியதுபோல இஸ்லாம் பெண்களுக்கு உயர்ந்த நிலையை அளித்திருந்தது; ஆனால் மாறிய சூழலில் பெண்களை ஒடுக்கிவைத்திருப்பது இறைவன் விருப்பங்களில் ஒன்றென ஏற்கப்பட்டது. வேறுமாதிரி சிந்தித்தவர்களோ இறைவனின் சட்டத்தை எதிர்ப்பவர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். பிரதி இறுதியானதாயிற்று; தருணம் அர்த்தமற்றுப்போயிற்று. (புனித பிரதிகள் உட்பட) எந்தப் பிரதியையும் அவற்றின் சூழலோடு பொருத்திப் பார்க்காமல் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவே முடியாது.

குர்ஆன் (இறைவனால்) வெளிப்படுத்தப்பட்ட நூல் என்று சரியாகவே எல்லா முஸ்லீம்களும் நம்புகிறார்கள். இதிலிருந்து எடுக்கிற முடிவு என்னவென்றால் அது கடவுளின் வார்த்தையானபடியால் ஒவ்வொரு சொல்லும் எல்லா காலத்துக்கும் பொருத்தமானது என்பதாகும். இது பொதுவான நம்பிக்கை. குர்ஆன், சுன்னா ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்திருப்பதால் ஷரிஅத்தும் இறுதியானது என்றும் எந்த மாற்றத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது என்றும் நம்பப்படுகிறது. இந்த நம்பிக்கைகள் எல்லாம் மிகவும் எளிமையானவை. புனித குர்ஆனில் பல வசனங்கள், அந்தந்தச் சூழல்கள் தொடர்பானவை. இதைப் போலவே ஷரிஅத்திலுள்ள பல விதிமுறைகளும் அவை தோன்றிய

நபிகள் நாயகம் மரணமடைந்து முப்பதாண்டுகளுக்குள் இஸ்லாம் வலிமையான அரசியல் ஸ்தாபனமாகிவிட்டது; அதன் புரட்சிகர உந்துதலை இழக்கத் தொடங்கிவிட்டது. பலமான சுயநல சக்திகள் அதைச் சூழ்ந்துகொண்டன. இதுதான் வரலாறு நெடுக எல்லா சித்தாந்த, சமய இயக்கங்களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற சோகம் என்று சொல்லவேண்டும். பௌத்தம், ஜைனம், கிறித்துவம் எல்லாவற்றிற்கும் நிகழ்ந்தது இதுதான். இந்த மாபெரும் சமயங்கள் எல்லாமே ஏதாவது ஒரு வகையில் எதிர்ப்பு இயக்கங்களாகவே இருந்தவை; அவற்றுக்கு முந்தைய மத பீடங்களை விமர்சித்தவை.

காலத்தோடு தொடர்புடையவை. அவை கூறப்பட்ட தருணங்களுடன் பொருத்தியே அவற்றைப் பார்க்க வேண்டும். காலம் மாறிவிட்டது. மாறிவிட்ட சூழலில் அவற்றை யந்திரத்தனமாகப் பின்பற்றுவது அநீதிக்கு வழிவகுக்கும்.

ஞர்ஆன் வசனங்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்ட சந்தர்ப்ப தூழ்நிலைகளை உரையாசிரியர்கள் விளக்கினாலன்றி அவற்றைப் புரிந்துகொள்ள இயலாது. அந்தக் காலகட்டத்து அராபிய சமூகத்திற்கே உரித்தான பல அம்சங்கள் அதிலிருந்தன. பல வசனங்கள் அப்படிப்பட்டவை. இதன் விசேஷ அம்சங்களை இறை வழிகாட்டுதலும் கணக்கி லெடுத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டியிருந்தது. தன்னைப் பின்பற்றுவோருக்கு இறை வழிகாட்டுதல் நியாயமானதாகத் தோன்றவும் இது தேவைப்பட்டது. சமகாலத்திற்கும் எக்காலத்திற்கும் பொருத்தமுள்ளதாகவும் இருவிதமாகவும் இறை வழிகாட்டுதல் இருக்கமுடியும். எடுத்துக்காட்டாக, நான்கு மனைவியா வரை மணம் செய்தல், வெவ்வேறு வகைக் குற்றங்களுக்கு எண்பது முதல் நூறுவரை கசையடி வழங்குதல் போன்றவையெல்லாம் அரபுப் பழங்குடியினமுறை சமுதாயத்துக்கு மட்டுமே உரித்தானவை. அதே போன்ற தூழ்நிலைகள் இன்றும் நிலவினால் அத்தகைய தண்டனைகள் வழங்கப்படலாம். ஆனால், தூழ்நிலையைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளாமல் எக்காலத்திற்கும் பொருந்துபவையாக அவை இருக்க முடியாது.

அதே சமயம், நியாயமாக நடந்துகொள்ளும்படியும், நல்லதைச் செய்யும்படியும், நல்லதை நிறைவேற்றவும் தீயதைத் தடுக்கவும் தரப்பட்ட இறைக்கட்டளைகள் எல்லா காலத்திற்கும் பொருந்துபவை. மனிதர்கள் ஒருவரையொருவர் கொல்லக்கூடாது என்றும், பிரரைச் சுரண்டலாகாது என்றும், கருணையோடும் நேயத்தோடும் இருக்கவேண்டுமென்றும், நிறத்தாலோ இனத்தாலோ குடியாலோ மனிதரை வேறுபடுத்தக்கூடாது என்றும் கூறப்பட்டுள்ள இறைக்கட்டளைகள் என்றும் பொருந்தக் கூடியவை. மிகவும் திறமையான நிர்வாகியாக விளங்கிய இரண்டாவது காலிஃப் உமர், ஞர்ஆன், சுன்னா தெரிவித்த பலவற்றை, நபிகள் நாயகம் இறந்த சில வருடங்களுக்குள்ளாகவே மாறிய தூழ்நிலைக்கேற்ப மாற்றியமைத்தார்.

கடும்பஞ்சம் நிலவியபோது, திருட்டுக்குற்றத்துக்கான தண்டனையாகக் கைகளை வெட்டிவிடுவதை நிறுத்தி வைத்தார். 'வெல்லப்படவேண்டிய இடையங்கனின்' சொந்தக் காரர்களுக்கு (முவல்லாஃபத் அல்-குலப்) ஜகாத் தரவேண்டும் என்ற விதியைப் பின்பற்ற மறுத்தார். இவ்விரண்டும் ஞர்ஆனிலும் சுன்னாவிலும் கூறப் பட்டிருந்தபோதும் அவை நிறுத்தி வைக்கப்பட்டன. நபிகள் நாயகத்தால் கடுமையாகக் கண்டிக்கப்பட்ட மும்முறை 'தலாக்' விவாகரத்து, உமரால் மறுபடி கொண்டுவரப்பட்டது. எனவே எல்லாமே அததற்கான சந்தர்ப்ப தூழ்நிலையோடு பொருத்திப் பார்க்கப்படவேண்டும். இந்த மாற்றங்களுக்கெல்லாம் நபிகள் நாயகம் மறைந்த சில ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே தேவைப்பட்டன என்றால் 1400 ஆண்டு களுக்குப் பிறகு, மிகவும் தேவைப்படும் மாற்றங்களுக்கெல்லாம் செய்யவேண்டாமா?

முதலில் இறை வாக்கைப் புரிந்துகொள்வதற்கான வழிமுறை மாற்றியமைக்கப்பட்டாக வேண்டும். ஞர்ஆனின் ஒவ்வொரு சொல்லும் இஸ்லாத்தின் தொடக்க காலத்தில் எந்த அர்த்தத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதோ அதே அர்த்தத்தில் எந்தக் காலத்திலும் எப்போதும் பொருந்தும் என்று சொல்லக்கூடாது. முறையான வழிமுறை என்பது காலத்தையும் குறிப்பான தூழ்நிலைகளையும் அலட்சியப்படுத்த முடியாது. தொடக்ககால இஸ்லாமிய சிந்தனையாளர்கள் இதை உணர்ந்தே இருந்தார்கள். காலத்துக்கேற்ப சட்டங்கள் மாறியாக வேண்டும் என்று இமாம் தய்மிய்யா கூறியதை முன்பே மேற்கோள்

காட்டினோம். அவரது புகழ்பெற்ற சீடரான இமாம் கையில்குவாயிம் இபின் ஜாவஸி, ஷரிஅத்திற்கு அச்சாணியாக விளங்கவேண்டியது நீதி என்று சொல்லியிருக்கிறார். நியாயமானது எதுவோ அது ஷரிஅத்துக்கு உகந்தது; ஷரிஅத்தில் சொல்லப்படாவிட்டாலும் கூட, அநியாயமான எதுவும் ஷரிஅத்துக்கு எதிரானது; ஷரிஅத்திலேயே அது சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் கூட, இன்றைய அளவுகோலின் படி எது அநியாயமானதோ அதை நீக்குவதற்கான வழியைக் காட்ட இந்தக் கோட்பாடு முக்கியமானதாகும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த எகிப்தின் சிறந்த இறையியல் சிந்தனையாளரான முகமது அப்துஹ் மரபைவிடப் பகுத்தறிவுக்கே முன்னுரிமை அளித்தார். ஷரிஅத்தில் உள்ள ஏதேனும் பகுத்தறிவுக்கு இயைந்து வராமல், சம்பிரதாயத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக இருந்தால், பகுத்தறிவுக்கே முன்னுரிமை தரப்படும். ஆகவே மகளிர் நலனில் அப்துஹ் தீவிரமாக அக்கறை காட்டியதில் ஆச்சரியம் இருக்கமுடியாது. பலதார மணத்தை அவர் எதிர்த்தார். இருபாலாருக்குமிடையே சமத்துவத்தில் நம்பிக்கை வைத்தார். சம்பிரதாயவாதிகளான உலமாக்களுக்கு மாறாக அப்துஹ் உலக விவகாரங்களில் நபிகள் நாயகத்தின் கருத்தைப் பின்பற்றத் தேவையில்லை என்று கருதினார். மரபிலிருந்தே இதற்கு மேற்கோளும் காட்டினார். "நான் ஒரு மனிதப் பிறவிதான். மதவிவகாரங்களில் நான் ஒரு கட்டளை இட்டால் அதை நீங்கள் பின்பற்றியே ஆக வேண்டும். ஆனால் உலக விவகாரங்களில் நான் கட்டளை பிறப்பிக்கும்போது நானும் ஒரு மனிதன்தான் என்பதை நினைவில் வைங்கள்." பல மாற்றங்களைக் கொண்டுவருவதற்கு இந்த 'ஹதீத்'தும் உதவிகரமானதாக இருக்க முடியும்.

புனித ஞர்ஆனை வியாக்கியானம் செய்வதற்கான வழிமுறைகள் பற்றி விவாதிக்கிற அதே வேளையில், ஹதீத்கட்டளைத் தொகுப்பு முழுவதையும்கூட விளங்கிக்கொள்ளும் வழிமுறை பற்றியும் ஆராயவேண்டும். ஞர்ஆனைப் பொறுத்தமட்டில், அதன் நம்பகத்தன்மையைப் பற்றி முழுமையான கருத்தொற்றுமை இருக்கிறது. ஞர்ஆன் வாசகங்களைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு முற்றுப் புள்ளி பற்றிக்கூட முஸ்லிம்களிடையே கருத்துவேறுபாடு எதுவும் கிடையாது. ஆனால் ஹதீத்கட்டளைத் தொகுப்புகள் பற்றி அப்படி எந்தக் கருத்தொற்றுமையும் இல்லை. 'ஹதீத'களைச் சேகரிப்பதில் பெரும்புகழ் பெற்றவரான இமாம் புகாரி கூடத் தன்னிடமுள்ள ஏழு லட்சம் 'ஹதீத'துகளில் சில ஆயிரங்களை மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்கிறார். அவரது தொகுப்பில் ஏற்கப்பட்டுள்ள இந்த சில ஆயிரம் 'ஹதீத'துகள் பற்றியும்கூட முஸ்லிம்களிடையே மாறுபட்ட கருத்துகள் உண்டு.

தம் வாழ்நாளிலேயே ஞர்ஆன் தொகுக்கப்பட்டுவிட வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்த நபி ஹதீத்கட்டளைகளைத் தொகுப்பதை கடுமையாகவே தடுத்தார் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். 'ஹதீத'துகள் சர்ச்சைக்குரியவை என்பதும் முஸ்லிம்களிடையே பிளவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடியவை என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். துரதிர்ஷ்டவசமாக அவரது அச்சங்கள் மெய்யாகிவிட்டன. முஸ்லிம்களிடையே எந்த அளவுக்கு 'ஹதீத'துகள் முருகித்துவம் அடைந்துவிட்டன என்றால், சில ஷரிஅத் விதிகளை அமைப்பதில் ஞர்ஆனைக் கூடப் புறக்கணித்து ஹதீத்துகள் ஏற்கப்பட்டிருக்கின்றன. இஸ்லாமிய நியாய முறையின் பெரும்பகுதி ஹதீத் தொகுப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. எனவே ஹதீத்துகளை மிகுந்த கவனத்துடன் அணுகவேண்டும்.

நபிகள் நாயகத்தின் கூற்றுக்களும் செயல்களும் தொகுக்கப்பட்டு சுன்னா என்றழைக்கப்படுகின்றன.

ஞர்ஆன் விதிகளைச் சிறப்பாக அறிந்தவர், அவற்றைப் பிறப்பிப்பதில் இறைவனுக்கு உள்ள நோக்கம் தெரிந்தவர், அந்த அடிப்படையில் ஞர்ஆனைத் தன் சகாக்களுக்கு விளக்கியவர் நபிகள் நாயகம் என்பதால் ஹதீத் தொகுப்பு களுக்கு முக்கியத்துவம் ஏற்பட்டது. எனவே ஷரிஅத்தை உருவாக்கும்போது ஹதீத் உதவியை நாடுவது மிகவும் அவசியம் என்று கருதப்பட்டது. ஷரிஅத் ஞர்ஆனை ஆதாரமாகக் கொண்டதானதால், மாற்றப்பட முடியாதது. இது தெளிவான தர்க்கமாகத் தோன்றுகிறது. எனவேதான் எந்த மாற்றமும் நவீனமயமாக்கலும் வராமல் எதிர்ப்பதற்கு உலமாக்கள் ஷரிஅத் மாற்றப்பட முடியாதது என்ற வாதத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். இந்த வாதத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில் நிறைய சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. நபிகள் நாயகத்தின் செயல்களில் அவரது காலத்தின் அடையாளம் இருக்கிறது. எத்தனை பெரிய சீர்திருத்த வாதியாக இருந்தாலும், அவர் வாழும் இடம்-காலம் என்ற கட்டமைப்பை முழுமையாகக் கடந்துவிட இயலாது. உலகளாவிய மதிப்பீடுகளும் கூட இந்தக் கட்டமைப்புக்குள்ளாகத்தான் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். அப்போது தான் அவை மக்களால் ஏற்கப்படும். எனவே ஹதீத் கட்டளைகளில் பெரும்பகுதி அரபி 'அதாத்'தை (வழக்கங்கள், மரபுகள்) அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை. நபிகள் நாயகத்தாலும் அந்த மரபுகளைப் புறக்கணித்திருக்க முடியாது. ஏனென்றால் அவை சமுதாய யதார்த்தமாக இருந்தன. எனவே நபிகள் நாயகத்தின் சுன்னாவைச் சமூகவியல் கண்ணோட்டத்தில் அணுக

போன்று முறைப்படி அவர்களிடமிருந்து பெண்களுக்கும் உரிமை உண்டு; ஆயினும் ஆண்கள் அவர்களைவிட ஒரு படி மேல் (2:228).

○

ஞர்ஆனின் நோக்கம் தெளிவாக இருக்கிறது: பெண்களுக்குச் சமத்துவம் தரப்படவேண்டும். ஆனால் ஆண் ஆதிக்க மதிப்பீடுகளால் இயங்கிவந்த அரபு சமூகத்தின் சமூக-கலாச்சார யதார்த்தத்தையும் கணக்கிலெடுத்து ஆண்களுக்குச் சிறுசலுகை காட்டியாக வேண்டும். எனினும் இதைப் பெண்கள் நிரந்தரமாகவே தாழ்ந்தவர்கள் என்று பிரகடனம் செய்ததாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. ஆனால் ஆண்வழிச் சமூக மதிப்பீடுகளுக்கு ஆட்பட்ட இறையியல் அறிஞர்களோ அவ்வாறுதான் முடிவுகட்டுகிறார்கள். ஆணாதிக்க விருப்பவெறுப்புகளை அறிந்திருந்த ஞர்ஆன் அதனால்தான் மறுபடி இன்னொரு வசனத்திலும் பாலியல் சமத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது (33 : 35). இவ்வாறு அழுத்தத்திருத்தமாக ஞர்ஆன் தெரிவித்திருந்தும் கூட ஆணாதிக்க முஸ்லிம் சமுதாயம் எப்போதும் பாலியல் சமத்துவத்துக்குச் சம்மதித்ததில்லை.

ஹதீத் தொகுப்பைப் பொறுத்தமட்டில் அது அரபு சமூகத்தின் கலாச்சாரத்தில் தோய்ந்ததாகவே இருந்தது. நபிகள் நாயகத்தின் சுன்னாவும் அப்படியமைந்ததாகவே புரிந்துகொள்ளப்பட்டது. நபிகள் நாயகத்தின் சகாக்கள் பலரும் அளித்த ஹதீதுகளும், அவர்களுடைய சொந்தப் புரிதல், ஞாபகசக்தி ஆகியவற்றைச் சார்ந்ததாக மட்டும்

முதலில் இறை வாக்கைப் புரிந்து கொள்வதற்கான வழிமுறை மாற்றியமைக்கப்பட்டாக வேண்டும். ஞர்ஆனின் ஒவ்வொரு சொல்லும் இஸ்லாத்தின் தொடக்க காலத்தில் எந்த அர்த்தத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதோ அதே அர்த்தத்தில் எந்தக் காலத்திலும் எப்போதும் பொருந்தும் என்று சொல்லக்கூடாது. முறையான வழிமுறை என்பது தருணங்களையும் குறிப்பான சூழ்நிலைகளையும் அலட்சியப்படுத்த முடியாது. தொடக்க கால இஸ்லாமிய சிந்தனையாளர்கள் இதை உணர்ந்தே இருந்தார்கள்.

வேண்டியது அவசியமாகிறது. ஒவ்வொரு சமூகத்துக்கும் அதற்கே உரிய சமூகப் பழக்கங்களும் மரபுகளும் கலாச்சாரத் தனித்தன்மைகளும் இருக்கின்றன. இந்தக் கலாச்சாரத் தனித்தன்மைகளைக் கருத்தில் கொண்டு தான் ஞர்ஆன் மதிப்பீடுகளையும் கோட்பாடுகளையும் செயல்படுத்த முடியும். இந்த வெளிச்சத்தில்தான் ஞர்ஆன் கூறும் பாலியல் நீதியையும் பார்க்க வேண்டும். ஞர்ஆனில் காணப்படும் பாலியல் நீதி சார்ந்த கருத்தாக்கம் பற்றி பேசும்போது அந்தக் காலக்கட்டத்தின் சமூக, கலாச்சார தனித்தன்மைகளைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

கொள்கையளவில் ஞர்ஆன் பாலியல் நீதியை ஏற்றுக் கொள்கிறது. அதனால்தான் அது பெண்களை சட்டப் பூர்வமான பிரஜைகளாக அங்கீகரித்து அவர்களுக்குச் சொத்துரிமை, வாரிசுரிமை, திருமண, மணமுறிவு உரிமைகள், ஜீவனாம்சம் முதலியவற்றையும் அறிவித்தது. அதே வேளையில் அன்று நிலவிய சமூக யதார்த்தத்தைக் கருதி, ஞர்ஆன் ஆண்களுக்குச் சலுகை காட்டும் விதமாக, பெண்களைவிட ஆண்கள் சற்று மேலானவர்கள் என்று ஏற்றுக்கொண்டது. 'பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட பொறுப்பு களுக்குச் சமமான அளவுக்கு அவர்களுக்கு உரிமைகளும் உண்டு' என்று புரட்சிகரமாகக் கூறியதை ஏற்றுக்கொள்ள வைக்க பெண்களைவிட ஆண்கள் ஒரு மாற்று மேலானவர்கள் என்றும் கூறியது ஞர்ஆன். அதனால்தான் ஞர்ஆன் இப்படிச் சொல்கிறது :

கணவர்களுக்குப் பெண்களிடம் இருக்கும் உரிமைகள்

இல்லாமல், அவர்களுடைய தேவைகளுக்கும் ஏற்றதாக வே இருந்தன. எப்படி பழங்குடி வழக்கங்களும் அக்கறை களும் மதிப்பீடுகளைப் பின்தள்ளின என்பதை இபின் இலிஹாம் தன் ஸீராவில் 'ஹவாசின் போரில் கிட்டிய சொத்துக்கள், பெண், குழந்தைக் கைதிகள் பற்றிய விவகாரம்' என்ற தலைப்பில் எழுதியிருப்பதிலிருந்து புரிந்துகொள்ளலாம். ஹவாசின் சண்டைக்குப் பிறகு கிடைத்த சொத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வது பற்றியது இது.

○

இந்த நிகழ்ச்சியைத் தனது 'தாரிக்'கில் தபாரியம் வர்ணித்திருக்கிறார். ஹவாசின் மக்கள் பிடிபட்ட தங்கள் வரைத் திருப்பித் தரும்படி கேட்டார்கள். நபிகள் நாயகமும் அதை ஏற்கும் நிலையிலிருந்தார். ஆனால் சண்டையில் பங்கேற்ற முஸ்லிம்கள் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை, தங்கள் பழங்குடி வழக்கங்களைச் சுட்டிக்காட்டி வாதிட்டார்கள். "அவர்கள் (முஸ்லிம் சிப்பாய்கள்) நபிகள் நாயகத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு நின்றார்கள். அவர் அப்போதே அங்கேயே (சொத்துக்களைப்) பகிர்ந்து கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார்கள். அவரும் அப்படிச் செய்வதாக வாக்குறுதியளித்தார். உடனே அவர்கள் அவர் மீது ஒரு கையை வைத்து "பகிர்ந்து கொடுக்காமல் போவதற்கு உம்மை விடமாட்டோம்" என்று சொன்னார்கள். அவரது அங்கியை அவிழ்த்து வீசி அவரிடம் சத்தம் போட்டார்கள். நிலைமை கேவலமாயிருந்தது. தன் விருப்பத்துக்கு மாறாக, பழங்குடி வழக்கப்படி அங்கேயே பகிர்ந்து கொடுப்பதை நபிகள் நாயகம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று."

இன்னொரு இடத்தில், சமூகச் சூழ்நிலையை அல்லாஹ் கூடக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் தன்னை அறைந்த கணவனுக்கெதிராக ஒரு பெண் எதிர்ப்பு தெரிவிப்பதை நபிகள் நாயகம் ஆதரித்தார். ஆனால் மதீனா நகர ஆண்கள் ஒன்றுதிரண்டு அதற்குக் கடும் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். உடனே அல்லாஹ்விடமிருந்து கிடைத்த வெளிப்பாடு அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்தது. தங்கள் வசமுள்ள பெண்களைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க, தேவைப்பட்டால் லேசாக அடிக்கலாம் என்று இந்தக் கட்டளை தரப்பட்டது (4:34). அல்லாஹ்வும் அவர் தூதரும் இந்த விவகாரத்தில் பின்வாங்க வேண்டியதாயிற்று. எனினும் இறுதியில் பாலியல் சமத்துவமே நிலவவேண்டும் என்பதைக் குர்ஆன் தெளிவுபடுத்தியது (33:35). இவ்வாறு குர்ஆனில் கூறப்பட்ட நீதிநியாயங்களைச் செயல்படுத்துவதை, அந்த காலத்தைய சமூகச் சூழலே நிர்ணயம் செய்தது. ஹதீத் கட்டளைத் தொகுப்பு முழுவதையும் இந்த வெளிச் சத்திலேயே காணவேண்டும். நவீன சமூகங்களில் விமர்சனமின்றி ஹதீத் கட்டளைகளைப் பின்பற்றக் கூடாது.

குர்ஆனின் நெறிமுறைகளும், மதிப்பீடுகளும் இஸ்லாமிய நியாயத்தின் அசல் அடிப்படைகளாக இருக்க வேண்டும். இதற்கு இயைபாக உள்ள ஹதீத் கட்டளைகளை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். மற்றவற்றை உள்ளது உள்ளவாறே ஏற்கத் தேவையில்லை. நெறிமுறை தவறாத சில உலமாக்களும், இறையியல் அறிஞர்களும் இவ்வாறே செய்து வந்தாலும், பலர் குர்ஆனை, நபிகள் நாயகத்தின் பெயரால் வழங்கப்படும் நம்பத்தகாத வரலாற்றின் அடிப்படையில் வியாக்கியானம் செய்கிறார்கள். பெண்களின் உரிமைகள், அவர்களுடைய தனிப்பட்ட கண்ணியம் பற்றியெல்லாம் இவ்வாறுதான் திரித்து வழங்கப்படுகிறது.

முன்பே சொன்னதுபோல, புனித குர்ஆன் பெண்ணுக்கு உரிய கௌரவத்தை மறுபடியும் வழங்கி அங்கீகரித்துள்ளது. ஆணுக்குச் சரிசமமாக இல்லாவிட்டாலும் ஏறத்தாழச் சமநிலையை அவளுக்கு அளித்திருக்கிறது. ஆனால் ஹதீத் தொகுப்புகளில் பெண்ணை வெறுமனே ஆணுக்கான துணையாக மட்டும் கருதும் மரபுகள் நிறைய இருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறு எவர் காலிலும் விழுந்து வணங்க அனுமதிக்கலா மென்றால், ஆணின் காலில் பெண் விழவேண்டுமென்று நான் விதித்திருப்பேன் என்று நபிகள் நாயகம் கூறியதாக ஒரு கதை கூறப்படுகிறது. இந்த ஹதீத், குர்ஆன் பெண்களை அணுகிய முறையிலிருந்து முற்றிலும் முரண்பட்டதாகும்.

இதுபோலவே பெண்கள் தங்கள் முகங்களை மூடிக் கொள்ளவேண்டும் (ஹிஜாப்) என்றும் குர்ஆனில் எங்கும் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் ஹதீத் தொகுப்பில் ஒரு ஹதீத்தில் இது குறிக்கப்படுகிறது. நபிகள் நாயகத்தைச் சந்திக்க ஒரு பார்வையற்றவர் வந்தபோது நபிகள் நாயகத்துடன் அவரது மகள் பாத்திமாவும் அமாந்தி ருந்தார். பார்வையற்றவர் வந்தபோது, பாத்திமா தன் முகத்தை மூடிக்கொள்ளவில்லை. மூடும்படி நபிகள் நாயகம் கூறியதும் வந்தவர் பார்வையற்றவர் என்பதால் என்னைக் காண முடியாதே என்று பாத்திமா பதிலளித்தார். உடனே நபிகள் நாயகம் உன்னால் அவரைப் பார்க்க முடியுமே எனவே முகத்தை மூடிக்கொள் என்று சொன்னார். இத் தகைய மரபுகள் எல்லாம் பெண்களுக்கு எதிரான வெறுப்பு ஆணாதிக்க அதிகாரம் இவற்றின் சார்பாக பின்னர் போலியாகச் சேர்க்கப்பட்டவை என்பது வெளிப்படை.

ஹதீத்தைப் பற்றி நபிகள் நாயகத்தின் சகாவான உமர் இபின் ஹாசின் கூறியதை இங்கு கவனிப்பது பொருத்த மாயிருக்கும்.

“நான் விரும்பினால் நபிகள் நாயகம் தொடர்பான நிகழ்ச்சிகள் பற்றித் தொடர்ந்து இடைவிடாமல் இரண்டு

நாட்களுக்குத் தெரிவிக்க முடியும். ஆனால் நான் அவ்வாறு செய்யாமலிருக்கக் காரணம் இறைவனின் தூதருடைய சில சகாக்கள் அளித்த ஹதீத்துகள்தான். நான் கேட்ட வற்றையே அவர்களும் கேட்டார்கள்; நான் கண்ட வற்றையே அவர்களும் கண்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஹதீத்தில் தெரிவித்த மரபுகளெல்லாம் நாங்கள் கேட்டவை யல்ல. அவர்களைப் போல நானும் அத்த கற்பனை வயப்பட்டுவிடக் கூடாதே என்றே நான் அஞ்சுகிறேன்.”

நபிகள் நாயகத்தின் சகாக்கள் பலர் நேர்மையாகவே பல ஹதீத்துகளில் கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளைத் தெரி வித்தபோதும், ஞாபக சக்தி அவர்களுடன் விளையாடியது. மேலும் ஒவ்வொருவரும் தாம் காண்பதையும் கேட்ப தையும் அவரவர் சூழலுக்கும் அறிவாற்றலுக்கும் ஏற்பவே புரிந்துகொள்கிறார்கள். ஹதீத் தொகுப்புகளை மதிப்பிடும் போது இதை நினைவில் நிறுத்துவது மிகவும் முக்கிய மாகும். சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் இஸ்லாம் பெண் களுக்கு அதிகாரம் வழங்கியிருக்கிறது. ஆனால் இஸ்லாத்தின் ஆரம்பகாலத்தில் பல சக்திவாய்ந்த பெண்களுடன் அதிகார மோதலில் ஈடுபட்டிருந்தபடியால், பல முஸ்லிம் களுக்குப் பெண்களுக்கு அதிகாரமளித்தல் என்ற கோட் பாட்டை ஜீரணிக்கவே இயலவில்லை. எனவே பெண் களுக்கு எதிரான தங்கள் வெறுப்புகளை அவர்கள் வெளிப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெண்கள் பற்றி எழுதிய ஹதீத்துகளை மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் பரிசீலிக்க வேண்டும்.

நபிகள் நாயகத்தின் மனைவியான ஆயிஷாவுக்கும் அவரது சகாவான அபு ஹுராய்ராவுக்கும் இடையே தொடர்ந்து நடந்த சண்டையில் ஒரு நிகழ்ச்சிபற்றி இங்குக் குறிப்பிடக்கூடவேண்டும். இதுபற்றி நபிகள் நாயகத்தின் ஒரு சகா எழுதுகிறார்:

“நாங்கள் ஆயிஷாவடன் இருந்தோம். எங்களுடன் அபு ஹுராய்ராவும் இருந்தார். அவரிடம் ஆயிஷா கேட்டார், “குட்டிப் பூனையின் தந்தையாரே! ஒரு குட்டிப் பெண் பூனைக்குக் குடிக்க எதுவும் தராமல் பட்டினி போட்டதால் ஒரு பெண் நரகத்துக்கு அனுப்பப்பட்டாள் என்று நபிகள் நாயகம் கூறியதைக் கேட்டதாகச் சொன்னவர் நீர்தானா?”

“அவ்வாறு நபிகள் நாயகம் சொன்னதை நான் கேட்டேன்” என்றார் குட்டிப் பூனையின் தந்தையார்.

“இறைவனின் பார்வையில் விசுவாசி மிகவும் மதிப்புமிக்கவர்” என்றார் ஆயிஷா, “ஒரு பூனைக்காக அந்த விசுவாசியைக் கொடுமைப்படுத்தமாட்டார் இறைவன். . . குட்டிப் பூனையின் தந்தையாரே! அடுத்த முறை நீர் நபிகள் நாயகத்தின் சொற்களைத் திரும்பச் சொல்லும்போது, என்ன சொல்லுகிறீர் என்பதில் கவனமாக இரும்!” என்றும் சொன்னார்” (இமாம் ஸர்க்காவி, அல்-இஜாபா, பக்கம் 118).

“அபு ஹுராய்ரா, நீர் கேட்டேயிராததை ஹதீத்தாக நீர் சொல்லுகிறீர்!” என்று ஆயிஷா கூறியதும் அவர் பதில் தாக்குதலில் இறங்கியதில் ஆச்சரியப்பட ஏதுமில்லை. அவர் பதில் சொன்னார்: “அம்மா! நீங்கள் உங்கள் கண்ணாடி முன்னால் மைக்கூட்டுடன் மும்முரமாக இருந்தபோதெல்லாம் நான் ஹதீத்துகளைச் சேகரிப்பது தவிர வேறெதுவும் செய்து கொண்டிருக்கவில்லை!” (அஸ்கலானி, ஈசாபா, தொகுதி 7, பக்கம் 112). இதுபோல பல எடுத்துக்காட்டுகள் எப்படி ஒவ்வொரு விதமான மனிதரும் நபிகள் நாயகம் சொன்னதையோ செய்ததையோ விதவிதமாகத் திரித்தார்கள் என்று காட்டுகின்றன. நபிகள் நாயகத்தின் சகா ஒருவர் சொல்லிவிட்டார் என்பதற்காக அதை இறைவனின் வார்த்தையாகக் கருதிவிடக் கூடாது. ஆனால் பெருமாலான இஸ்லாமியச் சட்டங்கள் அப்படிப் பட்ட மரபுகளின் அடிப்படையில்தான் இருக்கின்றன.

சமூக மாற்றம், நவீனப்படுத்துதல் முதலியவற்றில் ஈடுபட முற்படும் போதெல்லாம் இத்தனையையும் நாம் நினைவில் நிறுத்த வேண்டும். இஸ்லாமே சமூக மாற்றத்தினால் விளைந்ததுதான். சமூகத்தில் ஏற்படும்

கொள்கையளவில் குர்ஆன் பாலியல் நீதியை ஏற்றுக் கொள்கிறது. அதனால்தான் அது பெண்களை சட்டப்பூர்வமான பிரஜைகளாக அங்கீகரித்து அவர்களுக்கு சொத்துரிமை, வாரிசுரிமை, திருமண, மணமுறிவு உரிமைகள், ஜீவனாம்சம் முதலியவற்றையும் அறிவித்தது. அதே வேளையில் அன்று நிலவிய சமூக யதார்த்தத்தைக் கருதி, குர்ஆன் ஆண்களுக்கு சலுகை காட்டும் விதமாக, பெண்களை விட ஆண்கள் சற்று மேலானவர்கள் என்று ஏற்றுக் கொண்டது.

மாற்றங்களுக்கு இடம்தரவும் அதற்கு ஏராளமான வல்லமை இருக்கிறது. ஷரிஅத் மிகவும் வளைந்து கொடுக்கக்கூடியது. ஒரு மருத்துவர் எப்படி நோயாளியின் இயல்புக்கும் உடல்நிலைக்கும் ஏற்றமாதிரி மருந்து கொடுக்கிறாரோ, அதுபோல சட்டம் வகுப்பவரும் (ஷாரி) சமுதாயத்தின் இயல்புக்கும் நிலைமைக்கும் தகுந்தமாதிரி சட்டங்களை அளிக்கிறார் என்று கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட பெரும் களஞ்சியமான 'இக்வானூஸ் ஸாஃபா' கூறுகிறது. சமூகத்தின் நிலைகளும் இயல்பும் மாறினால், அதன் சட்டங்களும் மாறித்தான் ஆக வேண்டும்.

பல முஸ்லிம்கள் குர்ஆனில் அல்லாஹ் இவ்வாறு கூறியிருப்பதாக வாதாடுகிறார்கள்: "நான் இன்று தீனை முழுமையாக வகுத்துவிட்டேன்." எனவே இனி இஸ்லாமிய ஷரிஅத்தைப் பொறுத்தமட்டில் எதுவும் மாற்றமுடியாதது தான். மௌலானா அபுல் கலாம் ஆஸாத் கூறியது போல அவர்கள் தீன், ஷரிஅத் இரண்டையும் போட்டுக் குழப்பிக்கொள்கிறார்கள். மாற்றமுடியாதது 'தீன்'தான். ஷரிஅத் அல்ல. தீன் என்பது மௌலானா கருத்தின்படி அல்லாஹ்விடம், அவரது தூதர்களிடம், இறுதித் தீர்ப்பு நாளிடம், தீர்க்கதரிசிகளிடம் வெளிப்படுத்தப்பட்ட நூலிடம் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையேயாகும். குர்ஆன் சொல்கிறது:

புண்ணியம் என்பது உங்கள் முகங்களை கிழக்கிலோ, மேற்கிலோ திருப்பிக்கொள்வதில் இல்லை. ஆனால் அல்லாஹ்வின்மீதும் இறுதி (த் தீர்ப்பு) நாளின்மீதும், மலக்குகளின்மீதும், வேதத்தின்மீதும், நபிமார்களின்மீதும் ஈமான் கொள்ளுதல்; (தன்) பொருளை இறைவன் மேலுள்ள நேசத்தின் காரணமாக பந்துக்களுக்கும், அனாதைகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும், வழிப்போக்கர்களுக்கும், யாசிப்பவர்களுக்கும், அடிமைகள், கடனாளிகள் போன்றோரின் மீட்புக்காகவும் செலவுசெய்தல்; இன்னும் தாம் வாக்களித்தால் தம் வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுவோரும்; (வறுமை, இழப்பு போன்ற) துன்பத்திலும்; (நோய்நொடிகள் போன்றவற்றின்) கஷ்டத்திலும், யுத்த சமயத்திலும் உறுதியுடனும் பொறுமையுடனும் இருப்போரும்தான் நன்னெறியாளர்கள்; இன்னும் அவர்கள் தாம் கடமையைச் செய்பவர்கள் (2:177).

மேற்சொன்ன வசனம் மதத்தின் சாரம் என்ன என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்கிறது. இங்கு சொல்லப்பட்டதுதான் தீன் என்பதும் தெளிவு. ஷரிஅத் என்பது தீனிலிருந்து வேறுபட்டது. அது சில சட்டங்களின் தொகுப்பு. ஷரிஅத் மாறக்கூடியது. தீன் அல்லாஹ்வால் வரையறுக்கப்பட்டுவிட்டதால் மாறாதது; என்றும் நிலைத்திருக்கக் கூடிய மதிப்பீடுகளையும் கோட்பாடுகளையும் கொண்டது. சில தத்துவ தரிசன நம்பிக்கைகளும் இதில் அடங்கும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து நமது சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பார்வைகளில் பல மாற்றங்கள் நடந்துள்ளன. தொழிற்புரட்சியின் வருகையால் நிலப்பிரபுத்துவ சமூகமும் அதன் பல மதிப்பீடுகளும் தகர்ந்துவிட்டன. எனவே இஸ்லாத்தின் நியாயமுறைத் தொகுப்பு உள்ளிட்ட சட்டங்களும் மாற்றமின்றி தேங்கி நிற்க இயலாது, வர்த்தக

சட்டங்கள், ஒப்பந்த சட்டங்கள், அவை போன்ற பிற சட்டங்கள் எல்லாம் பெரிதும் மாறிவிட்டன. யாரும் அதை எதிர்க்கவில்லை. மத்திய கால வர்த்தக சட்டங்களும் ஒப்பந்தமுறைகளும் ஒருபோதும் தொடர்ந்து நீடித்திருக்க முடியாது. அரபு சமூகச் சூழலால் சற்று தயக்கத்தோடே அன்று அனுமதிக்கப்பட்ட அடிமைமுறை கூட இன்று சவுதி அரேபியா உள்ளிட்ட நாடுகளிலும் ஒழிக்கப்பட்டு விட்டது. இஸ்லாமிய சட்டமுறையில் இருந்த குற்றவியல் சட்டங்களையும் பல இஸ்லாமிய நாடுகள் அகற்றிவிட்டன. இறையியல் அறிஞர்களின் எதிர்ப்பு ஏதும் இல்லாமல் தெற்காசியாவிலும் பிரிட்டிஷார் இஸ்லாமிய குற்றவியல் சட்டங்களை ஒழித்தனர். இறையியலாளர் ஷம்சுல் உலமா மௌலவி நசீர் அகமது அதை வரவேற்று, பிரிட்டிஷ் கிரிமினல் சட்டத்தை உருதுவில் மொழிபெயர்த்தார். இதனால் தீன் சாரமற்றுப் போய்விட்டவில்லை. இதுதான் குர்ஆன் கூறுகிற ஒழுக்கநெறி (மாஆருஃபு); இதுதான் தீயதை எதிர்ப்பதுமாகும் (மன்கார்).

தனிவாழ்வு பற்றிய சட்டங்களைப் பொறுத்தமட்டில், பலதாரமணம், விவாகரத்துமுறை, வாரிசுரிமை முறை பற்றியெல்லாம் இறுக்கமாக இருக்கலாகாது. எல்லா மனைவியருக்கும் நியாயமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற கடும்கு அறிவுறுத்தலுடன், ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகச் சூழலில், பலதாரமணம் அனுமதிக்கப்பட்டது. இப்போது சூழ்நிலை மாறிவிட்டது. அடிமைமுறையைத் தயக்கத்துடன் அனுமதித்ததுபோலவே பலதாரமண முறையும் அனுமதிக்கப்பட்டது. மாறிய சமூகச் சூழலில் அடிமைமுறை ஒழிக்கப்பட்டதுபோல, இதுவும் சில விதிவிலக்குகளுடன் ஒழிக்கப்பட்டாகவேண்டும். முன் எப்போதையும்விட இப்போது பெண்கள் தங்கள் உரிமைகளைப் பற்றி உணர்ந்திருக்கிறார்கள். எனவே பலதாரமுறையையோ, ஒருதலை விவாகரத்தையோ இன்று ஏற்றுக்கொள்ளவே இயலாது. குர்ஆன் தாக்கீம் (சமரசப்பேச்சு) முறைக்கு இடம் தந்திருந்தும் அதை முஸ்லிம் நீதிமான்கள் முற்றாகப் புறக்கணித்துவிட்டார்கள். பஞ்சாயத்து செய்வதற்கான விதிமுறை முற்றிலும் நியாயப்பூர்வமானது. தன் விருப்பப்படி விவாகரத்து செய்யக் கணவனுக்கு உரிமை தருகிற ஒருதலை விவாகரத்துமுறை நீதிநியாயத்துக்கே முரணானது. மத்திய காலத்தில் பெண்கள் ஓடுக்கப் பட்டிருந்த காலத்தில் அதற்கு நியாயம் இருந்திருக்கலாம். இப்போது ஒரு நியாயமும் இல்லை என்பதால் அது நீக்கப்பட்டாகவேண்டும். அதை நீக்குவது இஸ்லாமிய நியாயமுறைக்கு உகந்ததாகும்.

திருடர்களின் கரங்களைத் துண்டிப்பது, (குர்ஆனில் சொல்லப்பட்டேயிராத தண்டனையான) கள்ளக் காதலரைக் கல்வீசிக் கொல்வது, கசையடி வழங்குவது போன்றவையெல்லாம்கூட ஒழிக்கப்பட்டாகவேண்டும். இந்தத் தண்டனைகள் எல்லாம் பழங்குடிச் சமூகத்தை மனதிலிருத்தி உருவானவை. இவை இஸ்லாத்துக்கு முந்தைய காலப்பழக்கங்களாயிருந்து தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டிவந்தவை. நமது காலத்தின் தண்டனை முறைகள் இன்றைய சமூக அரசியல் பார்வைக்கு இயைந்தவையாய் இருக்க வேண்டும்.

இக்கட்டுரையின் தொடக்கத்திலேயே குறிப்பிட்டது போல ஒரு நியாயமான சமூகத்தை ஏற்படுத்துவதே இறுதி லட்சியமாகும். இத்தகைய சமூகத்தை உருவாக்குவதே குர்ஆன் முழுவதிலும் அழுத்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்றவையெல்லாம் இதற்கு அடுத்தவையே. எனினும் குர்ஆனில் பொதிந்துள்ள அடிப்படை மதிப்பீடுகள் மிகவும் முக்கியமானவை என்பதால் நவீனமாக்கல் என்பது அவற்றுக்கெதிராக செயல்படுவது அல்ல.

சமூகத்தின் ஆன்மிக நிலையைப் பெரிதும் பாதிக்கக் கூடிய வரைமுறையற்ற நுகர்வை, மேற்கத்திய முதலாளித்துவக் கலாச்சார நெறியை ஏற்றுக்கொள்வது நவீனமாக்கலாகாது. அந்தக் கலாச்சார வழிமுறை சமூகத்தின் பலவீனர்களுக்கு நியாயம் தரப்படவேண்டும் என்பதை முற்றாக அலட்சியப்படுத்துகிறது. ஆனால் அந்த நியாயம் வழங்கலே குர்ஆனின் முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது. மேலும் குர்ஆனின் நோக்கம் சமூக, பொருளாதார நிலைகளில் நியாயமான சமுதாய அமைப்பை ஏற்படுத்துவது மட்டுமல்ல; சமூகத்தின் ஆன்மிக - பொருளியல் நிலைகளிடையே சமன்செய்வதும் ஆகும். அதனால்தான் ஒருபுறம் செல்வத்தைக் குவிப்பதைக் கண்டிக்கிற குர்ஆன், மறுபக்கம் வரையறையற்ற நுகர்வு வாழ்க்கையையும் கடுமையாகக் கண்டிக்கிறது. ஆண்கள் தங்கமும் பட்டும் அணியக்கூடாது என்று கூட இஸ்லாம் தடைசெய்கிறது.

இஸ்லாமிய நாடுகளில் இருந்த மேற்கத்திய வசப்பட்ட மேல்தட்டு வர்க்கத்தினரின் வரைமுறையற்ற நுகர்வு கலாச்சாரத்திற்கும் ஊழலுக்கும் எதிராகத்தான் அந்நாடுகளில் (மத) மீட்புவாத இயக்கங்கள் உருவாகின. இந்த இஸ்லாமிய நாடுகளில் இருந்த ஆளும்வர்க்கம் நவீனமயம் என்பதை மேற்கத்தியமயம் என்று கருதிக்கொண்டது. எடுத்துக்காட்டாக, ஈரான் நாட்டு ஷா தன் நாட்டுச் சமூக நிலையைப் புறக்கணித்து முற்றிலும் மேற்கத்திய முறையைத் தழுவியதால், அப்துல்லா கோமெனியின் தலைமையில் இஸ்லாமிய இயக்கம் உருவாயிற்று. நவீனமாக்கல் நிச்சயமாக மதச் சார்பற்ற நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும். கீழை நாடுகளில் ஆளும் வர்க்கங்கள் நமது மக்களின் அடிப்படை நெறிமுறையை உணர்ந்து கொள்கைகளை வகுப்பார்களானால் மதச்சார்பற்ற தன்மை என்பது மேலைநாடுகளைப் போல, ஆன்மிக அம்சம் முற்றிலும் இல்லாததாக ஒருபோதும் இருக்கமுடியாது. மத அடிப்படைவாதத்தின் தாக்குதலிலிருந்து தப்பிக்க ஒரே வழியும் இதுதான்.

ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழாக்கம் : ஞாநி

(செப்டம்பர் ஏப்ரல் 1994)

[குர்ஆன் மேற்கோள்கள் குர்ஆன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை.]

தொடவும் திறக்கும் கதவு எது
யானைவந்து முட்டினாலும் திறக்காதது எது
- நமது வீட்டிற்கு எத்தனை அறைகள்
வீட்டிற்குத்தான் எத்தனை கதவுகள் -

பூந்தொட்டி மற்றும் செயற்கை நீர்வீழ்ச்சிகளோடு
எந்த அறையில் சம்பிரதாயமும் முகமனும்
அரங்கேறுகின்றன

எந்த அறைகளில் குழந்தைகள்
குழந்தைகளாகவே இருக்கின்றன
எந்த அறைகளில்
வயதானவர்களும் பெண்களும்
பாதுகாப்பாக இருக்கிறார்கள்

எந்த அறைகளில் சல்லாபம்
எந்த அறைகளில் துரோகம்

எதனால் ஒரு அறையில் நடப்பது
மறு அறைகளுக்கு தெரியவருகிறது
எதனால் கடைசிவரையிலும் மறு
அறைகளுக்கு எதுவும் தெரியாமலே
போய்விடுகிறது

மேலும், எந்த அறைகளுக்கு கதவுகள் இல்லை.

பூமா ஈஸ்வரமூர்த்தி

விவாதக் கட்டுரை

கருத்துநிலையும் கட்டவிழ்ப்பும்

பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகள் தொடர்பான வேங்கடாசலபதியின் கருத்துகள் பற்றிச் சில குறிப்புகள்

எம்.ஏ. நுஃமான்

‘பாரதியின் மொழிச்சிந்தனைகள்: ஒரு மொழியியல் நோக்கு’ என்ற எனது நூல் 1984இல் வெளிவந்தது. அப்போதே அதுபற்றிய சில மதிப்புரைகளும் வெளிவந்தன. எனது அடிப்படைக் கருத்துகளோடு மதிப்புரையாளர்கள் பலரும் உடன்பாடு காட்டினார். இப்போது, பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதி வேறு ஒரு கோணத்திலிருந்து எனது நூலை நோக்கியுள்ளார் (காலச்சுவடு இதழ் 13). வேங்கடாசலபதியின் கருத்துகளை எதிர்கொள்வதற்காக நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு இப்போது மீண்டும் ஒரு முறை எனது நூலை வாசித்துப் பார்த்தேன். எனது சில பழைய கவிதைகளைப் படிக்கும் போது ஏற்படும் சலிப்புணர்வு ஏற்படவில்லை என்பதும், இன்றும் அது புதிதாகவே தோன்றுகின்றது என்பதும் எனக்கு மகிழ்ச்சி தரும் அனுபவமாகும். எனினும் வேங்கடாசலபதியின் எதிர்வினை பொருட்படுத்தத்தக்கதே. அவரது நிலைப்பாடு எனது தளத்தில் இருந்து முற்றிலும் வேறு பட்டது. கடந்த பத்துப் பதினைந்து ஆண்டு காலத்துள் தமிழ்நாட்டு ஆய்வறிவுச் சூழலில் ஏற்பட்டுள்ள சில அடிப்படையான மாற்றங்களை அல்லது அபிவிருத்திகளை அது பிரதிபலிக்கின்றது. அவ்வகையில் அவரது கருத்து களை எதிர்கொள்ளுமன் அவரது கருத்துகளுக்குப் பின்புலமாக உள்ள அத்தகைய மூன்று முக்கியமான அபிவிருத்திகளை குறித்துக்கொள்வது பயனுடையதாக இருக்கும் என்று நம்புகின்றேன்.

முதலாவதாக, தி.க., தி.மு.க. அரசியல் இயக்கங்களுக்குள்ளேயே பெரிதும் கட்டுண்டிருந்த **எதிர்ப் பிராமணியக் கருத்துநிலை** கடந்த சமர்ப் பத்தாண்டு காலத்துள் அதற்கு வெளியே பரவலாக இளம் அறிவு ஜீவிகள் மட்டத்திலும் பரவியுள்ளது. சில பழைய மார்க்சியவாதிகள்கூட இக்கால கட்டத்தில் இந்த எதிர்ப் பிராமணியக் கருத்துநிலைக்கு ஆட்பட்டமை கவனத்துக்குரியது. மார்க்சிய எதிர்பார்ப்புகள் உடைந்து நொறுங்கியமையும் இதற்கு ஒரு காரணமாகும்.

இரண்டாவதாக, இதற்குச் சமானதரமாக, இதனோடு தொடர்புடைய **தலித்தியக் கருத்துநிலை** இதே கால கட்டத்தில் வடக்கில் இருந்து தமிழ்நாட்டின் இந்த இளம் அறிவு ஜீவிகள் மத்தியிலும் பரவியது. இன்று இங்கு இது ஒரு கலாச்சாரக் கோட்பாடாகவே முன் வைக்கப்படுகின்றது. 1985 முதல் மூன்று ஆண்டுகள் நான் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த காலத்தில் ‘தலித்’ என்ற சொல் அங்கு பரவலாக அறியப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

மூன்றாவதாக, கருத்துநிலை மேலாண்மைக்கு எதிரான கருத்து நிலையாக சமீபகாலத்தில் மேற்குலகில் பிரபலம் பெற்ற அமைப்பியல், குறிப்பாக பின்அமைப்பியல் கருத்துகள் இக்காலகட்டத்திலேயே தமிழ்நாட்டு அறிவு ஜீவிகள் மட்டத்தில் (அவர்கள் சிறுபான்மையினர் எனினும்) மிகை ஆர்வத்துடன் வரவேற்கப்பட்டன. அவ்வகையில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட கருத்துகளையெல்லாம் கட்டவிழ்த்துப் பார்க்கும் ஆர்வக் கிளர்ச்சி இந்த ஆய்வறிவாளர் மத்தியில் தோன்றியது.

ஈழத்து ஆய்வறிவுச் சூழலைப் பொறுத்தவரை இந்த மூன்று அபிவிருத்திகளும் குறிப்பாக, முதல் இரண்டும் எங்களுக்கு அன்னியமானவை என்பதை நான் முதலில் குறிப்பிட வேண்டும். பிராமணிய-எதிர்ப் பிராமணியக் கருத்துநிலை மோதலுக்குரிய சமூக-அரசியல் அடித்தளம் இலங்கையில் இல்லை. இங்கு பிராமணர்கள் சமூகரீதியாக அதிகாரமும் மேலாதிக்கமும் அற்ற மிகச் சிறிய சமூகக் குழுவினரே. அவ்வகையில் பிராமணியத்துக்கு எதிரான இயக்கங்களுக்கு இங்கு தேவை இல்லாது போய்விட்டது.

சுருதிநிலை

அதுமட்டுமன்றி, தமிழ் நாட்டின் பிராமணிய-எதிர்ப் பிராமணிய கருத்துநிலை மோதலுக்கு ஆட்பட்டாமல் அவற்றுக்கு வெளியே நின்று அவற்றின் சமூக அடித்தளத்தைப் புறநிலையாகப் பகுப்பாய்வு செய்யக்கூடிய சாத்தியப்பாடு ஈழத்து ஆய்வறிவாளருக்குரிய சாதக நிலையாகவும் காணப்படுகின்றது. (தமிழ் நாட்டுத் திராவிட இயக்கங்கள் இலங்கையில் தமிழ் இனத்தேசிய வாதத்துக்கு கருத்து நிலை ரீதியாக ஊட்டமளித்தன என்பது வேறு செய்தி.)

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சமூகச் சூழலில், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணச் சூழலில், வேளாளர்களே ஆதிக்கச் சாதியினராவர். சாதியமைப்புக்கு எதிரான, தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரின் போராட்டங்கள் 1950களின் பிற்பகுதியில் இருந்தே இங்கு உக்கிரம் பெற்று வந்திருப்பினும் அது ஒரு மொத்தமான வேளாள எதிர்ப்புக் கருத்துநிலையாக வளர்ச்சியடைய வில்லை. அதற்குக் காரணம் வேளாளர்களையும் முக்கிய அங்கமாகக் கொண்ட இடதுசாரி இயக்கங்கள் சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களைத் தலைமை தாங்கி நடத்தியமை எனலாம். தமிழ்நாட்டில் தோன்றுவதற்கு முன்னரே, தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பற்றிய இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் ஈழத்தில் பெரிதும் வளர்ச்சியடைந்தன. எனினும் ‘தலித்தியம்’ போல் ஒரு தனி இலக்கியப் பிரிவாக இல்லாமல் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் முக்கிய பகுதியாகவே அவை இங்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. ஆகவேதான் தலித்தியம் போன்ற சாதியம் சார்பான குறுங்குழுவாதக் கருத்து நிலைகள் (sectarian ideology) ஒரு கலாச்சாரக் கோட்பாடாக இங்கு காலூன்ற முடியவில்லை.

பாரதியின் மொழிச் சிந்தனை பற்றிய எனது நூலை தமிழ் நாட்டுச் சூழலில் வாசிப்பவர்கள் இவற்றை மனங்கொள்வது அவசியமாகும். செ. கணேசலிங்கன் போன்ற அதிதீவிர இடதுசாரிகள் பாரதியை ஒரு பூர்ஷ்வாச் சிந்தனையாளனாகக் காட்ட முயன்றுள்ள போதிலும் இலங்கையில் இதுவரை யாரும் அவனை ஒரு பிராமணிய மேலாண்மைச் சிந்தனையாளனாகக் காட்ட முயன்றதில்லை. தமிழ் மறுமலர்ச்சியின் ஒரு முக்கிய ஆளுமையாகவே நாம் இங்கு அவனைக் காண்கின்றோம்.

வேங்கடாசலபதி எதிர்ப் பிராமணிய, தலித்திய கருத்து நிலைத் தளத்தில் இருந்து எனது நூலையும் பாரதியையும் வாசித்திருக்கிறார் என்று தெரிகின்றது. அதனாலேயே

பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகளில் ஒரு பிரமாணிய மேலாண்மையை அவரால் காண முடிகின்றது. அவ்வாறு வாசிப்பதற்கு அவருக்குரிய உரிமையை நான் மறுக்க வில்லை. ஆயினும் அவரது வாசிப்பும் தவறுகளுக்கு அப்பாற்பட்டதல்ல என்ற உணர்வு அவருக்கு இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றேன்.

கட்டவிழ்ப்பு என்பது ஒரு மறு வாசிப்பு அல்லது மறு விளக்கம்தான். அது ஒன்றும் புனிதமானதல்ல; கருத்து நிலைச்சார்புக்கு அப்பாற்பட்டதல்ல. ஒரு பிரதியைக் கட்டவிழ்ப்பவன் தனது வரலாற்றுச் சூழலால் தான் பெற்றுக் கொண்ட தனது கருத்துநிலைச் சார்புக்கேற்பவே செயற்படுகின்றான். அதன் அடிப்படையிலேயே அதற்கு மறுவிளக்கம் தருகின்றான். வேங்கடாசலபதியின் மறுவிளக்கமும் அதற்கையடுத்துதான். எதிர்ப்பிரமாணிய, தலித்தியக் கண்ணாடி யூடாக அவர் பாரதியைப் பார்க்கின்றார். ஆனால் தனது கண்ணாடியை அவர் கட்டவிழ்த்துப் பார்ப்பதில்லை.

வேங்கடாசலபதியின் விமர்சனத்தை இரண்டு பிரிவாக நோக்கலாம். ஒன்று, எனது கருத்தியல் சட்டகம் பற்றியது. மற்றது, பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகள் பற்றியது. இனி அவை ஒவ்வொன்றையும் பற்றி முடிந்த அளவு சுருக்கமாக இங்கு நோக்கலாம். அவரது முக்கியமான சில விமர்சனக் குறிப்புக்கள் பற்றியே இங்கு பரிசீலிக்க விரும்புகின்றேன்.

1. "மொழித்துறையில் பாரதியின் சாதனைகளை"ப் போற்றிப் புகழ்வது எனது நோக்கமல்ல. எனது முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளது போல "பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகளிலே காணப்படும் பலத்தையும் பலவீனத்தையும்" விளக்கிக் கொள்ளவே முயற்சித்துள்ளேன். இதற்கு நான் அடிப்படையாகக் கொண்டவை மொழியியலின் ஒரு பிரிவான சமூக மொழியியல் (socio-linguistics) கோட்பாடுகளாகும். இந்தத் துறைபற்றிய வேங்கடாசலபதியின் பரிச்சயம் அவரது எழுத்தில் வெளிப்படவில்லை. எனினும் அவர் எனது சட்டகத்துக்கு இவ்விடயங்களை (மொழி-பண்பாடு-அரசியல் தொடர்புகளை) கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளும் ஆற்றல் இல்லை என நிராகரித்துவிடுகிறார். வேங்கடாசலபதி கூறுவதுபோல் "பாரதியின் கருத்துகள் பெரும்பான்மையும்" எனக்கு உடன்பாடானவையும் அல்ல. பாரதியின் முக்கியமான கருத்துகள் பலவற்றை எனது நூல் முழுவதிலும் ஓரளவு விரிவாக விமர்சனத்துக்குட்படுத்தியுள்ளேன் என்பதை அவர் காணத் தவறியுள்ளார்.

2. எனது ஆய்வுக்கு அடிப்படையாகவுள்ள நவீனத்துவம், அறிவியல் நோக்கு ஆகிய இரண்டு கருத்துத்தாக்கங்களை அவர் கட்டவிழ்த்துப் பார்க்கிறார். அவரை பொறுத்தவரை இவை இரண்டும் ஏற்புடைய கருத்தாக்கங்கள் அல்ல என்று தெரிகின்றது.

"நுஃமானைப் பொறுத்தவரை காலம் என்ற அருபமான கருத்தாக்கத்தின் தொழிற்பாடாகவே நவீனத்துவம் விளங்குகின்றது" என்றும், "வரலாற்றுத் தன்மையற்ற வகையில் வரையறுக்கப்பட்ட காலம் என்ற கருத்தாக்கம் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் குறிப்பிட்ட மனிதர்கள்/சமூகப் பிரிவுகளின் அதிகாரச் செயற்பாடுகள் மாற்றத்தை உண்டாக்குகின்றன என்பதை மூடிமறைத்துவிடுகின்றது" என்றும் அவர் கூறுகின்றார். இங்கு காலம் என்பது அருபமான கருத்தாக்கம் அல்ல; ஒரு குறி என்பதை அவர் கண்டுக்கொள்ளவில்லை. 'இருபதாம் நூற்றாண்டின் தேவை' போன்ற கூற்றுக்களில் காலம் வரலாற்றுத் தன்மையற்ற முறையில் வரையறுக்கப் பட்டிருப்பதாக ஒரு வரலாற்று ஆய்வாளர் கருதுவது எனக்குச் சற்று வியப்பூட்டுகின்றது. அவருக்கு உகப்பான சமூகக் குழுக்களின் அதிகாரம் செயற்பாடுகள் எனது நூலில் முதன்மை பெறாது போனமை அவரது முடிவுக்குக் காரணமாக இருக்கலாம். நவீனத்துவம் பற்றி எனது நூலில் நான் விரிவாக எதுவும் பேசாவிட்டாலும்¹ நவீனத்துவத்தின் அடிப்படையில் பழமைவாதமாகவும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவையாகவும் நான் கூறுபவை வேங்கடாசலபதியைப் பொறுத்தவரை ஏற்புடையவையாக உள்ளன என்று அனுமானிக்க முடிகின்றது. தமிழின் பழம்பெருமையிலும் இனிமையிலும் தூய்மையிலும் மெய் மறப்பது அவருக்கு உகப்பானதாயின் அதனை நான் மறுப்பதற்கில்லை.

3. அறிவியல் நோக்கு பற்றிய அவரது விளக்கங்கள் முற்றிலும் எனக்கு ஏற்புடையதல்ல. அறிவும் உணர்வும் எப்போதும் எதிர் முரண்கள் என்றோ, முழுமுற்றான புறநிலை நோக்கு சாத்தியம் என்றோ நான் கருதவில்லை. சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்களை முடிந்த அளவு புற மொதுக்கி காரணகாரியத் தொடர்புடன் எதனையும் பரிசீலிக்கும் பார்வையையே அறிவியல் நோக்கு என்று நான் எளிமைப்படுத்திக் கூறுவேன். இது புனிதமானது, இறுதியானது கேள்விக்கு இடமற்றது என்று எதனையும் கருதுவதில்லை. இந்தப் பார்வையை நிராகரிப்பதற்கு எனக்குக் காரணங்கள் எவையும் தென்படவில்லை. இவ்வகையிலேதான் நான் "கொண்டாடும்" மொழியியலையும் அறிவியல் என்பேன். மொழியின் அமைப்பை மட்டுமன்றி அதன் சமூகச் செயற்பாட்டையும் அது கணக்கில் எடுத்துக் கொள்கின்றது. மொழி பற்றிய ஐதீகங்களை அது கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றது. மொழி வழி இயக்கங்களை ஆராய்வதற்குரிய அறிவுசார்ந்த அளவீடுகளைத் தருகின்றது. ஒரு தனி மனிதனின் மொழிச் சிந்தனைகளை, ஒரு அரசின் மொழிக்கொள்கையை, ஒரு சமூகக் குழுவின் மொழி உணர்வை, மொழி இயக்கங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கும், பகுப்பாய்வு செய்வதற்கும், மதிப்பிடுவதற்கும் அரசியல், வரலாற்றியல் அறிவு மட்டும் போதாது; மொழியியல் அறிவும் அவசியம் என்ற ஒரு காலகட்டத்தில் நாம் வாழ்கின்றோம். எனினும் தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களின் பெரும்பாலான தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் தம் தமிழ் உணர்ச்சி காரணமாக மொழியியலைப் பகைமை உணர்வோடு நோக்கி வந்தனர்; அதனை நிராகரித்தனர். அவர்களை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால், இந்தியாவின் மிகச் சிறந்த பல்கலைக் கழகங்களுள் ஒன்றில் வரலாற்றியலில் பயிற்சி பெற்ற ஓர் இளம் ஆய்வறிவாளர் பிரிதொரு அறிவுத்துறையை நிராகரிப்பது துரதிர்ஷ்டவசமானது. **மொழி சார்ந்த 'அதிசயமான' நிலைப்பாடுகளை நியாயப்படுத்துவதற்கு அறிவியல் நோக்கை நிராகரிப்பது அவசியம் போலும்.** இவ்வகையில் தான், புற நிலை அறிவு, மனப்பதிவு, கர்ணபரம்பரைக் கதை, உண்மை (க்கதை) ஆகியவற்றுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடுகள் போலியானவை என்றும் அவர் கூறுகின்றார். இது நமக்கு அதிர்ச்சி தருவது. 'ராம் ஜென்மபூமி' கர்ண பரம்பரைக் கதையா, உண்மை வரலாறா போன்ற முரண்கள் வேங்கடாசலபதியின் வரலாற்றாய்வில் போலியானவையாக இருக்கலாம்; ஆனால், அறிவியல் நோக்கில் அது ஆபத்தானது.

4. 'பிரதிபலிப்புக்கோட்பாட்டுக்கு நுஃமான் தன்னை அறியாமலே பலியாகிவிட்டிருக்கிறார்' என்பது எனது நூலுக்குச் சம்பந்தமில்லாத கண்டுபிடிப்பு. மொழியை மேல் கட்டுமானத்தின் ஓர் அம்சமாகக் கருதிய வரட்டு மார்க்ஸியர் பலர் ஸ்டாலின் கால சோவியத் யூனியனில் இருந்தார்கள். ஸ்டாலினே அவர்களை நிராகரித்துவிட்டார் என்பதை வேங்கடாசலபதி அறிந்திருப்பார். "சமூக, அரசியல் இயக்கங்களில் மொழிச் சொல்லாடல்கள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன என்பதை நுஃமான் முன்னெடுக்கும் அறிவியல் சார்ந்த மொழியியல் புறக்கணித்துவிடுகின்றது" என்பது எனது கால் நூற்றாண்டுகால மொழியியல் படிப்பில் நான் கண்டு கொள்ளாத உண்மை! எனினும் அவர் சொல்லும் "பொருளாண்மை மாற்றங்கள் (Economic Changes என்ற பொருளில்தான் வேங்கடாசலபதி இத்தொடரைக் கையாள் கின்றார்) மொழியிலும் மொழியினூடாகவும்" எவ்வாறு நடைபெறுகின்றன என்பது எனக்கு வியப்பூட்டுகின்றது. அவரது வாக்கியத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தால் அது பின்வருமாறு அமையும் : Economic changes are taking place in the language and through the language. இதற்கு இரண்டு உதாரணங்கள் தந்து விளக்குவாராயின் மொழியியல் உலகம் பொருளியல் உலகம் அவருக்கு எப்போதும் கடமைப்பட்டிருக்கும்.

5. "பாரதியின் மொழிப்பற்றும் தமிழ்ப் பெருமித உணர்வும் அறிவியலுக்குப் புறம்பானவை எனினும், அவை அவனது சுதேச உணர்வின் வெளிப்பாடுகள்" என்று எனது கூற்றுக்கு வேங்கடாசலபதி எழுதும் விளக்கவுரை அபாரமானது. அவர் கூறுவதுபோல் "தேசியத்துக்காக அறிவியல் நோக்கை

அல்லது கறாரான மொழியியல் பார்வையை சிறிது விட்டுக் கொடுக்கலாம்" என்பது அதன் பொருளல்ல. மொழி உணர்வின் அடிப்படை என்ற தலைப்பில் மூன்று பக்கங்களில் நான் எழுதியிருப்பவற்றுக்கு (பக். 7-9) இவ்வாறு பொருள் கொள்ள முடியும் என்பது எனக்கு வியப்பூட்டுகின்றது. அறிவியலுக்குப் புறம்பானதாக நான் கருதும் மொழி உணர்வின், மொழிப் பற்றின் ஊற்று மூலத்தை, சமுதாய அடித்தளத்தை விளங்கிக் கொள்ளவே நான் முயன்றிருக்கிறேன். அதற்கு அங்கீகாரம் அளிப்பதோ, அமைதி காண்பதோ எனது நோக்கமல்ல.

6. மொழிமாற்றம், எளிமையாக்கம் பற்றிய பிரச்சினையில் வேங்கடாசலபதி எழுப்பும் கேள்விகள் முக்கியமானவை எனினும் அவரது கருத்துநிலை சார்ந்தவை. "பேசுவது போல் எழுதுதல் என்னும்போது யார் பேசுவது போல் என்ற கேள்வியைச் சாதி, வர்க்கம், சமயம், பாலினம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் எழுப்பிக் கொள்ளவில்லை" என்றும் "அவ்வாறு எழுப்பிக் கொண்டால் பாரதி பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய நவீனத்துவத்தின் தன்மை நன்கு தெளிவுபடக்கூடும்" என்றும் அவர் எழுதுகின்றார். இதன் உட்கிடை, பாரதி பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய நவீனத்துவம் பிராமணிய மேல்தட்டு வாக்க ஆணாதிக்க மேலாண்மை சார்ந்தது என்பதாகும். அவரது வாதம் முழுமையின் சாரமும் இவ்வளவுதான். வ.உ.சி., மறைமலை அடிகள் ஆகியோரின் மொழிச் சிந்தனைகள் தொடர்பாக இதே கேள்விகளை வேங்கடாசலபதி எழுப்புவதில்லை. அவ்வாறு எழுப்பினால் அவர் கூறுவது போல் "பாரதி தன் மனதில் கொண்டிருந்த படித்த, மேல்வர்க்கத்தாரின் 'நாகரீக' மொழியையே" அவர்களும் தம் மனதில் கொண்டிருந்தனர் என்பது தெரியவரும். பாரதியின் வடசொற்கலந்த பிராமணியத் தமிழுக்குப் பதிலாக உயர்சாதிச் சைவ வேளாளர்களின் தமிழையே அவர்கள் மனதில் கொண்டிருந்தனர் என்பதும் தெரியவரும். உழைக்கும் வர்க்கத்தாரின், தலித் சாதிகளின் பேச்சு மொழியை இவர்கள் யாருமே கருத்தில் கொள்ளவில்லை என்பதும் தெரியவரும். இவ்வகையில் பார்த்தால் வேங்கடாசலபதியின் ஒருபக்கச் சார்பான வாதம் பாரதியின் தலையில் பிராமணிய மேலாண்மை என்னும் முன் முடிவையே துடி, உழைக்கும் வர்க்கம், தலித்துகள் பிறசாதிப் பிரிவினர் ஆகியோரிடம் இருந்து அவனை அந்நியப்படுத்தும் உள்நோக்கம் கொண்டதாகத் தோன்றுகின்றது.

பாரதி ஒரு பிராமணன் என்பதையோ, பிராமணர் தமிழையே அவன் பேசினான் என்பதையோ, அவனது எழுத்திலும் அதன் செல்வாக்கு இருக்கின்றது என்பதையோ யாரும் மறுப்பதற்கில்லை. இதுபற்றி எனது நூலிலும் குறிப்பிட்டுள்ளேன். ஆனால் பாரதியை ஒரு பிராமணிய மேலாண்மைச் சார்புடையவன் என்று காட்டுவதற்கான சான்றுகள் வலிந்து பெறப்படுபவை. "மொத்தத்தில் தேசிய இயக்கமும் பாரதியும் முன்வைத்த மொழி எளிமையாக்கம் மற்றும் தரப்படுத்தல் பெரும்பான்மையும் கீழ்வர்க்கத்தினரையும் கீழ்சாதியினரையும் இந்துசமயம் சாராதவர்களையும் விலக்கியவனவாக இருந்தன என்றே சொல்ல வேண்டி இருக்கின்றது. மொழியியல் நோக்கு என்ற போர்வையில் இதனைக் காணாமல் தப்பித்துக் கொள்ள முடியாது" என்றும் "தமிழியக்கமும் திராவிட இயக்கமும் தமிழை முன்பு எப்போதையும்விட அதிக ஜனநாயகத் தன்மையும் மதச் சார்பற்ற தன்மையும் கொண்டதொரு மொழியாக மாற்றியதைப் பற்றி ஒரு வரிகூடக் குறிப்பிடாமல் 'மோஹம்' என்றும் 'காம்பீர்யம்' என்றும் 'வியவகாரம்' என்றும் தமிழை எழுதிய இந்துமதவாதியான வ.வே.சு. ஐயரை மறுமலர்ச்சியாளர் என்று நுமொனால் குறிப்பிட்ட முடிகின்றது" என்றும் வேங்கடாசலபதி கூறுவது நான் முன்னர் குறிப்பிட்டதே போன்ற ஒரு பக்கச் சார்பானது.

தனித்தமிழ் இயக்கம் தமிழை முன் எப்போதையும் விட ஜனநாயகப்படுத்தியது என்பது வெறும் புருடா. தமிழைப் பயன்படுத்துவோர் அனைவர் மீதும் அது சைவத் தமிழ் மேலாண்மையைத் திணித்தது. தமிழ் சைவர்களின் மொழி மட்டுமல்ல; வைஷ்ணவர்கள், கிறிஸ்தவர்கள், இஸ்லாமியர் போன்ற பிற மதத்தினரின் மொழியும்தான் என்பதை நிராகரித்தது.

அவரின் எதிர்ப்பிராமணிய நிலைப் பாட்டைக் காட்டுவது. மொழியின் சமூகவியல் பற்றிய தெளிவின்மையின் அடிப்படையில் பிறப்பது. அப்பட்டமான அரசியல் உள்நோக்கம் உடையது.

மொழியைப் பொறுத்தவரை வேங்கடாசலபதி பாரதிக்குக் கூறுவது, அவர் வேறு சித்திரத்தைத் தரமுயன்றாலும் எதிர்ப்பிராமணிய இயக்கங்களான தனித்தமிழ் இயக்கம், திராவிட இயக்கம் ஆகியவற்றுக்கும் பொருந்தும் என்பதை அவர் வசதியாக மறைத்துவிடுகிறார். அவர்களது மொழிச் செயற்பாடுகளும் கீழ்வர்க்கத்தினரையும், கீழ்சாதி யினரையும் இந்து சமயம் (சைவர்) சாராதவர்களையும் விலக்கியவை தான். தனித்தமிழ் இயக்கம் எவ்வாறு வைஷ்ணவர்களையும், கிறிஸ்தவர்களையும், இஸ்லாமியரையும் விலக்கிய சைவத் தமிழ் மேலாண்மைச் சார்புடையது என்பதை வேங்கடாசலபதி குறிப்பிடும் எனது வேறு ஒரு கட்டுரையில் விளக்கியுள்ளேன்.² திராவிட இயக்கம் முழுமையுமே தனித்தமிழ் இயக்கக் கருத்து நிலைக்குப் பலியானவைதான். தனித்தமிழ் இயக்கம் தமிழை முன் எப்போதையும் விட ஜனநாயகப் படுத்தியது என்பது வெறும் புருடா. தமிழைப் பயன்படுத்துவோர் அனைவர் மீதும் அது சைவத் தமிழ் மேலாண்மையைத் திணித்தது. தமிழ் சைவர்களின் மொழி மட்டுமல்ல; வைஷ்ணவர்கள், கிறிஸ்தவர்கள், இஸ்லாமியர் போன்ற பிற மதத்தினரின் மொழியும்தான் என்பதை நிராகரித்தது. பிராமணர்களைத் தமிழரென்றும் அவர்கள் பேசும் தமிழைத் தமிழ் என்றும் ஒப்புக்கொள்ள மறுத்தது.

இதன்மூலம் தமிழின் பன்மைத்துவத்துக்கு அங்கீகாரம் வழங்க மறுத்தது. இம்மதப்பிரிவினர் எல்லோரது தமிழையும் தமிழ் என்று ஒப்புக் கொண்டால் தனித்தமிழ் பற்றிப் பேச முடியாது. ஆனால், எல்லாச் சமூகப் பிரிவினரும் பங்கு கொண்ட வெகுஜனத் தொடர்புச் சாதனங்களின் வளர்ச்சி மூலம்தான் தமிழ் ஓரளவு ஜனநாயக மயப்படுத்தப் பட்டது என்பதை நான் இங்கு அழுத்திக்கூற விரும்புகின்றேன்.

'மோஹம்', 'காம்பீர்யம்', 'வியவகாரம்' போன்ற வட சொற்களைக் கலந்து தமிழை எழுதிய 'இந்துமதவாதியான' வ.வே.சு. ஐயரை தமிழின் மறுமலர்ச்சியாளர் வரிசையில் சேர்ப்பதனை ஆட்சேபிக்கும் வேங்கடாசலபதியின் குறிப்பு அபத்தமானது. ஏராளமான அரபு, உருதுச் சொற்களைக் கலந்து மலையாளத்தை எழுதிய 'இஸ்லாமியரான' வைக்கம் முகம்மது பஷீரை நவீன மலையாள இலக்கியத்தின் முக்கிய ஆளுமைகளுள் ஒன்றாகக் கருதுவதை ஆட்சேபிப்பதற்குச் சமமானது இது. மலையாளிகள் யாரும் அவ்வாறு சொல்வதில்லை என்று நினைக்கின்றேன். ஆனால் தமிழின் சாபக்கேடு இவ்வாறு அமைந்துவிட்டது.

7. மொழியின் சமூகவியல் பற்றிய தெளிவோடு பிரச்சினைகளை நிதானமாக நோக்காது தனிக் கட்டுவதில் பயனில்லை. அது சில அரசியல் லாபங்களைத் தரக்கூடும், ஆனால் ஆய்வியல் வளர்ச்சிக்கு உதவாது. கடந்த சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாக தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்புச் செய்த ஆறுமுக நாவலர் முதல்³ அண்ணாதுரை வரை "படித்த மேல் வர்க்கத்தினரின் நாகரீக மொழியையே" பயன்படுத்தினர் என்பது முக்கியமான கவனத்துக்குரியது. 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்றே' என்று கூறிய தொல்காப்பியர் காலம் முதல் தொடரும் நிலைமை இது. அடிநிலைமக்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர் ஆகியோரின் மொழி பற்றிய பேச்சுக்கே இங்கு இடம் இருக்கவில்லை. அது கொடுத்தமிழ் என்று ஏற்கனவே ஒதுக்கப்பட்டுவிட்டது. சமூக உயர் குழாத்தினரின் மொழியை செந்தமிழ் என்று ஏற்கப்பட்டது. அதுவே பொது மொழியாக, இலக்கிய மொழியாக கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு மேலாக வழங்கி வந்துள்ளது. இந்த நூற்றாண்டு முழுவதிலும் தமிழை நவீனப்படுத்துவதில் சம்பந்தப்பட்டிருந்த சக்திகள் எல்லாம்

இந்தப் பொது மொழியை - செந்தமிழை காலத்தின் தேவைக்கும் தங்கள் கருத்து நிலைக்கும் ஏற்ப வளர்த்தெடுப்பது பற்றியே அக்கறை செலுத்தின. அடிநிலை மக்களின் பேச்சு மொழி மட்டுமன்றி உயர் வர்க்கத்தினரின் பேச்சுமொழி கூட 'செந்தமிழின்' இடத்தைப் பெற முடியவில்லை என்பதை மனம்கொள்ள வேண்டும். இதற்குரிய காரணத்தைத் தமிழில் வலிமையாக நிலைகொண்டுள்ள இரட்டை வழக்குச் சூழலில் (Diglossic Situation) தேட வேண்டும். இது சமூக உயர் குழாத்தின் இறுக்கமாகப் பேணிய தொல்சீர் மரபின் விளைவாகும். மிகப்பெரிய ஒரு கட்டத்தில் நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியோடுதான் பல்வேறு சமூகப் பிரிவினரின் பேச்சு மொழி இலக்கியத்தில் அங்கீகாரம் பெற்றது என்பதையும் நாம் மறந்து விடுவதற்கில்லை.

பல்வேறு கிளைமொழிகள் நிலை கொண்டுள்ள ஒரு மொழிச் சமூகத்தில், சமூகரீதியில் மேலாதிக்கம் உடைய சமூகக் குழுவினரின் கிளைமொழியை பொது மொழியாக அங்கீகாரம் பெறுகின்றது. அவ்வாறு பெற்றுக் கொண்டபிறகு அதுவே எல்லாக் குழுவினருடைய பொதுப் பயன்பாட்டுக்குரிய மொழியாகிவிடுகின்றது. அதுவே சிறந்ததும், சரியானதும் என்றாகி விடுகின்றது. தமிழ் இதற்கு விலக்கு அல்ல. செந்தமிழ் அவ்வாறு உருவாகியதுதான். இன்று அது எந்த ஒரு சமூகக் குழுவினரதும் பேச்சுமொழியாக இல்லாவிட்டாலும் எழுத்துவதற்கும், மேடைத் தொடர்பாடலுக்கும், கல்விக்கும் உரிய மொழியாக அங்கீகாரம் பெற்றுவிட்டது. இதற்கு மாற்றீடாக அடிநிலை மக்களின் அல்லது உழைக்கும் வர்க்கத்தின் மொழியைக் கொண்டுவருவதென்பது ருஷ்ஷியப் புரட்சிக்குப் பின் நிலப்பிரபுக்களும் பூர்ஷ்வாக்களும் பயன்படுத்திய ருஷ்ஷிய மொழியை அழித்துவிட்டு பாட்டாளிகளின் ருஷ்ஷிய மொழியொன்றை உருவாக்கச் சிலர் முயன்றது போன்றதே. அது முழுச் சமூக வரலாற்றையும் அழித்துவிட்டு முற்றிலும் புதிதாக உருவாக்குவது போன்றது. பாரதி மட்டுமன்றி, மறைமலை அடிகளோ, வ.உ.சியோ, பெரியாரோ, அண்ணாதுரையோ அத்தகைய எண்ணங்கள் கொண்டிருக்கவில்லை என்பது ஆறுதல் தருவது. எதிர்காலத்தில் தமிழ்நாட்டின் சமூகப் படிநிலையில் தலித்தியம் மேலாண்மை பெற்றாலும்கூட மொழியில் அத்தகைய ஒரு நிலைப்பாட்டை அது மேற்கொள்ளும் என்று தோன்றவில்லை. தமிழ்நாட்டில் ஹிந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களின் போது திராவிட இயக்கம் தமிழ் உணர்ச்சி வெறியேற்றி சகல தரப்புத் தமிழ் மக்களையும் அணிதிரட்டியதும், உயிர்ப் பலி கொடுத்ததும் யார் பேசிய தமிழுக்காக என்ற கேள்வியைக் கேட்பதும் இங்கு பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது.

8. மொழி தொடர்பான எதிர்ப்பிராமணிய மேலாண்மைப் போக்கை வசதியாக மறந்துவிட்டு பாரதியின் மொழிச் சிந்தனையில் மட்டும் ஒரு பிராமணிய மேலாண்மையைக் காணும் வேங்கடாசலபதியின் நிலைப்பாடு அடிப்படையில் தவறானது. இந்த நிலைப்பாட்டின் ஊடாகவே தமிழில் எழுத்துக்குறை பற்றிய பாரதி - வ.உ.சி. விவாதத்தையும் அவர் பார்க்கின்றார். இவ்விருவரின் நிலைப்பாடுகளையும் எனது நூலில் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளேன் (பக்.47-54). இருவரின் கண்ணோட்டங்களிலும் உள்ள குறைபாடுகளையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளேன். ஆயினும் எதிர்ப்பிராமணியக் கருத்துநிலை காரணமாக வேங்கடாசலபதி வ.உ.சியின் நிலைப்பாட்டின் பக்கமே சார்ந்து நிற்கிறார். பாரதியை வடமொழிப் பற்றாளனாகவும் வடமொழிச் சார்பினர் தமிழை 'அழித்ததை'ப் பற்றிப் பராமுகமாக இருந்தவனாகவும் காட்ட முயல்கின்றார்.

"தமிழ் மொழி மீது வடமொழியின் ஆதிக்கத்தையோ, மணிப்பிரவாள நடையினையோ, தமிழ்ச் சொற்களை வடமொழிப் பற்றாளர்கள் சிதைத்ததையோ, தமிழ் 'ரீசபாவை' என்று பழிக்கப்பட்டதையோ' பாரதி எங்கும் குறிப்பிடவில்லை" என்று கூறும்போது, அவர் தனது எதிர்ப்பிராமணியக் கருத்துநிலை நின்று பாரதியை ஒரு 'வேற்றான்' (The Other) என்று காட்ட முனைவதைக் காணலாம். வேங்கடாசலபதியின் வாதம் முழுவதிலும் பாரதி ஒரு 'வேற்றான்' என்ற தொனி இழையோடுவதை கூர்ந்து நோக்கின் உணரலாம். 'கோகனே' என்ற பெயரின் முதல் எழுத்தை உச்சரிப்பது எப்படி என்பதை விளக்குவதற்கு பாரதி இரண்டு உதாரணங்களைத் தருகிறான். ஒன்று, தங்கம் என்ற சொல்லில் வரும் 'க' போல் உச்சரிக்க வேண்டும் என்பது; மற்றது, பிராமணர் கோபுரம் என்ற சொல்லில் உள்ள முதல் எழுத்தை உச்சரிப்பது போல் உச்சரிக்க வேண்டும் என்பது. வேங்கடாசலபதி முதல் உதாரணத்தை வசதியாக மறைத்துவிட்டு இரண்டாவது உதாரணத்தை மட்டும் தருகிறார். அது மட்டுமன்றி, அதன் அடிப்படையில் "இங்கு பார்ப்பனர் பேசும் மொழி, ஒலிப்பு முறை முதலானவையே மொழிக்கு அளவு கோலாகின்றன" என்று தீர்ப்பும் கூறுகின்றார். வேங்கடாசலபதியின் இப் 'பிரதியாக்க உத்தி' பாரதியை 'வேற்றான்' எனக் காட்டுவதற்கே இங்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இதனைப் புத்தி சாதரியமான வாதமுறைமை என்று நாம் வியப்புதற்கில்லை.

எனது ஆய்வு பிராமணிய, எதிர்ப்பிராமணிய கருத்து நிலைகளுக்கு வெளியே நின்று மொழிவளர்ச்சி பற்றிய பொதுக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் பாரதியின் மொழிச்சிந்தனைகளை மதிப்பிடும் நோக்கில் அமைந்தது. அவ்வகையில், தமிழ் மொழியின் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சியில் அவனது சிந்தனைகளின் சாதகமான அம்சங்களையும், அதேவேளை, பலவீனமான அம்சங்களையும் சுட்டிக்காட்டி போன. எனினும் எனது முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளது போல் எனது மதிப்பீடுகள் முடிந்த முடிபானவை அல்ல. எனது கருத்துகளுடன் உடன்பட்டும் மாறுபட்டும் பலர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். வேங்கடாசலபதியின் நோக்கு முற்றிலும் வேறு கோணத்தில் அமைந்துள்ளது. அவர் பரந்த வாசிப்பறிவும், கடின உழைப்பும், சிந்தனை வீச்சும் உடைய இளம் ஆய்வாளர் என்பது அவரது நூல்களைப் படிக்கும் போது தெரிகின்றது. எனினும் துரதிர்ஷ்டவசமாக அவர் வரித்துக்கொண்ட கருத்து நிலை, அவரது பார்வையைக் கோணலாக்கி இருக்கின்றது. பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகளில் பிராமணிய மேலாண்மையைத் தவிர சாதகமான அம்சம் எதனையும் அவரால் காண முடியவில்லை என்பது கவலைக்குரியது. அச்சுறுத்துமளவுக்கு மாசடைந்து வரும் இன்றைய நமது ஆய்வறிவுச் சூழலையே அவரது கட்டுரையும் வெளிக்காட்டுகின்றது. கட்டவிழ்ப்பு என்ற கவர்ச்சிகரமான ஆயுதம் குறுங்குழுவாதக் கருத்து நிலையுடன் கைகோக்கும் போது எவ்வளவு ஆபத்தானது என்பதையும் அது சுட்டுகின்றது.

இறுதியாக நான் சொல்லக்கூடியது இதுதான். பிராமணியம், எதிர்ப்பிராமணியம், தலித்தியம் இந்துத்துவம், சிங்களப் பௌத்தம், தமிழ் இனத் தேசியம், இனலாமிய அடிப்படை வாதம் என்பனவெல்லாம் குறுங்குழுவாதக் கருத்துநிலைகளே. இவை தீவிரம் பெறும்போது பகுத்தறிவுக்குப் புறம் பான வன்முறைக்கும் அழிவுக்கும் இட்டுச் செல்லும். தமது நலனுக்கு ஏற்றவகையில் வரலாற்றையும், அறிவையும் திரித்துக் கட்டமைக்கும். இன்று உலகம் முழுவதும் இத்தகைய குறுங்குழுவாதக் கருத்துநிலைகளால் சின்னாபின்னப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. உலகை விழுங்கி ஏப்பாடும் பெருச்சாளிகள் இத்தகைய கருத்து நிலைகளுக்கும் பிரிவினைவாத இயக்கங்களுக்கும் பின்புலமாக இருந்து வருகின்றன. இந்த நிலையில் எந்த ஒரு குறுங்குழுவாதக் கருத்துநிலைக்குள்ளும் தன்னை விழுத்திக் கொண்டு அதனை நியாயப்படுத்தாது, அவற்றுக்கு வெளியே நின்று அவற்றின் சமூக ஊற்று மூலத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் வெளிப்படுத்தும் ஆரோக்கியமான சிந்தனைப் போக்குள்ள அறிவு ஜீவிகளின் பணி முக்கியமானது.

ஒவ்வொரு குறுங்குழுவாத அல்லது பிரிவினைவாதக் கருத்துநிலைக்கும் அதற்குரிய நியாயப்பாடுகள் உள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் பிறிதொன்றின் மேலாண்மைக்கு எதிராக உருவாகி இயங்குகின்றன. பண்பாட்டு மேலாண்மை பொருளாதார, சமூக மேலாதிக்கத்தின் வெளிப்பாடு ஆகும். நாம் பண்பாட்டுப் பன்மைத்துவத்துக்காகப் போராட வேண்டும். ஒரு பன்மைத்துவ சமூகத்தில் எல்லாச் சமூகப் பிரிவினருக்கும் பொருளாதார சமத்துவமும் அதிகாரப் பகிர்வும் இல்லாமல் பண்பாட்டுப் பன்மைத்துவத்தை நிலைநாட்ட முடியாது என்பதையும் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அவ்

வகையில் சமூக சமத்துவத்துக்கான போராட்டம் குறுங்குழு வாதக் கருத்துநிலைகளுக்கு எதிரான போராட்டமும் ஆகும். இந்து-முஸ்லிம் என்ற பார்வையில் எவ்வளவு கோளாறுகள் உள்ளனவோ, அவ்வளவு கோளாறுகள் பிராமணர் பிராமணர்லாதவர் என்ற பார்வையிலும் உள்ளது. இத்தகைய பார்வைக்கு எதிரான ஒரு பன்மைத்துவ அணுகுமுறையைப் பிரயோகிப்பது நமக்கு விமோசனம் தரலாம் என்று தோன்றுகின்றது. இவ்வகையில் பாரதி நமக்குக் கை கொடுப்பான் என்று நம்புகின்றேன். பாரதியிடம் ஆங்காங்கே காணப்படும் சில முரண்பாடுகளை ஒதுக்கிவிட்டு பாரதியை இக்கண்ணோட்டத்தில் வாசித்தால் பிராமணிய மேலாண்மைக்குப் பதிலாக ஒரு பன்மைத்துவ அணுகுமுறையை நாம் அவனிடம் காணமுடியும்.

குறிப்புகள்

1. பாரதியின் நவீனத்துவம் பற்றிய சற்று விரிவான விளக்கத்துக்கு எனது "நவீனத்துவமும் பாரதியும்" என்ற கட்டுரையை பார்க்கவும். இடம் பெற்றுள்ள நூல்: எம்.எ. நுஃமான், 'திறனாய்வுக் கட்டுரைகள்', அன்னம், சிவகங்கை, 1986, பக் 145-64.
2. மறைமலையடிகளின் தனித்தமிழ் இயக்கம் தொடர்பாக எனது "மொழிவளர்ச்சி : இலக்கணத் தூய்மையும் மொழித் தூய்மையும்" என்ற கட்டுரை பார்க்கவும். இடம் பெற்றுள்ள நூல்: எம்.எ. நுஃமான், (பதி.ஆசிரியர்) 'தொடர்பாடல் மொழி நவீனத்துவம்', கொழும்பு, 1993.
3. இது தொடர்பாகப் பார்க்கவும்: எம்.எ. நுஃமான், "19ஆம் நூற்றாண்டு நவீன உரைநடை இயக்கமும் ஆறுமுக நாவலரும்" மொழியியல் தொகுதி 11 இதழ் 184, 1988, அண்ணாமலைநகர்.
4. 'தமிழ் காட்டுமிரண்டுகளின் பாலை' என்று பெரியார் கூறியதையும் இங்கு நினைவூட்டிக் கொள்வது நன்று.

ஒற்றை உலகம்

ஆசிரியர் : எம். யுவன்

வெளியீடு : மையம், 7, ராகவன் காலனி

மேற்கு மாம்பலம், சென்னை 600 033 (1996)
விலை ரூ. 20; பக். 47

யுவன் நவீன காலத்திற்குரிய இளம் கவி. 90க்குப் பின் எழுதத் தொடங்கியவர். அவருடைய முதல் தொகுப்பான 'ஒற்றை உலக'த்தில் 35 கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. புதுக்கவிதை வாசகர்கள் யார் என்பது கவிஞர்களுக்கே தெரியாத தமிழ் மர்மமாகத் தொடரும் நிலையிலும் புதிய கவிஞர்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கவிதைத் தொகுப்புகளும் வந்தவண்ணம் இருக்கின்றன. எதிர்மறைகளைக் கண்டு சலபத்தில் பின்வாங்கும் கலை உருவமல்ல கவிதை என்பது உறுதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

இன்றையக் கவிதைத் தொகுப்புகளில் மிகை, கூக்குரல், அட்டகாசம், கைதட்டலுக்கான வரிகள் இவற்றைத் தவிர்த்து சுயக்குரல், மென்மை, கூர்மை, தொனி, சிக்கனம் ஆகியவற்றை நோக்கமாகக் கொண்ட கவிதைகளும் பெரிதும் அலுப்பையே தருகின்றன. பொருளின் புதிர்ந்தன்மை இதற்குக் காரணம் என்று சொல்ல முடியாது. புதுக்கவிதை பெற்றிருந்த நேற்றைய வசையைத் தொடர இன்றையக் கவிதைகளில் நியாயம் இருப்பதாகப் படவில்லை. எளிமையை நோக்கி காலத்தால் நகர்த்தப் பட்டுவிட்டது கவிதை. அலுப்பு ஏற்படுவதற்குக் காரணம் கவிதைகளின் தெளிவினமை. இதத்தெளிவினமை கவிதைக்குள் பல அலைக்கழிப்புகளை நிகழ்த்துகிறது. எந்த அளவுக்கு சிரத்தையுடன் கவிதைகளைப் படிக்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு களைப்பு கூடுகிறது. தன் மீது படையும் வாசக அசிரத்தையில் சுருண்டு போய்விடுகின்றன இன்றையக் கவிதைகள்.

யுவன் கவிதைகள் வாசக சிரத்தையைத் தூண்டி இடப்படுத்தும் குணங்கள் கொண்டவை. சொல் துட்சமமும், வெளியீட்டுச் துட்சமமும் உள்ளோட்டமும் கொண்டவை. முடிவை நோக்கி குறுக்குப்பாதையில் விரைபவை. மலைக் காற்றோல் பூத்துணர்வு தருபவை. இவரது கவிதையின் முக்கிய நோக்கங்கள் என்று விவரிப்பு, விசாரணை, விசாரம் முன்னையும் சொல்லலாம். இவற்றில் விசாரத்தையிட விசாரணையும், விசாரணையையிட விவரிப்பும் வலுவானவை. விவரிப்பின் துல்லியத்திற்கு பல வரிகள் இருக்கின்றன. ஒரு சில :

எனது கட்டுரைக்கு ஒரு பின் இணைப்பாக "வஉசியும் பாரதியும்" என்ற தனது தொகுப்பு நூலுக்கு ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதி எழுதியுள்ள முன்னுரையில் இடம்பெறும் பாரதியின் மேற்கோள் ஒன்றை இங்கு தருகின்றேன்.

'மதராஸ் மெயில்' போன்ற ஆங்கிலேயப் பத்திராதிபதியிடம் போய் இந்தியாவுக்கு சுயராஜ்யம் கொடுத்தால் என்ன நடக்கும் என்று கேளுங்கள். "ஓஹோ! ஹோ! ஹோ! இந்தியாவுக்கு சுயராஜ்யம் கொடுத்தால் பஞ்சாபிகள் ராஜபுத்திரரைக் கொல்வார்கள். பிறகு, ராஜபுத்திரன் மஹாராஷ்டிர கூட்டத்தையெல்லாம் விழுங்கிப் போடுவார்கள். மஹாராஷ்டிரர் தெலுங்கரையும் கன்னடரையும் மலையாளிகளையும் தின்று விடுவார்கள். பிறகு, மலையாளிகள் தமிழ்ப் பார்ப்பனரையும், தமிழ்ப் பார்ப்பனர் திராவிடரையும் தூர்ணமாக்கி விடுவார்கள். தூர்ணித்த திராவிடர்கள் வங்காளி எலும்புகளை மாலையாகப் புனைவர்" என்று சொல்லிப் பெருமூச்சு விடுவார். அதே கேள்வியை நீதிபதி மணிஅய்யர், கேசவப்பிள்ளை, சிதம்பரப்பிள்ளை முதலியவர்களைப் போய்க் கேளுங்கள், 'அப்படி பெரிய அபாயம் ஒன்றும் உண்டாகாது. சுயராஜ்யம் கிடைத்தால் கஷ்டம் குறையும், பஞ்சம் வந்தால் அதைப் பொறுக்கத் திறன் உண்டாகும். அகால மரணம் நீங்கும், அவ்வளவுதான்' என்று சொல்லுவார்கள்.

(வஉசியும் பாரதியும், பக். 18)

பிரிவினைவாதக் கருத்து நிலைகளின் பின்னணி பற்றி பாரதிக்கு ஒரு புரிந்துணர்வு இருந்தது என்பதை இது காட்டுகின்றது. வேங்கடாசலபதியின் விவாதத்தோடு சேர்த்து இதனையும் வாசித்தல் பயன்தரும்.

'நான் விண்ட பழத்தை / நீ உண்டது / பின் உன்னை விண்டு / எனக்குத் தந்தது' (இப்போது)

'அரக்கியின் தொடையென / நீண்டு பரந்த தெருவில்' (தனிமை - இந்த முறை ஆட்டுக்குட்டிகளோடு)

'பிரிகையின் நிறங்கள் / புள்ளி பதித்த / வெள்ளைச் சிறகுடன்' (வண்ணம்)

இவரது விசாரணையில் நம் அனுபவம், கலாச்சாரம், கோலங்கள் இவை சார்ந்த அடையாளங்கள் மிக மட்டாக இருப்பதால் கவி முகத்தோடு நெருக்கம் கொள்ள முடியவில்லை.

தமிழ்க் கவித்துவம் ஒடுக்கப்பட்டுவிட்ட காலம். சிறிய கவிதைகளே இன்றையச் சாத்தியம் என்றும் ஆகிவிட்டது. இச்சிறு கவிதைகளில் ஆரம்பத்தில் எப்போதும் ஒரு விவரிப்பு. பின் முத்தாய்ப்பில் ஒரு சிறகடிப்பு. அல்லது சிறு எழுச்சி. அல்லது தழாவல். அல்லது ஆழத்தை நோக்கிப் பாய்ந்துவிடும் அபூர்வம். ஆக முத்தாய்ப்பின் வலுவில்தான் தமிழில் இன்று எஞ்சி இருக்கும் கவித்துவத் துளிகள் சேமிக்கப்படுகின்றன.

முத்தாய்ப்பில் யுவன் கவிதைகளில் பலவும் இறங்கிவிடுகின்றன. இங்கு வெளிப்படும் விசாரம், விமர்சனத்தையோ, சிந்தனையையோ பார்க்கப் பாயும் அவசியத்தை ஏற்காமல் நூதனத்தையோ அல்லது சமத்காரத்தையோ பார்த்துத் திரும்பி விடுகிறது. இந்நூதனங்களுக்கு சிந்தனை சார்ந்து சலனம் கொள்ளத் தீவிரம் இல்லை.

வாழ்க்கையின் வெக்கையை யுவன் கவிதைகளில் உணர முடியவில்லை. படைப்பிற்குள் கவிஞனின் சுதத்திரம் எல்லை யறந்துதான். ஆனால் படைப்பு வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பேசும் காலம் வரையிலும் அதன் வெம்மையும் வருத்தமும் கவலையும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் அதில் பிரதிபலித்துக் கொண்டதன் இருக்கும்.

இக்கவிதைகளில் நிறைவு தருபவை என்று 'அணுகுதல்', 'குரல்கள்', 'அலைவு', 'பிணம் போன பாதை' ஆகியவற்றைச் சொல்லலாம்.

இவரது 'கொண்டு வந்த கடல்' என்ற கவிதையில், ஒவ்வொரு முறையும், சிப்பி, சோழி, மணல், குங்குமம் ஆகியவற்றையே தான் கொண்டு வருவதாகவும், 'ஒருமுறை கூட/கடலின் பரிதவிப்பை/பரிவை ஆறுதலை/கொண்டுவரு முடிந்தில்லை' என்றும் ஒரு குரல் கூறுகிறது. அந்தக் குரலுக்கு யுவன் செவி சாய்க்க வேண்டும்.

சந்திர ராமசாமி

South Indian Studies

January-June 1996

Editor : M.S.S. Pandian

Published by Chithira Publishers

39/3006, Manikath Road
Kochi 682 016, Kerala

Pages : 160; Price Rs. 50

‘தென்னிந்திய ஆய்வுகள்’ என்ற இந்த அரையாண்டு ஆராய்ச்சி இதழ் எம்.எஸ்.எஸ். பாண்டியனின் ஆசிரியப் பொறுப்பில் மிகவும் அழகுற அச்சிடப் பெற்று வெளிவந்துள்ளது. முதல் இதழில் (ஜனவரி-ஜூன், 1996) 5 ஆய்வுக் கட்டுரைகள், 1 மதிப்பீட்டுக் கட்டுரை, 6 நூல் மதிப்புரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இந்திய வரலாறு காவிரிக் கரையிலிருந்து தொடங்க வேண்டும் என்ற குரல் அவ்வப்போது ஒலிப்பதுண்டு. சிந்து நதியும் கங்கை நதியும் தருகிற அளவுக்கு வரலாற்றுச் சான்றுகளைக் காவிரி நதி தராததால் அது உரிய பங்கைப் பெறவில்லை என அதற்கு எதிர்க் குரலும் எழுவதுண்டு. இதன் வன்மை மென்மைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, இந்திய வரலாற்றில் தென்னிந்தியாவின் இடம் பற்றிய அறிவியல் வழிப்பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்வதும், அதற்கானதொரு ஆய்வுமுறையை உறுதி செய்வதும், புதைந்து கிடக்கும் பல செய்திகளை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வருவதும் இந்த இதழின் நோக்கங்களாகும். தேசம்-அரசு, தேசிய இனம், மொழி, பண்பாடு பற்றிய கருத்தாக்கங்களை இன்றைய துழைவை மையப்படுத்திப் புதிய கோணத்தில் பகுத்தாய்ந்து உண்மை காண்பதும் இதன் குறிக்கோளாகும்.

தென்னிந்தியா குறித்த பலதுறை ஆய்வுகள் அண்மைக் காலத்தில் முழுவீச்சுடன் நடந்து வரப் பார்க்கிறோம். இர்ஷிக், டேவிட் சுல்மன், ஹார்டிகிரேவ், ஃபூலர், கரோஷிமா, எம்னோ, பர்ரோ, பட்டாச்சார்யா, கமில் சுவலபில், பிரெஸ்லர், சலத்தோர், ஃபிரிஹென்பர்க், ஹார்மன், பட்டன்ஸ்டேயின், ஹெல்மன், ஸ்டீவர்ட் பிராக்ஸன், ஃபிரட் கிளோத்தி, லூயிடுமோ, டேவிட் டிரட்மன், ஃபில்லியோசா, யான் கொண்டா, காத்தலின் சென், ஜார்ஜ் ஹார்ட், மாக் அல்வின், வாட்செக், ஓப்பிளே காத்தி, கிளென் யோசெம், ஹீராஸ், ஸ்பென்வர், சுப்பிரமணியன், சுப்பராயலு, சண்பகலட்சுமி, ஏ.கே. இராமநாதன், மாசிலாமணி, ரொமிலா தாப்பர், சிவராசு பிள்ளை, வசுதா நாராயணன், ஈ.சா. விசுவநாதன், நம்பி ஆருரன், எம்.ஜி.எஸ். நாராயணன் என ஓர் அறிஞர் பட்டாளமே இந்த ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டுப் பல உண்மைகளை வெளிப்படுத்தி வந்தது. இந்த ஒரு நலந்தரு ஆய்வுச் துழலில் South Indian Studies வெளிவருதல் மிகவும் பொருத்தமாகும்; தேவைவழமாகும்.

இந்த இதழில் உள்ள 5 ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் 3 தமிழகம் பற்றியது: 1 கேரளம்; மற்றது கருநாடகம். “Brahmin Temple Priests and Hindu Revivalism in Contemporary Tamilnadu” C.J.Fuller (தற்காலத் தமிழகத்தில் பிராமணக் கோவில் குருக்களும் இந்து மத மீட்டும்) என்ற கட்டுரை மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவில் குருக்கள்மார்தம் வாழ்வு பற்றி அரசியல்,

கல்வி, பொருளாதாரம் ஆகிய மூன்று கோணங்களில் ஆராய்கிறது. திராவிட இயக்கங்களின் மதம், கோவில் பற்றிய கருத்துகளில் காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், குருக்கள்மார்தம் கல்வி அறிவு - குறிப்பாக, மதக் கல்வி மேம்பாடு, வெளிநாடுகள் சென்று வருதலால் கிடைத்த பொருளாதார உயர்வு முதலியவற்றை முக்கிய தரவுகளாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. சிறந்த கல்வியும் நல்ல திறமையும் உள்ள ஒரு குருக்கள் மாதம் ரூ.15,000வரை சம்பாதிக்க முடிகிறது. வருமான உயர்வுக்குப் பல காரணிகள் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று, வெளிநாட்டுப் பயணிகளின் ‘தட்சணை’. இப்பொருளாதார உயர்வு காரணமாக இவர்கள் நகரிய நடுத்தர வர்க்கத்தினராகின்றனர். வேதாகமக் கல்லூரிகள், வேத-சாஸ்திரப் படிப்பு, இவற்றின் விளைவுகள் பற்றியும் கட்டுரை புள்ளிவிவரத்துடன் செய்திகளைத் தருகிறது. தி.மு.க - அ.தி.மு.க அரசுகள் கொண்டு வந்த கோவில் தொடர்பான சட்டங்கள் (பரம்பரைக் குருக்கள் மரபை நீக்குதல், வேதாகமக் கல்லூரி தொடங்குதல், கோவில் கண்காணிப்பு-நிதிக்கு அமைத்தல் முதலியன) வீரியத்துடன் செயல்படாத தன்மைக்கான காரணங்களையும் கட்டுரை விளக்குகிறது. அயோத்தியா பிரச்சினையால் ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் மத நல்லிணக்கத் தேவையையும் பற்றிக் கூறுகிற கட்டுரை, தமிழகத்தில் மதச் சகிப்புத் தன்மை குறைந்தும் வடமொழி ஆர்வம் மிகுந்தும் காணப்படுவதையும் சுட்டுகிறது. திராவிட முழக்கம் கேட்ட தமிழகத்தில் கடந்த சில ஆண்டுகளாக இந்துத்துவம் முழங்குவதையும் ஆசிரியர் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார். ஓரளவு மனவறுதி குலைந்தவர்களாகத் தொடக்கத்தில் தென்பட்ட குருக்கள்மார் தற்போது ‘நம்பிக்கையும் வாழ்வுறையும்’ கொண்டு விளங்குவதையும் இவ்வாய்வில் கடந்த 20 ஆண்டுகளாக ஈடுபட்டு வரும் ஃபூலர் குறிக்கத் தவறவில்லை.

இரண்டாவது கட்டுரை வின்சென்ட் குமாரதாஸ் எழுதிய ‘Negotiating Colonial Christianity: The Hindu Christian Church of Late Nineteenth Century Tirunelveli’ (குடியேறிய கிறித்தவத்துடன் ஒப்பந்தம் : 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் திருநெல்வேலி இந்து கிறித்தவத் தேவாலயம்) என்பதாகும். 16ஆம் நூற்றாண்டில் போர்த்துகீசியர் பரதவர்களைக் கிறித்தவராக் கினர். 18ஆம் நூற்றாண்டின் இடையில் சாணார்கள் (நாடாக்கள்) புரட்டஸ்டண்ட் மதத்தைத் தழுவினர். ‘டேவிட்’ எனப் பெயர் பூண்ட சுந்தரம்தான் இப்பகுதியில் முதலாவது புரட்டஸ்டண்ட் என்று கால்டுவெலின் ‘திருநெல்வேலி சரித்திரம்’ கூறுகிறது. குமாரதாஸ் தன் கட்டுரையில், மதம் மாறினாலும் சாணார்களின் வாழ்வும் சமூக நிலையும் மாறவில்லை; புதிய மதத்திலும் அவர்கள் கீழ்நிலையில் வைக்கப்பட்டனர்; அதன் எதிர்ப்பாகவே ‘இந்து தேவாலயம்’ பிரகாசபுரத்தில் 1857இல் நிறுவப்பட்டது; கிறித்தவத்தைத் தன்னியல் பாக்கும் (Indigenisation of Christianity) போக்கு அன்று தொடங்கிற்று என்பனவற்றைக் காலமுறைப்படி உரிய சான்றுகளுடன் விளக்குகிறார். இந்தப் போக்கைத் தொடங்கியவர் அருமைநாயகம் என்னும்

சட்டாம்பிள்ளை ஆவார். 1824இல் பிறந்த அருமைநாயகம் ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், ஹிப்ரு, கிரேக்கம், லத்தீன் மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்றார்; பல நூல்களை எழுதினார். மதம் மாறிய தமிழர் குறித்த ஐரோப்பியக் கிறித்தவக் குருமார் சிலரின் தவறான மன உணர்வு காரணமாகக் கிளர்ச்சி செய்து, இந்து கிறித்தவத் தேவாலயத்தை நிறுவி 2500 உறுப்பினர்களைச் சேர்த்தார் என்ற வரலாறு இக்கட்டுரை வழி வெளிப்படுகிறது. இந்து மத அமைப்பில் ஓரங்கட்டப்பட்டிருந்த சாணார்கள் கிறித்தவ மத அமைப்பிலும் விடிவு காண முடியாத காரணத்தால் கிறித்தவத்தை இந்தியமயமாக்கும் போக்கை மேற்கொண்டு வெற்றியும் கண்டனர். எழுச்சி பெற்று வந்த இந்தியத் தேசிய உணர்வு சாணார்களின் மத மாற்றத்தை எவ்வாறு கணித்தது, அதை அருமை நாயகமும் மற்றவர்களும் எவ்வாறு எதிர் கொண்டனர் என்பதையும் கட்டுரையாளர் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

நான்காவது உள்ள ரவீந்திரனின் கட்டுரை திராவிட இயக்கம் பற்றியது. மிகவும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய கட்டுரை இது. “The Unanticipated Legacy of Robert Caldwell and the Dravidian Movement” (திராவிட இயக்கமும் ராபர்ட் கால்டுவெலின் எதிர்பாராக் கொடையும்) என்ற இக்கட்டுரை தமிழில் கால்டுவெல் பற்றிய ஒரு நல்ல ஆய்வு நூல் இல்லாக்குறையைச் சுட்டுவதோடு, அவ்வகை நூலின் உடனடித் தேவை குறித்த ஏக்கத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது. ‘திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்’ எழுதிய கால்டுவெலின் வேறு சில படைப்புகள் பற்றியும் இக்கட்டுரை குறிப்பிடுகிறது. கால்டுவெலின் மதத் தொண்டு தமிழ்த் தொண்டோடு இணைந்து செயல்பட்ட விதம் தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது. அறுநூறு கிறித்தவர்கள் இருந்த பகுதியில் லட்சம் கிறித்தவர்களை உண்டாக்கிய சாதனை; பைபிள், இறைவழிபாட்டு நூற்களின் தமிழாக்கத்தைச் சீர்படுத்தியது திருநெல்வேலியை மையமாக வைத்து வரலாற்று நூல்கள் எழுதியது; கிறித்தவ மத வளர்ச்சியோடு இந்திய மொழிகளை இணைத்து ஆராய்ந்தது; பள்ளிகள் நடத்தியது - கால்டுவெலின் அளப்பரிய பணிகள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலானது, தமிழின் தனித்தன்மையை, திராவிடர்களின் தனிப் பண்பாட்டை அறிவியல் பூர்வமாக அவர் வெளிப்படுத்தியதுதான். கடந்த 50 ஆண்டு காலத் தமிழக அரசியலில் இது பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என அவர் அன்று எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார். திராவிட இயக்கம், தனித்தமிழ் இயக்கம், சைவ சமய மேன்மை-இவற்றின் ஊற்றுக்கண் கால்டுவெலின் கருத்துகள்தாம். கால்டுவெலின் வரலாற்றைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுவதன் வழி அவரது இந்த ‘எதிர்பாராக் கொடையை’ பங்களிப்பை’ ரவீந்திரன் வெளிப்படுத்துகிறார். கால்டுவெல் ‘Dravidian’ என்ற சொல்லை ஆக்கி, அதன் வழித் தென்னிந்திய மொழிகளையும் மக்களையும் குறிக்கிறார் என்கிற ஆசிரியர் கூற்று சரியன்று. கால்டுவெலுக்கு முன்பே ‘திராவிட’ என்கிற சொல் தென்னிந்தியர்களை/தென் மொழிகளைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குமரிலபட்டர் (கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு) ‘திராவிட பாஷைகள்’ பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

(tādyāthā drāvidādi bhāṣāyam eva... So in the Dravidia and other languages). மனுஸ்மிருதியில் திராவிட இனம் பற்றிய குறிப்புண்டு. கிரியர்சன் (Linguistic Survey of India, Vol.1) தனக்குத் தெரிந்த மட்டில் ஹாட்சன் (Dr. Hodgson) என்பவர்தான் 'Dravidian' என்ற சொல்லை முதன் முதலாகத் தென்னிந்திய மொழிகளை குறிக்கப் பயன்படுத்தியதாகக் கூறுகிறார். 1816இல் வெளியான A.D. Campwellஇன் தெலுங்கு மொழி இலக்கண நூல் முன்னுரையில் எல்லீஸ் என்பார் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளு, குடகு, மால்டோ முதலிய மொழிகளைத் 'தென்னிந்திய மொழிகள்' (dialects of South India) என்று குறிக்கிறார். சமஸ்கிருதம் தொடர்பாக நூல் எழுதிய ஆசிரியர்களும் திராவிட என்ற சொல்லை இனம்/மொழி தொடர்பாகக் குறித்தனர். 1854 வரை இது தொடர்கிறது. எனவே, 'Caldwell coined the term' என்று சொல்லுவதைவிட, அவரே கூறுவது போல, "The word I have chosen is 'Dravidian' from Drāvida, the adjectival form of Dravida" என்பது பொருந்தும். எனினும், இந்தச் சொல்லை - 'திராவிட' என்ற சொல்லை - வரையறுத்த பொருளில், பயன்படுத்தி உலகெங்கும் பரவச் செய்த பெருமைக்குரியவர் கால்டுவெல் என்பதில் இரண்டாவது கருத்துக்கு இடமில்லை. இவரது சில மொழியியல் கருத்துகளும் முடிவுகளும் பின்வந்த ஆய்வுகளில் விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டு மாற்றமும் தெளிவும் பெற்றுள்ளன. (எம்னோ, பாரோ, கிருஷ்ணமூர்த்தி): தென்னகக் கிறித்தவத் தொண்டர்களின் பணியைத் திராவிட இயக்கச் சித்தாந்த வளர்ச்சியோடு ஒப்பிட்டு ஆராய வேண்டியதன் தேவையை இக்கட்டுரை வற்புறுத்துகிறது.

The Missing Male : The Female Figures of Ravi Varma and the Concepts of Family, Marriage and Fatherhood in Nineteenth Century Kerala (விடுபட்ட ஆண் : 19ஆம் நூற்றாண்டு கேரளத்தில் நிலவிய குடும்பம்,

திருமணம், தந்தை முறை பற்றி கருத்தமைவுகளும் ரவிவர்மாவின் பெண்ணோவியங்களும்) என்ற கட்டுரையில் தாய் வழிச் சமூக அமைப்பு, மெல்ல மெல்ல, தந்தைவழிச் சமூக அமைப்பாகக் கேரளத்தில் மாறி வந்த தூழ்நிலையை ரவிவர்மா ஓவியப் படைப்புகள் வழி விளக்குகிறார் ஆர். நந்தகுமார். கேரளாவின் புதிய நடுத்தர வாக்கம் பழைய நிலப்பிரத்துவ அமைப்பிலிருந்து விடுபட விரும்புவதையும், தேசியப் பூர்வீகவாக்களுடன் தன்னை இனங் காணத் துடிப்பதையும், தேசிய வாதக் கருத்துகளை முன்னெடுத்துச் செல்ல முற்படுவதையும் இக்கட்டுரை மூலம் ஒருவாறு அறியமுடிகிறது.

N. Hatti, Satyapriya, J. Heimann மூவரும் சேர்ந்து எழுதிய 'Yelandur Kaditas and a Critique of the Survey Settlements in Mysore State' (எலாந்தூர் கடிதங்களும் (கணக்கேடுகளும்) மைதூர் அரசின் குடியிருப்பு அளவிடு பற்றிய விமரிசனமும்) என்ற கட்டுரை, 1806-88 ஆண்டுகளில் காலனி யாதிக்கம் ஏற்படுவதற்கு முந்திய மைதூர் அரசின் வேளாண்மைக் கட்டமைப்பு பற்றியும் 1894இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட குடியிருப்பு அளவிட்டு முறைக்கு முன்புள்ள நில வருவாய் முறை பற்றியும் மேற்கொண்ட பேராய்வின் ஒரு சிறு பகுதியாகும். 'கடிதா' என அழைக்கப்படும் கிராமக் கணக்கேடுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு அக்காலக்கட்டத்தில் நடத்தப் பெற்ற குடியிருப்பு அளவிடு பற்றி இக் கட்டுரை ஆராய்கிறது. தஞ்சை மராட்டிய மன்னர்களின் மோடி ஆவணங்களைப் போல இக்கணக்கேடுகளும் பல வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தம்முள் உள்ளடக்கிக் கொண்டுள்ளன. (தஞ்சை சரசுவதி மகால் ஊழியர்கள் சரபோசி காலத்தில் ஓய்வுதியம் பெற்றதாக மோடி ஆவணம் கூறுவதை எடுத்துக்காட்டி இன்றைய ஊழியர்கள் ஓய்வுதியம் பெறக் கிளர்ந்தெழுந்து மோடி ஆவணத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் காட்டும் 'ஒரு சேற்றூப்

பதமாகும்') சோழர் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த எலாந்தூர், விசய நகர மன்னர்களிடம் சென்றதும், பிறகு மைதூர் ராஜாக்கள் வசம் வந்ததும், இந்த ஆட்சி மாற்றக் காலங்களில் நில வருவாய் முறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் இக்கட்டுரையில் இடம்பெறுகின்றன. 1673-1704 முதல் நன்கு செயல்பட்டு வந்த இந்த முறை 1894இல் செயலிழக்கிறது. பிரித்தானியருக்கு முந்திய மைதூர் உடையார்கள் ஆட்சியில் எலாந்தூரில் எல்லோரையும் சமமாகப் பாலித்து ஓர் ஒழுங்குடன் நன்கு செயல்பட்ட நில வருவாய் முறையை இக்கணக்கேடுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. கருநாடக வரலாற்றாய்வுக்கு உதவும் கட்டுரை இது.

ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதியின் Subramania Bharati and the Modernisation of Tamil (பாரதியும் மொழியின் நவீன மயமாக்கமும்) கட்டுரை காலச்சுவடு (இதழ் 13)இல் வெளிவந்து எதிர்வாதங்களையும் உள்வாங்கிக் கொண்ட - நல்ல கட்டுரையாகும். நூல் மதிப்புரைகளுள் கேரள சாஸ்திர சாகித்ய பரிஷத்தின் செயல்பாடுகள் பற்றிக் கூறும் நூலும், முற்காலத் தெக்காணத்தின் சமூக-பொருளாதார வரலாறு பற்றிய நூலும், திருவண்ணாமலைக் கோயில் பற்றி பிரெஞ்சில் வெளியான முன்று நூல்களும், ஆந்திராவில் சாராய எதிர்ப்பியக்கம் பற்றிக் கூறும் தெலுங்கு நூலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

'South Indian Studies' வருகை மன நிறைவு தருகிறது. காலத்தின் தேவை கருதி வெளிவரும் இந்த ஆய்விதழ் புதிய வெளிச்சத்தில் பல உண்மைகளை நம் முன்வைக்கும்; நிகழ் கால-எதிர்கால ஆய்வுக்கு முன்னோடியாக அமையும் என்பது உறுதி. இந்த உறுதியை மென்மையாக, அழகாக வெளிப்படுத்தும் இந்த இதழின் ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 75தான் என்பது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

இராம. சுந்தரம்

தாமரைச் செல்வி பதிப்பகத்தின் சிறந்த வெளியீடுகள்

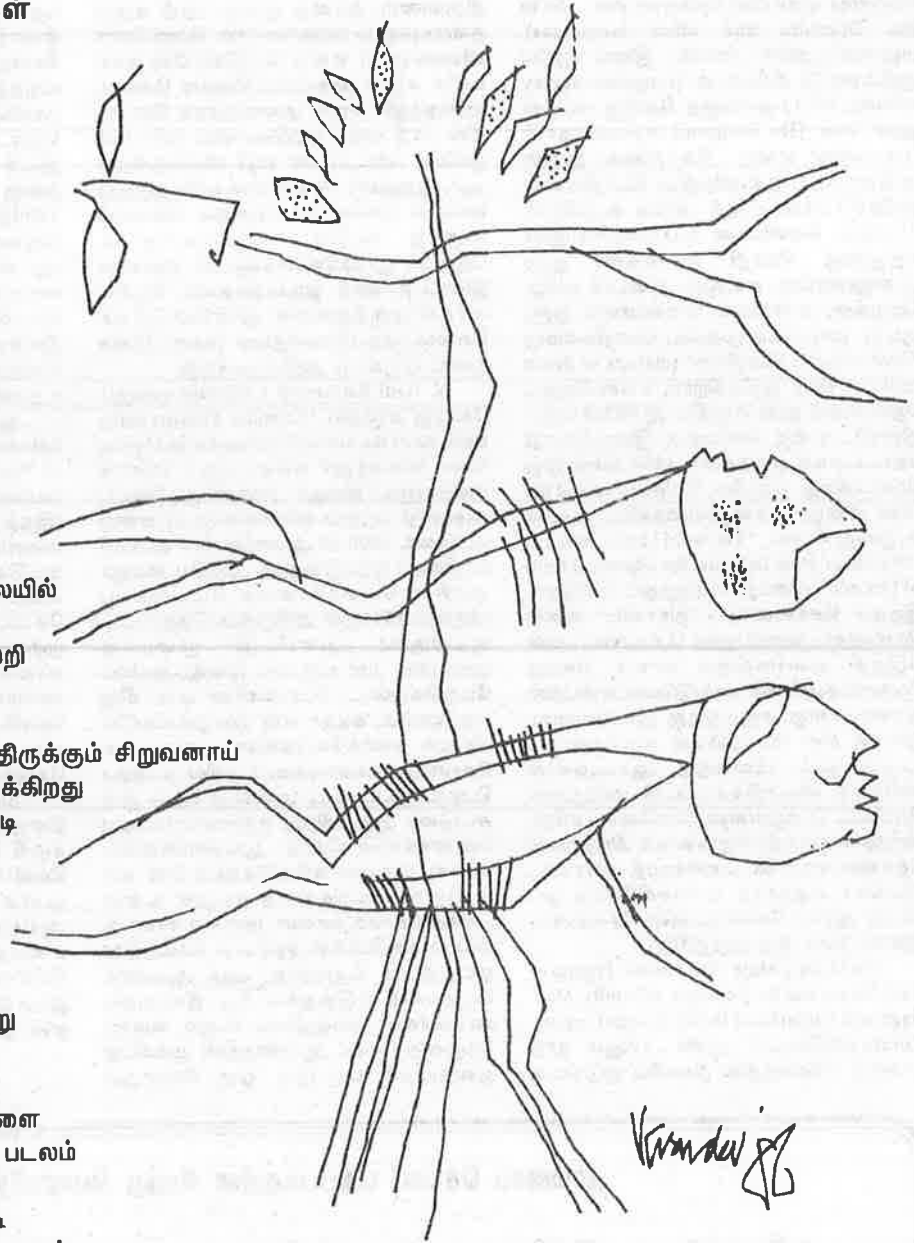
- கவிதைகள்** : இன்னொரு சுவடு : நாசர் : ரூ. 24
வெட்கத்தைக் கேட்டால் என்ன தருவாய் : சங்கர் : ரூ. 20
மனசோட நிறம் : கள்ளுக்கர் : ரூ. 10
- சிறுகதைகள்** : தெலுங்கானா சொல்லும் கதைகள் : தமிழாக்கம் : சாந்தாதத் : ரூ. 45
காடன் மலை : மா. அரங்கநாதன் : ரூ. 20
சாதி பாத்தியம் : அருகன் : ரூ. 20
வெள்ளைமாடு : தங்கப்பச்சான் : ரூ. 25
- நுண்கலை** : மக்களுக்கான சினிமா : தொகுப்பு : ப. திருநாவுக்கரசு : ரூ. 50
(இந்தியா, துருக்கி, சிபி, பொலிவியா, அர்ஜன்டினா, பிரேசில், கியூபா, அமெரிக்கா, நெதர்லாந்து முதலிய நாடுகளின் திரைப்பட இயக்குனர்களின் படமும், விமர்சனங்களும்)
எரியும் வண்ணங்கள் : ஓவியர் புகழேந்தியின் ஓவியங்கள் : ரூ. 75
- அச்சில்** : சனங்களின் கதை : த. பழமலய

புத்தகங்களை வி.பி.பி.யில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.
உங்களின் தேவைக்கு எழுதுங்கள்

தாமரைச் செல்வி பதிப்பகம்
எண் 31/48 இராணி அண்ணாநகர்
கே.கே. நகர், சென்னை 600 078

மரணவெளிக் குறிப்புகள்

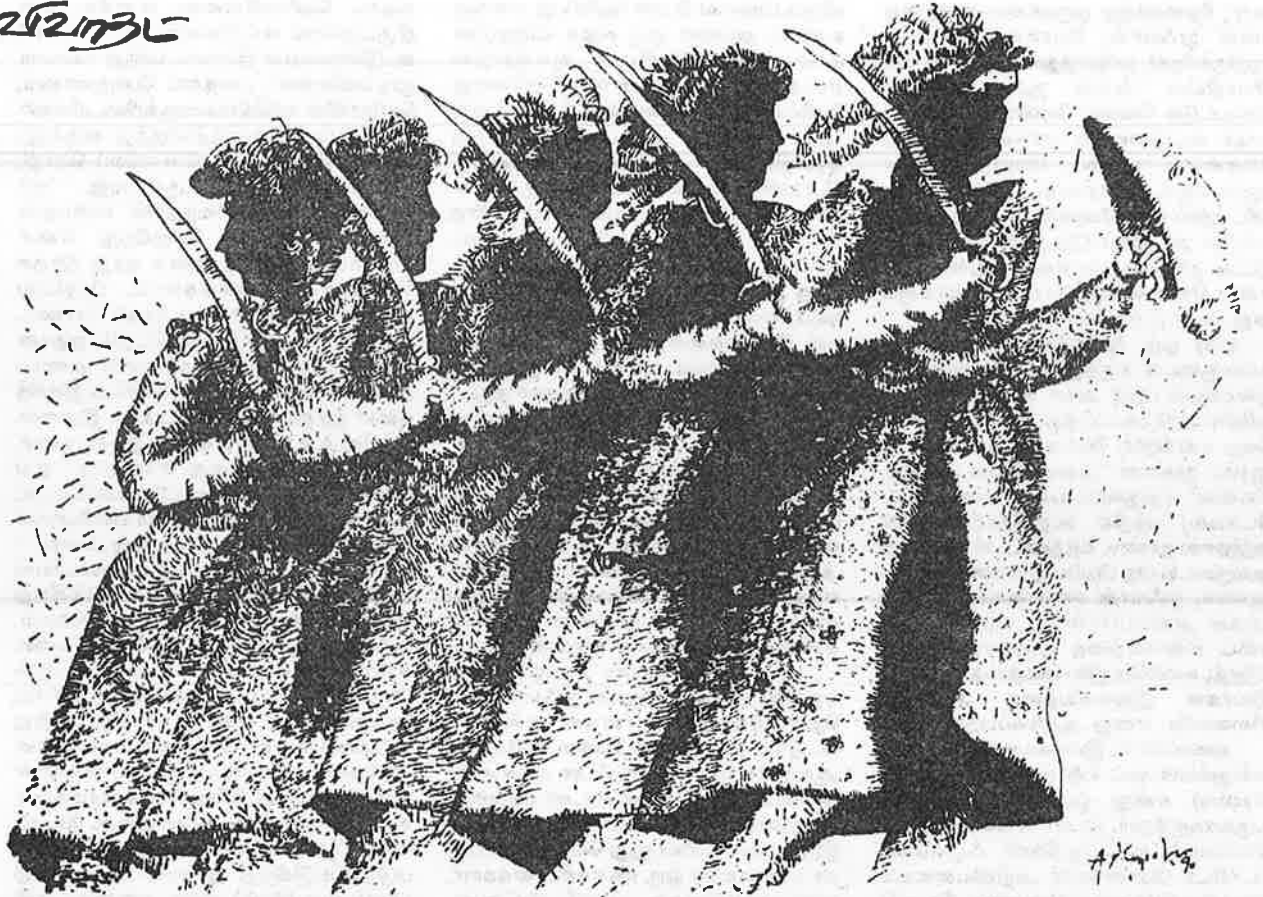
எனக்கெனக் கிடைத்த
பதுங்கு குழியில்
உறக்கமும் விழிப்புமற்ற நிலையில்
மூழ்கிக் கிடந்து
Yanni யின் இசைவழி மேலேறி
வெளிப் போந்தேன்
முன்மதியத்தில்
திண்ணையொன்றில் அமர்ந்திருக்கும் சிறுவனாய்
வெயில் காய்ந்து கொண்டிருக்கிறது
தன் காதலனை முத்தமிட்டபடி
சிதறிக் கிடக்கும்
ஒரு பெண்ணின் சடலம்
நட்சத்திரங்களற்ற
ஒற்றை நிலவாய்
தனித்துக் கிடக்கிறது
குழந்தையின் கொலுசு ஒன்று
சிதறுண்ட முகமொன்றில்
விறைத்துக் கிடந்த விழிகள்
தொலைதூரத்து நாயின் ஊளை
உறைந்து கிடக்கும் குருதிப் படலம்
உனது
காலத்தைக் கவிதையில் பிடி
என்றது குட்டி இளவரசியின் குரல்
'காலத்தைக் கவிதையில் பிடிக்கலாகுமா?'
'உயிர்ச் சடலங்கள் இலக்கற்று
நடந்து கொண்டிருக்கும் காலமிது'
தலையற்ற முண்டமொன்றில்
குத்திட்டு நின்ற
ஆண்குறி கண்டு
விக்கித்து ஒதுங்கினேன்
காதலைப் பாடும்
முட்டான் கவிகளின்
ஆணுறுப்புகளை அறுத்தெறியுங்கள்
எனக் கோஷமிட்ட பெண்ணியவாதி ஒருத்தியின்
ரூபகம் தொற்ற
நடை துரிதமாயிற்று
என் குட்டி இளவரசியின்
காலடித் தடங்களின் கீழே

புதைந்துவிட விருப்பமுற்று
அவளின்
பூமியின் ஈரம் தோய்ந்த
சுவாசக் காற்று
இந்தப் பிரேத வெளியில்
கலந்து கிடப்பதாய்
பாவனை கொண்டு
தேடலுற்ற போது
சவங்களினூடாக
குழந்தையொன்று
அழுதபடி
தவழ்ந்து வரக்கண்டேன்

சாரா நிவேதிதா

25/1/2017

நுஃமானுக்கு ஒரு பதில்

காலச்சுவடு 14இல் 'அமைப்பியல்' பற்றி எழுதியிருப்பது தெரிந்து இதழைப் பார்த்தேன். எனக்கு ஏற்பட்ட கருத்து களைப் பதிலாக எழுதுவது கடமை என்று நினைக்கிறேன். இவ்விதழில் எழுதுவது பற்றி மாறுபட்ட கருத்துள்ள நான் நண்பர் நுஃமான் மீதுள்ள கௌரவத்தினால் அவரது புண்படுத்தும் மொழி நடையையும் பொருட்படுத்தாது இந்தப் பதில் எழுதுகிறேன். ஏ.ஜே. கனகரட்னா தொடங்கி கைலாசபதி, சிவத்தம்பி என்று தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்தினை (பின்பு இவர்களில் சிலரோடு முரண்பட்டும்) நான் கற்ற காலமுண்டு. இவர்களுக்கு அடுத்த தலைமுறையாக வந்து இலக்கிய விமர்சனத்தைக் கையாள்பவர்களாக ஈழத்திலிருந்து சிலரை அறிவேன். அதில் ஒருவராக நுஃமானையும் அவரது எழுத்துகளையும் அறிவேன்.

தமிழிலக்கிய விமர்சன வரலாற்றில் இன்றைய கட்டம் மிகவும் முக்கியமானது. இதுவரை உலக மரபுகளுக்கு இரண்டாம் கை தாளம் போட்டுக்கொண்டிருந்த தமிழ் ஓத்த ஸ்தானத்தைக் கோரும் வாசற்படியில் நிற்கிறது என்பது என் நம்பிக்கை. இந்தியாவில் கூட இலக்கிய விமர்சனத்தில் வங்காளி, மலையாளம், கன்னடம் போன்ற தற்கால இலக்கியம் வளர்ச்சி பெற்ற மொழிகளுக்கு முன்னணியில் தமிழ் நிற்பதைப் பார்த்து உலகத் தமிழர்கள் பெருமைப்படலாம். ஆனால் இதனை இருட்டடிப்புச் செய்ய சில சக்திகள் முயன்று வருகின்றன. தமிழ் இலக்கிய

விமர்சனம் வளரவில்லை என்று பிறமொழி விமர்சகர்களைச் சந்தித்துத் தமிழ் பற்றி ஏதும் தெரியாத அவர்களிடம் சொல்லி, அவர்கள் "உங்கள் தமிழ் அவ்வளவு கேவலமா?" என்று கேட்பதை அச்சில் போட்டுப் பார்க்கும் மகா கேவலம் தமிழில் நடக்கிறது. (இந்தப் பாராவில் நான் எழுதியுள்ள கருத்துகளை யாராவது ஏற்கவில்லை என்றால் அவர்களோடு விவாதிக்க கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளைத் தெரிந்த நான் தயாராக இருக்கிறேன்.) தமிழுக்குச் சேரவேண்டிய இந்தப் பெருமையை அனைத்திந்திய ஆங்கிலப் பத்திரிகைத் துறையில் முக்கிய பதவிகளில் இருக்கும் யாரும் அங்கீகரிக்க மாட்டார்கள். அதற்கான காரணத்தை ஆராய இது தருணமல்ல.

இதெல்லாம் ஏன் சொல்கிறேன் என்றால் நுஃமான் மொழிநடை எனக்குக் கவலை தருகிறது. தெரியாமல் போய் யார் வலையில் அவர் விழுந்திருக்கிறார் என்று விளக்குகிறேன்.

காலச்சுவடு பக்கம் ஐந்தில் இரண்டாவது 'பாரா'வில் "ஐரோப்பிய அமைப்பியல் கருத்துகளைத் தமிழ்ச் சூழலில் பயன்படுத்தி வரும் இவர்கள் இக்கருத்துகளை உள்வாங்கியுள்ள முறையிலும் தமிழில் அறிமுகப்படுத்தியுள்ள முறையிலும் சில மயக்கங்களும் குழப்பங்களும் மிகைப்படுத்தல்களும் காணப்படுகின்றன" என்கிறார். நுஃமான் அதே பக்கம் பாரா 6இல் "... 'ஆசிரியன் சிந்தனையில் இருந்து வருவது தான் படைப்பு என்ற கருத்து அடிபட்டுப்

போய் வாசகனின் வெளிப்பாடுதான் படைப்பு என்ற கருத்து மேற்கத்திய இலக்கிய உலகில் தோன்றியுள்ளது' என்று தமிழவன் கூறுகிறார். இது மிகவும் மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்று. . . ." என்கிறார். அதாவது பாரா 2இல் கூறிய மிகைப்படுத்தல் என்ற குற்றச்சாட்டுக்குப் பாரா 6இல் நிரூபணம் தருகிறார். அப்படித்தானே?

ஆனால் இதே நுஃமான் பக். 8இல் "கலாநிதி சோ. கிருஷ்ணராஜா ரோலான் பார்த்தின் அமைப்பியல் அணுகுமுறையின் அம்சங்கள் என்று சில துத்திரங்களைத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார்" என்று "பிரதியில் என்ன கூறப்பட்டுள்ளதோ அதனை விடுத்து, விமர்சகன் பிரதியில் கண்டது எதுவோ அதனையே அப்பிரதியின் கருத்தாக ஏற்றுக்கொள்க" என்பதை முன்வைக்கிறார்.

இப்போது ஐரோப்பிய அமைப்பியல் கருத்துகளைத் (ரோலான் பார்த் ஐரோப்பியர்) தமிழ்ச்சூழலில் பயன்படுத்தும் எங்களிடம் உள்வாங்கிய முறையில் தமிழில் அறிமுகப்படுத்தியுள்ள முறையிலும் சில மயக்கங்களும் குழப்பங்களும் மிகைப்படுத்தல்களும் உண்டு என்று கூற முடியுமா? ரோலான் பார்த் கருத்தைச் சரியாகத் தானே சொல்லியிருக்கிறோம். உள்வாங்கி இருக்கிற முறையில் மயக்கமுண்டா? தமிழில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முறையில் குழப்பம் உண்டா? இல்லையே. -

அதாவது காலச்சுவடு போன்ற பத்திரிகை அமைப்பியல் பற்றி வைத்திருக்கும் (அமைப்பியலை ஏற்பவர்களுக்குள்ளும் கருத்து மாறுபாடுகள் உண்டு

தான்) தேவையற்ற ஒருபக்கமான கருத்துகளை நுஃமான் யோசனையின்றியே ஏற்றிருக்கிறார். தமிழகத்துக் குழுச்சண்டை வியாதி யில் போய் நுஃமான் ஏன் அகப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டும்? மற்றபடி அவர் கட்டுரையில் தர்க்கத்திலிருந்து எங்களுக்குப் பற்றிய மேற்படி வரையறுப்புக்குக் காரணம் இல்லையே. ஓரிடத்தில் கூட மேற்கத்திய கருத்து இது, தமிழில் அறிமுகப்படுத்துபவர்கள் அதை இப்படி இப்படித் தவறாகக் கூறுகிறார்கள் என்று சொல்லியிருந்தால் எங்களுக்கும் அது பயன்பட்டிருக்கும்.

ஒரே ஒரு இடத்தில் ஜோனாதான் கல்லருடைய கருத்துகளுடன் ஒப்பிட்டு இலக்கியம் பற்றி அவர் கூறுவது வேறு, தமிழில் அறிமுகப்படுத்துபவர்கள் கூறுவது வேறு என்கிறார். ஜோனாதான் கல்லரின் ஆரம்ப நூலான 'அமைப்பியல் கவிதையியல்' (அதுவும் பக்க எண் குறிப்பிடாமல்) பற்றிக் கூறுகிறார். கல்லர் அந்நூலை தாண்டி வந்துவிட்டார் என்பதை அவருடைய பிற பிந்திய நூல்கள் காட்டும். ஆனால் நுஃமான் சாதாரணமான அந்த நூலை அமைப்பியலைப் பற்றிய அடிப்படை எண்ணத்தை உருவாக்க பயன்படுத்தி, கல்லரோ இலக்கியத்தை ஆதரிக்க இவர்கள் இலக்கியத்தை ஆதரிக்க வில்லையே என்று ஆதங்கப்படுகிறார்.

அமைப்பியல், இலக்கியத்தை ஏற்கிறது. அல்துஸ்ஸர் கூட உற்பத்திமுறை (Literary Practice) என்று ஒரு கோட்பாட்டை உருவாக்குகிறார். டெர்ரி ஈகின்டன் இந்த நிலைப்பாட்டை ஏற்கிறார். ஃபூக்கோ, டெர்ரிடா போன்றோர் அறிவியலையும் இலக்கியவியலையும் இணைத்து இரண்டு தளத்தையும் உயர்ப்பட்டத்தில் எடுத்து வைக்கிறார்கள். (இங்கு அழகியல் அறிவியலாகி விடுகிறது) தமிழகத்தில் ஒரு சிலரின் அமைப்பியலில் இலக்கியம் மறுக்கப்படுகிறது. இது உண்மைதான். அவர்கள் யார்யார் என்று இவர் விரிவாக ஆய்வு செய்திருக்க வேண்டும். அதற்குப் பதிலாக எனது திருப்பாவை கட்டுரையையும் பூக்காரி கட்டுரையையும் தனிமைப் படுத்திக் குறிப்பிடுகிறார். 'மொழிதல் கோட்பாடு' நூலின் பிற கட்டுரைகள் தொடர்புடையவை. அவ்விரு கட்டுரைகளும் இந்தத் துறையில் நடந்த இரண்டு ஆரம்ப முயற்சிகள் என்பன. அதில் திருப்பாவை கட்டுரையைப் பற்றிய எதிர்வினைக்கான என் பதிலில் மிக விரிவாகவே அக்கட்டுரை எந்த மேல்நாட்டு ஆசிரியர் முறையைப் பிரயோகிக்கிற தென்றாலலாம் கூறியிருக்கிறேன். நுஃமானுக்கு அவை ஏதும் முக்கியமாகப் படவில்லை, அவற்றையெல்லாம் தொடர்விட்டால் நுஃமான் பேசும் பிரச்சினை அரைகுறையாகத்தான் அமையும். மீண்டும் சொல்கிறேன், எனக்கு இலக்கியத்தில் நம்பிக்கை உண்டு. அமைப்பியலின் பெயரில் சிலர் இலக்கிய அழிப்புக்குப் புறப்பட்டிருப்பதை 'வித்யாசம்' என்ற இதழில் நானும் வேறு நண்பர்களும் சுட்டிக்காட்டிக் கண்டித்திருக்கிறோம். நுஃமான் இவற்றைப் படித்திருக்க வேண்டும். நுஃமான் வலியுறுத்தும் கருத்தில் எனக்கு உடன்பாடு இருந்தாலும் நானும் அவரும் மாறுபடும் இடம் முக்கியமானது. இலக்கியத்தை ஒரு நவீன அறிவுத் துறையாக அணுகுவதில் அவருக்கு

விரும்பவில்லை போல் தெரிகிறது. எனக்கு உண்டு; அதனை ஒரு சமூக விஞ்ஞானமான, நவீன தியரியாக ஆக்குவதில் எனக்கு உடன்பாடுண்டு. இன்னொரு பெரிய மாறுபாடு, நான்-இலக்கியத்தை ஒரு 'முழுமையாகப்' பார்ப்பதை இப்போது ஏற்பதில்லை. நுஃமான் கருதுவது போலன்றி, முழுமையில் எனக்கு உடன்பாடில்லாததால் மையம், ஓரம் என்ற வேறுபாட்டிலும் நம்பிக்கையில்லை. நுஃமானுக்குப் பதங்கியிருக்கும் சாராம்சவாத இலக்கியப் பார்வையிலும் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. இலக்கியம் எனக்குப் பல சிக்கல்களைத் தன்னுள் கொண்ட ஒரு கட்டமைப்பு அல்லது கட்டுடைப்பு. "பிரதியின் முழுமையைப் புறக்கணிக்ந்து. " "பிரகாரை முழுவதான கலை", "பிரதியின் முழுமையான அமைப்பை. . ." என் றெல்லாம் நுஃமான் கூறும்போது அவருக்கு முழுமையில் இருக்கும் ஈடுபாடும் அந்தப் பார்வையின் பின்னணியும் எனக்கு விளங்குகிறது. ஆனால் நான் அவற்றை ஏற்க முடியவில்லை. இவற்றை ஏற்காததற்கு நான் மேற்கத்திய காரணங்களை முன்வைப்பதில்லை. தமிழ்க் காரணங்களை முன் வைக்கிறேன்.

சரி, அமைப்பியல் முழுமையை ஏற்கிறதே என்ற தொனி நுஃமானிடம் தென்படுகிறது. ஜோனாதான் கல்லரை மட்டுமே நாம் அமைப்பியலை அறியத்தக்க ஆதாரமாக கொள்ள மாட்டேன். அவர் தான் அமைப்பியலை 'முழுமையுடன்' கொண்டு வந்து வலிந்து சேர்க்கிறார். இவரும் இன்று இந்தப் பார்வையிலிருந்து வெகுதூரம் வந்து விட்டார். கல்லர் ஒரு வியாக்கியானக்காரர். மூல ஆசிரியர்கள் லெவி ஸ்ட்ராஸ், பார்தஸ், அல்துஸ்ஸர் போன்றோரே. மூல ஆசிரியர்கள் Organic என்ற முழுமை சித்தாந்தத்தை ஏற்கவில்லை. மேலும் தமிழில் மார்ச்சியத்தின் மூலம் அமைப்பியல் வந்ததால் முழுமை - கருத்துமுதல் வாத அடிப்படைக்கு வித்திடும் முழுமை - உதாசீனப் படுத்தப்பட்டது. பதிலாக அல்துஸ்ஸரின் முழுமை என்ற எண்ணம் வேறுபட்டது. அதுதான் தமிழில் பலரைக் கவர்ந்தது. நுஃமானை ஒரு அக்கடமிக்கான ஆரம்பகால கல்லர்தான் கவர்ந்திருக்கிறார் என்பது எனக்கு வியப்பாக உள்ளது. வெங்கட் சாமிநாதனை மறுத்திருக்கும் இவரின் முழுமைத்துவமும் சாராம்சத்துவமும் வெங்கட் சாமிநாதனின் தத்துவங்களே. வானமாமலை, கைலாசபதி இப்படித் தமிழிலக்கிய விமர்சகர்கள் எல்லோரும் சாராம்சத் தத்துவக்காரர்களேயாவர். சாமிநாதன் என்ற சக்தி வாய்ந்த விமரிசகரை எதிர்க்க அன்று சாராம்சவாதத்தால் முடியவில்லை. எனவேதான் இலக்கிய விமரிசனம் தமிழகத்தில் அமைப்பியலைத் தேடியது, எண்பதுகளில். நுஃமானுக்கு இந்த வரலாறு புரியாமலுள்ளது ஆச்சரியமளிக்கிறது. ஏனெனில் அந்த விவாதங்களில் இவரும் பங்கெடுத்தவர் ஆயிற்றே.

அடுத்த முக்கியமான விஷயம், மேல்நாட்டு விவாதங்களைத் தொடராமலேயே நுஃமான் குறிப்பிடும் ஒரு விஷயம். அதாவது பிரதியின் பல்தளப் பொருண்மை. "பல்தளப் பொருண்மை" என்ற கருத்தாக்கம் வேறு, "பல பொருள்கள்" என்ற உரையாசிரியர் பாணி செயல்பாடு வேறு. இந்த வேறுபாட்டை நுஃமான் வலியுறுத்து

வதாய் தெரியவில்லை. எனவே என் திருப்பாவை கட்டுரையையும் பூக்காரி கட்டுரையையும் இவரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பல்தளப் பொருண்மை, தெரிதாவின் எதிர்நிலைகளுக்கிடையிலான குறிகளின் சஞ்சாரத்திலிருந்து வருவது. அவருக்கு (சதுரைப் போலவே) மொழி, எதிர்நிலைகளால் உருவாவது. 'வரவில்லை' என்பது 'வந்தான்' என்பதன் மூலமே அர்த்தம் பெறுகிறது எனச் சுருக்கமாக ஓர் உதாரணம் தந்து இந்தச் சிந்தனையை விளக்கலாம். பிரதியில் நடக்கும் குறிகளின் இடைவெளி கொண்ட அந்தச் செயல்பாட்டின் பெறுபேறுதான் "பல்தளப் பொருண்மை" என்ற அமைப்பியல் சிந்தனை. உரைகாரர்களிடம் இச்சிந்தனை தத்துவ அடிப்படையுடன் இல்லை. (எனினும் உரைகாரர்களில் இச்சிந்தனை எந்த அளவு உள்ளது என நாம் ஆய வேண்டும்). நுஃமான் காட்டும் பல்பொருள் கூட நம் உரை மரபில் வரும் பல்பொருள் தான். அமைப்பியல் சொல்வது அல்ல.

அடுத்து வாசகனுக்கு அமைப்பியல் அதிகம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு வருவோம். நுஃமான், ஆசிரியர் இறந்து போகவில்லை என்கிறார். எனவே வாசகன் மட்டும் பிரதியைத் தீர்மானிக்கவில்லை; ஆசிரியனுக்கும் பங்கு உண்டு என்கிறார். இது நுஃமானின் சாராம்சவாதப் பார்வையின் மற்றொரு வெளிப்பாடு. வாசகனின் சாராம்சமும் ஆசிரியனின் சாராம்சமும் சார்ந்ததுதான் பிரதி, நுஃமானுக்கு. இங்குப் பிரதி, 'நூல்' என்ற அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப்படுகிறது ஆனால் பார்த், பிரதி (Text), நூல் (Work) அல்ல என்கிறார். குறி, குறிப்பான், குறிப்பீடு பற்றி சரியாய் விளக்கும் நுஃமான் குறிகளின் கூட்டமான பிரதியில் சாராம்சத்தைப் புகுத்தி இலக்கிய உணர்திறன் என்ற 'காட்டிசிய' நிலைப் பாட்டுக்குப் போகிறார். அமைப்பியல் மாறுபடும் முக்கியமான இடம் இது. கல்லர் தவறு செய்கிறார் இந்த இடத்தில் என்பதே என் நிலைப்பாடு. எந்த மனிதரது இடைமீடுமற்ற விதமாய் குறிகள் கட்டமைக்கும் பிரதியில், ஆசிரியன் ஒரு குறியாக மட்டுமே இருக்க முடியும். முற்றிலும் உணர்வு புகமுடியாத ஒரு பிராந்தியமாய் இலக்கியம் மாற்றப்படுகிறது.

கடைசியாக ஒன்று. கடந்த பத்து பதினைந்து ஆண்டுகளாய் இந்தத் திறனாய்வு/சமூக விஞ்ஞானப் பார்வையுடன் மல்லாடும், நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் இது பற்றி நண்பர்களுடன் உரையாடும், கிடைக்கும் புத்தகங்களை யெல்லாம் படிக்கும் எனக்குத் தோன்றும் சில விஷயங்களையும் சொல்லிவிட வேண்டும்.

அமைப்பியலில் எல்லாம் இருக்கிற தென்றோ, அதனை ஏற்றுத்தான் ஆக வேண்டுமென்றோ எனக்குத் தோன்றவில்லை. தமிழ் மரபின் உரைகல்லில் உரைத்துப் பார்த்துத்தான் ஒவ்வொன்றையும் ஏற்க வேண்டுமென்பதே என்கொள்கை. இதற்குத் தமிழை மரபாய் படித்தவர்களின் உதவி வேண்டும். ஆனால் தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்கள் சினிமா பாடலாசிரியனின் மீதான ஆய்வேட்டில் காட்டும் ஆர்வத்தை இச்சிந்தனைகளில் காட்டுவதில்லை. தமிழ்ப் பாரம்பரிய சிந்தனையில் பிரதி,

ஆசிரியன், வாசகன், பல்பொருள், குறி, குறிப்பான் - இவற்றை உரைத்துப் பார்க்கும் சில சோதனைகளை நான் மேற்கொண்டுள்ளேன். இதில் 'தமிழும் குறியியலும்' என்ற என் நூல் முக்கியமான தென்பேன். எனவே மேற்கத்திய அமைப்பியலை வேண்டாம் என்பவர்களையோ, மேற்கத்திய அமைப்பியலே வேண்டும் என்பவர்களையோ விட 'தமிழ் அமைப்பியலை' உருவாக்க விழைபவர்களையே இப்போது நான் முக்கியமானவர்களாகக் கருதுகிறேன். தமிழ் அமைப்பியல் என்பது அக்கடமிக் தமிழ் மட்டுமல்ல. அக்கடமிக் தமிழும் (தொல்காப்பியத்தைப் புறக்கணித்து சமஸ்கிருதத்திற்கு மாற்றான ஒரு சொல்லாடலைக் கட்ட முடியுமா என்ன?) தமிழர்களின் பாரம்பரிய சிந்தனையை அறிய உதவுவதால் அதனையும் சேர்த்துத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வுக்குத் தேவையான அமைப்பியலே (அமைப்பியல் என்பது அதனோடு தொடர்புடைய எல்லாச் சிந்தனைகளையும் குறிக்கும்) தமிழ் அமைப்பியல். இச்சிந்தனை பழைய மனச்சாய்வுகளில் சிக்காமல் புதிய அறிவு தாக்கத்தின் வயப்பட்டு மேற்கின் எல்லாத் தத்துவ சிந்தனை மரபுகளையும் செரித்து, விமரிசித்து, நமதானதாக் கி, உலக அமைப்பியலின் சம அந்தஸ்தில் நிற்கும் தமிழ் அமைப்பியலாய் வளர வேண்டும். அதற்கான வேலைகள் சிறிய கிரமத்திலாவது 'மேலும்' போன்ற இதழ்கள் மூலம் தொடங்கின, தூதிருஷ்டவசமாய் தமிழகப்

பல்கலைக் கழகங்கள் இத்தகைய துறைகளில் காட்டும் அசிரத்தையால் இச்சிந்தனை சரியாய் விமரிசிக்கக் கூடப் படாமல் நிற்கிறது. அவ்வகையில் நுஃமானின் விமரிசனங்களை வரவேற்க வேண்டும் என்பதே என் எண்ணம்.

எனினும் நுஃமான் கூட இதுவரை தமிழில் வந்துள்ள அமைப்பியல் சார்ந்த நூற்களை முறையாய் அக்கறைபுடன் வாசிக்காதது வருத்தத்திற்குரியது.

தமிழவன்

குறிப்பு : இக்கட்டுரையில் மகாகவியின் கவிதையைத் தவறாக, வரி பிரிக்காது, அரைப்புள்ளி காற்புள்ளியை மாற்றி அச்சிடக் காரணமானவர்கள் யாராக இருந்தாலும் கண்டனத்திற்குரியவர்கள்.

○

கேரள வரலாறும் ஜெயமோகனும்

பி.கே. பாலகிருஷ்ணனின் கேரள வரலாறு பற்றிய ஜெயமோகனின் வாசிப்பைப் படித்தேன். (காலச்சுவடு-13) இந்த வாசிப்பின் மூலம் ஜெயமோகன் வலியுறுத்த முனையும் கருத்துகளைக் கீழ்க்கண்டவாறு தொகுத்துக் கொள்ளலாம்.

1. கேரளத்தில் இருபதாம் நூற்றாண்டு வரை வலுவான அரசமைப்பு இல்லை. அரசர்கள் அதிகாரம் அற்றவர்களாகவும், ஏழைகளாகவும் இருந்தனர். நிலவரி இல்லை. உபரி தோன்றவில்லை.

2. கேரள சமூகம் ஒரு பழங்குடிச் சமூகமே. விவசாயமயமான நாகரிக சமூகம் அல்ல.

3. 19, 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நம்பூதிரிகள் ஏழ்மையில் வாடினர். தன்னைத்தானே கழுவேற்றிக்கொண்ட தற்கொலைப் படையாக இருந்தனர்.

4. சாதி அமைப்பின் வேர் பழங்குடித் தன்மையில்தான் இருக்கிறது. இதற்கு பிராமணர்களை முழுமையாகக் குறை கூற முடியாது. "புலையனையும் நாயரையும் போலவே நம்பூதிரியும் கடைசியில் சாதி அமைப்பின் பலிகடா ஆனான்."

5. தீண்டாமை என்பது தாழ்த்தப் பட்டவரீது மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒதுக்கம் அல்ல. மாறாகத் தாழ்த்தப்பட்டவரும் உயர்சாதியினரும் பரஸ்பரம் மேற்கொண்ட விலக்கே. மலைப்பகுதிகளில் நோய் அதிகம் என்பதால் நோய் எதிர்ப்புச் சக்தியைப் பழங்குடியினர் பேணுவதற்காகவே தீண்டாமை தோன்றி இருக்க வேண்டும். நாயர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த இளங்குளம் குஞ்சன் பிள்ளை பார்ப்பனர் களைக் காரணம் காட்டுவது தவறு.

6. கேரள சமூகம் அண்மைக் காலம் வரை தாய்வழிச் சமூகமாகவே இருந்தது.

7. பழங்குடி வழக்குகளில் இருந்தே மலையாள மொழி தோன்றியது. தமிழிலிருந்து கிளைத்தது என்பது தவறு. எழுத்தச்சனுக்குப் பிறகுதான் மலையாள மொழிக்கு இலக்கிய அந்தஸ்து வந்தது.

8. மேற்கண்ட உண்மைகளைச்

அந்தரங்கம்

எனக்குத் தெரியும்
ஒசைப்படாமல்
கதவு திறந்து வந்து

சுற்று முற்றும்
கவனித்துவிட்டு

பைய அருகிருந்து
குருடனின்
சய மைதுனம் பார்க்கும்
ஒரு ஜோடிக் கண்களை.

மனுஷ்ய புத்திரன்

சொல்லும் பாலகிருஷ்ணனைப் போல காலத்தின் முன் நின்று தங்களை நிர்வானம் ஆக்கிக் கொள்ளும் துணிவுள்ள வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் தமிழில் எத்தனை பேர் உள்ளனர்?

ஜெயமோகன் குறிப்பிடும் முக்கிய கருத்துகள் இவைதான்.

தென்திருவிதாங்கூர் பகுதியும், மலபாரின் மேற்குப் பகுதியும் போக எஞ்சியுள்ள பகுதியே உண்மையான கேரளம் என வரையறுத்துக் கொண்டு மேற்கண்ட 'உண்மைகள்' தருவிக்கப்பட்டுள்ளன. திருவிதாங்கூரை மையமாகக் கொண்டு ஓரளவு வலுவான அரசமைப்பும் அதை ஒட்டிய கலாச்சாரக் கட்டமைப்பும் உருவானதை நாம் அறிவோம். இன்று கேரள கலாச்சாரமாகத் தரப்படுத்தப்பட்டுள்ள கலாச்சாரம் இதன் அடிப்படையில் ஆனதே.

இதுவரை எழுதப்பட்ட வரலாறு எல்லாம் மையங்களின் வரலாறாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. நாம் எழுத வேண்டியது விளிம்புகளின் வரலாற்றை என்கிற நோக்குடன் இன்று விளிம்புகளின் வரலாறுகள் (subaltern studies) எழுதப்படுகின்றன. இதன் நோக்கம் மையப்படுத்தும் வன்முறைச் செயல்பாடுகளுடன் விளிம்பு நிலை மக்கள் நடத்திய போராட்டத்தையும் அவர்களின் தனித்துவத்தையும் வெளிக் கொணர்வதே. அந்த நோக்கில் விளிம்புகளை நோக்கி பாலகிருஷ்ணனும் ஜெயமோகனும் 'தங்கள் கவனத்தைத் திருப்பி இருந்தார்களேயானால் நாம் அதனை முழுமையாக வரவேற்றிருக்க முடியும். ஆனால் விளிம்புகளின் வரலாற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது போல பாவித்துக் கொண்டு இவர்கள் செய்திருப்பது உண்மையில் மையங்களின் ஆதிக்கச் சக்திகளை (நம்பூதிரிகள் + நாயர்கள்) எல்லாக் குற்றங்களிலிருந்தும் கறைகளிலிருந்தும் கழுவி தூய்மைப்படுத்திப் பாதிக்கப்பட்டவர்களாக (victims) நம் முன் நிறுத்துவதே. இந்த நோக்கிலேயே திருவிதாங்கூர் மற்றும் மலபார் பகுதிகளை நைசாகக் கழற்றி விடுகின்றனர். இது மிகவும் விஷமத்தனமானது என நான் கருதுகிறேன். எனக்கு மலையாளம் தெரியாது. பாலகிருஷ்ணன் எந்த அம்சங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதி இருக்கிறார் என்பது தெரியவில்லை. ஜெயமோகனின் நோக்கம் விஷமத்தனமானது என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஏனெனில்,

அ : கேரளத்திற்கும் தமிழகத்திற்கும் இடையே புவியியல் ரீதியில், உற்பத்தி அடிப்படையில், எனவே அரசமைப்பில் வேறுபாடுகள் உண்டு என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. பல்லவ-சோழ-பாண்டிய அரசு உருவாக்கங்கள் போல இடைக்காலத்தில் கேரளாவில் நடைபெறவில்லை. நில உடைமை முறையில், வரி விதிப்பு முறைகளில் வேறுபாடுகள் இருந்தன. ஆனால் அங்கு உபரியே தோன்றவில்லை, வரி வதல் நடைபெறவில்லை, கோழிக்கோடு மன்னன் கோவணங்கட்டிக் கொண்டு திரிந்தான் என்றெல்லாம் எழுதுவது அபத்தம். சோழ அரசமைப்பைப் பிற இந்திய அரசமைப்புக்களுடன் ஒப்பிட்டுக் கவனம் கொள் எழுதியுள்ள விரிவான ஆய்வரையில் கேரளம் பற்றி கே.எம். பணிக்கர், இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாடு முதலானோரின் ஆய்வுகளின் அடிப்படையில்

சொல்ல வருவது: சோழ அரசமைப்புப் போல விரிவான அதிகார வர்க்கம் கேரளத்தில் இல்லாவிட்டாலும் பிற்காலத் தமிழகம் போல பல பிரபுத்துவ அரசுகள் கேரளத்தில் இருந்தன. பார்ப்பனர்களுக்கும் நாயர்களுக்கும் ஏராளமான தனிச் சொத்து இருந்தது. (பார்ப்பனர்களுக்கு இருந்ததை ஜெயமோகனும் ஏற்றுக்கொள்கிறார்.) படிப்படியான பிரபுத்துவ அதிகாரம் இறுதியில் அரசனிடம் நிறைவடைந்தது. நிலம், அடிமைகள், கால்நடைகளிடது தமிழகத்தைப் போல சமூக உடைமை இல்லாமல் கேரளாவில் தனிமுகைமை நிலவியது. இந்தத் தனியார் நிலவுடைமையானதை நோக்கி உபரி சென்று அடைந்தது. தனது தனிவுடைமைகளின் மூலமாகவும், வெளிநாட்டு வணிகத்தின் மூலமாகவும் அரசனுக்குச் சொத்து சேர்ந்தது (Rural Society in South-East India-Kathleen Gough, பக். 112) கி.பி. 930 இலேயே கொச்சி இராச்சியத்தைச் சேர்ந்த தனியல், கவியூர் போன்ற நிலங்களில் சிவன் கோவில்களுக்கு நிர்வந்தங்கள் அளித்ததற்கு ஆன சாசனச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன (தமிழின் மறுமலர்ச்சி - வையாபுரிப் பிள்ளை - பக் 265). ஒரு பழங்குடிச் சமூக அமைப்பில் இது சாத்தியம் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அர்த்தசாஸ்திரம், பகவத்கீதை முதலியன எல்லாம் தமிழில் பெயர்க்கப்படுவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே மலை யாளத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுவிட்டன. 14ஆம் நூற்றாண்டிலேயே மாதவ பணிக்கர் கீதையை மொழிபெயர்த்தார். அதற்கு முன்பே பாசா கௌடில்யம் எழுதப்பட்டுவிட்டது. கேரள மன்னன் ஒருவனால் எழுதப்பட்ட இராமசரிதம் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் 13ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்டது (தென்னிந்திய வரலாறு-கே.ஏ. நீலகண்டாசாஸ்திரி - பக் 488-491). உண்ணு நீலி சந்தேசம் அதற்கும் முந்தியது. இலக்கண நூல் அலாதிலகம் 14ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. இத்தனையும் பழங்குடிச் சமூகத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டன என்கிறாரா ஜெயமோகன்? சேர மன்னர்களுக்கு நிலைத்த படை இல்லை என்கிறார். இராஜராஜ சோழனிடமே நிலைத்த படை இருந்ததில்லை என்கிறார் பர்டென்ஸ் டெயின். நிலைத்த படை (standing army) என்பதெல்லாம் திப்பு சுல்தான் காலத்திற்குப் பின்பே தென்பகுதியில் உருக்கொண்டன எனலாம். கேரளத்தில் வீடுகள் எல்லாம் கூரையும் ஒலையும் வேயந்தவைகளாக இருந்தன என்கிறார் ஜெயமோகன். இங்கு மட்டும் என்ன வாழ்ந்தது. தஞ்சையை எடுத்துக்கொண்டடர்களேயானால் அரண்மனையை ஒட்டிய அதிகாரிகளின் வீடுகளைத் தவிர மற்றவை எல்லாம் அணைக்காலம் வரை அப்படித்தான் இருந்தன.

ஆ : மாதிரி கேரள கிராமம் ஒன்றை வரைந்து காட்டுகிறார் ஜெயமோகன். ஒரு கிராமத்திற்குள் பல்வேறு சாதிகளும் இருந்ததில்லை. சாதிகள் தனித்தனியாகவே வாழ்ந்தன. எல்லாச் சாதிகளும் வாழ்கிற ஒரு பகுதியை வட்டமிட வேண்டுமானால் அதன் சுற்றளவு 10 சதுர கிலோமீட்டர் இருக்க வேண்டும் என ரெல்லாம் சொல்கிறார். சுற்று அளவு என்றால் அது வெறும் கிலோமீட்டரில்

சொல்ல வேண்டும். சதுர கிலோமீட்டர் என்றால் அது பரப்பளவாக இருக்க வேண்டும். சரி என்னவாக இருந்தாலும் சுமார் ஒன்றேழுக்கால் கிலோமீட்டர் ஆரமுள்ள ஒரு நிலப்பகுதியை எல்லாச் சாதிகளும் உள்ள ஒரு கிராமம் என்று அவர் குறிப்பிடுவது தெளிவாகிறது. இதில் வியப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது என்பது விளங்கவில்லை. எந்த ஒரு சராசரி கிராமத்தின் அளவும் கிட்டத்தட்ட இப்படித்தான் இருக்க முடியும். தமிழக கிராமங்களும் இப்படித்தானே. புதுமைப்பித்தன் சொல்வதில்லையா - முதலில் பார்ப்பனக் குடியிருப்பு, அப்புறம் வெள்ளாளர்கள், பிறகு மறவர்கள். ஊருக்கு வெளியே பறைச்சேரி இருந்ததென்று? பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழாரும் இப்படித்தானே சொல்கிறார்.

இ : இளங்குளம் குஞ்சன் பிள்ளை காலங்காலமாக நம்பூதிரிகளால் ஒடுக்கப்பட்ட நாயர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர். ஆதலால் கேரள சமூகத்தின் சாதிக் கொடுமைகளுக்கு அநியாயமாக நம்பூதிரிகளைக் காரணம் காட்டிவிட்டார் என்கிறார் ஜெயமோகன். ஆனால் கட்டுரை முழுவதும் நாயர்களுக்கும் நம்பூதிரிகளுக்கும் இருந்த நல்லுறவை மிக விரிவாக ஜெயமோகனே குறிப்பிடுவது கவனிக்கத் தக்கது. தமிழகத்திற்கும் கேரளத்திற்கும் இடையில் இந்த அம்சத்தில் உள்ள ஒரு முக்கிய வேறுபாட்டின்மீது வாசகர்களின் கவனத்தை ஈர்க்க விரும்புகின்றேன். இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் வேறு எந்தப் பகுதியையும் விட, குறிப்பாக தமிழகத்தை விட, கேரளத்தில் பார்ப்பன ஆதிக்கம் அதிகமாக இருந்தது. (ஜெயமோகனும் இதனை ஒத்துக்கொள்கிறார்.) ஆனால் தமிழ் நாட்டைப் போன்றோ, காநாடகத்தைப் போன்றோ பார்ப்பன எதிர்ப்பு கேரளத்தில் ஏற்படவில்லை. பெரியார் இங்கே பார்ப்பனர் அல்லாதோர் இயக்கத்தை உருவாக்கினார். ஆனால் நாராயண குரு உயர்சாதிகளுக்கு எதிரான ஈழவர்களின் இயக்கத்தைத்தான் உருவாக்கினாரே ஒழிய அங்குப் பார்ப்பனர் அல்லாதோர் இயக்கமாக அது வடிவெடுக்கவில்லை. ஏன்? இங்கே சத்திரியர்கள் கிடையாது. பார்ப்பனர்க்கு அடுத்தபடியாக இருந்த வெள்ளாளர்கள் சூத்திரராகவே கருதப்பட்டனர். வெள்ளாளருக்கும் பார்ப்பனருக்கும் இடையில் தொடர்ந்து ஆதிக்கப் போட்டி இருந்து வந்தது. ஆனால் கேரளத்தில் நிலைமை இதுவல்ல. நாயர்கள் சத்திரியர்கள். நம்பூதிரிகளுக்கும் அவர்களுக்கும் இடையில் மணவினை உறவு இருந்தது. ஜெயமோகனே எழுதுவது போல எல்லாக் காலகட்டங்களிலும் மற்ற சாதியினரை நம்பூதிரிகளுக்கு அடிபணிய வைக்கவே நாயரின் வாள் உயர்ந்தது. பெரியார் இங்கே பார்ப்பனர் அல்லாதோரை நோக்கி, "நீங்கள் பார்ப்பனரின் வைப்பாட்டி பிள்ளைகளடா" என்று சொல்லி ஆத்திரமுட்டினார். கேரளத்தில் அவர் இந்த முழக்கத்தை எழுப்பி இருந்தாரேயானால் அவரது பாச்சா பலித்திருக்காது. நாயர்கள் சிரித்துக் கொண்டு போயிருப்பார். எனவே நாயர்களுக்கும் நம்பூதிரிகளுக்கும் இருந்த பகையுணர்வின் அடிப்படையில் நாயரான குஞ்சன் பிள்ளை வரலாற்றைத் திரித்துவிட்டார் என்பது அபத்தம்.

சொல்லப்போனால் நாயர்களுக்கும் நம்பூதிரிகளுக்கும் இடையேயான நல்லுறவினை அடிப்படையில் நாயர்கள் நம்பூதிரிகளைத் தங்கள் எழுத்துகளின் மூலம் காப்பாற்றவே முயல் வேண்டும். நாயரான ஜெயமோகன் இந்த நோக்கில்தான் சாதிக் கொடுமைக்கும் நம்பூதிரிகளுக்கும் சம்பந்தமில்லை; பழங்குடியினரின் நன்மைக்காக ஏற்பட்டதே தீண்டாமை என்றெல்லாம் சொல்கிறார் போலும்! அநாவசியமாகச் சாதியை இழுத்துப் பேசுவதாக ஜெயமோகனும் காலச்சுவடு ஆசிரியரும் என்னைக் குற்றம் சொல்ல வேண்டாம். குஞ்சுள்ள பிள்ளையின் சாதியை வைத்து அவரது பிரதியை மதிப்பிடும் வேலையைத் தொடங்கியது ஜெயமோகன். அதை அனுமதித்தது காலச்சுவடு. மலைப்பகுதியில் நோய்கள் அதிகம். எனவே நோய் எதிர்ப்புச் சக்தியைப் பேணுவதற்காகத் தான் தீண்டாமை தோன்றியது என்பதெல்லாம் எத்தனை பெரிய நகைச்சுவை. மலைகளே இல்லாத சமவெளிகளில் எல்லாம் இங்கு தீண்டாமை தோன்றியதே, இது எப்படி ஐயா?

ஈ : பார்ப்பனர்களைக் கழுவிக்கறை நீக்க ஜெயமோகன் பிரம்மபிரயத்தனம் செய்கிறார். தனக்குக் கீழே உள்ள சாதியுடன் மிக அதிகபட்ச உறவு வைத்துக் கொண்ட ஒரே சாதி பிராமணர்கள்தான் என்கிறார். சில பத்திகளுக்கு முன்னர் ஒரு கிராமத்திற்கும் சாதிகளுக்கும் இடையே எவ்விதத் தொடர்புமே இல்லை என்று சொன்னவர் இப்பொழுது திடீரென்று பார்ப்பனர்களுக்குச் சலுகை வழங்குகிறார். இங்கே அவர் என்ன சொல்ல வருகிறார் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. ஒரு வேளை பார்ப்பனர்கள் நாயர்களுடன் வைத்துக்கொண்ட மாதிரியான 'மிக அதிகபட்ச உறவை' மற்ற சாதிகளும் அவைகளுக்குக் கீழே உள்ள சாதிகளுடன் வைத்துக் கொள்ளாது தவறு என்கிறார்? மேலும் பல முரண்களை ஜெயமோகன் கட்டுரையில் காட்டமுடியும். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு நம்பூதிரிகள் பொருளாதாரத்தில் தாழ்ச்சியுற்றதற்குக் காரணம் அவர்கள் வீழ்ச்சியுற்றதெல்லாம்; மற்றவர்கள் அவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததே என்று சொல்லும் ஜெயமோகன், அடுத்தடுத்த பத்திகளில் நம்பூதிரிகளின் ஜன்மி உரிமை திப்பு சுல்தானால் கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டதே நம்பூதிரிகளின் சரிவுக்குத் தொடக்கம் என்கிறார். வரலாற்றுத் தொடக்க காலத்தில் கேரள வணிகப் பொருட்களை அழைப்பீர்கள் மூலமாகவே ரோமானியர்கள் வாங்கி வந்தார்கள் எனக் குறிப்பிடும் அவர் அடுத்த பத்தியில் நேரடியாக வாங்கியதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

உ : சில தகவல் பிழைகளும் ஜெயமோகன் கட்டுரையில் உண்டு. கேரளத்தில் மட்டுமே பார்ப்பன வம்ச ஆட்சி இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இந்தியாவின் வேறு பகுதிகளிலும் பார்ப்பன ஆட்சி இருந்ததற்கான சான்றுகள் உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக, கி.பி.1இல் இந்தியாவின் வடபகுதியில் இருந்த சங்க வம்சம். வருண ஏற்றத்தாழ்வுகள் எல்லாம் உறுதியாகப்பட்டது இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் என்பது அம்பேத்கார் போன்றவர்களின் துணிவு. கி.பி.1700 வரை கேரளத்தில் தென்னை விவசாயம் இல்லை

என்கிறார். இதற்கு வெளிநாட்டார் குறிப்புகளை ஆதாரம் காட்டுகிறார். தென்னை பற்றி பதிற்றுப்பத்தில் (இரண்டாம் பத்தில்) குறிப்பிடுகின்றது. லீலா திலகத்திலும் தென்னை பற்றி குறிப்பு வருகின்றது (லீலா திலகம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு - பக் 26). வெளிநாட்டார் குறிப்புகளை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவில் மட்டுமே நாம் கணக்கில் கொள்ள முடியும். குறிப்பெழுதுகின்றவரின் நோக்கம், அவனுடைய தேர்வு, அவன் சென்ற பாதையில் கண்ட காட்சிகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலேயே அவன் சிலவற்றைச் சொல்கிறான். எனக்குத் தெரிந்தவரை தமிழகம் பற்றிய வெளிநாட்டார் குறிப்புகளில் தஞ்சை பெரிய கோவில் பற்றி தகவல் இல்லை. எனவே பெரிய கோவில் பதினேழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர்தான் கட்டப்பட்டது என்று சொல்ல முடியுமா?

ஊ : எல்லாச் சாதிகளிலும் பழங்குடித் தன்மை உண்டு. இந்த அடிப்படையில் ஜெயமோகன் சொல்கிறது போல சாதியின் தோற்றவாய் பழங்குடித் தன்மைதான் எனச் சொல்வதில் அர்த்தமில்லை. அப்படியானால் உலகெங்கிலும் சாதிகள் தோன்றி இருக்க வேண்டும். பழங்குடிகள் இறுகி எப்படிச் சாதிகளாக ஆயின என்கிற கேள்வியே இங்கு முக்கியம். எப்போது நமது பழங்குடிகள் வருண ஏற்றத் தாழ்வுகளை அங்கீகரித்து 'ஒற்றை'ச் சமூகமாக மாறுகிறதோ அதன் பிறகு அதனைப் பழங்குடிச் சமூகம் என்று சொல்வதைக் காட்டிலும் வருண சாதி அமைப்பு எனச் சொல்வதே பொருத்தம். எனவே 'பழங்குடி' என்கிற சொல்லாடலைக் கட்டமைத்து நம்பூதிரிகளுக்கும் நாயர்களுக்கும் சலுகை வழங்க முயல்வது உள்நோக்கமுடையது நான் கருதுகின்றேன். கோசாம்பியின் பெயரை ஜெயமோகன் அடிக்கடி உச்சரிப்பதும் இத்தகைய உள்நோக்கங்களின் அடிப்படையில்தான் என்பது என் கருத்து. வரலாற்றின் தொடக்க காலம் பற்றி அறிஞர் கோசாம்பி சொன்ன கருத்துகளைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நம்பூதிரிகள் ஏழைகளாக இருந்தார்கள் என்று சொல்வதற்குப் பக்கத் துணையாகக் காட்டமுடியாது. கோசாம்பிக்குத் தமிழ்ச் சூழலில் உள்ள நல்ல பெயரை இப்படிப் பயன்படுத்துவது நியாயமல்ல. தவிரவும் கோசாம்பி வரலாற்று அறிஞரே அன்றி மாண்புமிகு அறிஞர் அல்ல. சாதி பற்றி விரிவான ஆய்வுகளை மேற்கொள்வது அவர் நோக்கமாக இருந்ததில்லை.

எ : கடைசியாக: மலையாளம் தமிழிலிருந்து தோன்றியதல்ல; தமிழிற்கும் மலையாளத்திற்கும் ஒரே ஆதி உரை வடிவம் (dialect) தான் இருந்தது என்கிறார் ஜெயமோகன். இதில் எனக்குப் பெரிய கருத்து மாறுபாடு இல்லை. ஆனால் பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை தரப்படுத்தும் முயற்சியில் தமிழின் தாக்கம் கூடுதலாக இருந்தது. சமஸ்கிருதத்தின் தாக்கம் குறைவாகவே இருந்தது. நான் முன்பு குறிப்பிட்ட கல்வெட்டுச் சாசனங்கள் தமிழிலேயே உள்ளன. தமிழுக்குரிய வட்டமுததுக்களே பயன்படுத்தப்பட்டன. இராமபணிக்கர் தனது மொழிபெயர்ப்பை "இதா ஞான் தமிழாய்க் கொண்டறியிக் குந்நேன்" என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பின்னர் நம்பூதிரிகளின் செல்வாக்கில்

வடமொழி விரிவி மணிப்பிரவாளம் உருவாகியது. அப்போதும் கூட நாட்டு மொழியின் செல்வாக்கே கூடுதலாக இருந்தது என்கிறார் லீலாதிலக ஆசிரியர். நாட்டுமொழி என்பது தமிழ் வழக்கே. எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாடல்:

புலிக் கொண்டான் உறெக்கப் புரைபி
மணிவா நல்கினான் மெல்ல மெல்ல

குழல் அகமே மாழ்கினான் உன்னி நங்ங

(லீலா திலகம் - தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு - பக் 33) மொழியியல்ரீதியில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்களும் தமிழுக்கும் மலையாளத்திற்கும் உள்ள உறவை நிறுவுகின்றார். (தமிழின் மறுமலர்ச்சி - பக். 259 - 276). எழுத்தச்சனே முதன் முதலாக நாட்டுமொழிக் கூறுகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளி மலையாளத்தை சமஸ்கிருத மயமாக்கித் தரப்படுத்தியவர். இதுவே இன்றைய மலையாளமாக இருக்கின்றது. ஜெயமோகன் நாம் எதிர்பார்ப்பது போலவே எழுத்தச்சனுக்குப் பிந்திய மலையாளத்தை தனது கருத்துகளுக்கு ஆதாரமாகுவது கவனிக்கத்தக்கது.

மொத்தத்தில் வரலாறு பற்றிய ஆர்ப்பாட்டமான கருத்துக்களுடன் தொடங்கி தனது கதைகளின் மூலம் என்ன மாதிரியான கருத்தியலை வலியுறுத்தி வருகிறாரோ அதனையே இக்கட்டுரையிலும் செய்திருக்கின்றார். பார்ப்பனர்களை வரலாற்றில் பாதிக்கப்பட்டவர்களாகக் (victims) காட்டுவது என்பதை இன்று ஒரு சிலர் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றனர். கே. பாலச்சந்தர், மணிர்நதன் போன்றோர் சினிமாவில் செய்வதை ஜெயமோகன் சிறுபத்திரிகைத் தளத்தில் செய்கிறார்.

பொ. வேல்சாமி

பி.கே. பாலகிருஷ்ணன் எழுதிய 'ஜாதி அமைப்பும் கேரள வரலாறும்' என்ற நூல் பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரையைப் படித்தேன்.

ஆரம்பகாலம் முதல் கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டு வரை சிறப்பான நாகரீகம் கேரளப் பகுதியில் இருந்தது என்று தெளிவுபடுத்தக்கூடிய தொல்பொருள் ஆதாரம் எதுவுமில்லை எனக் கூறி பாலகிருஷ்ணன் நூலைத் துவங்குவதாகக் குறிப்பிடுகிறார் ஜெயமோகன்.

திருச்சுரிவள்ள வடக்குநாதன் கோவில் (கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு), திருச்சம்பரத்தில் உள்ள கிருஷ்ணன் கோவில் (கி.பி. 11ஆம் நூ.), வைக்கத்திலுள்ள வைக்கத்தப்பன் கோவில் (கி.பி. 11, 12ஆம் நூ.), கொடுங்கல்லூர் சேரமான் ஐயா மஸ்ஜித் (கி.பி. 629) போன்றவை பழமையான கோவில்கள். இவை கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் சிறப்பான நாகரீகம் கேரளப்பகுதியில் இருந்ததற்கு ஆதாரமில்லையா? பழங்குடிகளா இவ்வளவு பெரிய கோவில்களைக் கட்டியிருப்பார்கள்?

கி.பி. 11இல் வாழ்ந்திருந்த ராஜேந்திர சோழன் அரண்மனையிலேயே வெறும் அஸ்திவாரச்சுவர்தான் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் (மாளிகை மேடு) கிடைத்திருக்கிறபோது கொடுங்கல்லூரில் சங்க

With Best Compliments From

DINAMALAR

Printed Simultaneously

at

Madras, Erode,

Coimbatore, Vellore,

Pondicherry, Tiruchy

Tirunelveli & Madurai

காலத்தில் ஆண்டிருந்த சேர மன்னர் களின் ஆதாரங்கள் கிடைப்பது இன்னும் சிரமமானதுதானே! இப்படிப்பட்ட அகழாராய்வுகளும் கூட தற்போதுதான் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

கேரளத்தின் குன்னங்குளம் அருகே போர்க்குளம், மலப்புரம் மாவட்டத்தில் உள்ள மண்டபம் குன்று ஆகிய இடங்களில் செய்த அகழ்வாராய்ச்சிகளில் சிறிதளவு வரலாற்றுத்தகவல்கள் கிடைத்துள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. கேரளத்தில் உள்ள பொற்களத்தில் கி.மு. 3க்கும் கி.பி. 1க்கும் இடையில் இரும்பைப் பயன்படுத்திய நாகரிகமுள்ள மக்கள் வாழ்ந்திருந்ததற்கு சான்றுகள் கிடைத்திருக்கின்றன. இவை கேரளத்தில் திருவஞ்சிக்களம், எழில்மலை, கடல்உண்டி, முசிறி, மாந்தை ஆகியப்பகுதிகளில் அகழ்வாராய்வு செய்யப்பட்டால் நிச்சயமாக தொல்பொருள் சான்றுகள் கிடைக்கும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

கேரளத்தில் நடுப்பகுதியான குட்ட நாட்டை ஆண்ட குட்டுவசேரர் மரபினனான மாக்கோதையின் வெள்ளிக்காசு, கொல்லிரும்பொறையின் செப்புக்காசு ஆகியவை இப்போது கிடைத்துள்ளன. இவை சங்க சேர மன்னர்கள் இருந்தார்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. வெள்ளிக்காசு, செப்புக்காசு வெளியிட்டவர்கள் நாகரிகமில்லாத வேட்டையாடிகளாகவா இருந்திருப்பார்கள்?

தற்போது காசுகளும் கட்டிடங்களும் (கோவில்களைத் தவிர) புதிய ஆதாரமாக கிடைக்கத் துவங்கியுள்ளதால் கேரளத்தில் பதினாறாம் நூற்றாண்டுக்கு முன் சிறந்த நாகரிகம் ஒன்று இருந்ததை ஜெயமோகன் மட்டுமல்ல அனைவருமே சந்தேகமில்லாமல் நம்பலாம்.

மிளகும், இஞ்சியும் கேரளத்தவரால் விளைவிக்கப்படவில்லை என்று பிள்ளையிம், மிளகுக்கு உரிமையாளர் எவரும் கிடையாது என அபு துலாப்பும் கூறுவதாக பாலகிருஷ்ணன் குறிப்பிடுகிறார். இப்போது கேரளத்தில் இவ்வளவு காடுகள் இருக்கும்போது அக்காலங்களில் இன்னும் அதிக காடுகள் இருந்திருக்கலாம். அதனால் மிளகை விளைவிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் காட்டிலிருந்தே பறித்து விற்பிருக்கலாம். விலை மதிப்புமிக்க சந்தன மரத்தைக் கூடத்தான் அண்மைக்காலம் வரை யாருமே சாகுபடி செய்து விற்கவில்லை. இதனால் வனத்துறை சந்தன மரக்காடு போடும் வரை தமிழர்கள் அம்பும் வில்லுமாக திரிந்தார்கள் என்று கொள்ளலாமா?

'சேரர் நீலகிரி, கோவையைச் சேர்ந்த குறுநில மன்னர் என்கிறார்' பாலகிருஷ்ணன். நீலகிரி கோவைப்பகுதிக்கு கொங்குநாடு என்று தனிப்பெயர் இருந்தது அப்படியானால் சேர நாடு என்பது எங்கிருந்தது என அவர் கூறவேண்டும். குறுநில மன்னர்கள் சோழ, பாண்டிய பெருவேந்தர்களுக்கு இணையாக வைக்கப்படமாட்டார்கள். கொங்குநாடு போன்ற குறுநிலத்தை ஆண்ட சேர மன்னன் 'சேரவேந்தன்' ஆகியிருக்க முடியாது. சேரர் கொங்குநாட்டோடு மட்டும் வாழ்ந்திருந்தால் கேரளத்தில் ஷோரணூர் (சேரணூர்), ஏர்நாடு வட்டத்தில் சேரநாடு, படகரா அருகில் ஓடி கடலில் கலக்கும் ஆற்றிற்கு சேரலோர், அதனரு

கில் சேரபுரம் என்ற பெயர் ஊர் போன்றவை அங்கு ஏற்பட்டது எப்படி? கொங்குநாட்டில் இருந்த சேரர்கள் நடுக்கேரளா பக்கம் காடாக இருந்ததால் அதன் வழியாக போகாமல் பாண்டியநாட்டை எப்படிக்கடந்து பிற்காலத்தில் திருவனந்தபுரம் என்ற தென்பகுதியில் இருந்து ஆண்டார்கள்?

'கேரளமன்னர்களின் அரண்மனைகள் புல்லோ, ஓலையோ வேய்ந்தவை; சேறு குழைத்து உருவாக்கப்பட்ட சுவர்கள் கொண்டவை. அதிகப்பட்சம் ஐந்தோ ஆறோ உலோகப்பாத்திரங்கள் மட்டும் காணப்படும். மகாராஜாக்கள் கோவணமோ, முழங்கால் வரை துண்டுத் துணியோ மட்டும்தான் அணிந்திருந்தனர். ஆண்கள் பெண்கள் எவரும் இடுப்புக்கு மேல் உடையணிவது இல்லை. . . ' என்றபடி கூறிச்செல்கிறார் பாலகிருஷ்ணன். இது பொருந்தாதக் கருத்து.

கேரளபாணி கட்டிட அமைப்பு என்ற ஒன்று தனியே இருந்திருக்கிறது. அது கேரளக்கோவில்களில் எஞ்சியுள்ளது. அதன் மிகச்செம்மையான வடிவம்தான் பத்மநாபபுரம் அரண்மனை. கேரள மன்னர்கள் எப்படிப்பட்ட வீட்டில் வசித்தனர் என்பதற்கு அது தற்காலத்தில் சான்று. சிதம்பரம் தில்லை நடராஜன் கோவிலிலும், திருபுவனம் (குடந்தை) கம்பகேஸ்வர சாமி கோவிலிலும் கேரள பாணி கட்டிடக்கலை (பத்மநாபபுரம் அரண்மனை பாணியில்) காணப்படுகிறது. இவை கி.பி. 10, 11ஆம் நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. எனவே இடைக்கால கேரள மன்னரும் இது போன்ற நாட்டு ஓடு வேய்ந்த, உள்பக்கம் மரப்பாள தடுப்புகளில் பிடிப்பாணிகளால் முறுக்கி வேயப்பட்ட, செங்கல்லால் ஐன்னல்கள் வைத்துக் கட்டப்பட்ட 'ஒட்டுவீடு'களில்தான் வாழ்ந்தனர் என்று கொள்ளலாம். கொச்சி மன்னன் அரை நிர்வாணமானவன் என்பதற்கு ஆதாரமாக பாலகிருஷ்ணன் காட்டும் போர்ச்சுகீசியரின் படம் போர்ச்சுகீசியப் பயணி ஒருவர் 'லிஸ்பனி'ல் உள்ள ஒரு ஓவியரிடம் தான் கண்டதை விளக்கி அதன்படி வரைந்ததுபோல உள்ளதே ஓழிய நேரடிக்காட்சிப் பதிவாக இல்லை. அரசனுக்கும், முன்வரும் வீரனுக்கும், மீசையில்லாதது, யானையின் கண் மட்டுமல்ல, காதும் பெரிதாக இருந்து ஆப்பிரிக்க யானைபோல் தோன்றுவது, முண்டாசு, மேல்துண்டு எதுவும் காணப்படாதது, மாலை எதுவும் கழுத்தில் இல்லாதது, உடற்பகுதி கண்டங்கண்டமாக மெருகேறிய உடம்புபோல் காட்டப்பட்டுள்ளது ஆகியவை இது பொய்யான படம் என்பதைக் காண்பித்துக் கொடுத்து விடுகின்றன.

ஆண், பெண் இடுப்புக்குமேல் உடை அணியாததை நாகரிகக் குறையாக பாலகிருஷ்ணன் கருதுவதாகத் தெரிகிறது. இது அநாகரிகத்தின் வெளிப்பாடா? இல்லை! இந்த மண்ணின் தப்பவெப்ப நிலைக்கேற்ப உடையணியும் முறைதான் இது.

கி.பி. 1623-24இல் கோழிக் கோட்டுக்கு வந்த பீட்லோ டெல்லாவல்லே "... ஆடைகளுக்கு அங்கு அதிக கிராக்கியில்லை. ஆடவர், மகளிர் அனைவருமே இடுப்பிலிருந்து முழங்கால்

வரையில் தொங்கிய சிறிய துணிகளை மட்டும் அணிந்திருந்தார்கள். அவை பட்டிலோ, பருத்தியாலோ ஆனவை" என்கிறார்.

'நம்பூதிரி தனது வானவியல், மொழி, தொழில் நுட்ப ஞானத்தினால். . . (கேரளப் பழங்குடிகள்) மீது வெற்றி கொண்டான்' என்கிறார் பாலகிருஷ்ணன். சேரன் செங்குட்டுவன் வானத்தை பார்த்தபோது காலக்கணியன் 'நாம் வடநாடு வந்து ஆறு திங்கள் ஆகிறது மன்னா!' என்கிறான். இது திருவஞ்சிக்களத்தில் இருந்த மலையாளியாகிய கணியான் சாதியானுக்கு கி.பி. 2இலேயே வானியலறிவு இருந்தது என்பதைக் காட்டுவதாக இருக்கும்போது அவன் கி.பி. 8இல் நம்பூதிரி வரும்வரை வானியலறிவுக்காக எங்கிக்கொண்டிருந்தான் என்பது எப்படி உண்மையாயிருக்க முடியும்?

அடுத்து பாலகிருஷ்ணன் "... தமிழக வரலாற்றிற்குள் இருக்கும் திருவிதாங்கூர் சேர வம்சத்தின் மொழி வெகு காலம் சுத்தமான தமிழாகவே இருந்தது. ஆனால் பிற கேரள நிலப்பகுதிகளில் தமிழர்களின் ஆதிக்கமோ, கலாச்சார தாக்கமோ இருந்திருக்கவில்லை. . . 8, 9ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழில் இலக்கணம் முழுவளர்ச்சி அடைந்துவிட்டிருந்தது. பேரிலக்கியங்கள் உருவாகிவிட்டிருந்தன. ஐஜன், பௌத்த தத்துவங்கள் விரிவாகப் பேசப்பட்டுவிட்டன. அத்தகையதோர் மொழியிலிருந்து மலையாளம்போல சுயமான இலக்கணம் ஏதுமில்லாததும், திடமான வடிவம் இல்லாததுமான ஒரு மொழி உருவாகியிருக்க நியாயமேயில்லை. மேலும் எழுதப்பட்ட வடிவங்களை வைத்துப் பார்க்கும்போது 16, 17ஆம் நூற்றாண்டுகளின் மலையாளம் மிகக் கொச்சையான மொழி, அதற்குச் செம்மொழி எதனுடனும் பெரிய அளவில் தொடர்பு இருந்திருக்க முடியாது" என்கிறார்.

திருவனந்தபுரத்தில் சுத்தமான தமிழ் நடமாடக்கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் பிற கேரள நிலப்பகுதிகளில் ஒன்றான கொச்சி ராஜ்யத்திலும் சுத்த தமிழே வழங்கியது என்பதற்கு அந்த தனியல் (கொச்சி) என்ற இடத்தில் உள்ள சிவன்கோவில் கல்வெட்டை ஆதாரமாகக் காட்ட முடியும். இதன் காலம் கி.பி. 930-950இல் எழுதப்பட்ட கவியூர் சாசனமும் இவ்வாறு உள்ளது.

கவியுத்தொடங்கி நாலாயிரத்து அம்பத்தோராமாண்டு திருக் கவியூர் பட்டாராக்கு மகிழ்ச்சேரித் தேவன் சேந்நன் திருவிளக்கும் திருவழுத்தம் திருவக்கமும் திருச்சந்தனமும் திருப்புகையும் அமைச்சான்

இது சோழ, பாண்டிய நாட்டு தமிழர்களின் ஆதிக்கம் அவ்வளவாக நிலவாத உட்பகுதி கேரளத்திலும் தமிழ் மொழியே, தமிழ்க் கலாச்சாரமே மலையாளியாகிப்போன 'பண்டை சேரநாட்டு தமிழனால்' பின்பற்றப்பட்டு வந்தது என்பதை தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

16, 17ஆம் நூற்றாண்டுகளின் கொச்சையான மலையாள மொழியை வைத்துத் தமிழோடு அதற்கிருந்த உறவை அறுத்தெறியப் பார்க்கிறார் பாலகிருஷ்ணன். அதே கால தமிழ் உரைநடையைப் பார்த்தால்

கூடத்தான் அதேபோல கொச்சையா யிருக்கிறது.

இது தவிர மலையாளத்தில் ராமாய ணம் எழுதிய கண்ணச்சப் பணிக்கரே (காலம் கிபி, 1350)

ஆர்க்கி பீது தாவி முதிர்ந்து லங்க புகுந்து செந்தா ரர் மகனென்தும் பெந்தயாளெ அம்பொடு கண்டு பீள்வன் வேகமொடெந்தநாள்நி ல் நெந்து வென்றி கவர்ந்த நாள். . .

என்று மலையாளச் செய்யுள் இயற்றிவிட்டு,

‘இதன் ஞான் தமிழாயிட்டு அறியிக் கின்னேன்’ என்கிறார். மலையாளம் தமிழ்தான், தமிழிலிருந்து பிறந்ததுதான் என்பதற்கு இதைவிட என்ன வலுவான ஆதாரம் வேண்டும்? ஒரு மலையாளியை ஒப்புக்கொண்டு அறிவித்திருக்கிறாரே!

அந்தச் சொற்கள் மென்மையாக இருப்பதைத் தவிர அவை தூய தமிழ்ச் செற்களாகத்தானே காணப்படுகின்றன? இது எப்படி தனிப்பட்ட மொழியாகும். மேற்காணும் வரிகள் இலக்கிய வாசனையுள்ள சாதாரண தமிழுக்கும் புரியுமே!

நம்புதிரிகள் பிராகிருதமும், ஆதி சமஸ்கிருதமும் பேசியவர்கள் என்கிறார் பி.கே.பி. ஆதி சமஸ்கிருதம் என்ற ஒன்றை இப்போதுதான் கேள்விப்படுகிறேன். எல்லோரும்தான்! இப்படி சமஸ்கிரு தத்துக்கு ஆதி சமஸ்கிருதம் இருப்பதாக கூறுகின்ற பாலகிருஷ்ணனால் தமிழுக்கு ‘ஆதி தமிழ்’ என்ற முத்த தமிழ் இருப்பதாக கூற நாக்கு ஏனோ வளைய மறுக்கிறது! அதிலிருந்துதான் மலையாளம் தோன்றி யது என்று கூட ஒத்துக்கொள்ள மன மில்லாமல் தமிழ் எந்த ஆதி உரையிலிருந்தோ அந்த ஆதி உரையிலிருந்து மலையாளம் தோன்றியதாக சுற்றி வளைத்து ஏதோ ‘அருவ’த்தை காட்டு கிறார் பாலகிருஷ்ணன்! இந்தப் பொய்யெல்லாம் என்னத்துக்கோ?

கோ. ஜெயபாலன்

விவாதம்

சி. மோகன் என்னுடைய ‘நாவல்’ புத்தகம் பற்றி முன்வைத்துள்ள விமரி சனத்தில் (காலச்சுவடு 14) காழ்ப்பு மட்டுமே வெளிப்படுகிறது. நாவல் பற்றிய அவருடைய சொந்தக் கருத்துகளை தனியாக எடுத்துப் பார்க்கும்போது இலக்கிய அரட்டைகளில் கூறப்படும் மேலோட்டமான அபிப்பிராயங்களாக உள்ளன. அவற்றை எங்கும் நிறுத்தி விவாதிக்க முடியாது. புயன்ட்ஸ் பற்றிய அந்த மேற்கோளுக்கு இக்கட்டுரையில் என்ன அவசியம்? அந்த கருத்து எவ்வகையில் ஒரு புதிய சிந்தனை? நவீனப் படைப்பாளி ஒருவரின் பெயரை கட்டுரையில் குறிப்பிடுவதன் மூலம் ஒரு கனத்த கட்டுரைக்குத் தரவிரும்புகிறார் போலும். விஷயங்களை துணுக்குகளாக அறிந்து வைத்திருப்பதன் பலவீனமே அதில் வெளிப்படுகிறது.

சி. மோகனின் கவனமற்ற வாசிப்பு காரணமாக வாசகர்களை குழப்பும் சில தவறான விஷயங்கள் என் நூல் பற்றி

முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை மட்டும் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

1. உலக நாவல்களுக்கு முழுக்க பொது இலக்கணம் எப்படிச் சாத்தியம் என்ற கேள்விக்குப் பதில் என் நூலின் பன்னிரண்டாவது வரியில் உள்ளது. இலக்கிய வடிவங்களைப் பொறுத்தவரை பொதுத்தன்மைகளை விட தனித்தன்மை களே அதிகம். அவை கலாச்சார சூழல் களினாலும் படைப்பாளிகளினாலும் தீர்மானிக்கப்படுபவை. ‘வடிவம் பற்றிய இவ்விவாதம் பொது வடிவநிர்ணயங்களை உருவாக்குவது எப்படி என்பதுபற்றியல்ல, எப்படி ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் தன் இலக்கிய வடிவத்தை மேலும் மேலும் செம்மைப்படுத்திக் கொள்ள முடியும் என்பதாகவே இருக்க முடியும்’ என்று திட்டவாட்டமாகவே குறிப்பிடுகிறேன்.

2. என் நூலில் தல்ஸ்தோய், தஸ்த யேவ்ஸ்கி இருவரையும் மட்டும் முன்னு தாரணமாக கொள்வது குறித்து அடுத்து படியாக (பக். 2, 3) தெளிவுபடுத்துகிறேன். தனிப்பட்ட முறையில் நான் ஹெர்மன் ஹெஸ், கசன்ட் சாகீஸ் ஆகியோரை பெரிதும் விரும்புவனும், தாமஸ் மன்னை மதிப்பவனும் ஆக இருந்தபோதிலும் இந்நூலில் அவர்களைப் பற்றி எதுவுமே பேசப்படவில்லை. காரணம் இது உலக நாவலின் வரலாறு அல்ல. உலக நாவலின் வடிவம் பற்றிய வரலாறு கூட அல்ல. நமது வடிவநிர்ணயம் என்ன என்பது பற்றிய ஆய்வு மட்டுமே.

நாவலின் வடிவம் காவியங்களின் நிழல்களான உணர்ச்சிக்கதைகளின் (Ro- mances) தொடர்ச்சியாக உருவானது. உரைநடைக்காவியம், உணர்ச்சிக்கதை ஆகிய தளங்களில் உள்ள சில சிறந்த படைப்புகள் இந்நூலில் கூறப்படுகின்றன. ஆனால் நாவல் என்ற வடிவத்தின் மிகச் சிறந்த உதாரணங்களாக அமைந்தவை ருஷ்ய பேரிலக்கியங்களே. அவையே நாவலின் செவ்விலக்கிய அடிப்படைகள். பிற்பாடு பல்வேறு மொழிகளில் இவ்வடி வத்தை அடையும் முயற்சிகள் நடை பெற்றன. அம்மொழிகளின் கலாச்சாரமும், அப்படைப்பாளிகளின் ஆளுமையும் அம்முயற்சியில் தடைகளாக அமைந்தன. அத்தடைகளை அவை படைப்பூக்கத் துடன் எதிர்கொண்டபோது பல்வேறு வகையான நாவல் வடிவங்கள் உலக மனங்கலும் உருவாயின. நாம் நமது நாவலையே அடையவேண்டும். அதற்கு பிரபலமாக உள்ள நாவல் வடிவங்களை பிரதியெடுப்பது உதவாது. முதலில் செவ்விலக்கியங்கள் சார்ந்து, நமது கலாச்சார மதிப்புகளின் அடிப்படையில், சுயமான வடிவ நிர்ணயமொன்றை நாம் உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். என் நூலில் நமது விழுமியங்கள் மையங்கள் (Values and Axioms) சார்ந்து மேற்கத்திய இலக்கிய வடிவமொன்றை சுயப்படுத்திக் கொள்ளும் முயற்சிதான் உள்ளது. நாம் உருவாக்கிக் கொள்ளும் வடிவநிர்ண யத்தை நோக்கி நகர முயலும்போதுதான், படைப்பின் தருணங்களில்தான், நமது கலாச்சாரமும் நமது சொந்த படைப் பாளுமைகளும் அளிக்கும் தடைகளை உணர்வோம். அவற்றை எதிர்கொள்ளும் போது நமக்கே உரிய வடிவம் பிறந் திருக்கும். என் நூலில் மீண்டும் மீண்டும் இக்கருத்தே வலியுறுத்தப்படுகிறது. என்

நூலின் ‘கடைசிவரியில்’ கூட இதற்கான அறைகூவலே காணப்படுகிறது.

பல்வேறு உலக நாவல் வடிவங்களை இவ்விவாதத்திற்குள் கொண்டுவர முடி யாது. அவை முன்னுதாரணங்களல்ல; சாத்தியங்கள் மட்டுமே. அச்சாத்தியங் களை படைப்பாளிகள் மட்டுமே தங்கள் தேவைக்கேற்ப பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும். பரிந்துரை, செய்வது விமரிசகன் வேலை அல்ல. மேலும் அத்தகைய வடிவங்களை நூறு பக்கங்களுக்குள் கூறி விடுமளவு என் வாசிப்பு குறுகியதும்ல்ல. என் நூலில் அச்சாத்தியங்களை தமிழில் படைப்பில் பயன்படுத்த முயன்ற சிலரைப் பற்றி தனியாகப் பேசப்பட்டுள்ளது.

ஒரு நூலில் எவையெவை பேசப்பட வில்லையோ அவையெல்லாம் ஆசிரி யருக்குத் தெரியாதவை என்று எண்ணு வதும், அவற்றின் அடிப்படையில் பேச ஆரம்பிப்பதும் தமிழின் கோணலான அணுகு முறைகளில் ஒன்று. மிகப்பெரிய தகவல் பிழைகளை முன் வைப்பதுகூட அவர்களைக் கூச வைப்பதில்லை. உதா ரணமாக இவ்விமரிசனத்தில் சி. மோகன் கூறும் விஷயங்கள் ஏற்கனவே ‘நிகழில்’ க. பூரணசுந்தரன் எழுதியவைபே. பூரண சுந்தரன் என் முன்னுரையில் நான் டாக்டர். எம். கங்காதரனின் கருத்தை மேற் கோள் காட்டியிருந்ததை என் கருத்தாக எடுத்துக் கொண்டு பேசியிருந்தார்; அக்கருத்தை என்னுடில் நான் விரிவாக மறுத்திருந்தும் கூட. நமது விமரிசனங் களின் பொதுவான தரம் இது. ஒரு நூலை எழுதியபிறகு அதில் உள்ள சிந்தனை களை முன்னெடுத்துச் செல்லவோ மறுபரிசீலனை செய்யவோ வாய்ப்பைத் தரும் எதிர்தர்ப்பு எதுவுமே வராமலிருப் பதும், மீண்டும் மீண்டும் அந்நூலையே மேற்கோள் காட்டி விமரிசனங்களுக்குப் பதில்தர வேண்டியிருப்பதும், பெரிதும் சோர்வு தருகிறது. (விதிவிலக்கு: என்.எஸ். ஜெகன்நாதன் ‘காமிக் விஷன்’ பற்றிக் குறிப்பிட்டது. நமது காவியமரபில் வைத்து புரிந்து கொள்ள முடியாத புதிய விஷயம் அது. அதேசமயம் சமஸ்கிருத நாடக மரபில் அத்தகு இடம் உண்டு என்கிறார் கள். குறிப்பாக பிரஹ்மசனம் என்ற மேடை வடிவில். இவ்விஷயம் என் நூலில் விடப் பட்டுள்ளது பெரிய இடைவெளிதான்.)

3. சி.மோகன் ருஷ்ய மொழிக்கு ஏது செவ்விலக்கியம் என்கிறார். என் நூலில் செவ்விலக்கியம் எனும்போது அந்தந்த மொழிக்கு உரிய பண்டை இலக்கியம் என்ற பொருள் எங்கும் வரவில்லை. உலகின் வெகுசில மொழிகளுக்குே பண்டை இலக்கியங்கள் உள்ளன. ஐரோப் பிய மொழிகளைத்திற்கும் கிரேக்க, இலத்தீன் மொழிப்படைப்புகளே செவ் விலக்கிய மரபுகள். பிரெஞ்சும், இலத்தீனும் வெகுகாலம் ருஷ்யாவில் செவ்விலக்கிய மரபுகளாக இருந்து வந்துள்ளன. இந்திய மொழிகளில் தமிழல்லாத மொழிகளுக்கு சமஸ்கிருதமே செவ்விலக்கிய மரபு. தமிழுக்கு பண்டைத் தமிழ் மரபும் சமஸ்கிருத மரபும் செவ்விலக்கிய மரபுகள். என் நூலில் முன்னுரையில் தொடங்கி இது பல இடங்களில் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. காவிய மரபு பற்றிய எனது கருத்தை அவர் எதிர் கொண்டுள்ள விதமும், பாலகுமாரன் பற்றிய ஒப்பிடலும் குறிர்ச்சியற்ற மனநிலையையே காட்டுகின்றன.

4. வாசக இடைவெளி என்பது (மட்டும்) இலக்கியப் படைப்புடன் சம்பந்தம் மற்றது, வாசகனால் உருவாக்கப்படுவது, அகவயமானது என்ற மோகனின் கருத்து நவீன விமரிசன கருதுகோள்கள் பற்றிய அலுருடைய புரிதல் எந்நிலையில் உள்ளது என்பதற்குச் சான்று. நவீன (மொழியியல்) விமரிசனப் போக்குகளின்படிப்பார்த்தால் படைப்பின் இடைவெளிகள் மட்டும்ல்ல, படைப்பின் அத்தனை குணங்களும் (நவீனச் செவ்விலக்கியத்தன்மை என்று அவர் ஏதோ கூறுகிறாரே அதுவும்) படைப்பே கூட, வாசிப்பின் விளைவாக உருவாகி வருபவையே. அந்நிலைப்பாடை எடுக்கும் ஒருவரைப் பொறுத்தவரை என் நூலில் விவாதிக்க ஏதுமில்லை. அது பிறருடைய வாசிப்பிற்கு உதவி செய்யும் ஒரு வாசிப்பு மட்டுமே. மொழியியல் சார்ந்த இவ்விமரிசனக் கருத்துக்கு இலக்கிய விவாதத்தில் ஓர் எல்லைக்கு மேல் இடம் இல்லை என்பது என் கருத்து. அதைப்பற்றி விரிவாகப் பேச இது சந்தர்ப்பம் அல்ல. மொழியியல் விமரிசனத்தின் ஒரு கருத்தை மட்டும் உருவிக்கொள்வது, முன்பு குறிப்பிட்டது போல, துணுக்குகளாக புரிந்து வைத்திருக்கும் போக்கின் விளைவே.

எனது அணுகுமுறை இலக்கியம் சார்ந்தது. இலக்கியம் என்பது முற்றிலும் அகவயமான ஓர் இயக்கம்; படைப்பு - வாசிப்பு இரண்டு நிலையிலும். ஆனால் அந்நிலையில் அதை விவாதிக்க முடியாது. எனவே அதை பொதுவான புரிதலின் அடிப்படையில் புறவயப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. 'படைப்பாளி', 'படைப்பு', 'வாசகன்' போன்றவை இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டவையே. இப்பொதுவான புரிதலின் தளத்திற்கு வெளியே இவற்றுக்கு தன்னிலை இல்லை. இவ்வேல்லைக்குள் இவற்றை தனிப்பட்ட இருப்புகளாகக் கண்டு, வகுத்தும் பிரித்தும் பேசுவது இலக்கிய விமரிசனத்தின் அடிப்படைப் பண்பு. ஒருவர் இவ்விவாதத்திற்குள் நுழையும் போதே இப்பொதுவான அடிப்படையை ஏற்றவராகிறார். விவாதத்தின் ஒரு கட்டத்தில், ஒரு விஷயத்திற்கு மட்டும், பொதுவான புரிதலை மறுப்பது என்பது அபத்தமானது. காரணம் அப்படி வாதிடப் புரந்தால் இலக்கிய குணங்களை முழுக்க படைப்பாளி, படைப்பு, வாசகன் என்ற மூன்று நிலைகளில் எதில் வேண்டுமானாலும் ஏற்றிக் கூறலாம். இலக்கியப் பண்புகளைப் பற்றி விவாதிக்கவே முடியாது. ஒரு படைப்பு நாவலாக விதையா சிறுகதையா என்பது எழுத்தாளன் எழுதுவதையோ வாசகன் வாசிப்பதையோ பொறுத்து தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்று கூறி விட வேண்டியதுதானே?

சி. மோகனின் இந்த கருத்துகூட க. பூரணசந்திரனிடமிருந்து பெறப்பட்டது. நவீன மொழியியல் சார்ந்த விமரிசனத்திலும் சரி, மரபான இலக்கிய விமரிசனத்திலும் சரி, இந்த கலைவநிலைப்பாடு அபத்தமான ஒன்று. நவீனக் கருத்துகளை உதிரித் தகவல்களாக அறிந்து கொள்வதன் விளைவாக அவற்றை 'கருத்து'களாக அல்லாமல் 'உண்மை'களாகவே இவர்கள் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். சி.மோகனின் ஏகத்தாளமான குரல் இவ்வறியாமையின் விளைவே. க. பூரணசந்திரன் ஒருபடி மேலே சென்று, நவீன

மொழியியல் விமரிசனக் கருத்துகள் பூமி உருண்டையானது என்ற கருத்துக்கு நிகரானவை என்றும், ராக்கெட்டில் ஏற்றிச் சென்று காட்டியபிறகும் நம்ப மறுக்கும் பழமைவாதிகளே அவற்றை மறுப்பவர்கள் என்றும் கூறியிருந்தார். சி. மோகன் என் நூலைப் பழைமையானது என்பதும் இந்த அடிப்படையில்தான் போலும். நவீன மொழியியல் மொத்தமாகவே நிரூபணவாதத்திற்கு (empiricism) எதிரானது என்பதும், அதன் ஒரு கருத்தை எந்நிலையிலும் ஒரு நிரூபணவாத உண்மையுடன் (empirical truth) ஒப்பிட முடியாது என்பதும் அவருக்கு தெரியவில்லை. எது நவீனமானது என்று கருதப்படுகிறதோ அதை சுயசிந்தனையின்றி ஏற்று, கிடைத்த சந்தர்ப்பத்திலெல்லாம் அது பற்றிய தகவல்களை கூறிக் கொண்டிருப்பது சமீபகாலத் தமிழில் ஒரு மோஸ்தர்.

ஜெயமோகன்

விவாதம்

தமிழ் சிற்றிதழ்ச் சூழலில் இதுவரை 'நாவல்' எனப் பரவலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நாவல்களை ஒட்டுமொத்தமாக மறுதலிக்கும் ஜெயமோகனின் 'நாவல்' புத்தகத்தினை இன்னும் தீவிர பரிசீலனைக்குட்படுத்த வேண்டியுள்ளது. முக்கியமான தமிழ் நாவல்களை ஒவ்வொன்றாகத் தரப்படுத்தி, முத்திரையிட்டு இறுதியில் தமிழில் நாவலே இல்லை என்று அவர் முடிவு செய்தது வியப்பை தரக்கூடியது.

ஒவ்வொரு நாட்டிலும் மனித முகம் குறித்துப் பொருண்மையான கருத்துகள் உண்டு. பல்வேறு காரணங்களினால் முகங்கள் மாறுபடுகின்றன. எனினும் 'இது தான் முகம்' என இலக்கணம் வகுப்பது சிக்கலானது. ரஷிய முகம் அல்லது மலையாள முகம் மட்டுமே நோத்தியானது எனச் சுய விருப்பு அடிப்படையில் சிலாகித்து, அதைத் தமிழனின் முகத்துடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து, இது முகமே அல்ல; இங்கு முகத்திற்கான முயற்சிகள் தான் நடந்துள்ளன எனச் சுராரான முடிவுக்கு வருவதற்கும் ஜெயமோகனின் தமிழ் நாவல் பற்றிய முடிவுக்கும் பெரிய வேறுபாடு இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. உலகமெங்கும் இதுவரை வெளியாகியுள்ள தமிழ் நாவல்களிலிருந்துதான் தமிழ் நாவல் கோட்பாடு வகுக்க வேண்டுமே தவிர, நாவல் இலக்கணக் கோட்பாட்டின் (!) அடிப்படையில் பாப்பது பொருத்தம். இலக்கியம் கண்டதற்குத்தான் இலக்கணம் என்பது நமது மரபு. ஆனால் ஜெயமோகனின் முடிவுகள், செருப்புக் காக்க காலை வெட்டு முயற்சி.

ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் ஒவ்வொரு மொழிக்கும் உரித்தான சிறப்பான தன்மைகள்தான் இலக்கியப் படைப்பின் மேதமையைத் தீர்மானிக்கின்றன. ஒரு காலகட்டத்தில் சிறப்பானதாகக் கருதி வாசிக்கப்படும் நாவல்கள், இன்னொரு காலகட்டத்தில் புறந்தள்ளப்படுகின்றன. முக்காலத்திற்கும் பொருந்தும் அறக் கருத்துகளை உள்ளடக்கியதாக இருப்பினும், மனித இருப்பின் பல்வேறு அம்சங்களைப் பதிவு செய்தாலும் நாவலின் காலம் மிகக் குறைவே. நாவல் என்ற

கலை வடிவம், உலகமெல்லாம் நிலைத்து நிற்கும் மகோன்னதமானது என்ற எண்ணம் ஜெயமோகனுக்கு உள்ளது. எல்லாமும் மாறி வருகின்ற உலகில், ஒரு நாவல் எவ்வளவு காலத்திற்குத் தாக்குப்பிடிக்கும்? ஒரு காலத்தில் பிரமிப்புத் தந்த 'போரும் அமைதியும்', 'அன்னா கரேனினா'வும் இன்னொரு காலகட்டத்தில் வாசிப்பதற்குச் சலிப்புத் தராது என்பதற்கு உத்திரவாதம் உள்ளதா? நாவல் மதிப்பீட்டில், வாசகனின் சுய விருப்பு வெறுப்பு, சமூக மதிப்பீடுகளின் மாற்றம், போன்றவை குறிப்பிடத்தக்க செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன.

செவ்விலக்கியம், காவிய மரபு போன்ற சொற்களைத் தனது வசதிக்கேற்பப் பயன்படுத்தும் ஜெயமோகனின் வாத்தத்தில் ஒப்பீட்டளவில் தமிழ் நாவல்கள் சிகரத்தினை எட்டவில்லை என்பது ஓரளவு ஏற்புடையதே. ஆனால் தமிழில் நாவலே இல்லை என மட்டையடி அடிப்பதும் அதற்கான காரணங்களைச் செவ்விலக்கியம் மற்றும் காவிய மரபில் தேட முயல்வதும் விசித்திரமாக உள்ளது. (ஜெயமோகனின் அளவுகோலின் படி தமிழில் உரைநடையும், நாடகமும் இல்லை என எளிதாக முடிவு செய்து விடலாம்.) சிதிலமடைந்துள்ள தமிழனின் மனோநிலையினையும் எதிலும் மேம்போக்கான நிலையை அடைய முயலும் முயற்சிகள் மட்டுமே முதன்மைப்படுத்தப்படும் தமிழ்ச் சூழலின் அடிப்படையையும் புரிந்து கொண்டால்தான் தமிழ் நாவலின் 'சாதனை அடைய முடியா நிலை' குறித்து ஒரு முடிவுக்கு வரவியலும்.

மிகச் சிறந்த நாவலாக ஜெயமோகன் கருதும் 'ஆரோக்ய நிகேதன்' படைப்பினை வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் மூன்று முறை வாசித்துள்ள என்னால் அதை மாபெரும் நாவலென ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அந்த நாவல் முன்வைக்கும் படைப்புலகு ஒற்றைத் தளத்தில் மட்டுமே உள்ளது. புரந்து பட்ட உலகின் பல்வேறு தளங்கள் பதிவாகாததுடன் மனதின் கற்பிதங்களுக்கும் அதில் இடமில்லை. அதைவிட 'நீலகண்டப் பறவையைத் தேடி' முக்கியமான நாவலாகத் தோன்றுகின்றது. சிறந்த நாவல்களைப் பட்டியலிடும்போது தேர்ந்த வாசகர்களின் மதிப்பீடு சுய விருப்பு வெறுப்பின் அடிப்படையில் மாற்றமடைகின்றது. ஒரு நாவல், வாசகனின் வாசிப்பு அனுபவத்தில் ஏற்படுத்தும் தாக்கமும், அவனது நாவல் பற்றிய கருத்தியலோடு ஏற்படுத்தும் முரண்களும் தான் நாவல் பற்றிய மதிப்பீட்டை உருவாக்குகின்றன. சான்றாக டால்ஸ்டாயின் 'புத்துயிர்ப்பு', 'அன்னா கரேனினா', 'போரும் அமைதியும்' ஆகிய மூன்று நாவல்களில் சிறந்த நாவல் எதுவென அபிப்பிராயங்களைத் தொகுத்தால், அபிப்பிராய பேதத்தின் ஆளுமை புலப்படும்.

தமிழில் நவீனத்துவம், செவ்வியல் மரபிலிருந்து முற்றாகத் துண்டித்துக் கொண்டது. புதுமைப்பித்தன் மூலம் நடந்தேறிய மாற்றம், செவ்விலக்கிய மரபைப் புறக்கணித்தது எனச் சுரடு விடுவதன் மூலம் ஜெயமோகனின் புதுமைப்பித்தன் வாசிப்பு கேள்விக்குள்ளாகிறது. தொன்மமும் தொல்பழங்கதைகளும் புதுமைப்பித்தனிடம் இயற்கையாகப்

படிந்துள்ளது போலப் பிற நவீனத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளிடம் படிந்திருக்குமா என்பது ஐயமே, தமிழின் முதல் நாவலான பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் நாவலே முழுக்க காவியபாணிகதை சொல்லும் அமைப்பிலானது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜெயமோகன் தமிழ்ப் படைப்புலகு குறித்து நிரம்ப அக்கறையுள்ளவர். தீவிரமான தளத்தில் இயங்குகின்றவர். அந்த தீவிரவாதமே ஒரு நிலையில் அவரை 'இளம் பருவத்துக் கோளாறு'க்கு இட்டுச் சென்றுவிட்டது. அதனால் தான் தமிழில் நாவலே இல்லையென இன்னொரு முனைக்குச் சென்று விட்டார். குறுகிய பாணைக்கு இட்டுச் செல்லும் வறுட்டுத்தனமான தீவிரவாதமும், முனைகளில் மட்டும் வாழ்வதும் இலக்கியத்திற்கு பொருந்தாது என்பதனைச் அவர் உணர்வேண்டும்.

ந. முருகேசபாண்டியன்

ஜெயமோகனின் 'நாவல்'

உரைநடையில் கதை சொல்லுவது போல் எழுதப்பெறும் பல்வேறு அமைப்புகளில் நாவல் எது, சிறுகதை எது, குறுநாவல் எது என்று அடையாளம் காட்டுவதில் ஜெயமோகன் ஒரு தெளிவான பார்வையைத் தனது நூலான 'நாவல்' என்பதில் தந்துள்ளார். சி. மோகன் கூறுவதுபோல (காலச்சுவடு 14) பதற்றமோ ஆசாரமான பழமையோ எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. 'பொய்ததேவு', 'மோகமுள்' இரண்டும் கலைவடிவங்கள்; ஆனால் நாவல்கள் அல்ல என்று கூறுவதால் இவ்விரண்டு நூல்களும் பல்கீனமானவை என்று ஜெயமோகன் கூறவில்லை. சி. மோகன் இப்படி முடிவுக்கு வருகிறார். நாவல் என்றால்தான் பெருமையா? தன்னளவில் வேறு ஒரு அமைப்பில் ஓர் இலக்கிய வடிவம் இருக்கலாம். அது பல்கீனமல்ல. பல்வேறு வகைகளுக்கான புனைவு முறைகள் ஜெயமோகனால் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. சில பகுதிகளை மறுவாசிப்பிற்காக எடுத்துக்காட்டுகிறேன்.

"ஒரு மையத்தை அல்லது பல மையங்களை வலியுத்துவதற்காக இணைந்து செயல்படும் (கதையினது) தன்மையாகும். அதாவது ஒருமை என்பது கதையின் அடிப்படைப் பண்பு. சிறுகதை என்பது முடிவில் மட்டும் கதையுடன் மாறுபடும் தன்மை கொண்டது. ஆகையால் அதுவும் முடிவைத் தவிர மீதிப் பகுதி எங்கும் கதையின் பூரண ஒருமையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் எனப்படுகிறது. அதாவது 'நான் ஒரு கதை மட்டும்' என்ற பாவனையை முடிவு வரையிலும் அது மேற்கொண்டிருக்க வேண்டும். அதன் ஒவ்வொரு கூறும் வாசகன் அப்போது அது வலியுறுத்தப்போகும் மையம் என நம்பும் ஒன்றை நோக்கி குவியும் பாவனை கொண்டிருக்க வேண்டும். அது உடைபடும்போதுதான் அவனுக்குக் கண்டடைதல் - திறத்தல் - அனுபவம் சாததியமாகிறது. எனவே கதைகள், நீள்கதைகள், சிறுகதைகள் எல்லாவற்றுக்கும் ஒருமை அவசியமானது எனலாம்" (பக். 12).

"நாவலுக்கோ அது முற்றிலும் தவிர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. ஏனெனில் எப்படி கதையின் போதாமையிலிருந்து சிறுகதை உருவாயிற்றோ அப்படி நீள்கதையின் போதாமையிலிருந்து உருவான இன்னொரு கதை வடிவமல்ல நாவல். அது மொத்தமாகக் கதைகளின் போதாமையிலிருந்து உருவான வடிவம்" (பக். 13). "...சகல திசைகளிலும் கூடுமானவரை வாசகனைத் திறந்துவிடுவது இவ்வடிவத்தின் அவசியத் தேவையாக ஆகிறது. ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அது முடிவற்ற குறுக்கீடுகளை எதிர்நோக்கியபடி நகர வேண்டியுள்ளது. இது கதையின் ஒருமைக்கு நேர் எதிரான விஷயம். நாவலின் தன்மை ஒருமைக்கு எதிரானது. . . நாவல் என்பது கலைரீதியான ஒரு மாபெரும் விவாதம் என்று குறிப்பிடலாம். தத்துவமின்றி விவாதமில்லை. எனவே தத்துவமின்றி நாவலும் இல்லை" (பக். 13). Romance மற்றும் Sentimental எனப்படும் உணர்ச்சிக்கதைகள் பற்றி இவ்வாறு கூறுகிறார் : "காவியங்களின் பாதிரங்கள் சில குண இயல்புகளின் குவி மையங்களைக் இருக்கும். அத்தன்மையையும் உணர்ச்சிக்கதைகள் மேற்கொண்டன. அத்துடன் கதை இயல்பை இன்னும் அதிகரித்துக் கொண்டன. வாசகக் குறுக்கீடுக்கு இடமே தராத ஒற்றைப்படையான விரைவும் புனைவுத் தருக்கத்தை முழுமையாகக் காப்பாற்றி முன் செல்லும் ஒருமையும் அவற்றுக்கு உண்டு. எனவே அவை வியக்கத்தக்க வெகுஜன ஆதரவைப் பெற்றன" (பக். 48). இத்தகைய கதைகளை எழுதிய கல்கி வாசகர்களைச் சுழற்றி அடித்தார் என்றதான் ஜெயமோகன் சொல்லியிருக்கிறாரே தவிர, அவை நாவல்கள் என்று சொல்லவில்லை. சிறுகதை மையப் பற்றி இவ்வாறு விளக்குகிறார் : "ஒரே ஒரு வாசகக் குறுக்கீட்டை மட்டும் அனுமதித்து அதுவரை முழுமையாக புனைவு ஒருமையைக் கொண்டு நீண்டு வரும் ஒரு படைப்பு எத்தனை நீளமாக இருப்பினும் அது சிறுகதையே" (பக். 58). குறுநாவலை இவ்வாறு அடையாளம் காட்டுகிறார் : "ஒருபடைப்புக்குச் சிறுகதையின் ஒருமையும் நாவலின் விவாத அம்சமும் ஒரே சமயம் இருக்க விரும்பினால் இவ்வடிவம் தேர்வு செய்யப்படுகிறது" (பக். 57). "...அதாவது நாவலின் விவாதத்தன்மையுடன் விரிவடைந்து சிறுகதையின் குறிப்பமைதியை அடைகிறது. இதுவே குறுநாவலின் வெற்றி கரமான வடிவம்" (பக். 59).

ஒரு படைப்பாளி கதை சொல்லும் முறையில் செயல்படும்போது எவ்வாறான அமைப்புகளை ஏன் எப்படி தேர்வு செய்கிறான் என்பதுபற்றிய, இலக்கிய வகைமை உருவாக்கம் பற்றிய மிகச் சிறந்த நூல் ஜெயமோகனின் 'நாவல்'. தரமதிப்பீடு இந்நூலில் இடம்பெற்றிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. படைப்பாளி செயல்படும் மொழித்தோணைகளின் வேறுபாடுகளே அடையாளம் காட்டப் பெற்றுள்ளன. அந்த அளவில் இந்நூல் தெளிவாகவே இருக்கிறது. நாவலின் திறந்த வடிவம் பற்றிய தத்துவார்த்த அடிப்படை எது என்ற கேள்வி எழும்போது ஜெயமோகனின் கருத்துகள் விமர்சனத்துக்காளாகலாம். எனவே, இதுபற்றியும் - இந்நூல்பற்றியும் - அத்தியாயங்கள் ஒவ்வொன்றுக்குமான

விரிவான கலந்துரையாடல் தேவை எனலாம்.

பாரதி பற்றிய விமர்சனங்கள் :

பாரதி பற்றிய வேங்கடாசலபதியின் மதிப்பீடுகளை துரை. ஜெயராமன் ஆவேசமாக எதிர்கொண்டுள்ளார் (காலச்சுவடு 14). சமுதாய முன்னேற்றம் பற்றிய பல கருத்துகளைப் பாரதி கவிதையில் ஆவேசமாகக் கூறியுள்ளார் என்பதில் சந்தேகமில்லைதான். ஆனால் பாரதியும் ஒரு காலத்தின் விளைபொருள்தான். பிரிட்டிஷ் எந்திரத்தொழில் முதலாளித்துவம் ஏற்படுத்திய பல்வேறு சமூக-பண்பாட்டு மாறுதல் - குழப்பப் பின்னணியில் உருவான ஒரு அறிவாளியே பாரதி. விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்டவனல்ல. பாரதியை ஒரு மகானாகவும் மார்க்ஸாகவும் - ஏன் ஆழ்வார் நாயன்மாராகவும் மாற்றிப் பார்க்கக்கூடிய மனநிலைப் பெருகி வருகிறது. பாரதியிடமும் முரண்பாடு உண்டு. பெண்களின் சமத்துவம் பற்றி பாரதியின் அறைகூவல்கள் எல்லா மேடைகளிலும் இன்று ஒலிக்காமல் இருப்பதில்லை. பாரதியின் மேடை வசனம் போன்ற பல பாடல்களின் பொருளுக்கு எதிரான சில கருத்துகளும் அவர் எழுதியுள்ள சில பாடல்களில் வெளிப்பட்டுள்ளன. 1909இல் எழுதிய ஒரு பாடல் (கலியுகம் எப்படி இருக்கும் என்பது பற்றியது)

மிகப்பொன் னுடையோன், மிகஅதைச்
சிதறுவோன்
அவனே வலியனாய் ஆணைதான்
செலுத்துவன்
பாத்திரத் தவறிப் பைம்பொன்
வழங்கலே
தவமென முடியும், தையலார்
நாணிலாகு
ஆட்சியை விரும்புவர், அவனியை
ஆள்வோர்
குடிகளி னுடைமையைக்
கொள்ளையிட் டழிப்பர்.

இப்பாடலில் வரும், "தையலார் நாணிலாது ஆட்சியை விரும்புவர்" என்ற தொடர் மற்றும் "பெட்டைப்புலம்பல்" "கச்சனிந்த கொங்கை மாதர் கண்கள் வீசுபோதிலும் அச்சமில்லை" போன்ற வேறு பல மொழிநிலைகளும் பாரதியின் ஆணிய மேலாண்மை மனத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டுவதாக அமைகின்றன. இது போலவே, மதம், சாதி போன்ற பிறநிலைகளிலும் முரண்கள் கவிதையில் வெளிப்பட்டுள்ளன. பாரதியின் முன்னோக்கிய உணர்வுகளும் பின் செல்லும் உள்தடை கொண்ட உணர்வுகளும் இமையும் நிலையிலும் ஒட்டு மொத்த அவன் கவிதை மொழி நிலைகள் பல முரண்களைத் தந்துள்ளன. காரணம் அவனுடைய மொழி ஒரு காலத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட தூழ்மைவின் விளை-எதிர்வினை கொண்ட கருத்தியலின் மொழி. இதனுள் பன்முகத்தன்மை என்பதே இயல்பானதுதான். அமைப்பியல் மற்றும் கட்டவீழ்ப்புத்திறனாய்வுகள் இதனையே விமர்சித்து வெளிக்கொணர் கின்றன. எனவே, பாரதியும் கால வளைவுக்குட்பட்ட விமர்சனத்திற்குரிய, இரத்தமும் சதையும் கொண்ட முரண்கள் கொண்ட மனிதர்களிடமிருந்து உருவான

கவிஞன்தான் என்பதை நாம் இன்று நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஆவேசத்திற்கோ கோபத்திற்கோ இதில் இடமில்லை.

துரை. சீனிச்சாமி

○

டானியல் பற்றி. . .

பிரதியின் மரணம் பற்றிய நுஹ்மான் கட்டுரை (காலச்சுவடு 14) வெகு நேர்த்தி. Competence என்ற சொல்லுக்கு இணக்கமான தமிழ்ச் சொல் திறன், வல்லமை என்றவாறே வரும். உணர்திறனின் பொருள் சற்று வேறுபட்டது. மஹாகவியின் கவிதைக்கு இயலுமான முன்று வாசிப்புக்கள் பற்றி நமது முன்/பின் அமைப்பியல்/நவீனத்துவப் பண்டிதர்களது புதிய ஆய்வுகளை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன். எழுதுவார்களா? தங்கருபன் என்ற பேருக்குரியவர் டானியல் பற்றிய என் கட்டுரைப் பகுதிகளை வாசித்துள்ள விதமும் நுஹ்மானின் கட்டுரைக்கு ஏற்ற ஒரு விஷயமே. என் கட்டுரையின் தொடர்பாக அவர் எழுப்பிய கேள்விக்கு மட்டுமே விடைகூற விரும்புகிறேன்.

1. தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கக் காலத்தில் டானியல் மாக்ஸிஸ்-லெனினிஸ் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினின்று படிப்படியாக ஒதுங்கிவிட்டார். இதற்கான காரணங்களுள் வெகுஜன இயக்கத்தின் பார்வைக்கும் அவரது பார்வைக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளும் உள்ளடங்குவன.

தன்மீது வைக்கப்படும் விமர்சனங்களை எதிர்கொள்ள டானியல் கையாண்டு வந்த ஒரு உபாயம், சாதி அடிப்படையிலான விளக்கங்கள் எனலாம். நான் அவரது 'கோவிந்தன்' நாவலை விமர்சித்ததைத் தாங்க இயலாது, அவர் என்னைப் பற்றிய விரிவான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு, நான் ஒரு யாழ்ப்பாண வேளாளச் சாதியெவ்நியன் என்ற முடிவை வந்தடைந்து, கோபமும் ஏளனமும் மிகுந்த ஒரு கட்டுரையை எழுதி, எப்போதோ வந்து நின்று ஒரு சிலலரை ஏட்டிற் பிரசுரித்தார். என்னுடைய ஊர், உறவு விவரங்களின் உண்மைகள் அறிந்திருந்தும் அவ்விதம் அவர் எழுதினாரோ அல்லது

ஊகித்தே எழுதினாரோ எனக்குத் தெரியாது. இவ்வாறே, சித்திரலேகா மௌனகுருவின் சில விமர்சன வார்த்தை கட்டும் டானியலின் எதிர்வினை "அவள் வெள்ளாடிச்சி, வேறென்ன சொல்லுவாள்?" என்றவாறு அமைந்ததாக அறிகிறேன். இங்கேயும் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தின் முன்னணித் தலைவர்கள் பலருக்கும் டானியலுக்கும் உள்ள வேறுபாடு புலனாகிறது. டானியலுடன் நேரிற் பழகியவர்கள் இவை போன்ற பல விஷயங்களை அறிவார்கள்.

2. சாதியத்தின் கொடுமையை உணர்த்தச் சாதாரண நிகழ்வுகளைப் பயன்படுத்துவதன் பயன்பாடு பற்றிய எனது குறிப்பு இலக்கிய ஆற்றல் தொடர்பானது. குருரமான வன்முறையை வர்ணித்துக் கொடுமையை விளக்க அதிக இலக்கிய ஆற்றல் அவசியமில்லை. ஒரு புகைப்படமோ பத்திரிகைச் செய்தியோ காட்டக்கூடிய கொடுமையை விலாவாரியாக விஸ்தரித்துக் கதையெழுதிக் காட்டுவதை விட, வலிய முறையில் நல்ல இலக்கியவாதி எழுதலாம் என்பது என் நிலைப்பாடு. தமிழ்ச் சினிமாப் படங்களில் வரும் கும்பம், டமீல் டமீல் காட்சிகளைவிட மனதில் ஆழப் பதியக்கூடிய விதத்தில் மலையாளத்திற் படம் எடுக்கிறார்கள். மேலில் ஒரு அடி விழுவதைக் கூடக் காட்டாமல் ஒரு பயங்கரமான தாக்குதலையும் பெண்ணின் துணியைத் தொடுவதைக் கூட காட்டாமலே வன் பாலுறவு நிகழ்ந்ததையும் அரூர் கோபால கிருஷ்ணனின் 'விதேயன்' படத்திற் கண்டேன். அது கலை, தமிழ் சினிமா கழிவுப்பொருள். இந்த வேறுபாட்டை விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய எவருக்கும், டானியல் தன் கதைகளில் கோரமான வன்முறைகளை விவரிப்பது பற்றிய என் சொற்களை விளங்கிக் கொள்வது எளிது.

3. உயர்சாதிப் பெண்ணுக்கும் தாழ்த்தப் பட்ட சாதி ஆணுக்குமிடையிலான பாலுறவு, அது வன்பாலுறவாக இல்லாத போதும், ஒரு பழிவாங்கலாகக் காணப் படுவது ஆணாதிக்கப் பார்வை. தாழ்த்தப் பட்ட சாதிப் பெண்கள் உயர்சாதியின ருடன் பாலுறவு கொள்ளுமாறான நிப்பந்தம் அப்பட்டமான வன்முறை. நான் கூற முற்பட்டது ஏதெனின் ஒரு மனித

நேய உறவிற்கு ஊட டானியல் பழிவாங்கலைக் காண்பது அவரது ஆணாதிக்கப் பார்வையின் விளைவாயிருக்கலாம் என்பதே. மு.த.வின் கதையிலும் அதே விதமான ஆணாதிக்க தொனி இருந்தது. மு.த. பற்றிய தங்கருபனின் சொற்களுக்கு நான் விடைகூற அவசியமில்லை.

4. டானியல் பல சமயங்களிற் தீர்வு சொல்ல முயல்கிற ஒரு எழுத்தாளர். நான் அவரிடம் தீர்வுகளை எதிர்பார்த்து என் கேள்விகளை எழுப்பவில்லை. டானியல் இருபது முப்பது தொழிலாளர்களை வைத்து வேலை வாங்கிய ஒரு முதலாளி என்ற உண்மையையும் தங்கருபன் சொல்லியிருக்கலாம். டானியலுக்குச் சாதியத்தின் கொடுமை விளங்கியவருக்கு தாழ்த்தப்பட்ட சாதி முதலாளியின் கொடுமை விளங்காது என்கொள்வதா, அவரது நோக்கில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த முதலாளி கருணாமூர்த்தி என்று கொள்வதா? டானியல் கவனமாகவே தட்டிக்கழித்த பிரச்சனை, இந்த விதமான வர்க்க முரண்பாடு.

5. தமிழ்த் தேசிய இன விடுதலை பற்றிய தமிழ் தேசியவாத இயக்கங்களின் பார்வைக்கும் மாக்ஸிஸ் லெனினிஸ்வாதிகளின் பார்வைக்கும் பாரிய வேறுபாடு உண்டு. தேசியவாதிகள், தேசிய முரண்பாட்டை விட மற்ற எதையுமே பெரிதாகக் கணிப்பில் எடுப்பதில்லை. அவர்கள் சமுதாய முரண்பாடுகள் பற்றிக் காட்டும் அக்கறை, முற்றிலும் தேசிய முதலாளித் துவ வர்க்க நலன்கள் சார்ந்தது. மாக்ஸிஸ் லெனினிஸ்வாதிகள் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தைத் தேசிய இன ஒடுக்க லுக்குத் தொடர்பாகவே காண்கின்றனர். எனவே அவர்கள் ஒரு ஒடுக்குமுறை இருப்பதால் இன்னொன்றும் இருப்பது சரியே என்று கருதுவதில்லை.

6. டானியலின் பங்களிப்புப் பற்றிய எனது சொற்கள் தங்கருபனின் அங்கீகாரம் கருதி எழுதப்பட்டவையல்ல. டானியலை ஒரு தலித் இலக்கிய விக்ரிகுமாக்கும் முயற்சி, டானியலுக்கும் நல்லதல்ல, சாதிய எதிர்ப்பு இலக்கியத் துக்கும் நல்லதல்ல.

சி. சிவசேகரம்

வாழும் தமிழ் 1996

(காலம் சஞ்சிகையின் ஆதரவில் தமிழ் புத்தகங்களின் கண்காட்சியும் விற்பனையும்)

கனடா, ரொரண்டோ நகரில் வருடா வருடம் நடைபெறும் கண்காட்சியில் புத்தகங்கள் சஞ்சிகைகள் அனுப்பி ஆதரவு செய்ய விரும்புவோர் தொடர்பு கொள்க :

Selvam

P.O. Box 73505

509 St. Clair Ave. W

Toronto, On.

M6C 1C0

புதுமைப்பித்தன் இலக்கியத்தடம்
தொகுப்பாசிரியர் : ப. கிருஷ்ணசாமி
வெளியீடு : காவ்யா,

16, 17ஆவது E குறுக்கு,
இந்திரா நகர் II ஸ்டேஜ்
பெங்களூர் 560 038

(1995)

பக்கங்கள் : 266+3; விலை : ரூ. 75

அரசியல் விக்கிரகங்களும் சினிமா விக்கிரகங்களும் சன்னியாசி விக்கிரகங்களும் செறிந்துள்ள தமிழக கலாச்சாரச் சூழலில் இலக்கிய விக்கிரகங்களை உருவாக்குந் தேவையையும் விளங்கிக் கொள்ள இயலும். விக்கிரக உருவாக்கத் துடன் ஒட்டியே விக்கிரக உடைப்பும் உருவாகின்றது. ஏனெனில் விக்கிரகங்கள் வழி பாட்டுக்கு மட்டுமின்றி வழிகாட்டலுக்கும் பயன்படுவன. இதனை ஒட்டி நிகழும் சிலை அமைப்பு, சிலை உடைப்பு மோதல்களில் தெய்வத்துக்கும் சிலைக்குமிடையிலான ஒற்றுமை மேலும் சிறந்து விடுகிறது. சில வகைகளில் விக்கிரக உடைப்பாளராகக் கொள்ள உகந்த புதுமைப்பித்தனும், விக்கிரகமாக்கப்படுவதும் உடைக்கப்படுவதும் இன்று நிகழ்கிறது. பாரதி, பாரதிதாசன், புதுமைப்பித்தன் போன்ற தலைசிறந்த ஆக்க இலக்கியவாதிகளை ஆராய்வதன் தேவை பன்முகப்பட்டது. அவர்களது சமூகப் பார்வை, சிந்தனா முறை போன்றவற்றுடன் ஆய்வாளர்கள் தமது நிலைப்பாடுகட்கு இணக்கங்காணும் விருப்பமும் இவ்வாறான ஆய்வுகட்குத் துணை நிற்கிறது. படைப்பாளிகளது நிலைப்பாடுகளை அறியத் தேவையின் அளவுக்கு, அவற்றுக்குக் காரணமாக இருந்த சமூகச் சூழலையும் விளங்கிக் கொள்வதும் முக்கியமானதே. ஆயினும், பல ஆய்வுகள், சமகாலச் சூழலுக்குச் சார்பாக மட்டுமே அவர்களது பங்களிப்பை மதிப்பிடும் தன்மையுடையனவாயிருப்பதை நாம் காணலாம்.

எவ்வாறாயினும் புதுமைப்பித்தன் பற்றிய கவனிப்பு இன்று அதிகமாகியுள்ளமை ஒரு நல்ல விஷயம். அவர் பற்றி வேறுபட்ட பார்வைகளைத் தொகுத்து முன்வைப்பது, அவர் பற்றிய ஒரு சமனான பார்வையை இயலுமாக்கும் என்று கருதினார். 'புதுமைப்பித்தன் இலக்கியத்தடம்' ஒரு வரவேற்கத்தக்க முயற்சியே. புதுமைப்பித்தன் அறிமுகம், அனுபவம், மதிப்பீடு எனும் மூன்று பிரிவுகளில் 23 பேருடைய கட்டுரைகளையும், ஒரு தொகுப்புரையையும் கட்டுரையாளர்கள் பற்றிய குறிப்புகளையும் கொண்ட இந்நூலை மூன்று பகுதிகளாக வகுத்ததன் தேவையை அவற்றிலுள்ள கட்டுரைகள் நியாயப்படுத்தவில்லை. விமர்சனப்பாங்காகவே கதா, சுப்ரமண்யம் எழுதியுள்ள ஒரு நூலின் முன்னுரை, அறிமுகம் பகுதியில் வருகிறது. பக்தி நோக்கில் எழுதப்பட்டுள்ள வெங்கட் சாமிநாதனின் கட்டுரை மதிப்பீடுகளுள் வருகிறது. சற்றே விரிவான தொகுப்புரைக்குச் சேர்ந்திருக்கக் கூடிய விஷயங்களை நூலின் தொகுப்பாளரான ப. கிருஷ்ணசாமி ஒரு தனிக் கட்டுரையாக அப்பகுதியிற் சேர்த்திருக்கிறார்.

புதுமைப்பித்தன் அவரது சிறுகதை கட்டாகவே பெரிதும் அறியப்பட்டவராக

இருப்பினும், அவரது கவிதை, விமர்சனம், நாடகம் தொடர்பான பங்களிப்புகளைத் தொடுங் கட்டுரைகள், சாவிவாஹனன், ஜாஜுமார்த்தானேன், வாண்சரணன், அ. ராமசாமி ஆகியோரால் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவரது கவிதையும் விமர்சனமும் தொடர்பாக மேலும் விரிவான ஆய்வுகள் தேவை என்பதையே இத்தொகுப்பு உணர்த்துகிறது. தொ.மு.சி. ரகுநாதன் எப்போதோ புதுமைப்பித்தன் கவிதைகளை அறிமுகம் செய்து எழுதிய முன்னுரை, சாடையாக நினைவில் உள்ளது. அதற்கும் அப்பால், ஆழ்ந்த விமர்சன நோக்கில் ஒரு கட்டுரையை இதுவரை யாருமே எழுதவில்லையா?

புதுமைப்பித்தன் சொன்னவை பற்றிய கு. அழகிரிசாமியின் குறிப்புகளும், அவரது அந்திமகாலம் பற்றி எஸ். சிதம்பரத்தின் நெஞ்சைத் தொடும் வரிகளும் புதுமைப்பித்தன் என்கிற தனிமனிதரை நமக்கு அடையாளங் காட்டுவன. ஆயினும் இவை பிற கட்டுரைகளுடன் எவ்வளவு தூரம் பொருந்துகின்றன என்பது இன்னொரு விஷயம், இவை வேறொரு நல்ல நூலுக்கு உரியன என்றே நினைக்கிறேன்.

புதுமைப்பித்தனின் கதைகளும் ஆற்றலமீதான லயிப்பாகக் கி. ராஜநாராயணன், சிதம்பர சுப்ரமண்யம், செந்தூரம் கே. ஜெகதீஷ் கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளதாற தானோ என்னவோ அவை புதுமைப்பித்தன் அனுபவம் என்ற பிரிவினுள் வருகின்றன. இதே பகுதியில் வரும் நீல. பதமனாபனின் கட்டுரை யாரோ கேட்டுப் கொண்டதற்கு இணங்க அவசரமாக எழுதப்பட்ட மாதிரி ஏனோ தானோ என்ற விதமாகவே உள்ளது. அசோகமித்திரன் கட்டுரை இப்பகுதியில் தனித்து நிற்கிறது.

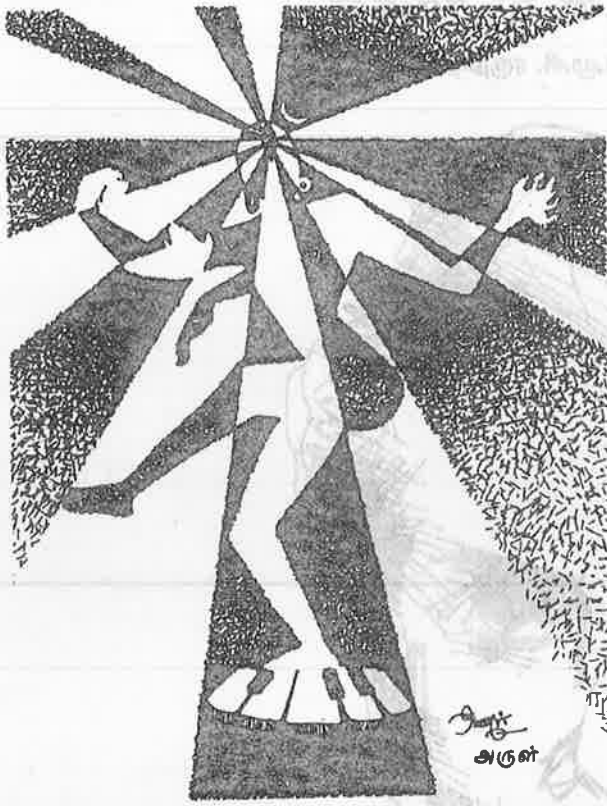
புதுமைப்பித்தன் பற்றிய மதிப்பீடுகளாகக் கருதக் கூடிய கட்டுரைகளில் தி.க. சிவசங்கரன், தொ.மு.சி. ரகுநாதன் இருவரது மதிப்பீடுகளும் சமுதாயப் பாங்கான கலை இலக்கியப் பார்வையை வலியுறுத்துவன. இருவரதும் மதிப்பீடுகளில் உள்ள வேறுபாடுகட்கும் மேலாகப் புதுமைப்பித்தனது வெற்றிகரமான கதைகளாக அவர்கள் கருதுவது அவரது யதார்த்தப் பாங்கான கதைகளையே. மறுபுறம், சந்திர ராமசாமி, வெங்கட் சாமிநாதன் போன்றோரின் பார்வையில், எந்தவிதமான சித்தாந்தத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளாததாலேயே அவரது கதைகளில் உண்மையும் உயர்வும் தெரிகின்றன. புதுமைப்பித்தனுடைய எழுத்தின் பிரதான பண்பாக இருட்டை அடையாளங் காட்டும் கதா,சு. அந்த இருட்டு வெறும் அவநம்பிக்கையாலானதல்ல எனவும் அவரது குழந்தைகள் இலக்கிய முழுமையுடனும் அமைதியுடனும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் விளக்குகிறார். புதுமைப்பித்தனின் குழந்தைகள் சரியாகப் படைக்கப்படாததாலேயே புதுமைப்பித்தன் உலகப் பெரும் எழுத்தாளருள் ஒருவராக அமையவில்லை என்பது ஜெயமோகனின் மதிப்பீடு.

மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வுகளிலெல்லாம் புதுமைப்பித்தனின் நோக்கங்கள் பற்றிய ஐயங்கள் அதிகமில்லை. அவரது இலக்கியப் பார்வை பற்றிய சர்ச்சைக்கு அதிகம் இடமின்றி, அப்பார்வை அவரது படைப்புக்கட்கு என்ன செய்துள்ளது என்ற விதமாகவே அவரது எழுத்து மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ரவிக்குமார் புதுமைப்பித்தனிடம் பின் நவீனத்துவக் கூறுகளை

அடையாளங் காண்கிறார். இது புதுமைப்பித்தன் பற்றி ஆய்வுக்கான ஆரோக்கியமான ஒரு புதிய திசை என்றே தோன்றுகிறது. அ. மார்க்ஸின் வாசிப்பை புதுமைப்பித்தன் சைவ வேளாளச் சாதியத்தின் குரலாகத் தெரிகிறார். புதுமைப்பித்தன் சாதியமைப்பைத் தனது கதைகளிற்கையாண்டதிலுள்ள குறைபாடுகளை அவரது அனுபவத்தின் வரையறைகட்குள் வைத்து மதிப்பிடுவதற்கு மாறாகத் தான் கருதும் அவரது சமுதாயப் பார்வையின் நேரடியான விளைவுகளாகக் காட்டும் அ. மார்க்ஸின் முயற்சி, மிகவுங் கடுமையான ஒரு எதிர்வினையை வெ.மு. பொதிய வெற்பனிடமிருந்து பெற்றுள்ளது.

இந்தத் தொகுப்பைப் படிக்கும்போது, உலகத் தரம், சர்வதேச அங்கீகாரம், நொபெல் பரிசு போன்ற விஷயங்கள் பற்றிய விமர்சனங்களிடையேயும் படைப்பாளிகளிடையேயும் உள்ள மயக்கங்களும் ஆதங்கங்களும் தென்படுகின்றன. நம் முடைய இலக்கியங்கள் நமது சமுதாயத்தையும் அதன் மனிதர்களையும் விளங்கிக் கொள்ளவும் மேம்படுத்தவும் பயன்படுகின்றனவா என்ற கேள்விக்குத் திருப்தியான பதில் இருந்தால் பிறர் அங்கீகாரம் பற்றிய கவலை எதற்கு என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. புதுமைப்பித்தன் தனது சமுதாயச் சூழலைத் தனது கண்களால் பார்த்து நெஞ்சுக்கு விசுவாசமாக எழுதினார். அந்த அளவிலேயே அவரது எழுத்தை நாம் மதிப்பிட வேண்டியுள்ளது. கலை கலைக்காகவே என்ற கொள்கை அவருடையது. சித்தாந்தம் எதற்கும் உட்படுவது கலைஞனைச் சிறைப்படுத்தும் எனின், கலை கலைக்காகவே என்ற நிலைப்பாடும் கலைஞனது செயற்பாட்டைச் சிறைப்படுத்தக் கூடியதுதான். புதுமைப்பித்தன் தவறவிட்ட பல பரிமாணங்களைப் பாரதி எளிதாகவே எட்டித் தன் ஆளுமைக்கு உட்படுத்தினார். அரசியற் குறைபாடுகளின் மத்தியிற் கூட, பாரதிதாசனிடம் அற்புதமான ஆளுமை இருந்தது. தி.க. சிவசங்கரன் புதுமைப்பித்தனின் ஆக்கங்களிற் சிலவற்றை ஒதுக்கித்தள்ள வேண்டும் என்கிறார். அததீர்வு காலத்தினதாகவே இருக்கும். ஆயினும் அவ்வாறான படைப்புகளை உள்ளடக்காமல் புதுமைப்பித்தனின் ஏனைய ஆக்கங்களின் நாம் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள இயலாது.

புதுமைப்பித்தனின் குறைபாடுகளாக அ. மார்க்ஸ் அகச்சார்பாக வந்ததையும் முடிவுகளைச் சிறிது தனது பண்பின்வாக அசோகமித்திரன் தனது இந்து-இந்திய மனோபாவக் கண்ணோட்டத்தில் முன்வைக்குங் குறைபாடுகள் உள்ளன. (அகலிகை ராமனிடம் "அகலிகைக்கு ஒரு நீதி, ராமனுக்கு ஒரு நீதியா?" என்று கேட்பது "கௌதமனுக்கு ஒரு நீதி, ராமனுக்கு ஒரு நீதியா?" என்று அமைந்திருக்க வேண்டும் என அவர் வாதிக்கிறார். புதுமைப்பித்தனின் கேள்வி "ஆணுக்கு ஒரு நீதி, பெண்ணுக்கு ஒரு நீதியா?" என்பதுதான். கணவன்மர்களின் மனநிலையிலேயே ஒப்பாராய்வு நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்ற அசோகமித்திரனின் வாதம், புதுமைப்பித்தனின் ஆண்பண் சமநிதிக் கோட்பாட்டைத் தவறவிடுகிறது. ராமனைப் புதுமைப்பித்தன் சித்தரித்த விதமும் இறைத்தத்துவம் பற்றிய

காலத்துடன் ஆன தனிமை

சொல்லத்தான் வந்தேன்
பாரம் தாங்காமல்
தானே தண்ணீரில் தன்னை
அமிழ்த்துகிற பாவனையில்
என்னை அரிக்கிற
என் மன அவசங்களை
திருமறை நாதரே உம்மிடம்
உறைந்து போனேன்
பேசவும் வார்த்தைகளற்று:
வேதநாயகி நீங்கி,
பள்ளியறை நடைசாத்தி
அர்ச்சகர் தவிர்த்து,
சாயரட்சை மோனத்து
உம் நெருக்கம் தந்த பயத்தில்.

எஸ். ராமநாதன்

அவரது பார்வையும் அசோகமித்திரனுக்கு ஏற்புடையனவாக இல்லை.)

புதுமைப்பித்தனுடைய ஏளனம் மிக்க எழுத்து நடையை ஏற்பதிலும் புரிந்து கொள்வதிலும் பல விமர்சகர்கட்குச் சிக்கல் இருந்துள்ளது போலவே தெரிகிறது. உறவுகளைத் தலைகீழாக்கிக் காட்டும் அவரது நடையும் இந்த விதமான நகைச்சுவை சார்ந்ததே. ஒடுக்கப்பட்ட பல சமுதாயங்களுள் ஒருவகையான இருண்ட நகைச்சுவையை நாம் காணலாம். தோற்றத்திற் கடுமையாக இருக்கும் இவ்வாறான நகைச்சுவை, அடக்கு முறைக்கு எதிரான ஒரு பிரகடனமாகவும் மனிதநேயத்தின் விளைவானதாயும் இருப்பதை அடையாளங் காணமுடியும். இந்தக் கோணத்திற் புதுமைப்பித்தனின் நகைச்சுவையைக் கணிப்பிலெடுத்த ஆய்வுகள் இதுவரை யாராலும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை என நான் எண்ணவில்லை. நமது விமர்சகர்களிடம் நகைச்சுவைக்குத் தட்டுப்பாடு உள்ளவரை புதுமைப்பித்தனை விளங்கிக்கொள்வதில் உள்ள விலைங்கந் தவிர்க்க இயலாததுதான்.

கட்டுரைகளின் தெரிவு சில பிரச்சனைகளை உருவாக்குகிறது. தி.க. சிவசங்கரனுக்குச் செந்திரம் கே. ஹெகதீஷ் பதில் கொடுக்கிறார், அசோகமித்திரனின் உருவவியல் சார்ந்த கருத்துகளையும் அவர் மறுக்கிறார். அ. மார்க்ஸுக்குப் பொதியவெற்பன் விரிவாக மறுப்பு எழுதுகிறார். பலர்மீதும் தனிப்பட்ட முறையிலான தாக்குதல்களை எம். வேதசகாய குமாரின் கட்டுரையிற் காணலாம். இங்கே, பல்வேறு கோணங்களிலான பார்வைகள் என்று நிலையினின்றும் விலகி, ஒரு விவாதம் என்ற பண்பை இத்தொகுப்புப் பெறுகிறது. இவ்விடங்களில், தமது நிலைப்பாடுகள்

தொடர்பாகப் பதில் கூறும் வாய்ப்புச் சிலருக்கு மறுக்கப்படுகிறது. உரிய பதில்களை உள்ளடக்க இயலாதெனின், புதுமைப்பித்தனைத் தாம் விரும்புமாறு புரிந்துகொள்ள அதிகம் உதவாதவை என்று கருத்தக்க கட்டுரைகளைத் தொகுப்பாளர் அறவே தவிர்த்திருக்கலாம். இவ்வாறான ஒரு தவறு இதே பதிப்பகத்தினின்று முன்னர் வெளியான க.நா. சுப்ரமணியம் பற்றிய தொகுப்பிலும் நிகழ்ந்தது. கட்டுரையாளர்கள் பற்றிய குறிப்புகளும் ஏனோ தானோ என்ற விதமாக உள்ளன.

இவ்வாறான குறைபாடுகள் ஒருபுறமிருக்க, அச்சப் பிழைகள் இத்தகைய நூலின் உள்ளடக்கத்திற்கு ஊறு செய்கின்றன. கட்டுரைகளின் வலது மேல் மூலையில் வரும் ஆசிரியர்களின் பேர்கள் பிச்சாக வருகின்றன. இவையெல்லாம் நவீன அச்ச வசதிகள் மிகுந்த இக் காலத்தில் எளிதாகவே தவிர்க்கக் கூடிய தவறுகள். நூலின் வெளிப்புறம் எளிமையாகவும் நேர்த்தியாகவும் இருக்கிறது. பிற விஷயங்களிற் சிறிது அக்கறையுடன் பிச்சுகளைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

ஒட்டுமொத்தமாகச் சொன்னால், பயனுள்ள கட்டுரைகள் பலவற்றின் தொகுப்பான இந்த நூல், புதுமைப்பித்தன் என்ற கட்டுரைப்பொருளை விட, ஒருங்கிணைவு இல்லாது உள்ளமை வருந்தத்தக்கது. புதுமைப்பித்தனைப் பற்றிய ஆய்வுகளை ஒரே நூலில் உள்ளடக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எதுவும் இல்லை. ஒத்த பண்பினவான ஆய்வுகளாகவோ விவாதங்களாகவோ பல்வேறு தொகுதிகளாக விவரிவரலாம். புதுமைப்பித்தனிடம் அதற்கான வெடிமருந்து போதிய அளவில் உள்ளது.

சி. சிவசேகரம்

பிழைத்திருத்தம் : இதழ் 14

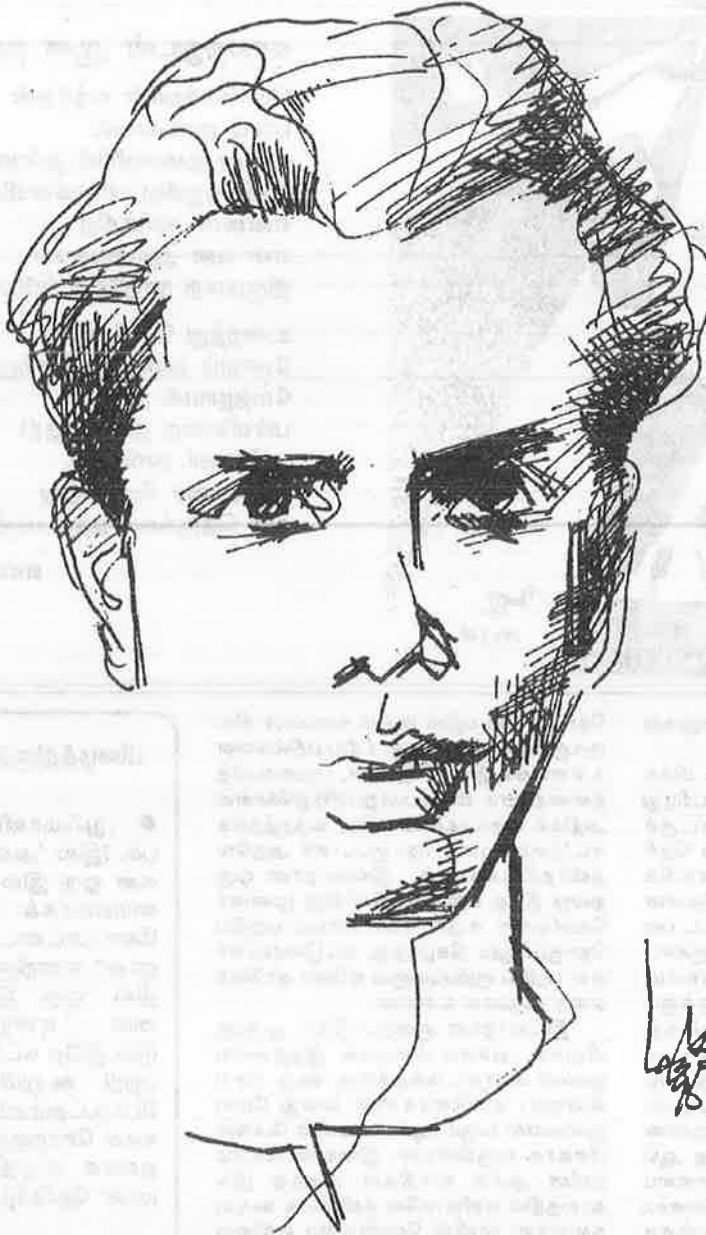
● நுஃமானின் கட்டுரையில் பக். 7இல் 'அமைப்பியல் விமர்சகன் ஒரு இலக்கிய வாசகனை மையமாகக் கொண்டே தன் கோட்பாட்டை கட்டியமைக்கின்றான்' என்றிருக்கும் வாக்கியத்தில் 'ஒரு இலட்சிய வாசகனை. . .' என்று வாசிக்க வேண்டும். இதே கட்டுரையில் நக்கீரன் பற்றி கூறுமிடத்தில் (பக். 9) பொருட்குற்றம் என்பதற்கு பதிலாக சொற்குற்றம் என்று தவறுதலாக எழுதிவிட்டதாக நுஃமான் தெரிவித்துள்ளார்.

● பொருளடக்கத்தில் கவிதை பகுதியில் சுதேசமித்திரன் என்றும் உள்ளே மா. காளிதாஸ் என்றும் உள்ளது. கவிதையின் கீழ் இரண்டு பெயர்களும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்ததால் ஏற்பட்ட தவறு.

● விவாதம் பகுதி: கோ.வே. இராமகிருட்டிணராவின் கட்டுரையின் பின்குறிப்பில் H.D. Sankaliaவின் நூலின் பெயர் Aspects of Indian Arts and Archaeology என்றிருக்க வேண்டும்.

புதுமைப்பித்தன் கடிதங்கள்

தொகுப்பு : தொ.மு.சி. ரகுநாதன்

இலக்கியத்தைப் பற்றி விஸ்தரிக்கலாம். விவாதிக்க முடியாது, துத்திரத்தால் விளக்க முடியாது; தாக்கத்திற்கு அடங்கியதல்ல. சிருஷ்டி வகையே அப்படித்தான். தாக்கத்தின் வழியாக இலக்கியத்தைப் பார்க்க முடியாது. இலக்கியம் சிருஷ்டியின் மேதையுடன் எதிரெதிரான விஷயங்களை உள்ளடக்கியிருக்கலாம். தாக்கம் ஒரு படிக்கட்டு வழியாக, ஒரு பரிசோதனை வழியாக விஷயங்களை நோக்க முயலுகிறது. அதற்கு ஒன்று சரி என்று பட்டுவிட்டால் மற்றவை இருக்க நியாயமில்லை; இருக்காது என்ற கொள்கை, ஆனால் இந்த வாழ்க்கை அவ்வளவு லேசான கட்டுக்கோப்பில் சிருஷ்டிக்கப்படவில்லை. தாக்கத்தின் பிரியமான அந்தரங்கமான கொள்கைகளைச் சிதறடிக்கும்படி வாழ்க்கை இருந்து வருகிறது. அதே மாதிரிதான் இலக்கியமும்; வாழ்க்கைதான் இலக்கியம்; இலக்கியம்தான் வாழ்க்கை.

புதுமைப்பித்தன்

புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள் (1978, பக். 51)

குப்பண்ணா ராவுக்கு எழுதிய கடிதம்

அன்பார் ஸ்ரீ குப்பண்ணா ராவ் அவர்களுக்கு,

நமஸ்காரம். கூட்டமாக வைத்து தர்ப்பணம் நடத்தியக்ளோபலிதத்தை அணிவித்து விடுவார்களே, அந்தப் போக்கில் உங்களுக்கும் சேர்த்து கடிதத்தை வைத்து அனுப்பிவிட்டேன். இங்கே நான் கவலைப்பட்டிருக்கொண்டிருந்ததற்கு மாறாக, சுகம். குழந்தையும் சுகமாக இருந்து வருகிறது. Flask கிடைத்து அனுப்பிவிட்டார்களா? சீக்கிரம் வந்தால் சவுகரியம். நிற்க. இங்கே Cow and Gate புட்டிப் பாலும், Glucose-Dயும் கிடைக்கவே மாட்டேன் என்கிறது. அங்கு கிடைக்குமா? உடனே கிடைத்தால் 1/2 டஜன் வரை எத்தனை கிடைத்தாலும் வாங்குங்கள். பணம் தொடர்ந்து வரும். முதலில் சர்க்கு சீக்கிரம் கிடைத்தால் சுகம்.

தவிர, 1/4 ஸவரன் எடையுள்ள முஸா தங்கம் வாங்கி, அதிமதூரக் கட்டடையில் அடித்து இறக்கி, உரைத்துக் கொடுப்பதற்கு லாயக்காக வைத்து அனுப்ப வேண்டும். இதற்கும் உடனே பணம் அனுப்புகிறேன். கட்டடக்கு அந்தத் தங்கத்திலேயே தகடு அடித்து பூண் மாதிரி அமைத்து விட்டால் உறுதியாகவும் இருக்கும். இவ்விரண்டு காரியங்களும் தங்களால்தான் ஆகும். சிரமத்தைப் பாராமல் எனக்காக செய்ய வேணும். மரியாதைக்காக தெரிந்து கொண்டே சிரமம் வைக்கிறேன். மனிதன் சுயநலப் பிராணி. அதனால் தான் உங்களை தட்டிக் கொடுக்க வார்த்தைப் பிரயோகம்! நமக்குள் எத்தனை இந்த மரியாதை சுயநலங்கள் இருக்கிறது பார்த்தீர்களா? வேண்டும் என்றேதான் ஒருமை. அதில் அழுத்தம் உண்டு. விலக்கான இலக்கண பிரயோகத்திலும் பலம் உண்டு.

தங்கள்
சொ.வி.

குப்பண்ணா ராவ் - இவர் புதுமைப்பித்தனுக்கு அவர் சினிமாவுக்கு கதை வசனம் எழுதி வந்த காலத்தில் உதவியாளராக இருந்தவர். புதுமைப்பித்தன் எழுதுவதைப் பிரதி செய்து சினிமா கம்பெனிக்குக் கொண்டு கொடுக்கும் வேலையையும், பிற சில்லறை உதவிகளையும் செய்து வந்தவர். இவருக்குப் புதுமைப்பித்தனே ஊதியம் வழங்கினாரா அல்லது சினிமா கம்பெனிகள் வழங்கியதா என்று எனக்குத் தெரியாது. புதுமைப்பித்தனுக்கு குழந்தை (தினகரி) பிறந்த சமயத்தில் எழுதிய இந்தக் கடிதத்தில், அவர் கோரியுள்ளவை எல்லாமே அந்தக் குழந்தைக்காகத்தான்.

முல்லை முத்தையாவுக்கு எழுதிய கடிதங்கள்

திருநெல்வேலி
14.11.46

அருமை முத்தையாவுக்கு,

நமஸ்காரம். இங்கே எனது காரியங்கள் திருப்திகரமாகவே நடைபெற்று வருகின்றன. முன்னதாக நடைபெற வேண்டிய ஏற்பாடுகள் சம்பந்தமாக நண்பர் வெங்கடராமன் வசம் பணம் கொடுத்தனுப்பி இயலாததினால் உன் மூலம் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் என நினைக்கிறேன். அவர் வசம் ரூ. 1500 அல்லது குறைந்தபட்சம் 1000 கொடுத்தால் ஒரு வாரத்துக்குள் திருப்பித் தந்து விடுவேன். நான் வருவது டிஸம்பர் முதல் தேதிக்குள் இருக்கும். குடும்பத்துடன் வருகிறேன். அன்பார் கண. முத்தையாவுக்கும் அவரது சகோதரருக்கும் என் அன்பு.

உனது
சொ.வி.

நீ சீரான நிலையில் இருந்தால்தான் இதற்கு சிரத்தை எடுக்க வேண்டும்.

(இதே தேதியில் எனக்கு எழுதிய கடிதத்தோடு சேர்த்து அனுப்பிய கடிதம்.)

கண. முத்தையாவின் சகோதரர் - கண. இராமநாதன்; ஸ்டார் பிரசுர அதிபர். 'பட முதலாளி'யாகிவிட்ட புதுமைப்பித்தன் ஆரம்பச் செலவுகளுக்கே பணம் கிட்டாமல் எவ்வாறு திண்டாடினார் என்பதை இந்தக் கடிதம் கூறும்.

MEMO

ஸ்ரீ முத்தையா அவர்களுக்கு,

நமஸ்காரம். நான் சில தினங்களுக்கு முன் ரகுநாதனிடம், கொஞ்சம் பணம் கேட்டிருந்தேன். சவுகரியப்படும் என்று சொல்லியிருந்தார். நேற்று அவரை சந்திக்க இயலவில்லை. தங்கள் வசம் ஏதாவது இருந்தால், சவுகரியப்பட்டால் அனுப்பி வைக்கவும். முடை ஜாஸ்தி. நிற்க. அங்கு Richards என்ற ஆசிரியர் எழுதிய கட்டுரைகளை உங்கள் வீட்டில் போட்டிருந்தால் அனுப்பி வைக்கவும். அதற்கு அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இப்படிக்கு
தங்கள்

சொ. விருத்தாசலம்

MULLAI - MYLAPORE - MADRAS 4.

தேதியிடப்படாது எழுதப்பட்ட இந்தச் சிறு கடிதம், முல்லை அலுவலகத்தில் நானும் முல்லை முத்தையாவும் இல்லாத வேளையில் புதுமைப்பித்தன் அங்கு வந்து அங்கிருந்த 'மெயோ பேட்டில்' எழுதி வைத்து விட்டுப் போன குறிப்பாகும். இது எழுதப்பட்ட காலம் 1947 ஏப்ரல் மாதமாக இருக்கலாம்.

○

திருவனந்தபுரம் சிதம்பரத்துக்கு எழுதிய கடிதங்கள்

திருவனந்தபுரம்

அருமை சிதம்பரத்துக்கு,

நான் இத்துடன் கடிதமும் வந்திருப்பவர் மூலம் சாவிடையும் அனுப்பி இருக்கிறேன். தங்கள் மைத்துனரைச் சந்திக்கும்படியாக எனது ஆட்களுக்கு தனியாக அறிவிக்கிறேன். எனக்காக எத்தனை சிரமம்!

இப்படிக்கு
உனது

சொ. விருத்தாசலம்

திருவனந்தபுரத்திலிருந்தே சிதம்பரத்துக்கு ஓர் ஆள்மூலம் கொடுத்தனுப்பிய இந்தக் குறிப்பிலும் தேதி குறிப்பிடப்படவில்லை. குறிப்பிலிருந்து புதுமைப்பித்தன் தமது படக்கம்பெனிக்கு முதல் திரட்டுவதற்குச் சிதம்பரத்தின் உதவியையும் அவரது மைத்துனரின் உதவியையும் நாடியிருக்கிறார் என்று ஊகிக்க முடிகிறது.

○

Narendra Pictures
Rubab Mansions
Jangli Maharaj Road
Poona 4

My Dear Chidambaram,

This card might shock you. After leaving Trivandrum, I had reverses which completely drowned me. You know the outline. Other misfortunes came. Now I am alright. I am doing a picture for M.K.T. Bagavathar. That is why I am in Poona. I will be coming there by the end of this month. Earlier or when I come, I will clear my outstandings with you.

Kindly excuse me. Please reply post. How is good old Trivandrum. Are you engaged in new கவிக்குயில்? How is your baby?

Yrs

C. Virudhachalam

திருவனந்தபுரம் சிதம்பரம் : இவரைப் பற்றிய விவரத்தை காலச்சுவட்டில் (இதழ் 12) இவரது கட்டுரைக்கான முன்னுரையுடன் வழங்கியிருக்கிறேன்.

குறிப்பு - இந்தக் கார்டிலும் எழுதிய தேதி குறிப்பிடப்படவில்லை. என்றாலும் தபால் முத்திரையிலிருந்து 7.11.47 அன்று போஸ்ட் செய்யப்பட்டது என்று தெரிகிறது.

○

பம்பாய் கே.டி. தேவருக்கு எழுதிய கடிதங்கள்

பம்பாயில் வசித்து வந்த கே.டி. தேவர் நல்ல இலக்கிய ரசிகர்; கவிஞர். பல எழுத்தாளர்களோடு கடித வாயிலாகவும் நேர்முகமாகவும் தொடர்பு கொண்டவர். இவர் பின்னர் பம்பாயை விடுத்துத் தமிழகத்துக்குத் திரும்பி, கோவையில் இருந்து வந்த சக்தி காரியாலயக் கோவைக் கிளையை வாங்கி, சக்தி வெளியீடுகளையும் பிற வெளியீடுகளையும் விற்பனை செய்து வந்தார். இவரும் காலமாகிவிட்டார். புதுமைப்பித்தன் புனாவுக்கு வந்திருந்த செய்தியறிந்து அவரோடு கடிதத் தொடர்பு கொண்டு, புதுமைப்பித்தனின் நட்பைப் பெற்றவர்.

Poona 4
598 Jangli Maharaj Road
17-1-48

அன்பர் ஸ்ரீ தேவர் அவர்களுக்கு,

நமஸ்காரம். இதுதான் தங்களிடமிருந்து கிடைத்துள்ள முதல் கடிதம். தாங்கள் இங்கு வருவது பற்றியோ, என்னுடன் ஒருநாள் தங்கிவிட்டுப் போவதைப் பற்றியோ எனக்கு ஆட்சேபணை கிடையாது என்பதன் மகிழ்ச்சியும்கூட.

தங்களை எனக்கு அறிமுகம் இல்லை. ஆனால் அது பரிச்சயத்துக்கும் புதிய நட்புக்கும் என்றும் என்னிடம் தடையாக அமைந்தது கிடையாது. ஆனால் இரண்டு தலை மாடு, புதிய சினிமா ஸ்டார், நெருப்பை விழுங்குகிறவன், ஜெட் புரொப்பெல்வர் விமானம் மாதிரி என்னைக் காட்சிப் பொருளாக மதித்து அல்லது அவை போன்ற பெரிய இடத்து நோக்கங்களுடன் வருகிறவர்களை நானும் விசித்திர ஜீவன்களாக மதித்து விடுவது என் இயல்பு. நண்பர்களுக்கு இடம் உண்டு; புதிய நண்பர்களுக்கு வரவேற்பு உண்டு.

இப்படிக்கு
தாங்கள் சந்திக்க விரும்பும்
சொ. விருத்தாசலம்

விலாசம் :
Rubab Mansions (Near Deccan Cinema)
598 Jangli Maharaj Road, Poona 4

கட்டிடத்தின் முன்றாவது மாடியில் Narendra Pictures
ஸ்தாபனம். அதில் Room No.6 நான் இருக்கும்படி.

சொ. வி.

Poona 4
29.1.48 / இரவு 12.01

அருமைத் தேவரவர்களுக்கு,

நல்லவர்களுக்கு அடையாளமாக என் உடம்பின்மீது பழியைப் போட்டுவிட்டுச் சென்று விட்டார்கள். பொழுது போக்கும் உத்சாகமும் இருதரப்பிலும் உண்டு.

உங்கள் வருகை சற்று நேரம் என்னை எனது உடம்பை மறக்கச் செய்தது. அதனால் உங்கள் வருகை ஒரு சிகிச்சை அல்லது டானிக். நமது நட்பு இனியும் வளருவதற்கு வகையாக உங்களை மடி பிடித்திழுக்கும் காரியங்களிலிறங்கி விட்டேன். இதனுடன் உள்ள கடுதாசித் துணுக்கை, தரபோர்வாலாவில் காண்பித்து குறிப்பிட்ட புத்தகங்கள் இருந்தால் எனது விலாசத்துக்கு V.P.P. மூலம் அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தால் நலம். சிறமத்துக்கு மன்னிக்கும்படி கேட்க உத்தேசமில்லை. இல்லை என்று சொன்னால் அவன் வசம் உள்ள சமீபத்திய பிரசுர list அனுப்ப சொல்லுங்கள். நிற்க. கடிதத்தில் மேற்கோள் சொன்ன பாடல் தங்களுடையதா? அப்படித்தான் சந்தேகிக்கிறேன். பாட்டிலே வேகமும் உயிரும் உண்டு. பயிற்சி பலன் தரும். பதிலுக்கு நீண்ட கடிதம் எழுத கை வலிக்கிறது. மற்றுமுள்ள நண்பர்கள் என் மனது விட்டு அகலவில்லை. அவர்களுக்கு என் நமஸ்காரம்.

தங்கள்
சொ.வி.

தரபோர்வாலா - பம்பாயிலுள்ள பெரிய புத்தகப் பிரசுர விற்பனை நிலையம். இந்தக் கடிதத்திலிருந்து கே.டி. தேவர் நண்பர்கள் சிலரோடு சென்று புதுமைப்பித்தனைப் புனாவில் சந்தித்தார் என்று தெரிய வருகிறது.

Poona 4
5.2.48

அன்பர் தேவர் அவர்களுக்கு,

நமஸ்காரம். தங்கள் கார்டு கிடைத்தது. மகாத்மாவின் மேனி எரியுமுன்னம், புனா எரிய ஆரம்பித்து விட்டது. புனா என்ற வார்த்தை புனய என்பதின் சிதைவு என்று சொன்னார்கள். அதன் அர்த்தம் புரிய இத்தனை நாட்கள் ஆயிற்று. இருகண் குருடனைத்தானே நல்லகண்ணுப் பிள்ளை என்பார்கள். அதே மாதிரி சரித்திரத்தின் பாடத்தைக் கட்டிக் கொண்டது இந்த ஊர். எனக்கு இங்கு இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. புஸ்தகங்கள் புற்றி ஒரு வார்த்தை. எழுதும்போது உள்ள மனநிலை இப்போது எனக்கு இல்லை. சர்க்கார் தெருவுக்கு curfew போட்ட மாதிரி நான் எனது மனசின் ஓட்டசாட்டங்களுக்கு curfew போட்டிருக்கிறேன். சிரமம் வேண்டாம். நான் இந்த மாத இறுதியில் அங்கு வர முடியும். அப்போது மற்றவை, தாங்கள் K. Srinivasan மூலம் மகாத்மா காந்தி ஹிட்லருக்கு அஹிம்சை பற்றி எழுதிய கடிதங்களின் நகல், சீக்கிரம், ஒரு வாரத்துக்குள் தேடி தரமுடியுமா என விசாரித்து மறு தபாலில் பதில் எழுதினால் எனக்கு ரொம்பவும் பேருதவியாக இருக்கும். மாலையில் தாங்கள் அனுப்பிய Book Post கிடைத்தது. தங்கள் நண்பர்களுக்கு எனது நமஸ்காரம். இப்பொழுது காச்சல் 102°. சீக்கிரம் இறங்கிவிடும் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

தங்கள்
சொ.வி.

கே. சீனிவாசன் : மணிக்கொடியை விட்டு விலகி பம்பாய் சென்று அங்கேயே தங்கிவிட்ட மணிக்கொடி சீனிவாசன்.

புனா 4
13.2.48 இரவு

அருமை தேவரவர்களுக்கு,

நமஸ்காரம். 10 தேதிக் கடிதம் இன்று கிடைத்தது. முந்தாநாள் தங்களுடைய புஸ்தக பார்வலும் அதையொட்டிய கடிதமும் கிடைத்தன. சென்ற இரண்டு முன்று தினங்கள் புந்தோபஸ்து ஜாஸ்தியாக இருந்ததினால், தபால் கவர்களும் வாங்க முடியவில்லை. நான் இந்தக் கடிதப் போக்குவரவு களுக்கு முன், தாங்கள் புஸ்தகம் வாங்குமுன் முந்திக் கொண்டு, கலவர நிலை உத்தேசித்து, தடுக்கும் நோக்கத் துடன் நான் எழுதி இருந்த கடுதாசி தங்களுக்குக் கிடைத்ததா? நான் இவ்வளவு அக்கறையாக கேட்பதற்குக் காரணம், நான் அத்துடன் சேர்ந்தாற்போல என் மனைவிக் கும் ஒரு கடிதம் எழுதி இருந்தேன். அதன் கதியை தெரிந்து கொள்ளத்தான். பழைய காலத்து தப்பாராக இருந்தால், மதுரை மண்டபத்தில் முடங்கிக் கிடந்து நாரை மூலம் தூது விடலாம்.

கையது கொண்டு மெய்யது பொதி
போர்வையுள் கிடக்கும் பெட்டிப் பம்பள
கருண்டு முடங்கி சொல்லுக்கு இருமுறை
லொக்கு லொக்கென இருமிக்கி கிடக்கும்
ஏழையாளனைக் கண்டளம் எனுமே!

என ஒரு ரங்குன் வைரத்தைத் தயார் செய்து அனுப்பி அவளைத் திருப்தி செய்விக்கலாம். ஆனால் இது தபால் யுகமாச்சுதே! நிற்க. ஸ்ரீனிவாசனிடம் தங்கள் பேச்சு மாங்காயை விழுத்தட்டினால் நம் அதிர்ஷ்டம்; உங்கள் நம்பிக்கை. முந்திய கடிதத்தில் வேக்ஸ்பியர் பதிப்பு சம்பந்தமாக தாங்கள் குறிப்பிட்டிருந்ததை பார்த்தேன். Penguin பதிப்பு Folio பதிப்புகளை பின்பற்றுவது. மற்றவை களுக்கு Quarto பதிப்புகள் ஆதாரம். இத்தனை காலம், முக்கியமாக 19, 20 முற்பகுதி நூற்றாண்டின் இலக்கிய ரசிகர்கள் Quarto பதிப்புகளையே சரியானவை என்று நம்பினார்கள். அதனால் நாடகத்தில் பல பகுதிகள் இருளடித்து கிடந்தன. Penguinதான் துணிந்து Folio பதிப்பை பின்பற்றி வெளியிட்டது. அது பல இடங்களை தெளிவுபடுத்து கிறது. இந்த உண்மை நீங்கள் Penguin Hamlet பதிப்பையும், Auden Edition பிரசுரத்தையும் ஒப்பிட்டால் தெரியும். படித்து

பாருங்கள். அதனால்தான் எனக்கு வேறு பதிப்புகளில் சிரத்தை இல்லை. Penguin Shakespeare எந்த நாடகம் கிடைத்தாலும் நான் வாங்கிக் கொள்ளவேன். என்னிடம் Coriolanus, Winters Tale, Troilus and Cressida ஆகியவையே உண்டு. பிரசுரமான மற்றவை எது கிடைத்தாலும் எடுத்துக் கொள்வேன். Plato and his Dialogues வந்தால் வாங்கி விடுங்கள். பிறகு கிடைக்காது.

மனித இனத்தின் மீது நம்பிக்கை வைத்து முறைபிசகாக ரூ. 10 நோட்டு ஒன்று இதில் பொதிந்து அனுப்புகிறேன். இந்தக் கடிதம் தங்களுக்கு நிச்சயம் கிடைக்கும் என்பது என் நம்பிக்கை. அதைப் போல தங்கள் வசவும் எனக்கு கிடைக்கும் என்பது எனக்கு நிச்சயமான நம்பிக்கை. நண்பர்களுக்கு நமஸ்காரம்.

தங்கள்
சொ. வி.

Wellesly Hotel
Room No.15
Poona 1
2.4.48

அன்புள்ள தேவரவர்களுக்கு,

நமஸ்காரம். மறுபடியும் பதில் தாமதம்; கை பலவீனம். அங்கு நான் பார்க்க விரும்பிய டாக்டர் விலாசம் வருமாறு:

Hakim Naimul Haque Ayubi
Hussain Mansions 1st Floor
Next to Mosque
Pydhoni : Bombay

தங்களுக்கு வசதிப்பட்டால் அவரை சந்தித்து T.B. சிகிச்சைக்கு வழியுண்டா என கேட்டால் நலம். எனக்கு இரண்டு சுவாசப் பையம் பாதிக்கப்பட்டு முச்சு விடுவது சிரமம். பலவீனம் ஜாஸ்தி. முதலில் Tonic எதுவும் கொடுத்து என்னை யாத்திரைக்கு லாயக்கு செய்தால் நேரில் அவரை காண வரலாம்; பார்க்காமல் எந்த வைத்தியரும் இசைய மாட்டார். அவருக்கு இங்கு வர இயலுமா என தெரிந்தால், நான் பணம் அனுப்பி அவரை அழைக்கலாம்; அல்லது இதுவரை சிகிச்சை செய்து கொண்ட விவரங்களையாவது எழுதலாம். நிற்க, பம்பாய் மார்க்கெட்டில் Sanotogen, Ovaltine Rusk கிடைக்குமா? பட்டவர்த்தனமாக விற்பனை இல்லை. கிடைக்குமாயில் விலை என்னவாகிலும் கொடுத்து வாங்க உத்தேசம். விலை தெரிந்து எழுதினால் நலம். இது உடன் பஸன் கிடைக்காவிட்டாலும் சொல்லி வைப்புகள்.

நிற்க, Sanotogen முதலில் ஒரு டிஷ் போதும். Pusk என்ன விலையாகும்? கிடைத்தால் வாங்கி அனுப்புகள். Black Market விவகாரம்தான். என்ன செய்வது. டாக்டர் பார்த்து விட்டுத்தான் மருந்து கொடுப்பேன் என்றால் இங்கு நான் அவர் வருகைக்கு தக்க ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டு தருவிக்கிறேன்; அல்லது நானே வருகிறேன்.

இங்கு கூடிய சீக்கிரம் வேலை முடிந்து ஊருக்கு பயணம் ஏற்படாது என்று எதிர்பார்க்கிறேன். அதனால் தான் அந்த யுனானி நிபுணரை பார்ப்பதில் அக்கறை.

இப்படிக்கு
தங்கள்
சொ. வி.

Wellesly Hotel
No.15
6.4.48

அருமைத் தேவர் அவர்களுக்கு,

முறையே தங்கள் அனுப்பிய 'இந்தியன் பார்லிமெண்ட்', கடிதம் இரண்டும் கிடைத்தன. காந்திஜி கடிதத்தைக் 'கத்தரித்து' சாரமான உயிர்ப்பகுதிகளை அகற்றிவிட்டு ஸ்ரீனிவாசன் பிரசுரித்திருக்கிறார். இந்தக் கணதுடைப்பு வித்தையால் யாருக்குப் பயன். இந்தக் காலத்து பத்திரிகை தாமதத்துக்கு இது ஒரு உதாரணம். மகாத்மாவின் 'கெதியே' இப்படியென்றால் உருப்பட வழி கிடையாது. ஸ்ரீனிவாசன்

இதில் தனிக் குற்றவாளி அல்ல. பொதுப்படவே அப்படித்தான். மேல் நாடுகளில் இம்மாதிரி அவசரப்பட்ட அரைகுறை சேவைகள் கிடையாது. அதனால்தான் அவர்கள் ஊன்றி நிற்கிறார்கள். நமக்கு விஷம் எதெது என்று நாம் கருதினாலும் பயன் உண்டு.

தங்கள் பாட்டு ரொம்பவும் அருமை. பாட்டைத் திரும்பத் திரும்ப படித்து விட்டேன். நல்ல பாட்டு ஐந்து நிமிஷங்கள் அல்ல, ஐந்து யுகங்கள் வரையும் மனசிலே நடமாடும். உங்கள் பாட்டைப் படித்ததும்,

சோள் பொரி மத்தியிலே
கட்டுவச்ச தோசையைப் போல்
தோணுமிந்த சோதி நிலா

என்ற பழைய கவிராயன் பாட்டு நினைவுக்கு வருகிறது. பழைய வேகமும் பாஷைக் கட்டும் உங்கள் வாக்கில் நடமிடுகிறது. இந்த மாதிரி நிறைய இருக்கிறது. புத்தக ருபத்தில் பிரசுரித்துப் பார்ப்போமே. நான் இருக்கிறேன் அறிமுகம் செய்து வைக்க. என்ன, தங்கள் கருத்து எப்படி? நமது புதுக் கவிராயர்களிடம் பாட்டுமில்லை; பாஷையும் இல்லை. எல்லாம் முங்கையர் பேசும் முயற்சி.

தங்கள்
சொ. வி.

யாழ்ப்பாணம் அரிய ரத்தினத்துக்கு எழுதிய கடிதம்

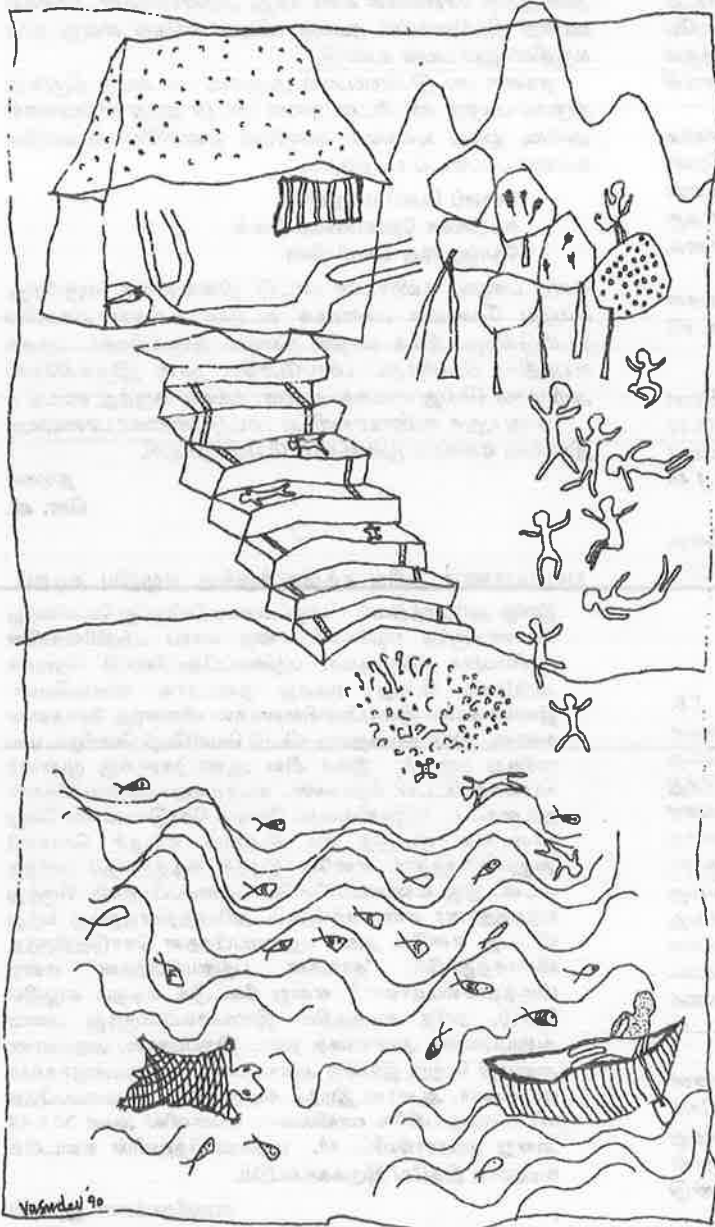
இறாஜ அரிய ரத்தினம் : யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த ஈழகேசரி என்ற வாரப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்தவர். புதுமைப்பித்தனோடு நேர்முக அறிமுகம் பெற்று அவரது நண்பராக விளங்கியவர். இலங்கையில் இனப்பிரச்சினையால் விளைந்த சோதனைகளால், இவர் தாயகத்தை விட்டு வெளியேறி வெளிநாட்டில் வசித்து வந்தார். இவர் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் காலமாகிவிட்டார். கீழ்க்கண்ட கடிதத்தைப் புதுமைப்பித்தன் தம் கைப்பட எழுதவில்லை. நோய்க் கொடுமையால் வேறு யாரையோ விட்டுத் தம் பெயரில் எழுதச் சொல்லி அனுப்பியிருந்தார். எனவே இந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்தவுடன், இது உண்மையிலேயே புதுமைப்பித்தனிடமிருந்து வந்ததுதானா என்ற சந்தேகம் அரியரத்தினத்துக்கு வந்து விட்டது. எனவே அவர் புதுமைப்பித்தன் கொடுத்திருந்த விலாசத்துக்கே, 'தாங்கள் புதுமைப்பித்தன் என்ற விருத்தாசலம்தானா?' என்று கேட்டுக் கடிதம் எழுதியதோடு, அதே கடிதத்தில் இலங்கையிலிருந்து பணம் அனுப்புவதில் அரசாங்கத் தடை இருப்பதால், அதற்கான அனுமதி பெற்று இயன்ற அளவு பணம் அனுப்புவதாகவும் எழுதினார். ஆனால் இந்தக் கடிதத்துக்குப் புதுமைப்பித்தனிடமிருந்து பதிலே வரவில்லை. ஏனெனில் அவர் 30.6.48 அன்று அமரராகிவிட்டார். புதுமைப்பித்தனின் கடைசிக் கடிதமாக இதுவே இருக்கக்கூடும்.

ராமகிருஷ்ணா ஹவுஸ்
புத்தன் சந்தை
திருவனந்தபுரம்
17.6.48

எனது அருமை நண்ப,

கடந்த இரண்டு வருடங்களாக எனக்குப் பொல்லாத காலம். இப்போது கூடியரோக நோய் என்னைப் படுக்கையில் போட்டு விட்டது. துரதிருஷ்டமான இந்த நோய் உடல் நிலை தளர்ந்திருந்த காலத்தில் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டது. நான் அப்போது பாகவதரின் படத்துக்காகப் புனா சென்றிருந்தேன். இப்போது எனது பண நிலை மகா மோசமாகிவிட்டது. நான் நோயிலிருந்து குணமடைவதற்காக யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும் எனக்குப் பண உதவி செய்ய முடியுமா? இதைப் பற்றி சிந்தித்து உடனே பதில் எழுதுக. அத்தடன் தயவு செய்து ஈழகேசரியை இனி எனது புதிய விலாசத்துக்கு அனுப்பி வைக்கவும்.

தங்கள் நன்றியுள்ள
எ. விருத்தாசலம்
(பதிப்புரிமை ரகுநாதனுக்கு உரியது.)

இளைஞரான டாக்டர் பிலிப்ஸ் சாக்குப்பையைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு கடலிலிருந்து திரும்பிய போது இருட்டியிருந்தது. பாதைகளின் மேல் தாவி ஏறிச் சென்று, தெருவில் இறங்கி ரப்பர் காலணி சாலையை உரச விரைந்தான். மாண்டெரியப் பகுதியில் பீப்பாய்கள் செய்யும் தெருவிலிருந்து அவனது சிறிய வணிக பரிசோதனைக் கூடத்திற்கு அவன் வந்தபோது தெருவிளக்குகள் எரியத் துவங்கியிருந்தன. அது ஒரு கச்சிதமான சிறிய கட்டிடம். அதன் ஒரு பாகம் கடலில் எழுப்பப்பட்டிருந்த தூண்களின் மீதும் மற்ற பாகம் நிலத்தின் மீதுமிருந்தன. அதன் இருபுறமும் தகரப் பீப்பாய் தயார் செய்யும் ஆலைகள் நெருக்கமாக இருந்தன.

டாக்டர் பிலிப்ஸ் மரப்படிகளில் ஏறிச் சென்று கதவைத் திறந்தான். கூண்டுகளில் கிடந்த வெள்ளெலிகள் கூண்டுக்கம்பிகளில் மேலும் கீழும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. வளைகளில் போடப்பட்டிருந்த பூனைகளோ பாலுக்காகக் கத்தின. டாக்டர் பிலிப்ஸ் பரிசோதனை மேசையின் உயரேயிருந்த மிகப்பிரகாசமான விளக்கைப் போட்டு,

தோளிலிருந்த ஈரமானச் சாக்குப்பையைத் தரையில் இட்டான். ஜன்னலுக்கு அருகில் சாரைப்பாம்புகள் கிடந்த கண்ணாடிக் கூண்டு களின் அருகில் சென்று, குனிந்து நோட்டம் விட்டான்.

பாம்புகள் ஒன்றோடு ஒன்று பிணைந்து கூண்டின் முலைகளில் சுருண்டுக் கிடந்தன; ஆனாலும் அவை ஒவ்வொன்றின் தலைகளும் தெளிவாகத் தெரிந்தன. அவற்றின் வறண்ட கண்கள் எதையும் பார்ப்பது போலத் தோன்ற வில்லை. ஆனால் அவன் குனிந்தபோது, நுனியில் கருத்தும் அடிபாகம் சிவந்துமிருந்த அவற்றின் இரட்டை நாக்குகளை வெளிக்காட்டி மேலும் கீழும் மெதுவாக அசைத்தன. பின்னர் அவனை அடையாளங் கண்டு கொண்டு நாக்குகளை உள்ளிழுத்துக் கொண்டன.

டாக்டர் பிலிப்ஸ் தோலாலான தனது மேல் கோட்டை எடுத்து எறிந்துவிட்டு அடுப்பைப் பற்ற வைத்தான். அதன் மேல் ஒரு கெட்டிலில் நீரை விட்டு ஒரு பீன்ஸ் டப்பாவை வைத்தான். கொஞ்ச நேரம் தரையில் கிடந்த சாக்கையே பார்த்தபடி நின்றான். அவனுக்கு வயது அதிக மொன்றுமில்லை. மைக்ரோஸ்கோப்பை சதா சர்வ காலமும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனது கண்கள் போல் இருந்தன அவனது கண்கள். கொஞ்சம் தாடியும் வைத்திருந்தான்.

அடுப்பு துடேறி அதிலிருந்து வெம்மை அறையில் பரவியது. கூடத்தின் கீழே சிறிய அலைகள் தூண்களைக் கழவிச் சென்றன. அந்த அறையிலிருந்த ஷெல்புகளின் ஒவ்வொரு அடுக்கிலும் கடல் பிராணிகளின் ஸ்பெஸிமன்கள் ஜார்களில் இடப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

டாக்டர் பக்கவாட்டிலிருந்த கதவைத் திறந்து அவனது படுக்கையறைக்குச் சென்றான். புத்தகங்கள் அடுக்கப்பட்டிருந்த அந்த அறையில் ஒரு ராணுவக் கட்டில், ஒரு விளக்கு மற்றும் செளகரியக் குறைவான ஒரு மரநாற் காலி ஆகியவை இருந்தன. ரப்பர் பூட்ஸ் களைக் கழற்றி விட்டு ஆட்டுத்தோலினாலான காலணிகளை போட்டுக் கொண்டான். அடுத்த அறைக்குள் நுழையும்போது கெட்டிலி லிருந்த நீர் ஓசையிடத் துவங்கியிருந்தது.

சாக்குப்பையை விளக்கிடப்பட்டிருந்த மேசையின் மேல் தூக்கி வைத்து அதிலிருந்த இரண்டு டஜன் நட்சத்திர மீன்களையும்

கவிழ்த்தான். பின் ஒவ்வொன்றாக அவற்றை எடுத்து மேசையில் அடுத்தடுத்து வைத்தான். கம்பிக் கூண்டுக் குள் ஓடிக்கொண்டிருந்த எலிகளின் பக்கம் அவனது யோசனை மிகுந்த பார்வைத் திரும்பியது. காகிதப் பொட்டலத்திலிருந்த தானியத்தை எடுத்து இரை போடும் தட்டுகளில் இட்டான். எலிகள் ஒரேயடியாகக் கம்பிகளிலிருந்து குதித்து உணவின்மேல் விழுந்தன. கண்ணாடி செல்பில் பதப்படுத்தப்பட்ட ஒரு ஆக்டோபசுக்கும் ஜெல்லி மீனுக்கும் மத்தியில் ஒரு பாட்டிலில் பால் இருந்தது. அதை எடுத்துக் கொண்டு பூனைகள் இருந்த வளையை நோக்கிச் சென்றான். ஆனால் பாலை அதற்குரிய பாத்திரத் தில் விடுவதற்கு முன்னால், கூண்டின் உள்ளே கையை விட்டு பெரிய காட்டுப் பெண் பூனை ஒன்றை நேர்த்தியாக வெளியே எடுத்தான். ஒரு வினாடி அதைத் தடவிக் கொடுத்துவிட்டு, கருப்பு வண்ணமிடப்பட்ட ஒரு சிறிய பெட்டியில் போட்டான். அதை முடித்தாள் போட்டு, பெட்டிக்குள் விஷ வாயுவை ஏற்றும் கருவியை இயக்கினான். அது ஒரு கில்லிங் செம்பர். அந்தக் கருப்புப் பெட்டிக்குள்

சிறிய போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த போது கிண்ணங்கனில் பாலவிட்டான். ஒரு பூனை அவனது கையைச் சுற்றிப் பிடித்தது; அவன் சிரித்தபடி அதன் கழுத்தைத் தடவினான்.

கருப்புப் பெட்டி அமைதியாகி விட்டது. விஷ வாயு வரும் குழாயை முடினான். அந்த பெட்டி முழுவதும் வாயு நிரம்பியிருக்கும்.

அடுப்பில் பீன்ஸ் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. டாக்டர் பிலிப்ஸ் அந்த டப்பாவை இடுக்கியால் வெளியே எடுத்துத் திறந்து, ஒரு கண்ணாடி தட்டில் பீன்ஸைக் கவிழ்த்தினான். சாப்பிட்டுக் கொண்டே மேசையில் கிடந்த நட்சத்திர மீன்களைப் பார்த்தான். அவற்றின் கால்களின் இடை யிலிருந்து பால் போன்ற திரவம் துளித்துளியாகச் சுரந்து கொண்டிருந்தது. பீன்ஸை அப்படியே விழுங்கி, கண்ணாடித் தட்டைக் கழுவிப்போட்டு விட்டு கருவிகள் இருந்த அலமாரி நோக்கிச் சென்றான். அதிலிருந்து மைக்ரோஸ்கோப் ஒன்றையும் சிறிய கண்ணாடிக் கிண்ண அடுக்கு ஒன்றையும் வெளியே எடுத்தான். அந்தக் கிண்ணங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பைப்பிலிருந்து கடல் நீரைப் பிடித்து நட்சத்திர மீன்களுக்கு அருகில் வரிசையாக வைத்தான். கீழே அலைகள் சிறு பெருமுகடன் தூண்களைக் கழுவிச் சென்றன, இழுப்பறையிலிருந்து ஐ டிராப்பரை எடுத்து நட்சத்திர மீன்களை நோக்கிக் குனிந்தான்.

அந்த நேரத்தில் வெளியே மென்மையாக நடந்து வந்து யாரோ பலமாகக் கதவைத் தட்டினார்கள். அவன் எரிச்சலுடன் கதவைத்திறக்கச் சென்றான். மெலிந்த உயரமான பெண் ஒருத்தி நின்று கொண்டிருந்தாள். நல்ல அமுத்தமான நிறத்தில் உடையணிந்திருந்தாள் அவள். அவளது தட்டையான நெற்றியில் காற்றில் கலைந்தது போல் முடி கலைந்து கிடந்தது. அவளது கருத்த கண்கள் அந்தப் பிரகாசமான விளக்கொளியில் மினுங்கின.

தொண்டைக்குள்ளேயே பேசுவது போன்ற மெல்லிய குரலில் அவள் கேட்டாள்: “நான் உள்ளே வரலாமா? உங்களோடு பேச வேண்டும்.”

“நான் ரொம்ப பிளியாக இருக்கிறேன்” அரை மனதுடன் சொன்னான் அவன். “வேலை இருக்கிறது.” ஆனாலும் நடையிலிருந்து விலகிநின்றான். உயரமான அந்தப் பெண் உள்ளே வந்தாள்.

“உங்கள் வேலை முடியும் வரை நான் மௌனமாக இருக்கிறேன்.”

கதவை அடைத்துவிட்டு, படுக்கையறையிலிருந்து உட்கார் அசௌகரியமான நாற்காலியை எடுத்து வந்தான். “இதோ பாருங்கள்” மணனிப்புக் கேட்பதுபோலச் சொன்னான் “என் வேலைகள் ஆரம்பித்து விட்டன. நான் தொடரவேண்டும்.” அந்த வழியே போகிறவர்கள் பலர் உள்ளே வந்து கேள்விகள் கேட்பார்கள், ஏதாவது விளக்கம் கொடுப்பான். அதற்காகவென்று பெரிதாக ஒன்றும் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதில்லை, “உட்காருங்கள், சிறிது நேரம் கழித்து பேசுகிறேன்.”

உயரமான அந்தப் பெண் மேஜையின் மேல் சாய்ந்தாள். நட்சத்திர மீனின் கால்களுக்கிடையிலிருந்து திரவத்தை ஐ டிராப்பர் கொண்டு எடுத்து நீர் இருந்த கிண்ணத்தில் விட்டான். வேறு ஒரு திரவத்தையும் எடுத்து அதே கிண்ணத்தில் விட்டு லேசாக கலக்கினான். இதற்கான விளக்கங்களைச் சொல்லத் துவங்கினான்.

“பருவமடைந்த நட்சத்திர மீன்கள் தாழ்ந்த அலைகளின் போது விந்தையும் கருமுட்டையையும் வெளியிடுகின்றன. பருவமடைந்த மீன்களை தேர்வு செய்து நீருக்கு வெளியே மாற்றி தாழ்ந்த அலைகளுக்கான துழலை உருவாக்குகிறேன். இப்போது விந்தையும் கருமுட்டையையும் கலந்திருக்கிறேன். இந்த கண்ணாடிக் கிண்ணங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் இந்தக் கலவையை சிறிது விடப் போகிறேன். பத்து நிமிடங்களுக்குப் பின் முதல் கண்ணாடிக் கிண்ணத்தில் மென்தாலைச் செலுத்திச் சாகடிப்பேன். இருபது நிமிடங்களுக்குப் பிறகு இரண்டா

வதை. . . இப்படி ஒவ்வொரு இருபது நிமிடங்களிலும் ஒரு புதிய குருப் நிறுத்தப்படும். அதன் பிறகு மைக்ரோஸ்கோப் உயிரியல் சோதனைக்காக அவற்றை ஸ்கைடுகளில் ஏத்துவேன்.” அவன் நிறுத்தினான். “மைக்ரோஸ்கோப் வழியாக முதல் குருப்பைப் பார்க்கிறீர்களா?”

“வேண்டாம், நன்றி.”

சட்டென்று அவள் பக்கம் திரும்பினான். மைக்ரோஸ்கோப் வழியாகப் பார்ப்பதற்கு எல்லோருக்குமே விருப்பம் இருக்கும். இவளோ மேசைமீது கண்ணோட்ட வே இல்லை, அவனைப் பார்த்தபடியே இருந்தாள். அவளது கருத்தவிழிகள் அவன் மீதுதான் இருந்தன; ஆனால் அவனைப் பார்க்காதது போலத் தோன்றியது. அவள் கருவிழியைப் போலவே கணமணியும் கறுப்பாக இருந்ததால் அவற்றைப் பிரித்தறிய முடியவில்லை என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. அவளது பதில் டாக்டர் பிலிப்ஸை கோபமுட்டியது, கேள்விகளுக்கு பதிலளிப்பது அவனுக்கு அலுப்பாக இருக்கும்; ஆனால் அவனது பணியில் பிறருக்கு ஆர்வமில்லாது போனால் அவன் எரிச்சலடைந்து விடுவான். அவளை உசுப்பி விட வேண்டும் என்ற ஆவல் அவனுக்குள் வளர்ந்தது.

“இந்த முதல் பத்து நிமிடங்களில் நான் செய்ய வேண்டிய இன்னொரு வேலை இருக்கிறது சிலருக்கு இதை பார்க்கப் பிடிக்காது. நான் அதை முடிக்கும் வரை நீங்கள் பக்கத்து அறைக்குச் சென்று இருப்பது நல்லது.”

“தேவையில்லை” அவள் உணர்ச்சியில்லாத மெல்லிய குரலில் சொன்னாள் “என்னவேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள். நீங்கள் முடிக்கும் வரைக் காத்திருக்கிறேன்.” தன் மடியில் கைகளை வைத்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். எந்தப் பதற்றமும் இல்லாமலிருந்தாள். பிரகாசமான கண்களைத் தவிர மற்றெல்லாம் அப்படி அப்படியே நிறுத்தப்பட்டிருந்தது போல இருந்தன. “பார்த்தால், மெட்டபாலிக் ரேட் குறைவாக இருப்பவள் போலிருக்கிறாள். தவளையினது ரேட்டைவிடக் குறைவு” அவளை அந்த நிலையிலிருந்து அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்க வேண்டும் என்ற ஆசை மீண்டும் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டது.

சிறிய மரத்தொட்டில் ஒன்றைக் கொண்டு வந்தான். கத்தி, கத்திரி போன்றவற்றை மேசையில் பரப்பினான். பிரஷர் குழாய் ஒன்றுடன் உள்ளீட்டற்ற ஊசி ஒன்றை இணைத்தான். பின்னர் கில்லிங் சேம்பரிலிருந்து இறந்து போயிருந்த பூனையைக் கொண்டு வந்து, அந்தத் தொட்டில் கிடத்தி, அதன் கால்களை தொட்டில் முனைகளிலிருந்த கொக்கிகளில் மாட்டினான். தலையைத் திருப்பாமல் அந்தப் பெண்ணை நோட்டமிட்டான். அவள் அசையவே இல்லை. அப்படியே இருந்தாள்.

பூனை பல்லைக் காட்டியபடி ஒளியில் கிடந்தது; அதன் இளஞ்சிவப்புநிற நாக்கு ஊசிபோலக் கூர்மையான பற்களின் வழியே வெளியே வந்து கிடந்தது. டாக்டர் பிலிப்ஸ் லாவகமாக பூனையின் தொண்டையைக் கீறித் திறந்தார். கத்தியைக் கொண்டு, ஆழப்படுத்தி ஒரு ரத்த தமனியை எடுத்தார். கச்சிதமாக ஊசியை ஒரு பாத்திரத்தில் இணைத்து மறுமுனையை குடலுடன் பிணைத்தான். “கெட்டுப் போகாமல் இருப்பதற்கான தைலம்” அவன் விளக்கம் கொடுத்தான். “சிரைகளில் மஞ்சள் திரவத்தையும் தமனிகளில் சிவப்புத் திரவத்தையும் பிறகு ஏற்றுவேன். உயிரியல் வகுப்பில் இரத்த ஓட்டத்திற்குரிய பாடங்களுக்காக.”

அவளைச் சுற்றுமுற்றும் மீண்டும் பார்த்தான், அவளது கறுத்த கண்கள் தூசி போர்த்தவை போல இருந்தன. பூனையின் கீறித்திறக்கப்பட்டத் தொண்டையை எந்தவித உணர்ச்சியும் இல்லாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு சொட்டு ரத்தம் கூடச் சிந்தவில்லை. அவ்வளவு சுத்தமாகக் கீறப்பட்டிருந்தது, டாக்டர் பிலிப்ஸ் கடி்காரத்தைப் பார்த்தான். “முதல் குருப்பிற்கான நேரம் வந்துவிட்டது.” மென்தால் சில துளிகள் முதல் கண்ணாடிச்சில்லில் விட்டான்.

அந்தப் பெண் அவனைக் கலவரமடையச் செய்திருந்தான். எலிகள் மீண்டும் கூண்டுக் கம்பிகளின் மீது ஏறிக் கொண்டு மெல்லியதாகச் சத்தமிடத் துவங்கின. கீழே கடலைகள் தூண்களில் கொஞ்சம் வேகமாக மோதின.

அவன் ஒரு கணம் சிலிர்த்தான். அடுப்பில் கொஞ்சம் கரிபோட்டு விட்டு வந்து உட்கார்ந்தான். "இன்னும் அரைமணி நேரத்திற்கு எனக்குச் செய்வதற்கு எதுவுமில்லை." அவளது கீழுதட்டிற்கும் நாடிக்கும் இடையில் இடைவெளி மிகக்குறைவாக இருப்பதை அப்போதுதான் கவனித்தான். ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்து அவள் மெதுவாகத் திரும்புவதுபோல அவனுக்குத் தோன்றியது. அவள் தலையை உயர்த்தினாள். கறுத்த மூட்டமான விழிகள் அறையைச் சுற்றி நோட்டம் விட்டன. பின் பார்வை அவனிடம் திரும்பியது.

"நான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்றாள். அவளது கைகள் மடியிலேயே இருந்தன. "உங்களிடம் பாம்புகள் இருக்கின்றனவா?"

"ஏன், இருக்கிறதே" அவன் உரக்கவே சொன்னான் "என்னிடம் சுமார் இரண்டு டஜன் சாரைப்பாம்புகள் இருக்கின்றன. அவற்றிலிருந்து விஷத்தை எடுத்து விஷமுறிவு கூடங்களுக்கு அனுப்புகிறேன்.

அவள் அவனைப் பார்த்தபடியே இருந்தாள். அவள் விழிகள் குறிப்பாக அவனைப் பார்க்கவில்லை. ஏதோ ஒரு வட்டம் அவனைச் சுற்றி இருப்பது போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. "உங்களிடம் ஒரு ஆண் சாரைப் பாம்பு இருக்குமா? ஆண் சாரை?"

"இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இருக்கும். ஒரு நாள் காலையில் இங்கு வரும் வழியில் ஒரு பெரிய பாம்பு சிறிய பாம்புடன் பிணைந்து கிடப்பதைப் பார்த்தேன். இப்படிக்கிடப்பது அபூர்வம். ஆண் சாரை நிச்சயம் இருக்கும்."

"எங்கே இருக்கிறது?"

"ஏன் அதோ ஜன்னலுக்கருகில் கண்ணாடிக் கூண்டில் இருக்கிறது."

அவள் கண்கள் சுற்றும்முற்றும் பார்த்தன. ஆனால் அவள் கரங்களை நகர்த்தவேயில்லை. அவனை நோக்கித் திரும்பி கேட்டாள் "நான் பார்க்கலாமா?"

அவன் எழுந்து ஜன்னலருகிலிருந்த கூண்டை நோக்கிப் போனான். கண்ணாடிக் கூண்டில் சாரைகள் பின்னிப்பிணைந்து சுருண்டு கிடந்தன. ஆனால் அவற்றின் தலைகள் மட்டும் தெளிவாகத் தெரிந்தன. காற்றில் சலனங்களை நிதானிக்க அவை நாக்குகளை வெளியே நீட்டி அங்குமிங்கும் அசைத்தன. டாக்டர் பிலிப்ஸ் கலவரத்துடன் தலையைத் திருப்பினான். அந்தப் பெண் அவன் அருகிலேயே நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் எழுந்த வந்தது அவனுக்கு கேட்கவில்லை. கீழே தூண்களில் அலைகள் மோதும் ஒசையும் கம்பிக் கூண்டில் எலிகளின் பிராண்டலும்தான் அவனுக்குக் கேட்டன.

"நீங்கள் சொன்னது எந்தப் பாம்பை?" மென்மையாகக் கேட்டாள் அவள்.

கூண்டின் ஒரு முலையில் தனியாகக் கிடந்த பருத்த பழுப்பு நிறமுள்ள ஒரு பாம்பை அவன் சுட்டினான். "அதுதான். கிட்டத்தட்ட ஐந்தடி நீளம். டெக்ஸாஸிலிருந்து வந்தது இது. பஸ்பிக் கரையோரப் பாம்புகள் எல்லாம் வழக்கமாகச் சிறியவை. எல்லா எலிகளை இந்தப் பாம்பே சாப்பிட்டுவிடுகிறது. மற்ற பாம்புகளுக்கு உணவு கொடுக்க வேண்டுமென்றால் நான் இதை வெளியே எடுத்து விடுவேன்."

அந்தப் பெண் குனிந்து உணர்ச்சியற்ற அதன் தலையை வெறித்துப் பார்த்தாள். தனது கூர்மையான நாக்கை வெளியே நீட்டி கொஞ்சநேரம் சுழற்றியது. "ஆண் பாம்புதானே?"

"சாரைப் பாம்புகள் விசித்திரமானவை." நிச்சயமில்லாமல் பேசினான் அவன். "அவற்றைப் பற்றி எது சொன்னாலும் சரியாக இருக்காது. சாரைப்பாம்புகளைப் பற்றி நிச்சயமாக என்னால் எதுவும் சொல்லமுடியாது.

ஆனால் இது ஆண் சாரை என்பதில் சந்தேகமே இல்லை."

அவள் பார்வையை பாம்பின் தலையிலிருந்து எடுக்கவே இல்லை. "எனக்கு இதை விற்க முடியுமா?"

"விற்பதற்கா?" அவன் கூவினான் "உங்களிடம் விற்பதற்கா?"

"நீங்கள் ஸ்பெஸிமன் விற்கிறீர்கள்தானே?"

"ஆமாம், விற்கிறேன். விற்கிறேன்."

"எவ்வளவுக்கு. ஐந்து டாலர்? பத்து?"

"ஐந்து டாலர்களுக்கு அதிகமாக வாங்குவதில்லை. ஆனால், சாரைப் பாம்புகளைப் பற்றி உங்களுக்கு என்ன தெரியும்? கொத்திவிடும்."

ஒரு வினாடி அவளைப் பார்த்தான். "அதை நான் கொண்டு செல்ல போவதில்லை. இங்கேயேதான் இருக்கும். ஆனால் அது எனக்குரியதாக இருக்க வேண்டும். நான் வந்து அதைப் பார்த்து உணவு அளிக்க வேண்டும். என்னுடையதாக அது இருக்க வேண்டும்." அவள் பார்வைத் திறந்து ஒரு ஐந்து டாலர் நோட்டை எடுத்தாள். "இனி அது என்னுடையது."

டாக்டர் பிலிப்ஸிற்கு அச்சமேற்பட்டது. "நீங்கள் அதை சொத்தப்படுத்திக் கொள்ளாமலேயே அதைப் பார்க்க வரலாம்."

"இல்லை, அது எனக்கு வேண்டும்."

"கடவுளே" என்று கூவினான் அவன். "மறந்தே போய்விட்டேன்" மேசைக்கு ஓடினான். "முன்று நிமிடம் அதிகமாகிவிட்டது. ஆனாலும் பரவாயில்லை." இரண்டாவது சோதனைக் கண்ணாடிச்சில்லில் மென்தால் துண்டுகளைத் தெளித்தான். அவன் கவனம் கண்ணாடிக் கூண்டு பக்கமே சென்றது. அந்தப் பெண் இன்னும் பாம்பையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"அது என்னவெல்லாம் சாப்பிடும்?" என்று கேட்டாள்.

"வெள்ளெலிகள் கொடுக்கிறேன். அதோ அந்தக் கூண்டில் இருக்கின்றன."

"அதை வேறு கூண்டில் போடமுடியுமா? அதற்கு உணவளிக்க விரும்புகிறேன்."

"ஆனால் அதற்கு இப்போது உணவு வேண்டிய தில்லை. இந்த வாரம் ஒரு எலி தின்றுவிட்டது. முன்று நான்கு மாதங்கள் சேர்ந்தாற்போலகூட இவை உணவு உட்கொள்ளாமல் இருக்கும். ஒரு வருடமாக எதுவும் சாப்பிடாத ஒன்று என்னிடமிருக்கிறது."

அவள் குரலில் உணர்ச்சியை மாற்றிக் கொள்ளாமல் சொன்னாள் "ஒரு எலியை எனக்கு விற்க முடியுமா?"

அவன் தோள்களைக் குலுக்கிக் கொண்டான். "சாரைப் பாம்புகள் எப்படி இரையை உண்ணுகின்றன என்று பார்க்கவேண்டும் அவ்வளவுதானே. காண்பிக்கிறேன். எலியின் விலை இருபத்தைந்து சென்ட். ஒரு கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் அது மாட்டுச் சண்டையை விடச் சிறப்பாகத் தெரியும்; இன்னொரு கண்ணோட்டத்தில், இது வெறும் பாம்பு இரையருந்தும் சாதாரண சமாச்சாரம்தான்." அவனது குரலில் கேலி இருந்தது. இயற்கை நிகழ்வுகளை விளையாட்டு போட்டி போலப் பார்ப்பவர்களமீது அவனுக்கு வெறுப்பு இருந்தது. அவன் விளையாட்டு வீரனல்ல, உயிரியல் விஞ்ஞானி. அறிந்து கொள்வதற்காக அவன் ஆயிரம் உயிர்களைக் கூட கொல்பவனாக இருக்கலாம். ஆனால் விளையாட்டிற்காக ஒரு பூச்சியைக்கூட கொல்ல மாட்டான். பலமுறை இது பற்றி அவன் யோசித்திருந்தான்.

அவனைப் பார்த்து மெதுவாகத் திரும்பினான் அவன். அவனது மெல்லிய உதட்டில் புன்னகை அரும்பியது. "என் பாம்பிற்கு உணவு கொடுக்க வேண்டும். அதை எடுத்து வேறு கூண்டில் போடுகிறேன்" என்றபடியே அவன் கூண்டின் முடியைத் திறந்து, அவன் என்ன செய்யப் போகிறான் என்று அவன் நிதானிப்பதற்கு முன்னால், கைகளை உள்ளே விட்டாள். அவன் முன்னால் பாய்ந்து அவளைப் பின்புறமாக இழுத்தான். முடி ஒசையுடன் அடைத்துக் கொண்டது.

“கொஞ்சமாவது உங்களுக்கு அறிவு இருக்கிறதா?” அவன் கோபத்துடன் கேட்டான். “அது உங்களைக் கொத்திக் கொல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் செயலிழக்கச் செய்துவிடும். நான் என்ன செய்தும் பயனிருக்காது அதன் பிறகு.”

“அப்படியானால் அதை வேறு கூண்டில் போடுங்கள்” என்றான் அமைதியாக.

டாக்டர் பிலிப்ஸ் ஆடிப்போய்விட்டான். குறிப்பாக எதையும் பார்க்காத அவளது கருவிழிகளை நேர் கொள்வதை தான் விலக்குகிறோம் என்று அவனுக்குப் பட்டது. எலியைக் கூண்டில் இடுவது கொஞ்சமும் சரியல்ல என்று அவனுக்குத் தோன்றியது; அது பாவச் செயலும்கூட. ஏனென்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. ஒன்றிரண்டு தடவை சிலருக்காக கூண்டில் எலிகளைப் போட்டிருக்கிறான். இந்த இரவில் அவளது ஆசை அவனை வெறுப்படைய வைத்தது.

அவன் அதை விளக்க முற்பட்டான்.

“இது பாக்க வேண்டிய விஷயம் தான்: பாம்பு எப்படிச் செயலாற்றுகிறது என்று உங்களுக்குத் தெரியவரும். சாரைகள் மேல் மதிப்பு ஏற்பட்டுவிடும் உங்களுக்கு. நிறைய பேருக்கு பாம்பு எப்படிக் கொல்லும் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கவே பயமாக இருக்கும். இதற்குக் காரணம் நாம் நம்மை எலியின் இடத்தில் வைத்துப் பார்ப்பதுதான். ஒருமுறை பார்த்துவிட்டால் போதும், விஷயம் தெளிவாகிவிடும். எலி என்பது உண்மையில் உயிருள்ள எலிதான். அதன் பின் திகில் போய்விடும்.”

சுவரிலிருந்து ஒரு நீண்ட கழியை எடுத்தான். அதன் நுனியில் தோலாலான ஒரு சுருக்கு இருந்தது. கூண்டைத் திறந்து, சுருக்கைப் பாம்பின் கழுத்தில் இட்டு இறுக்கி னான். வறண்ட, ஒரு சீற்றம் அந்த அறையை ஊடுருவி நிறைந்தது. அதன் பருத்த உடம்பு துடித்து அடித்துக் கொண்டது. அதை வெளியே எடுத்தபோது கழியில் அடித்துக் கொண்டது. கொத்துவதற்குத் தயாராக இருந்தது. ஆனால், உணவிற்கான கூண்டில் இட்டவடன் அதன் சீற்றம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைந்தது. பின்னர் அது ஒரு முலைக்கு நகர்ந்து, பெரியதாக எட்டு வடிவத்தைப் போட்டுக் கொண்டு படுத்துக் கொண்டது.

“பாருங்கள்” அவன் தொடர்ந்தான். “இந்த பாம்புகள் கோழைகள். என்னிடம் ரொம்ப நாட்களாகவே இருக்கின்றன. வேண்டுமென்றால் அவற்றோடு பழகியிருக்கலாம். ஆனால் பழக்க முயன்றவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் ஒருமுறையாவது அது கொத்தி இருக்கும். அதற்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்கக் கூடாது என்று இருக்கிறேன்.” அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான். எலியைக் கூண்டில் இடுவதற்கு அவனுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. அவளோடு புதிய கூண்டின் முன் நகர்ந்திருந்தான். அவளது கருத்த விழிகள் பாம்பின் தலைமீதே பதிந்திருந்தன.

“எலியை இடுங்கள்” என்றான் அவள்.

தயக்கத்துடன் அவன் எலிகளிலிருந்த கூண்டின் அருகில் போனான். ஏனென்று தெரியாமலேயே அந்த எலிக்காக அவன் பரிதாபப்பட்டான். இம்மாதிரி உணர்ச்சி அவனுக்கு இதுவரையிலும் ஏற்பட்டதில்லை. கூண்டுக் கம்பிகளில் ஏறிக்கிடந்த வெள்ளை உயிர்களை நோக்கிப் பார்வையைச் செலுத்தினான். “எந்த எலி வேண்டும்?” அவன் யோசனை செய்தான். “எந்த எலியாக இருக்கும்?” சட்டென்று கோபத்துடன் அவளை நோக்கித் திரும்பினான். “ஒரு பூனையைப் போட்டால் என்ன, அப்போது தான் போட்டிச் சரியாக இருக்கும். பூனை இதில் ஜெயித்துக்கூட விடலாம். ஜெயித்து பாம்பைக் கொன்றுகூட விடலாம். வேண்டுமென்றால் ஒரு பூனையை விற்கிறேன்.”

அவள் அவனைக் கவனிக்கவே இல்லை. “எலியைப் போடுங்கள். அதைத் தீன்பதை நான் பார்க்க வேண்டும்.”

எலிக் கூண்டைத் திறந்து கையைவிட்டான். ஒரு எலியின் வால் அகப்பட்டது. பருமான, சிவப்புக் கண்களையுடைய எலி ஒன்றை வெளியில் எடுத்தான். அது அவனது

விரல்களைக் கடிப்பதற்காகப் போராடி, முடியாமல் அசைவின்றி வாலிலிருந்து தொங்கியது. வேகமாக அறையின் குறுக்கே நடந்து அதைப் பாம்பு போடப்பட்டிருந்த கூண்டில் இட்டான் “பாருங்கள்” என்றான் ஆவேசத்துடன்.

அந்தப் பெண் எதுவும் பேசவில்லை. அவள் பார்வை பாம்பு சுருண்டு கிடந்த இடத்திலேயே நிலைகுத்தியிருந்தது. அதன் நாக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் வேகமாக வந்த போய்க் கொண்டிருந்தது; கூண்டிலிருந்த காற்றை துறாவிக் கொண்டிருந்தது.

எலியோ சுற்றும் முற்றும் நோட்டம் விட்டுக்கொண்டு, சாம்பல்நிற வாலை முகர்ந்து பார்த்து விட்டு, அலட்சியமாக மணல்தரையில் நகரத் தொடங்கியது. செல்லும் வழியெல்லாம் முகர்ந்தபடியே சென்றது. அறையில் மௌனம் நிலவியது. கீழே கடல்நீர் பெருமூச்சு விட்டதா அல்லது அந்தப் பெண் பெருமூச்சு விட்டாளா என்று டாக்டர் பிலிப்ஸிற்கு தெரியவில்லை. அவள் குனிந்து விருப்பாவதை அவன் ஓரக் கண்ணால் பார்த்தான்.

பாம்பு மெதுவாக நகரத் துவங்கியது. அதன் நாக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் போய்வந்து கொண்டிருந்தது. அதன் அசைவு மிக நிதானமாகவும் சன்னமாகவும் இருந்ததால் அது நகர்வதாகவேத் தெரியவில்லை. கூண்டின் இன்னொரு முலையில் எலி முன்னங்கால் களைத் தூக்கி உட்கார்ந்து கொண்டு அதன் மார்பிலிருந்த வெண்முடிகளை நக்கிக் கொண்டிருந்தது. பாம்பு கழுத்தை S போல வளைத்தபடி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த மௌனத்தை அந்த இளைஞனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. உடம்பில் ரத்தம் துடிவதுபோல உணர்ந்தான் அவன். “பாருங்கள்! கொத்துவதற்குத் தயாராகிவிட்டது. சாரைப்பாம்புகள் எச்சரிக்கையானவை. பயந்தாங்கொள்ளிகள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அவை இரைபிடிக்கும் செயல் மிக நேர்த்தியானது. ஒரு டாக்டரின் வேலையைப் போல லாவகமானது. சந்தர்ப்பத்தை நடுவவிடுவதில்லை.”

பாம்பு இப்போது கூண்டின் மத்திக்கு வந்திருந்தது. எலி தலையை உயர்த்தி பாம்பைப் பார்த்து விட்டு கண்டுகொள்ளாமல் மீண்டும் நக்கத்துவங்கியது.

“இதுதான் உலகிலேயே மிக அற்புதமான விஷயம்” என்றான் அந்த இளைஞன். அவன் நரம்புகள் படபடத்துக் கொண்டிருந்தன. “இதுதான் உலகிலேயே மிகவும் திகிலூட்டும் விஷயம்.”

பாம்பு இப்போது நெருங்கி வந்திருந்தது. தரையிலிருந்து சிறு உயரத்திற்கு மேல் தலையை உயர்த்தியது. தலையை முன்னும் பின்னுமாக நகர்த்தி குறிவைப்பதும், தேவையான தொலைவுக்குச் சென்று மீண்டும் குறி வைப்பதுமாக இருந்தது. டாக்டர் பிலிப்ஸ் அந்தப் பெண்ணை மறுபடியும் நோட்டம் விட்டான். அவனுக்கு திடுக்கென்றிருந்தது. அவளும் அசைந்து கொண்டிருந்தாள், ஆனால் சன்னமாக.

எலி தலையை உயர்த்தி பாம்பைப் பார்த்தது. நல்ல கால்களையும் தரையிலிட்டு பின்னால் நகர்ந்தது. அப்போதுதான் அந்த வீச்சு, அதைப் பார்க்க முடியவில்லை, ஒரு வினாடி மின்னலை போல, கண்ணுக்குக் தெரியாத அடியால் தாக்குண்டதுபோல எலி கலங்கியது. பாம்பு அவசர அவசரமாக அது கிளம்பி வந்த முலைக்கே திரும்பிச் சென்று சுருண்டு படுத்துக் கொண்டது; அதன் நாக்கு மட்டும் அசைந்து கொண்டிருந்தது.

“சரியான தாக்குதல்” டாக்டர் பிலிப்ஸ் கூவினான். “சரியாக தோள்பட்டைகளுக்கு நடுவில். விஷம் இப்போது இதயத்திற்குப் போய் சோந்திருக்கும்.”

எலி அசைவற்று நின்றது கொண்டிருந்தது. வெள்ளைத் துருத்தியைப் போல மூச்சு வந்து கொண்டிருந்தது. திடீரென்று மேலேமும்பிக் குதித்து பக்கவாட்டில் வந்து விழுந்தது. கால்கள் ஜன்னி கண்டதுபோல ஒரு வினாடி அடித்துக் கொண்டன; அது செத்து விட்டது.

அவள் ஆகவாசமடைந்தாள். உறக்கச் சடவு கொண்ட ஆசுவாசம்.

“ஆக, உணர்ச்சிக்கு ஒரு வடிகால் போல இருந்தது. அப்படித்தானே?” என்று துருவினான் அவன்.

அவள் தனது மூட்டமான கண்களை அவன் பக்கம் திருப்பினாள். “அதை இப்போது பாம்பு உண்ணுமா?” என்று கேட்டாள்.

“அதை உண்ணத்தான் போகிறது. மனக்கிளர்ச்சிக்காக அது எலியைக் கொல்லவில்லை. அதற்கு பசி இருந்தது, கொன்றது.”

அவன் பேச்சை அசட்டை செய்வது போலிருந்தன அவளது வாயைப்படி. மீண்டும் பாம்பைப் பார்க்க ஆரம்பித்தாள். “அதைத் தின்பதைப் பார்க்கவேண்டும் எனக்கு.”

பாம்பு மீண்டும் அந்த மூலையிலிருந்து கிளம்பியது. இப்போது கொத்துவதற்கான ஆயத்தங்கள் எதுவுமில்லை; ஆனால், எதிர்தாக்குதல் ஏற்பட்டால் சட்டென்று பின் நகர்ந்து கொள்ள ஏதுவாக எச்சரிக்கையுடன் நகர்ந்தது. எலியின் உடலை லேசாகக் கவவி இழுத்துப் பார்த்தது. இறந்து விட்டது என்று உறுதிப்பட்டதும் தன் முக்கால் எலியின் உடல் முழுவதையும் - தலைமுதல் வால் வரை - தொட்டுப் பார்த்தது. பார்ப்பதற்கு அது எலியின் உடலை அளவெடுப்பது போலவும் முத்தமிடப் போவது போலவும் இருந்தது. இறுதியாக வாயைத் திறந்து தாடைகளைப் பிரித்தது.

டாக்டர் பிலிப்ஸ் அவளைப் பார்க்காமலிருக்க முயற்சி செய்தான். இப்படி எண்ணமிட்டான் அவன் “அவள் மட்டும் இப்போது வாயைத் திறந்தால் நான் அவ்வளவு தான். செயலிழந்து விடுவேன்” அவளைப் பார்க்காமல் இருப்பதில் வெற்றியும் அடைந்துவிட்டான்.

பாம்பு எலியின் தலையைக் கவவி மெதுவாக விழுங்க ஆரம்பித்தது. தாடைகள் இறுகி முழுத்தொண்டையும் அசைய தாடைகள் இன்னும் இறுகின.

டாக்டர் பிலிப்ஸ் அங்கிருந்து நகர்ந்து தன் மேசைக்குச் சென்றான். “நீங்கள் இந்தத் தொடர் சோதனையைச் செய்ய விடாமலாக்கிவிட்டீர்கள்.” என்றான் வெறுப்புடன். “இந்தச் சோதனையை முழுமையாகச் செய்யமுடியாது.” ஒரு சோதனைச் சில்லை குறைந்த சக்தி மைக்கோஸ்கோப் கீழே வைத்து நோக்கினான். பின்னர், ஆத்திரத்துடன் எல்லாவற்றையும் தொட்டியில் கவிழ்த்தான். கீழே அலைகளின் உக்ரம் குறைந்து போய் ரகசியக் குரல்போல ஈரமான ஓசை கேட்டது. அவன் தன் கால்களுக்கு கீழே இருந்த சிறிய கதவைத் திறந்து நட்சத்திர மீன்களை கருத்த நீரில் கொட்டினான். பூனையின் அருகில் சிறிது நின்றான். தொட்டியில் அறையப்பட்டு அது வெளிச் சத்தைப் பார்த்து பல்லினித்துக் கிடந்தது. திரவத்தால் அதன் உடல் கோமாளித்தனமாக ஊதிப்போயிருந்தது. அழுத்தத்தைக் குறைத்து, ஊசிகளைப் பிடுங்கிவிட்டு, நரம்பை முடிச்சிட்டான்.

“காபி அருந்துகிறீர்களா?” என்று கேட்டான்.

“வேண்டாம் நன்றி இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் கிளம்பிவிடுவேன்.”

பாம்புக் கூண்டின் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த அவள் அருகில் சென்றான் அவன். எலி ஏகதேசமாக முழுவதும் விழுங்கப்பட்டிருந்தது. வால் மட்டும் பாம்பின் வாயிலிருந்து வெளியே கேலிசெய்யும் நாக்கைப் போல நீட்டிக் கொண்டிருந்தது. தொண்டை ஒரு முறை விரிந்து சுருங்கியது; வால் காணாமல் போயிருந்தது. தாடைகள் உள்ளிழுத்துக் கொண்டு, அந்த பாம்பு அழுத்தமாக ஊர்ந்து மூலைக்குச் சென்று, பெரியதாக எட்டு வடிவம் போட்டுக் கொண்டு தலையைத் தாழ்த்தி முடங்கிவிட்டது.

“உறங்கிவிட்டது அது” என்றான் அந்த பெண். “நான் இப்போது கிளம்புகிறேன். ஆனால் மறுபடியும் வருவேன்; அவ்வப்போது என் பாம்பிற்கு உணவுவிடுவேன். எலிகளுக்கு நான் பணம் தந்துவிடுவேன். அது நிறைய எலிகளைச் சாப்பிட வேண்டும். என்றாவது ஒரு நாள் அதை நான் எடுத்துக் கொண்டு போவேன்” கனவிலிருந்து விடு பட்டவன்போல இருந்தன அவள் கண்கள். “அது என்னுடைய பாம்பு. ரூபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள் அதன் விஷத்தை எடுக்காதீர்கள். விஷம் அதனிடமே இருக்க வேண்டும். நான் வருகிறேன்” அனாயசமாக கதவை நோக்கி நடந்து சென்று வெளியேறினாள். படிகளில் அவளது காலடியோசைக் கேட்டது; ஆனால் தெருவில் அவள் செல்லும் சத்தம் கேட்கவில்லை.

டாக்டர் பிலிப்ஸ் நாற்காலியை திருப்பிப் போட்டுக் கொண்டு பாம்பு இருந்த கூண்டின் எதிரில் அமர்ந்தான். செயலற்றுக் கிடந்த பாம்பை பார்த்தபடியே யோசிக்க முயன்றான். “பாலியல் குறியீடுகள் பற்றி நான் நிறையப் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் அந்த விளக்கங்கள் போதாது. ஒருவேளை நான் ரொம்பவும் தனிமைப்பட்டிருக்கிறேனா? அந்தப் பாம்பைக் கொன்றுவிட்டால்? எனக்கு மட்டும் தெரிந்திருந்தால் - இல்லை என்னால் எதை நோக்கியும் பிரார்த்திக்க முடியாது.”

சில வாரங்கள் அவள் திரும்பவும் வருவாள் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். “அவள் வந்தால், அவளைத் தனியே இருக்கச் சொல்லிவிட்டு வெளியே சென்று விடுவேன்” என்று முடிவு செய்தான். “இந்த அவஸ்தையை இனியும் சகிக்க முடியாது.”

அவள் பிறகு வரவேயில்லை. நகரத்தில் நடந்து செல்லும்போதெல்லாம் அவளைத் தேடுவான். பலமுறை சில உயரமான பெண்களைப் பார்த்துவிட்டு அவளாக இருக்குமென்று ஓடிப்போய் பார்த்தான். அவன் அவளை மறுபடியும் ஒருபோதும் பார்க்கவே இல்லை - எப்போதும்.

தமிழாக்கம் : தி.அ. ஸ்ரீனிவாசன்

(‘The Snake’ by John Steinbeck

Greatest American Short Stories 1957.)

ஜான் ஸ்டீன்பக் (1902-1968)

அமெரிக்கர். கலிபோர்னியாவில் சலினாஸில் பிறந்தவர். தந்தை ஒரு பள்ளி ஆசிரியர். இளமையில் உடல் உழைப்பு சார்ந்த பல பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். தன் தூழல், வேளாண்மை, உழைப்பாளிகளின் வாழ்க்கை இவைபற்றி நுட்பமாக அறிந்தவர்.

சீற்றத்தின் பலன்கள் (The Grapes of Wrath, 1939) நாவல் இவருக்கு மிகுந்த புகழைப் பெற்றுத் தந்தது. கடல்வாழ் உயிரினங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த எட்வர்ட் எஃப் ரிக்கட்ஸ் என்பவர் ஸ்டீன்பெக்கின் நண்பர். இவர் ஒரு சோதனைக் கூடம் வைத்திருந்தார். விஞ்ஞானி, புனிதர், மறைஞானி. காழகன் போன்ற பல முகங்கள் கொண்ட ரிக்கட்ஸால் பாதிக்கப்பட்டவர் ஸ்டீன்பெக்.

பல நாவல்களும் சிறுகதைகளும் பயண நூல்களும் எழுதியிருக்கிறார். 1962இல் நோபல் பரிசு பெற்றவர். இவருடை கடல்முத்து, சிவப்பு குதிரைக் குட்டி ஆகிய குறுநாவல்கள் தமிழில் வந்துள்ளன.

ஏழுகடல் தாண்டி

சரிநிகர் (மாதமிருமுறை)

ஆசிரியர் : சேரன்

வெளியீட்டாசிரியர் :

ச. பால கிருஷ்ணன்

தொடர்பு முகவரி :

சரிநிகர்

இல.04, ஐயரத்தன வழி

திம்பிரிகசியாய

கொழும்பு 05

விலை ரூ. 7 (இலங்கை)

இலங்கையிலிருந்து வெளிவரும் சரிநிகர் அண்மையில் தனது நூறாவது இதழை பூர்த்தி செய்திருக்கிறது. இதழ் 50இலிருந்து 100 வரையிலான பிரதிகளின் தொகுப்பு சமீபத்தில் காலச்சுவடிற்கு அனுப்பப்பட்டது.

இந்த நூற்றாண்டில் பெரும் வன்முறைக்கும் சரித்திர நெருக்கடிக்கும் ஆளான சமூகங்களில் ஒன்றான ஈழத் தமிழர்களின் ஒரு காலகட்டத்து அரசியல்-சமூக-கலாச்சார நிகழ்வுகளின் மதிப்பு வாய்ந்த ஆவணமாக சரிநிகரின் பக்கங்கள் விரிந்து கிடக்கின்றன.

1983 ஜூலை கலவரங்களுக்குப் பிற்பாடு சில வருடங்களில் ஈழத் தமிழர்கள் பால் தமிழகத்தில் நிலவிய உணர்வுகளை இன்று பெருமளவு வற்றிப்போய் விட்டன. மக்கள் தம் புராதன ஊர்களையும் நகரங்களையும் தலையில் சுமந்துகொண்டு இடம் பெயர்ந்து கொண்டிருப்பது நமக்கு எந்த அதிர்வுகளையும் ஏற்படுத்தவில்லை. தமிழக மக்களின் ஈழத்தமிழர்கள் பற்றிய அக்கறைகளை நிர்ணயித்து வந்திருப்பது அரசியல் தூதாடிகளும் பிணந்தின்னிப் பத்திரிகைகளும். காலமாற்றத்தின் சௌகர்ய-அசௌகர்யங்களுக்கு ஏற்ப இவ் வரசியல் சக்திகளும், தொடர்பு சாதனங் களும் தம் எதிர்வினைகளையும், மொழி யையும் மாற்றிக் கொள்கின்றன. மேலும் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் நடைபெறும் இனப்படுகொலைகள், ஒடுக்கு முறைகள் தொடர்பாக சர்வதேச தொடர்பு சாதனங்கள் காட்டும் கவனத்தில் சிறப்புகூட ஈழத் தமிழர்களால் காட்டப்படுவதில்லை. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களால் ஐரோப்பாவில் இருந்து நடத்தப்படும் சில தமிழ் ஏடுகள்

வழியே அவ்வப்போது சிலவற்றை கேட்கிறோம். ராஜீவ் காந்தியின் கொலைக்குப் பிறகு ஈழத்துடனான செய்தித் தொடர்புகள் பெரு மளவு சுருங்கிப் போய்விட்டன.

இந்நிலையில் மிக நெருக்கடி யான துழுவின் களத்திலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் 'சரிநிகர்', ஒரு செய்திப் பத்திரிகை, ஒரு ஆய்வேடு என்ற இருதளங் களிலும் இயங்குகிறது. இலங்கை யின் அரசியல் துழல், தமிழர்கள் மீதான வன்முறை தொடர்பாக ஏராளமான செய்திக் கட்டுரைகள், தகவல் குறிப்புகள் வெளிவந் துள்ளன. தேசிய இனப் பிரச்சனை யில் முஸ்லீம்கள் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நிலை பற்றிய விவாதங்கள், தமிழ் போராளிக் குழுக்களின் செயல்பாடுகள் தொடர்பான விமர்சன நோக்கி லான அனுசுமுறை, சிங்கள வரிடையே உள்ள இனவாத எதிர்ப்பு ஐனநாயக குரல்களை அடை யாளம் காணுதல், ஜே.வி.பி. பற்றிய பதிவு கள், பெண்கள் பிரச்சனை என்று விரிவாக தனது துழலை சரிநிகர் பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறது.

சினிமா, நாடகம், ஓவியம் பற்றிய விமர் சனங்கள், பதிவுகளுடன் தொடர்ச்சியாகக் கவிதைகளும் கதைகளும் வெளியிடப் பட்டு வந்திருக்கின்றன. அஸ்வகோஸ், றஷ்மி, திருக்கோயில் கவியுவன், நடட் தாமவடி அற்பாத், என். ஆத்மா, பாலமோகன் நற்பட்டிமுனை பள்ளி என பல புதிய படைப்பாளிகள் கவனம் பெறுகின்றனர்.

ஈழத்தமிழ் பத்திரிகைகளில் குறிப்பாக முன்னர் பரவலாகக் கிடைத்த விடுதலைப் புலி பிரசுரங்களில் மிகுந்த மனநெருக்கடி ஏற்படுத்தும் ஓர் அம்சம் பிரேதங்களின் புகைப்படங்கள். ஆங்காங்கே சரிநிகரிலும் இடம்பெற்றிருக்கும் அத்தகைய படங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தல் சம்பந்தமான பெரும் குற்ற உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன.

ஹயீது

○

சித்திரவதைகளும் சித்திரவதைக் குள்ளாகிச் சிவந்திருப்போரும்

நீங்கள் இப்பத்தியை வாசிக்கத் தொடங்குகிறீர்கள். ஓய்வாக இருக்கும் பொழுதில் ஏதேனும் இலகுவாக வாசிக் கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் வாசிக்கத் தொடங்கி இருந்தல் கூடும். ஆனாலும் இந்தப் பத்தி கனதியானதாக, உங்கள் மனதில் துயரத்தைக் கிளப்புவதாக அமைந்து விடக்கூடும். நான் உண்டு, என் குடும்பம் உண்டு, எங்கள். சின்னக் கனவகள் உண்டு என உழைத்து உண்டு குடித்து நீங்கள் வாழ்ந்த காலங்கள் போய்விட்டன. புது நெருக்கடிகளுக்கு முகம் கொடுக்கத் தொடங்கியாயிற்று. இது வரை காலமும் சிந்திக்காத புதிய வாழ்க்கைப் பரிமாணங்களைப் பற்றி சிந்திக்கவும் அவை தரும் பிரச்சினை களுக்கு கூட்டாகச் சேர்ந்து முகம் கொடுக்கவும் வேண்டிய தேவைகள் உருவாகி உள்ளன.

நான் இங்கு விபரிக்கப் போகும் நிலைக்கு, நீங்களோ, உங்கள் உறவினரோ

உங்கள் அயலவரோ ஆளாகி வாழ்தல் கூடும். நீங்கள் அந்நிலைக்கு ஆளாகி இருந்திருப்பின் உங்களுக்குள்ளேயே அமுக்கப்பட்டிருந்த உணர்வுகளை இப் பத்தி கிளறிவிடக்கூடும். சித்திரவதை யையும் சித்திரவதைக்குள்ளாகி வாழ்வா களையும் பற்றி இப்பத்தி பேசமுற்படுகிறது. குடும்ப உறவுகளுக்குள் பாவிக்கப்படும் சித்திரவதை என்னும் பதம் தன் முழு அர்த்தப் பரிமாணத்தையும் புலப்படுத்துவ தில்லை. சித்திரவதை எவ்வளவு கொடூர மானது என்பதை அனுபவித்தவர்களாலும் கூட விபரிக்க முடியாது. சித்திரவதை பற்றி நாங்கள் முதலில் அறியத் தொடங்குவது சமயப் புராணக் கதைகளில் தான்.

இந்த உலகத்தில் தீமையுடைய பரிவோர் நரலோகத்தில் கொதிக்கும் எண்ணெய்க் கொப்பரைகளில் இடப்பட்டுப் பின் ஈட்டி முனைகளில் செருகிவிடப்பட்டு சித்திர வதை செய்யப்படுகிறார்கள் என அக் கதைகள் கூறுகின்றன. இந்துக்களின் சைவ சமய பாடக் கதைகளில் சமயகுர வராண் அப்பர் சமணர்களால் சித்திரவதை செய்யப்பட்டார் எனத் தெரிவிக்கிறது. இயேசுபிரான் தலையில் முட்கிரிடம் இட்டப்பட்டு பார்ச் சிலுவை சுமத்தப்பட்டு பின் அதன் மீதே ஆணிகளால் அறையப் பட்டார் என அறிக்கிறோம். இந்த கொடூர மான எண்ணங்களின் தோற்றவாய் இந்தச் சமயப்புராணக் கதைகள்தானோ என ஐயுற வேண்டியுள்ளது.

மனிதரை மனிதர் சித்திரவதை செய்யும் எண்ணம் எவ்வாறு தோன்றுகிறது என்பது துயரமான விஷயப்பலவா?

மனிதர்களின் பரம்பரை இயலை ஆராய்ந்த மருத்துவர்கள் ஒரு சில மனிதர் கள் பிறக்கும் போதே கொடூரமான இயல்பு களை வெளிப்படுத்துவதற்குரிய நிறுமாத்த அலகுச் சேர்க்கைகளை கொண்டிருக் கிறார்கள் எனக்கூறுகிறார்கள். ஆனால் சித்திரவதை என்னும் செயல்முனைப்பு புறநடையான தனிமனித இயல்பினால் மேற்கொள்ளப்படும் ஒரு சிறு நிகழ்வாகக் கருதப்பட முடியாத ஒன்றாகும். ஏனெனில் சித்திரவதை என்பது ஒழுங்கு முறைக்குட் பட்ட செயல்வடிவமாகத் தத்தமது நோக்கங்களை அடைவதற்குரிய ஒரு ஆயுதமாகக் கையாளப்பட்டு வருகிறது.

உலக வரலாற்றில், மததீய காலத்தில் குறிப்பாக 15ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் சித்திரவதை மிக அதிகளவில் நடைமுறையில் இருந்துள்ளது. பின் அது படிப்படியாக குறைவடைந்து மீண்டும் இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின்போது மிகப் பரவலாக இடம் பெற்றதொடங்கி இன்ற ளவும் நீடித்து வருகின்றது.

இரண்டாம் உலக யுத்த காலத்தில் மனிதகுலம் வெட்கப்பட வேண்டிய அநாகரிகமான வரலாறு எழுதப்பட்டது. ஜெர்மனிய நாசிகளால் யூதர்கள்தீயது புரியப்பட்ட சித்திரவதைகளும் கொலை களும் உலகின் ஆன்மாவை உலுக்கியதை யார் மறப்பார்? யூத இனம் அடைந்த அவமானமும் மரணமும் ஊனமும் மனித நாசீகத்திற்கு எதிரியானதாகும். யூத நாவலாசிரியரான லியோன் யூரிஸ் தனது நாவலான Exodusஇல் அவமானத்தையும் அவலத்தையும் எழுதிச் செல்கிறார்.

சித்திரவதை யுத்தத்தின் இணை பிரியாத தோழன் என்பதை நாங்களும் இப்பொழுது உணர்கிறோம். யுத்தத்தின்

போது மட்டுமல்ல சித்திரவதை. அரசாங்கங்கள் (அரசு) விடுதலைப் போராட்ட ஸ்தாபனங்கள், பலம் பெற்ற முதலாளிகள், யாவரும் தத்தமது கொள்கைகளுக்கும் இருப்புக்கும், தமது அதிகாரத்துக்கும் அச்சுறுத்தலாக இருப்பவர்களை சித்திரவதை செய்கிறார்கள். பொலீஸ் குற்றவாளிகளிடம் இருந்து உண்மைகளைக் 'கறப்பதற்கு'; புரட்சி செய்பவனை அழித்து விடுவதற்கு சித்திரவதை செய்கிறது.

விடுதலை இயக்கங்களோ அரசுக்கு ஆதரவானவர்களை, சக விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களை தனக்குள்ளேயே அதிகாரப் போட்டியாளரை, சித்திரவதை செய்கிறது. ஆக, சித்திரவதை எல்லாப் புறத்திலும் வேருன்றி உள்ளது. சித்திரவதையை ஏன் நீ செய்கிறாய் எனக் கேட்டால் தமக்கு தேவைப்பட்ட ஒரு தகவலைப் பெற அல்லது புரிந்த (புரியாத) குற்றம் ஒன்றை ஒப்புக்கொள்ளவைக்கவே, என ஒரு பொலீஸ் அதிகாரி விடையளிப்பான். விடுதலைப் போராடிய கேட்டாலோ, தேசத்துரோகம் அல்லது ஸ்தாபனத்துரோகம் அல்லது தலைமைத் துரோகம் பற்றி அறிந்து கொள்ளவே சித்திரவதை செய்தோம் என வினாற்ற முகத்துடன் கூறுவான்.

ஆனால், சித்திரவதை உண்மையிலும் எதற்காகச் செய்யப்படுகிறது என்பதற்கான உண்மையான விடை அதுவல்ல. உலகத்திலுள்ள எல்லாவகையான அதிகார சக்திகளும் தமது இருப்பைப் பேணவே சித்திரவதையைச் செய்கின்றன. சாதாரண குடும்ப உறவுகளில் தொடங்கி அரசு-மக்கள் உறவு வரை இதையே அவதானிக்க முடிகிறது. அதிகார அடிப்படையிலான மனித, சமூக உறவுமுறைகளைப் பேண சித்திரவதை உதவுகிறது.

தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை விடுதலைப் போராட்டம் தொடங்கிய பின்னர் சித்திரவதை பற்றி நிதர்சனமான அறிவு தோன்றத் தொடங்கியது. விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்குபற்றிய இளைஞர் யுவதிகள் தேடப்பட்டனர், சுற்றி வளைக்கப்பட்டனர், இராணுவம் விடுகளுக்குள் புகுந்து அட்டகாசம் புரியத் தொடங்கியது. இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்ட தொடங்கினர்.

மக்கள் நாலாம்பாடி பற்றியும், பனாகொடை இராணுவமுகாம் பற்றியும், வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலை பற்றியும், பூசா இராணுவமுகாம் பற்றியும் கேள்விப்பட்ட தொடங்கினர். தாங்கமுடியாத சித்திரவதைகளில் அகப்பட்டு இளைஞர்கள் கதறிய குரல் கேட்டு இன்னும் இளைஞர்கள் போராட்டங்களுக்கு எழுந்தனர்.

ஆனால், காலப்போக்கில் அரசு வதைக்கூடங்கள் தந்த அதிர்ச்சியையும் அச்சங்களையும்விட மோசமான அதிர்ச்சியையும் நாங்கள் சந்தித்தோம். இளைஞர்கள் தங்களுக்குள்ளும் ஒருவரையொருவர் சித்திரவதை செய்ய ஆரம்பித்திருந்தனர் என அறிய வந்தபோது... மக்கள் மத்தில் போராட்டத்தின் மானுடப் பொறுமதி பற்றிய கேள்வி பலமாக எழுந்தது.

இந்தியாவில் தமது பயிற்சி முகாமை அமைத்திருந்த புளொட் இயக்கம் தமது உறுப்பினர்களைச் சித்திரவதை செய்ய சித்திரவதைக் கூடங்களை அமைத்திருந்தமை தெரியவந்தது. தலைமையின் பிழையான போக்குகளுக்கு எதிராக குரல்

எழுப்பியவர்கள் சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர். அந்தச் சித்திரவதைக் கூடங்களில் எழுந்த அவலக் குரல்கள் கோவிந்தனின் 'புதியதோர் உலகம்' நாவலில் பிரதிபலிக்கின்றன.

முன்னணி நிலையில் இருந்த விடுதலைத் தாபனங்களான விடுதலைப்புலிகள், புளொட், டெலோ, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்., ஈரோஸ் ஆகிய யாவும் ஐனநாயக உறவுகளை மழுங்கடிக்கும் விதத்தில் சித்திரவதை என்பதை ஏதோ ஓரளவில் பயன்படுத்தத் தொடங்கிவிட்டிருந்தன. அதிகார வெறியும் மிருக குணமும் எங்கள் போராட்டத்துடன் இணைந்து வளர்ந்தது. எவ்வாறெனினும் சித்திரவதை என்பது ஒழுங்கு முறைக்கு உட்பட்ட வடிவமாக கையாளப்படத் தொடங்கியது. புளொட்டிற்குப் பிற்பாடு புலிகளாலேயாகும்.

விடுதலைப் புலிகளின் துணுக்காய் இராணுவமுகாம் சித்திரவதைகளுக்கு பிரகாஸத்தில் பெயர் பெறத் தொடங்கியது. தம்மை இலங்கை இராணுவத்திற்கு காட்டிக்கொடுக்க முனைந்தவர்கள் தமது சிவில் நிரவாகம் நிலவிய பிரதேசங்களில் கைதுசெய்யப்பட்ட கிரிமினல் கைதிகள், மாற்றுக் கருத்து கொண்ட அரசியல் கைதிகள் ஆகியோரை ஆங்காங்கே அமைக்கப்பட்டிருந்த முகாம்களில் சித்திரவதை செய்யும் போக்கை கடைப்பிடித்தனர். 87ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதி தலைமறைவு அமைப்பாக செயற்பட்டார்கள் எனும் சந்தேகத்தில் தடை செய்யப்பட்ட இயக்கம் ஒன்றில் இருந்த சில இளைஞர்களை புலிகள் கைது செய்தனர். (இந்திய இராணுவம் வருவதற்கு முன்பு) பலமாதச் சித்திரவதைகளின் பின்பு அவர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். ஆனால், விடுவிக்கப்பட்டவர்கள் சித்திரவதையின் விளைவுகளை சுமந்தே வந்தனர். முகம் உப்பி, உடல் வீங்கி, உடல்முட்டுக்கள் யாவற்றிலும் நோவை சுமந்தே வந்தனர். வீதியில் செல்லும் வாகனங்கள் யாவும் தம்மை கைது செய்பவர்களை சுமந்து வருவதாக அண்ணிக் கலக்கமுற்றனர். வாழ்க்கை அள்களுக்கு வேறுமையாகத் தோன்றியது. 68ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதி என நினைக்கிறேன். இலங்கை இராணுவத்தினால் சில இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். பூசா இராணுவ முகாமுக்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டனர். பாரிய பண பல முறைகளின் பின் விடுதலை செய்யப்பட்ட இளைஞன் ஒருவன் இராணுவச் சித்திரவதைகளால் பாலுறுப்பில் குறைபாடு உடையவனாகவே வெளி வந்தான். இக்குறைபாடு காரணமாக அவ்விளைஞன் தான் நேசித்த பெண்ணை பிரிந்ததுடன் அவனுக்கு வாழ்க்கையும் வெறுமையானது. ஆண்மை குறித்த எமது சமூகக் கருத்துகள் இவ்வாறானவர்களை ஆண்கள் எனக் கருதுவதற்கு இடமளிப்பதில்லை. ஆணாதிக்க சமூக மதிப்பீடுகள் அவனுக்கு தாழ்ச்சிக்கல் தோன்றக் காரணமாகின.

எமது விடுதலைப் போராட்ட வரலாறு முழுவதும் பல பெண்கள் இராணுவத்தினரால் பாலியல் சித்திரவதைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். இலங்கை-இந்திய இராணுவங்களினால் பாலியல் சித்திரவதைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட பெண்கள், பாலியல் சித்திரவதைக் குள்ளான ஆண்களைவிடவும் மோசமான பாதிப்புக்

களுக்கு உட்பட்டனர். கற்பு பற்றி நிலவும் கோட்பாடுகள் இந்தப் பெண்களை இன்னும் சித்திரவதை செய்கின்றன. மேலும் இவ்வாறு அறியப்பட்ட பெண்களை தமது பாலியல் இச்சைக்கும் இலகுவாக பயன்படுத்தக் கூடியவர்களாக கருதும் போக்கு எமது சமூகத்தில் நிலவுகின்றது.

87ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் எங்கள் பிரதேச மெங்கும் கதறையன் புற்றுக்கள் போல இந்திய இராணுவ முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டன. எனது வீட்டிற்கு தெற்குப் புறமாக நூறு யார்தூரத்தில் இந்திய இராணுவ முகாம் ஒன்று இருந்தது. அங்கிருந்து அவ் இராணுவ முகாம் அகலும் வரை ஒவ்வொரு இரவும் இளைஞர்களின் அவலச்சத்தங்களால் நிரம்பியது. நாங்கள் அவற்றை கேட்க நேர்ந்த கையாலாகாத துயரம் மனதைப் பற்றிக்கொள்ள மெளனமாக இருந்தோம். ஈரல் கருகியது என்பார்களே, இரத்தம் வற்றியது என்பார்களே, அதுவேதான். ஏன் இப்படி நிகழ்ந்தது? ஏன் இப்படி நிகழ்கிறது?

நான் அறிந்தவைக்கு அப்பால் இன்னும் இன்னும் நெஞ்சைப்பிழியும் அனுபவங்கள் உங்களுக்குள் உறைந்து போயிருக்கலாம். அச்சத்தாலும், புரிந்து கொள்ள மனிதர்கள் இல்லாததாலும் அவை உங்களுக்குள் கிடந்து உங்களை சித்திரவதை செய்யக் கூடும். உங்கள் ஆதம் உயிர்ப்பை அழித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடும். நாங்கள் இவற்றுக்கு எதிரான புதிய வாழ்க்கை நிலைமைகளை - மதிப்பீடுகளை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

இனிச் சித்திரவதை என்பது எவ்வாறு ஒழுங்கு முறைக்குட்பட்ட ஒரு வடிவமாக உள்ளது என்பதைக் கவனிப்போம்.

சித்திரவதை

வரைவிலக்கணம் :

திட்டமிட்ட ரீதியில் தனி ஒருவன் மீதோ அல்லது பலர் மீதோ தானாகவோ, அல்லது ஏதாவது ஒரு அதிகார சக்தியின் உத்தரவினாலோ புரியப்படும் உடல் உள வேதனைகளை சித்திரவதை எனலாம்.

சித்திரவதையின் நோக்கம் :

சித்திரவதையின் நோக்கம் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்ளச் செய்தல் அல்லது தேவைப்படும் தகவல் ஒன்றைப் பெறுதல் எனப்படுகிறது. ஆனால் குற்றம் ஒன்றை நிரூபிப்பதற்கு வேறுபல வழிகள் இருக்கின்ற போதும், தேவைப்பட்ட தகவலைப் பெற வேறுவழிகள் உள்ள போதும், அல்லது அந்தத் தகவல்கள் பெறப்பட்ட பின்னரும் கூட சித்திரவதை மேற்கொள்ளப் படுவதே?

சாட்சி ஒருவரை சித்திரவதைக்குள்ளாக்குவதன் மூலம் அவரது உடலை மட்டுமன்றி உள்ளத்தையும் அதாவது அவரது ஆதம் உறுதியையும் அழிக்க விரும்புகிறார்கள். சாட்சி ஒருவரின் தனிப்பட்ட ஆளுமையை ஏன் அழிக்க வேண்டும்? இத்தகைய சந்தர்ப்பம் அதிகார சக்திகளுக்கு மிகவும் தேவையானதாகும். ஏனெனில் அரசு அமைப்பை எதிர்த்து புரட்சி செய்பவர்கள், பிழையான சமூக அதிகாரத்தை எதிர்ப்பவர்கள், பிழையான தலைமையை எதிர்ப்பவர்கள் போன்றவர்கள் அவற்றுக்கெதிரான உள்ளத்தையும் அவற்றுக்கெதிரான வாழ்க்கை எப்படி

இருக்கவேண்டும் என்ற கற்பனையையும் கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே இத்தகையவர்களின் மனஉறுதியையும் கொள்கைகளையும் உடைத்துவிடுவது அதிகார சக்தி களுக்கு அவசியமானதாகும். “பொலிசை எதிர்க்காதே! அரசாங்கத்தை எதிர்க்காதே! தலைமையை எதிர்க்காதே! எங்களை விமர்சிக்காதே! விமர்சித்தால் உனக்கு என்ன நடக்கும்!” என உணர்த்த சாட்சியை சித்திரவதை செய்து நடைப்பிணமாக்க வேண்டிய தேவை உள்ளது.

இவ்வாறு சித்திரவதை செய்து நடைப் பிணமாக்கப் பட்டவரை காணுமையால் சமூகத்தினரிடையே ஒரு அச்ச உணர்வு பரவுகிறது. இந்த அச்ச உணர்வு அதிகாரத் துக்கு எதிரான சக்திகளுக்கு எச்சரிக்கையாகும். சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் அறிக்கையின்படி உலகின் ஆறில் ஐந்து பங்கு நாடுகளில் அரசாட்சியான சித்திர வதைகள் இடம் பெற்றுவருகின்றன. உலகம் முழுவதும் அகதிகளாகி உள்ளவர்களில் 10%, 30%மானவர்கள் சித்திர வதைக்குள்ளானவர்களே ஆகும்.

சித்திரவதை முறைகள் :

சித்திரவதையானது உடலியல் ரீதியாகவும் உளவியல் ரீதியாகவும் நடைபெறுகின்றது. உடலியல் ரீதியான சித்திரவதைகளும் உளவியல் ரீதியான தாக்கங்களுக்கு வழிவகுக்கின்றன. சித்திரவதையானது இராணுவம் அல்லது பொலிஸ் அல்லது போராளிகளின் ஆயுதக் குழு, சாட்சியின் வீட்டிற்குள் புகுந்து யாவற்றையும் அடித்து நொறுக்கி குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனைவரின்மீதும் வன்முறையை பிரயோகித்து தேடிப்பட்டவரை முரட்டுத்தனமாக கைது செய்வதுடன் ஆரம்பிக்கிறது.

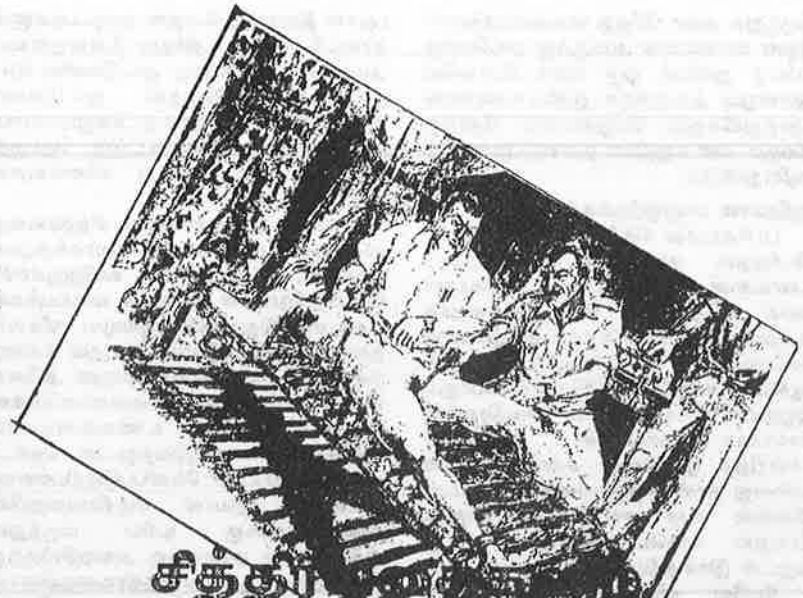
சித்திரவதையின் முதலாவது அவஸ்தை தாறுமாறான தாக்குதலுடன் ஆரம்பிக்கிறது. தடிகள், இடுப்புப்பட்டி, மண்நிரப்பிய எஸ்லோன் பைப்புகள், பொலிஸ்தடி, போன்றவற்றினால் சாட்சிகண்டபடி தாக்கப்படுவர். தலையில் இருந்து கழுத்துவரை முழுமையாக முடி, நீண்ட நேரம் நிறுத்தி வைத்தல். கைதி நிர்வாணமாக்கப்படுதல். நீர் உணவு என்பன கொடுக்கப்படாமை. நீண்ட நாட்களுக்கு உறங்கவிடாமை போன்றன. அவை தொடர்ந்து செய்யப்படுவனவாகும். உடலியல் ரீதியான சித்திரவதைகள் பின்வரும் அம்சங்களை பொதுவாக கொண்டுள்ளன.

திட்டமிட்ட தாக்குதல் :

தடிகளால் பாதங்களில் தாக்குதல் (பாதக்குழிவகளிலும் பாதக்குதியிலும்) ஒரே நேரத்தில் இரு காதுகளிலும் அறைதல். முழங்கால் மூட்டுச்சில்லுகளில் அடித்தல். கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்கு வயிற்றில் அடித்தல் மூலம் கருச்சிதைவு ஏற்படுத்தல் போன்றவை இதனுள் அடங்கும்.

மின்சாரச் சித்திரவதை :

மின்சாரம் பாய்ச்சப்படும் போது உடலில் கடும் நோவுடன் கூடிய வலிப்பு தோற்றுவிக்கப்படுகிறது. மின்சாரம் உடல் தசைகளை சடுதியான சுருக்க விசிவுக்கு உட்படுத்துவதால் கடும் நோவு தோன்றுகிறது. மேலும் மின்சாரம் பாய்ச்சப்பட்டவர் தானே தனது கண் உட்சதைகள் உதடுகள் நாக்கு என்பவற்றை மின்சாரத் தாக்கின் போது கடித்துவிடுவார். மனித உடலினுள் மின்சாரம் பாய்ச்சப்

சித்திரவதைகளுக்குள்ளாகிச் சீவித்திருப்போரும் நன்றி : சரிநிகர்

படுவதற்கு பயன்படும் மின்முனைகள் மிகக் கூர்மையானவையாக (பென்சீற்கூர்) உள்ளன. இவை உடலில் மென்மையான ஆனால் உணர்ச்சிச் செறிவான இடங்களில் செருகப்பட்டு பாய்ச்சப்படுகிறது. காதுகள் (செவிப்பறை மென்சவ்வு) விரல் நுனிகள், காற் பெருவிரல், மார்பக முனைகள், ஆண்குறி, பெண்குறி போன்ற மென்மையான பகுதிகளை சித்திரவதை செய்வோர் தெரிவு செய்கின்றார்கள்.

மூச்சுத் திணற வைத்தல் :

இவ்வகையான சித்திரவதைகளின் நோக்கம் சாட்சியை மிகக்கடுமையான மூச்சுத் திணறலுக்கு உட்படுத்துவதாகும். இதற்கென பாரிய நீர்த்தாங்கிகள் சித்திரவதைக் கூடங்களினுள் உள்ளதாக அறியக் கிடைக்கிறது. சாட்சியானவர் தலைகீழாகக் கட்டித் தொங்க விடப்பட்ட நிலையில் தண்ணீரினுள் அமுகப்படுவார். சில வேளைகளில், சிறுநீர், மலம் போன்றவற்றினாலும் சாட்சி அமுகப்படுவார். இவ்வகையான சித்திர வதையின் போது மூச்சுத் திணறி மரணமான சிலரின் சுவாசப்பைகளினுள் மலம் காணப்பட்டமையை பரிசோதனைகள் வெளிச்சப்படுத்தின. இவ்வகைச் சித்திரவதையின் போது சாட்சி மரணமடைந்துவிடாதபடி கைதியின் நாடித் துடிப்பை சித்திரவதை செய்பவர் கணித்தபடி இருப்பார்.

எரிக்காய்களை உண்டாக்குதல் :

எரிகின்ற சிகரட்டினால் உடலின் மென்மையான பாகங்களில் சுடுதல், தீயில் நன்கு எரிக்கப்பட்ட கம்பிகளால் சுடுதல், வெப்பமேற்றப்பட்ட மின் அமுத்தியினால் முதுகுப் பகுதியில் அமுத்தித் தேய்த்தல் போன்றவை இதனுள் அடங்கும்.

கட்டித் தொங்கவிடுதல் :

இருகைகளையும் முறுக்கிக் கட்டி

தொங்கவிடுதல், இருகால்களையும் கட்டி தலைகீழாகத் தொங்கவிடுதல், ஒருகை அல்லது ஒரு காலில் மாதிரம் கட்டித் தொங்கவிடுதல் போன்றவை இதனுள் அடங்கும்.

உடற் பாகங்களைப் பிடுங்குதல் :

தலைமயிர், நகங்கள், நாக்கு, விதைப் பைகள், பற்கள் என்பவற்றை பிடுங்குதல் அல்லது உடைத்தல் அல்லது நசுக்குதல்.

பாலியல் ரீதியான சித்திரவதைகள் :

பாலியல் ரீதியான சித்திரவதை என்பது உடலியல் ரீதியாகவும், உளவியல் ரீதியாகவும் தாக்கத்தை உண்டுபண்ணுகிற ஒரு சித்திரவதையாகும். காம வக்கிரமான கதைகளைக் கூறுதல், கூறச் செய்தல். பாலியல் நடத்தைகளைச் செய்து காட்டுதல், செய்து காட்டச் செய்தல், வெளியேற்றப்பட்ட விற்தை உண்ணக்கொடுத்தல். சிறுநீர் கழித்தல் சாட்சி மீது, ஆண்களின் ஆண்குறி, விதை என்பனவற்றை தொழிற்பாடு இழக்கசெய்தல், பெண்களை தமது காம இச்சைக்குப் பயன்படுத்துதல், பழக்கப் பட்ட மிருகங்களை கொண்டு சித்திரவதை செய்தல் போன்ற முறைகள் அறியப்படுகின்றன.

உளவியல் ரீதியான முறைகள் :

1. சாட்சியை தனிமைப்படுத்தி வெறுமையை உண்டாக்கி மன அமுத்தத்திற்கு உட்படுத்துவது. இதற்கென மிகச் சிறிய அறைகள் உள்ளன. இவற்றினுள் சாட்சி பல நாட்களுக்குக் கடும் இருளில் அல்லது கடும் ஒளியில் அடைத்து வைக்கப்படுவார். இவை நிலவறைகளாகவும் இருக்கக்கூடும். மலசலம் கழிப்பதும் அவ்வறையிலேயே! நாள் ஒன்றில் ஒழுங்கற்ற இடைவெளிகளில் உணவு சிறிது வழங்கப்படும். அதைத்தவிர காலத்தை உணரக்கூடிய எதனிலும்

இருந்தும் அவர் பிரித்து வைக்கப்படுவார். இதன் காரணமாக அவருக்கு ஒவ்வொரு நிமிடத் துளியும் ஒரு யுகம் போலவே தோன்றும். அவருக்குள் துளிய உணர்வை தோற்றுவிக்கும். வெறுமையை தோற்று விக்கும். மன உறுதியும் தன்னம்பிக்கையும் அழிந்துவிடும்.

அத்தமான் பயமுறுத்தல்கள் :

பயங்கரமான சித்திரவதை முறைகளை விபரித்தல். சாட்சியின் மனவியை/ கணவனை, குழந்தைகளை, சகோதரர்களை சித்திரவதை செய்யப்போவதாக பயமுறுத்தல், ஏனையோரை சித்திரவதை செய்பவற்றை பார்வையிடச்செய்தல் ஆகியன உளவியல் ரீதியானவையாகும். இறுதியில் கைதியானவர் சித்திரவதை செய்யப்படவில்லையென மருத்துவச் சான்றிதழ் ஒன்றினை சமர்ப்பிப்பதுடன் அல்லது தான் சித்திரவதை செய்யப்பட வில்லை என சாட்சியிடம் இருந்து ஓப்புதல் கையொப்பமொன்றை பெறுவதுடன் இச்சித்திரவதை நிறைவடையும்.

மேலே விபரிக்கப்பட்டவை சில அடிப்படையான அறியப்பட்ட சித்திரவதை களே! இன்று சித்திரவதை என்பது ஓர் தொழில் முறையாகவும் கலைநுணுக்கம் நிறைந்ததாகவும் நவீன உபகரணங்கள் பாவிக்கப்படுவதாகவும் மாறியுள்ளது. சித்திரவதைக்குள்ளாகி உயிர் வாழ்பவர்களின் அனுபவங்களை அடிப்படையாக வைத்து சித்திரவதை செய்வோர் கைதியை மரணமடையச் செய்யாமல் செய்யக்கூடிய கடுமையான சித்திரவதை முறைகளை கண்டுபிடிக்கிறார்கள். இதனையும் விட வேதனையானது கீழ்வரும் காட்சி.

சித்திரவதைக்கூடம் ஒன்று : சாட்சி சித்திரவதையால் துவண்டு போயிருக்கிறான். அல்லது போயிருக்கிறான். சித்திரவதை செய்வோர் மருத்துவர் ஒருவருடன் வருகின்றனர். கைதியின் மனதில் சிறிது நிம்மதி தோன்றுகிறது. கண்களில் ஆவல் வருகிறது. ஏதோ முறையிட விரும்புகிறான். ஆனால் நடப்பது தலைகீழாக. மருத்துவரின் ஆலோசனையுடன் சித்திரவதை கடுமையாகின்றது. முன்பை விட அவன் அலறல் அல்லது அவளின் அலறல் உயர்கிறது. ஆய்வுகளின்படி உலகளாவிய ரீதியில் கணிசமான அளவு மருத்துவர்களும் தாதிமார்களும் சித்திரவதைகளில் பங்குகொண்டுள்ளனர்; பங்கு கொள்கின்றனர் என அறியப்படுகிறது.

இனி இச்சித்திரவதையின் விளைவுகள் என்னவாக இருக்கின்றன என கவனிப்போம். இவ்விளைவுகள் உடனடியானதாகவோ, நீண்டகால போக்கில் தோன்றுவனவாகவோ இருக்கலாம். அவ்வாறு சிகிச்சை அளிக்கப்படும் போது உடன் நீங்கி விடுபவையாகவோ உடன் நீங்காது மெதுவாக நீங்குபவையாகவோ இருக்கலாம். சிலவேளைகளில் சித்திரவதையின் விளைவுகள் வாழ்க்கை பூராவும் நிலைத்து விடுகின்றன. உடல் அங்கவீனம், இனப்பெருக்க ஆற்றல் இழப்பு என்பனவற்றை நிரந்தர விளைவுகளாகக் கருதலாம்.

கைதி/சாட்சியானவருக்கு, அவர் கண்டபடி தாக்கப்படுவதால் வெளிப்படையான காயங்கள், இரத்தக்கண்டல் காயங்கள், சிறிய, பாரிய ஏலும்பு முறிவுகள் என்பன ஏற்படலாம். பற்கள் உடைதல்,

பற்கள் இல்லாது போதல், முழுப்பற்களும் காலப்போக்கில் உதிர்ந்தல் போன்றனவும் அவதானிக்கப்படுகிறது. முட்டுகளில் நோ, முட்டுக்கள் வீங்குதல், முட்டுக்கள் விலகுதல், நீண்ட தூரம் நடக்கமுடியாதமை போன்ற தசை, வன்கூட்டுத் தொகுதிகளுடன் தொடர்புடைய விளைவுகள் ஏற்படலாம்.

முச்சுத் திணைவைக்கும் சித்திரவதை முறைகள் காரணமாக சுவாசக்குழாய் அழர்ச்சி, நியுமோனியா, வயிற்றழர்ச்சி, போன்ற நோய்கள் தோன்றும் வாய்ப்புக்கள் உள்ளன. இது தவிர இழைய வீக்கம், தசைத் தொழிற்பாடு மந்தமடைதல் போன்ற நிலைமைகளும் தோன்றுகின்றன. அனேகமான சித்திரவதைக்குள்ளானவர்கள் இருதயம், சுவாசப்பை, உணவுக்கால்வாய் தொகுதி, முளை இவற்றுடன் தொடர்புடைய பாதிப்புகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. உடலியல் ரீதியான சித்திரவதையின் விளைவுகளுக்கு உரிய மருத்துவ சிகிச்சைகள் ஓரளவுக்கு அவற்றிலிருந்து மீள உதவும். ஆனால் சித்திரவதையினால் அடைந்த உளவியல் பாதிப்பை நீக்குவதற்கு செய்யப்பட வேண்டிய சிகிச்சையே முக்கியமானது.

சித்திரவதை செய்யப்பட்டவர் தான் மாற்றப்பட்டுவிட்டதாக தனது அடையாளம் அழிந்து விட்டதாக உணர்கிறார். முன்பு உறுதியானவராகவும் பலமுடையவராகவும் இருந்த அவர் இப்பொழுது உறுதியை இழந்தவராக களைப்படைந்தவராக சுற்றுப்புறத்திலும் பற்றிய நம்பிக்கையற்றவராக மாறிவிடுகிறார். சுயமதிப்பீடு அவருக்கு சாத்தியமற்றதாகவே தோன்றுகிறது. சூழ உள்ளவர்களை நம்ப அஞ்சுகிறார். மன அமைதியை இழந்து போகிறார். சித்திரவதைக்குள்ளாகி உயிர்வாழும் அரசியல் கைதிகளின் நிலை மிகமோசமானது. ஏனெனில் இவர்கள் தாம் எவ்வெவற்றுக் காகத் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள், எவ்வாறு துன்புறுத்தப்பட்டிருப்பார்கள் என்பவற்றை சாதாரண வாழ்க்கையின் துயரங்களை நண்பர் ஒருவருடன் உரையாடி மன அமைதி காண்பது போல உரையாட முடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். மேலும் அவர்கள் எந்த அரசியல் சமூக வாழ்க்கை முறைகளை புரட்சிகரமானதாகக் கருதினார்களோ அவற்றை புரிந்து கொள்ளும் திறனுள்ள மனிதர்களை சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் அற்றிருக்கிறார்கள்.

பொதுவாகக் கடுமையான சித்திரவதைகளுக்கு உட்பட்டவர்கள் தொடர்ச்சியான தலையிடி, ஞாபக மறதி, உறக்கமின்மை என்பவற்றால் அவதியுறுகிறார்கள். நாளும் பொழுதும் இவர்களது உடலும் ஆத்மாவும் அடைகிற வேதனையை உங்களால் உணர முடிகிறதா?

ஏன் இவர்களின் துயரங்கள் பேசப்படுவதில்லை. ஏன் இவை பற்றி புரிந்து கொள்ள

வேண்டும் என எவர்க்கும் தோன்றவில்லை? இருண்ட நிலைமைகளுக்குள் இருந்தும், அடைக்கப்பட்ட கூடுகளுக்குள் இருந்தும், அவலக்குரல்கள் உங்களுக்கு கேட்பதில்லையா? பகலில்தான் உலகம் இரைச்சலாக இருக்கிறது. இரவிலுமா கேட்கவில்லை? யாவும் உறங்கி வழியும் இரவுகளில் காற்றில் கேட்கிறதே அவலக்குரல்கள். யுத்தங்களை புரிவதில் ஆர்வம் உள்ள அளவுக்கு, கொலைகளை சித்திரவதைகளை செய்து இன்பமுறும் அளவுக்கு இவற்றுக்கு எதிரான மாண்பு விழுமியங்கள் குறித்த அக்கறை ஏன் தோன்றவில்லை? டானிஷ் கவிஞர் ஹெல்ப்டன் ராஸ்முசீன் (Danish Author Halfdan Rasmussen) கூறுகிறார் :

சித்திரவதை என்னைப் பயமுறுத்தாது இவ்வுடலின் இறுதி வீழ்ச்சியும் என்னைப் பயமுறுத்தாது சுடுமூலின் கண்களும் என்னை முடி உயர்ந்த சுவர்களும் என்னைப் பயமுறுத்தாது பூமியை முடுகிற இரவும் என் மீது வீசப்பட்ட கடும் வேதனையிட மங்கி வரும் கடைசி நட்சத்திரமும் கூட என்னைப் பயமுறுத்தாது என்னைப் பயமுறுத்துவது எல்லாம் எதனைப்பற்றியும் அக்கறையற்ற குருட்டுத் தனமுடன் இரக்கமும் உணர்வுகளும் அற்று அசையும் இவ்வுலகுதான்.

நன்றி :

Torture Survivors
- a New Group of Patient
by Lone Jacobsen, Peter Vesti.

(சரிநிகர் மார்ச்-ஏப்ரல் 96)

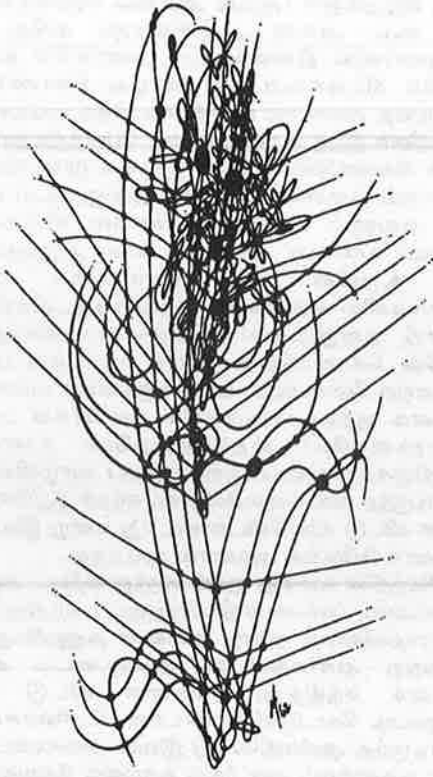
ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம்
(குறுநாவல் தொகுப்பு)
பொ. கருணாகரமூர்த்தி
விலை ரூ.45

கிழக்கு நோக்கி சில மேகங்கள்
(சிறுகதைகள்)
பொ. கருணாகரமூர்த்தி
விலை ரூ.45

ஸ்நேகா

348, டி.டி.கே. சாலை
இராயப்பேட்டை
சென்னை 600 014

ஸ்நேகா வெளியீடுகள் அனைத்தையும்
காலச்சுவடு பதிப்பகத்திலிருந்து தபால் மூலம்
பெற்றுக்கொள்ளலாம். பதிவுத் தபாலுக்கு
ரூ.8 சேர்த்து அனுப்பவும்

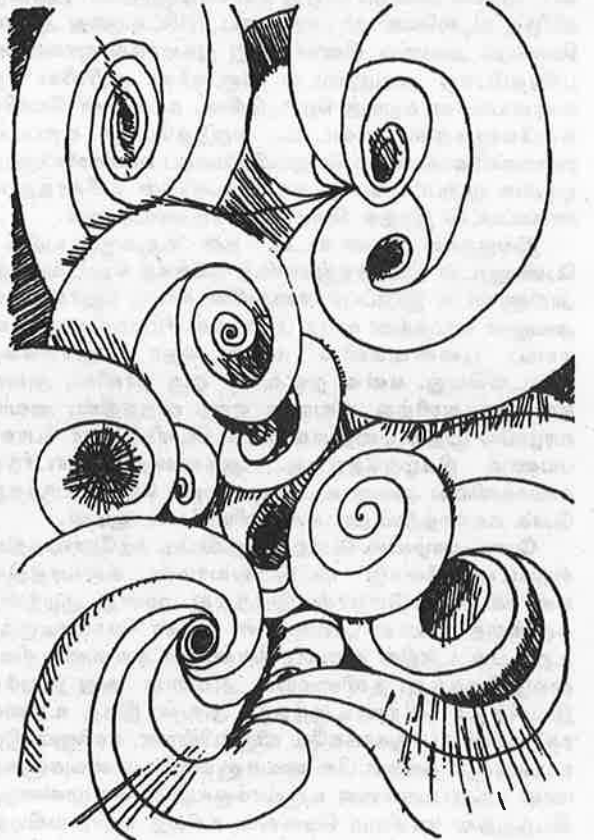
இரத்தத்தின் அணுக்களை கரையான்கள்
தின்னத் தொடங்கிவிட்டன.
சிகரத்தின் உச்சியில் கைநீட்டி நிற்கிறேன்.
உன் ஆனந்தப் பாடல்
எனக்கெட்டாமல் எங்கோ விழுந்து
கொண்டிருக்கிறது.
கூர் மழுங்காத பாறைகளில்
உன் ஸ்வரலகரிகள் மோதிச் சிதறுகின்றன.
என் விரல்களில் சிக்காமல்
அந்தரத்தில் நடனமிட்டு மிதக்கிறது
உன் குரலின் சிறகு.
கால்களின் நடுக்கம் கூடிக்கொண்டிருக்கிறது.
சிகரம் தன் கடைசிப் பிடியையும்
தளர்த்தியாகிவிட்டது.
என் வலிப் பிளிறலில்
உன் குரலின் போதை
சீர்கெட்டு சிதறுமென்பதால்
பிளந்திடும் மன ஓசையை
ஊமையாக்கிக் கத்துகிறேன்.
இதோ நான் விழுத் தொடங்கிவிட்டேன்.
ஆழத்தின் வசீகர வலைக் கண்ணிகள்
இறுகுகின்றன.
ஆவேசங் கொண்டு தழுவத் துடிக்கிறது நீலப்பாலை.
உன் குரலொலிக்கும் ஆரோகணத்தை
வென்று வீழ்த்துவேன்.
இன்னமும் என் உள்ளங்கைகள் விரிந்தே
இருக்கின்றன.
ஏதேனுமொரு மரத்தில் பூத்திருக்கும்
உன் ஸ்வரம் பறித்து
பத்திரமாய் இறுக்கிக் கொள்வேன்.

குத்ரதாரி

விலைச் சீட்டு

நம்மொழிக் கிடங்கின்
சர்வ வல்லமையிலிருந்து
இன்னும் எடுத்து
பிரகடனப்படுத்த முடியவில்லை
ஒரு பேருண்மையின் வாசகத்தை
கால்களால் அளந்து கொண்டிருக்கும்
வெளிகள் யாவற்றுக்குமான
விளிம்புகளில் மரண ஓலம் கேட்கிறது
கூடு நோக்கி இழுத்துப் போகும்
ஒரு தானியத்தை கைவிட்டுச் சிதறுகின்றன
எறும்புகள்
பறவைகளின் அனைத்து உல்லாசத்திற்குமான
கீதங்கள் மாத்திரை குறைந்து
நெருடுகின்றது
தாவரங்களின் ஒவ்வொரு துளிப்பும்
கண்காணிக்கப்படுகிறது
வர்ஷிக்கும் மழையின் துளிகள் ஒவ்வொன்றும்
பேரம் பேசப்படுகிறது
உலகத்தின் கொண்டையில் விலைச் சீட்டு
பண்டங்களுக்கு ஆகாத
அச்சடித்த நாணயங்கள்
பூமியில் வீசப்பட்டுக்கிடக்கின்றன
சில நேரம் இரு இமைகளுக்கு மத்தியில்
காரணங்கள் ஏதும் வேண்டியதில்லை
பிரமாண்டமான ஒரு பொய்யில்
ஆரம்பித்து விட்டது இந்த உலகம்.

யவனிகா ஸ்ரீராம்

நிலவெளி அச்சம்

சி. போகன்

அச்சமும் நம்பிக்கையும் ஒன்றையொன்று மேலி அவன் கால்களை நகர்த்திக் கொண்டிருந்தன. தன் வாழ்வின் கடைசி நிமிடங்கள் நீரால் தூழப்பட்டு இதயத் துடிப்பு, ரத்தவோட்டம், உடலசைவு, இறுதி முச்சு என் எல்லாமே நீரில் இறுதியாக நிகழ்ந்து முடிவதை அவன் தேர்வு செய்திருந்தான். மூதாதையின் வாக்கு அவன் வாழ்வை விதிவசமாக்கி நிலவெளியில் அவனை நிர்மூல மாக்கி விட்டிருந்தது. வாக்கின் அசுரப் பிடியிலிருந்து மீள்வதற்கான அவனுடைய எல்லாப் பிரயத்தனங்களும் சிதறுண்டு போயின. வாக்கின் அச்சத்தோடும் கணவுகளின் நம்பிக்கையோடும் சுழன்றோடிக்கொண்டிருந்த வாழ்வின் கடைசி அச்சாணியும் சுழன்றோடி விட்டிருந்தது. விதிவசப்பட்ட நிலவெளி வாழ்வுக்கு எதிரான ஒரே தீர்வாக மிஞ்சியிருந்தது மரணம். அது நிலவெளியில் நிகழுமெனில் வாக்கு அவனிடமிருந்து விடுபட்டு, தூல் கொண்டிருக்கும் தன் மூன்று மாத சிசுவை பிடித்துக் கொண்டு விடக்கூடுமென அஞ்சி கடல்வெளியைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தான். கடல்வெளியை நோக்கி நிலவெளியில் தன் கடைசி எட்டுகளை முன் வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் இப்போது எந்தக் கிராமத்திலிருந்து விலகி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறானோ அந்தக் கிராமத்தை எட்டு மாதங்களுக்கு முன்பு கடல்வெளியின் இதம் நாடி வந்தடைந்தான். பத்தாண்டு காலத் தலைமறைவு வாழ்க்கையில் அல்லாடித் திரிந்தபோது ஒரு கடலோரக் கிராமத்தில் அவன் வசிக்க நேரிட்டது. அங்கு அவனுக்கு ஏற்பட்ட கடல் பயணங்களும், மீன்பிடி லாவகங்களும், சாகஸங்களும் அந்த நாட்களை அவனுக்கு பொக்கிஷ மாக்கியிருந்தன. அவன் ஓரிடத்தில் அதிக நாட்கள் நீடித்திருந்ததும் அங்குதான். நிலவெளியில் மட்டுமே வாக்கு அவன் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த முடியும் என்று கூட அவன் அதைப் புரிந்து கொண்டிருந்தான். அகன்று விரிந்த கடல்வெளியும் பரந்து கூடாரமிட்டிருந்த ஆகாய வெளியும் அவனை சின்னஞ்சிறு துகளாக்கி ஜாலங்கள் புரிந்தபோது அவனுடைய விஞ்ஞான அறிவில் புது வளையங்கள் சுழலத் தொடங்கின. கட்சியின் வேலிக் கம்பிகளுக்குள் அடைபட மறுத்தபோது ஏற்பட்ட ரணங்களினால் மனம் வெதும்பி இயக்கப் பணிகளிலிருந்து ஓதுங்க முற்பட்டபோது கடல்வெளியின் வசீகரத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு இந்தக் கிராமத்தை வந்தடைந்தான்.

இங்குதான் அவன் உடல் - தன் 36ஆவது வயதில் - பெண்ணுடல் ஸ்பரிசத்துக்காகத் தகிக்கத் தொடங்கியது. அவளுடைய இடுப்புச் சதையின் சர்ப்ப ஜொலிப்பில் அவனுள் காமத்தின் காந்த அலைகள் சீற்றம் கொண்டன. காமப் புனைவுகளில் மனம் சதா சஞ்சரிக்கத் தொடங்கியது. கணவு நனவான ஒரு நாளில், அவள் தன்னை அளித்து அவனை ஏற்ற விதத்தில், அவன் வாழ்வில் முதன்முறையாக உடல் வெளியிலோர் போகப் பயணம் நிகழ்ந்தேறியது. அதனைத் தொடர்ந்து காமாக்கியில் அவன் உடல் புடமேறிக் கொண்டிருந்தது. போக சுவாசத்தில் நாட்கள் களியாட்டம் ஆடின.

போக வாழ்வில் பெற்ற புத்துயிர்ப்பு, சந்தோஷத்தின் சிறகடிப்புகளோடு மட்டுமல்லாமல் கலவரத்தின் கண்ணிகளோடும் தான் இருந்தது. மூன்று குழந்தை களுக்குத் தாயான அவளுடன் அவன் கொண்டிருந்த உறவு பதட்டத்தின் வலைப் பின்னலில் அவனைச் சிக்க வைத்திருந்தது. தனிமையில் அவனை அது இறுக்கி இம்சித்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் இந்த உறவை ரகசியமாகப் பாதுகாக்கவே விரும்பினான். எனினும் இரு உடல்களும் தங்கள் பிணைவுகளுக்கும் புனைவுகளுக்கு மாண சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்குவதிலேயே முனைந்து கிடந்ததில் ரகசியம் மெல்லக் கசியத் தொடங்கியது.

வாக்கு, விந்துக்குள் புகுந்து அழிவை சிருஷ்டிக்கிறதோ என்று கூட அவன் அஞ்சினான். அதே சமயம் இயல்புணர்வில் தினைக்கவும் துணர்ச்சிக் களிப்பில் முயங்கிக் கிடக்கவும் தன் வாழ்வு கொண்டுவிட்ட விருப்பத்தை அவனால் உதாசீனப்படுத்த முடியவில்லை.

அவளோ இந்த உறவு ரகசியம் போர்த்தியதாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்றோ, இருக்க முடியுமென்றோ ஒருபோதும் நினைக்கவில்லை. அவனுடைய பதட்டம் கருதி அவளும் ரகசியம் பேணவே விரும்பினாள். ஆனாலும் கணவன் அவள் உடலை அணுகும்போது, ரகசிய உறவின் அடையாளங்களாக மறைவுப் பிரதேசங்களில் கன்றிக் கிடக்கும் கடிதங்கள் பற்றிய பயமின்றி தன்னுடலை அவனுக்கு மலர்த்தினாள். வாழ்வின் சொருபமென அவள் புழங்கும் பாவும், கபடுகளற்ற நேர்மையும், பாசாங்குகளற்ற வல்லமையும் அவளைக் குற்றவாளியாக்கிக் கணைகள் பாய்ச்சும் அதிகாரத்தையோ தைரியத்தையோ கணவனுக்கு அளித்திருக்கவில்லை. தன் குடும்ப வாழ்வில் அவள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையில்தான், எந்தச் சூழ்நிலையிலும் தன்னை விட்டு விலகிவிடக் கூடாது என்று இவனிடமும் உறுதி வாங்கியிருக்க அவளால் முடிந்தது.

ரகசியத்தின் வலைத் துணி நைந்து கிழிபட அதிக நாள் ஆகவில்லை. அவன் எதிர்பார்த்துப் பயந்திருந்த நாள் எதிர்பாராதவிதமாக அன்று அவனை அணுகியது. ஒளிவு மறைவற்ற அமைதியுடன் அவளுடைய கணவன் இவனைச் சந்தித்து, தங்களை விட்டு விலகிச் செல்லும்படி கேட்டுக்கொண்டான். பேரிரைச்சல் தூல் கொண்டிருந்த அமைதியோடு இவன் தலையாட்டினான். அவன் அகன்றதும் தன் முழு வாழ்வும் கேவலப்பட்டுப் போனதற்காகக் குமுறிக் குமுறி அழுதான். அவனுடைய கடைசிப் பிடிமானத்தையும் தூறையாடும் மூர்க்கத்துடன் வாக்கு வெளிப்பட்டு விட்டதை உணர்ந்தான். வாக்கிடமிருந்து மீட்சி பெற நிலவெளி வாழ்விடமிருந்து விடை பெற்றுக்கொள்ள முடிவெடுத்தான்.

○

இவ்வளவு காலமும் தாய்வழி மூதாதையின் வாக்கு ஒன்று அவனை நிற்குமிடம் தரிக்கவிடாமல் துரத்திக் கொண்டிருக்கிறது. தாயின் செவி வழியாகப் புகுந்து, கருவறைச் சிசுவாக அவனைத் தாயுடன் பிணைத்திருந்த நஞ்சுக்கொடியில் அது குடியேறியது. நிலவெளிக் குழந்தை யாக அவன் வெளிப்பட்டதும் நஞ்சுக்கொடி துண்டிக்கப் பட்ட போது வாக்கு அவனுடைய தொப்புள் குழியை அடைந்து அதுவாகவே ஆகியது. அன்றிலிருந்து இன்று வரை அவனுடைய தொப்புள் குழியில் சுவாசம் செய்தபடி அவனை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அது உடலின் மையப் பகுதியிலிருந்ததால் வீரியமிக்கதாகவும், அதுவே ஒரு குழியாகி விட்டிருந்ததால் அழிக்கப்பட முடியாத வல்லமையோடும் இருந்தது. அவன் ஓரிடத்தில் நின்று நிலைப்பதற்கான சாத்தியங்கள் வலுப் பெறும்போது தொப்புள் குழியிலிருந்து அழிவின் கதிர்கள் பாயத் தொடங்கிவிடும். அதன் ரேகைகளைக் கண்ணுற்ற மாத்திரத்தில் சகிக்க மாட்டாமல் நிலை குலைந்து ஓடத் தொடங்குவான். ஆசுவாசம் கொள்ள கால்கள் தரித்து நிற்பதும், வாக்கின் நச்சுக் கதிர்களில் தாக்குண்டு ஓடத் தொடங்குவதுமாய் அவன் காலம் - தன் 18ஆவது வயதில் வீட்டை விட்டு வெளியேறிய நாள் தொட்டு - கழிந்து கொண்டிருக்கிறது.

பி.பூ.சி.யில் எல்லா பாடங்களிலும் ஃபெயிலாகி ஊதாரியாக ஊர் சுற்றித் திரிந்த போது ஆத்திரத்தில் ஒரு நாள் அம்மா அவன் பிறந்த விதி பற்றி பிலாக்கணம் வைத்தாள். அவன் பிறந்த முன்றாம் மாதத்தில் அவனுடைய அப்பாவின் கிராம முனிசீப் வேலை பறி போனது. முதல் வருடத்துக்குள்ளேயே ஒரே சொத்தான சொந்த வீடு விலை போனது. இரண்டாம் வருட

இறுதிக்குள் காச நோயால் பிடிக்கப்பட்டு அப்பா இறந்து போனார். அவனைச் சூழ்ந்துருந்த காலத்தில் அம்மாவின் தாத்தா, உனக்கு ஆண் குழந்தை பிறக்கும். ஆனால் அதைத் தூக்கிக் கொண்டு இந்த வீட்டுப் பக்கம் வந்துவிடாதே. அதன் மூச்சுப் படுமிடம் பட்டுப்போகும், கால் படுமிடம் தரிசாகும் என்று சொன்னதை அடுத்து, தன் பிறந்தகப் படியேறவோ உதவி நாடவோ இடம் கொடுக்காத வைராக்கிய விழுதுகள் அவள் மனதில் பரவியிருந்தன. தனி மனுசியாக அவனுடைய இரண்டு அக்காள்களையும் அவனையும் ஆளாக்க அம்மா எடுத்த பிரயத்தனங்கள், வாழ்வு அவளிடம் காட்டிய குரூரத்துக்கும் வாழ்விடம் அவள் கொண்டிருந்த நேசத்துக்கும் இடையேயான முரண் யுத்தமன்றி வேறில்லை.

அம்மாவின் வார்த்தைகளில் என்றுமே படிந்திராத கசப்பும் விரக்தியும் அவன்மீது பட்டுத் தெறித்த அன்று ரயிலேறியவன், அடுத்த ஏழாண்டுகளில் வயிற்றுப்பாட்டுக் காகப் பார்க்காத வேலையில்லை. எந்த ஒன்றிலும் அவனால் நிலைத்துவிட முடியவில்லை. வாக்கின் வீரியத்தை அனுபவ ரீதியாக உணரத் தொடங்கியதும் அது குறித்த அச்சம் அவனுள் வேருன்றியது. நகரும் நிலவெளி எங்கும் அழிவின் கதிர்களைப் பாய்ச்சும் வாக்குக்கு எதிராக அவன் மேற்கொண்ட பிரயாசைகளின் விளைவாக ஏழாண்டு வயிற்றுப்பாட்டு வாழ்வின் இறுதி நாட்களில் அவனுக்கு அரசியல் தொடர்பு கிட்டியது. மனிதகுல வரலாற்றுப்போக்கினை வடிவமைக்கும் இயக்கவியல்

பற்றிய அறிவு அவன் வாழ்வுக்குப் புதிய வித்தாகியது. நகரும் நிலவெளி களில் அவ்விதைகளைத் தூவிச் செல்வது அவனுடைய இலக்காகியது. நகரும் நிலவெளி மண் அவ்விதைகளை ஏற்றுக் கனி மரங்களைத் தாங்குமெனில் நிலவெளியுடனான முரண் நீங்கி தன் வாழ்வு சுபிட்ச மடையும் என்று நம்பினான். எனினும், வாக்கின் சொடுக்குகளிலிருந்து அவனால் தப்பிக்க முடியவில்லை. இயக்கப் பணியின் முதல் சில மாதங்களுக்குள்ளேயே அவன் தலை மறைவு வாழ்வுக்குள் சிக்குண்டான். தலை மறைவு வாழ்க்கை இடம் மாற்றி இடம் என அவனை சுழற்றி எறிந்துகொண்டிருந்தது. இதற்குப் பின்னாலெல்லாம் வாக்கின் துது இருப்பதாகவே அவனுக்குத் தோன்றியது. அவனுடைய அரசியல் ஞானமும், தர்க்கவியல் வித்தகமும் - அரசியல் உலகில் அவனுக்குக் கிட்டிய ஞானம் பிரமிப்பூட்டக் கூடியது; விஷயங்களை ஊடுருவிப் பாயும் வித்தகம் அவனுக்கு அபாரமாகக் கூடிவந்தது. பின்னாளில் முத்த தலைகளுடன் அவனுக்கு உரசல் ஏற்படவும் இவையே காரணம் - வாக்கு குறித்த அவனுடைய அச்சத்துக்கு எதிராக விளக்கங்களை முன்வைத்த போதிலும் அவற்றால் அவனுள் ஆழமாக ஊடுருவிருந்த அச்சத்தின் வேர்களை அசைக்கக் கூட முடியவில்லை.

அவனுடைய கனவுப் பிரதேசமாயிருந்த அந்நிய மண்ணில் பெரும் பிளவுகள் நிகழத் தொடங்கின. அவனுடைய ஆதர்சங்கள் கிரேன்களின் அசுரப் பிடியில் தங்கள் வேர்களை இழந்து மண்ணில் சரிந்தன. தாங்கள் வஞ்சிக்கப்பட்டதற்கான ஆவேசங்களுடன் அந்நாட்டு மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்தபோது இங்கு அவனுடைய மனவெளிப் பிரதேசம் வெடித்துச் சிதறியது. நிலவெளிக் கான விதைகளற்று நிலை குலைந்து விட்டிருந்தான். முத்த தலைகளின் முகங்கள் கல்லாகி நெடுங்காலமாகி விட்டிருந்ததை அவன் இப்போதுதான் கவனித்தான். கடலின் கருணையை உணர்ந்து அவன் இந்தக் கிராமம் வந்து சேர்ந்தான்.

○

இருள் அடர்ந்திருந்த அறையில் அவன் படுத்துக் கிடந்தான். அவனுக்குப் பரிச்சயமான அவளுடைய வாசனை அறையில் படர்ந்தது. அவளின் திசை நோக்கி மலர்ந்து திரும்பும் வழக்கத்துக்கு மாறாக அசைவின்றிக் கிடந்தான். விளக்கைப் போட்டுவிட்டு அவள் அவனருகில் உட்கார்ந்தாள். அவளுடைய கரிசனையான விசாரிப்புகள் எதற்கும் சரிவரப் பதில் சொல்லாது சமாளித்துக் கொண்டிருந்தான். உற்சாகப்படுத்தும் வகையில் அவனை மீட்டி தன்னை அளிக்க அவள் முற்பட்டபோது அசக்தியில் பிடிக்கப்பட்டவனைப் போல் தளர்ந்து போனான். கடைசி முறையாக முழு முற்றாக அவனை ஆக்ரமித்து விடவே அவன் விரும்பினான். அவனை உசுப்ப முற்பட்ட அவளுடைய வார்த்தைகளில் மேலும் இறுகி முன்னை விடவும் சுருங்கிப் போனான். அவளிடமிருந்து விலகி அவனுடைய குழந்தையைச் சுமந்து கொண்டிருந்த பூசிய வயிற்றைக் கண்ணீரால்

மெழுகிக் கொண்டிருந்தான். இவ்வளவு காலமும் ஓடிக் களைத்ததெல்லாம் இதற்காகத்தான் என்பதுபோல் நெகிழ்ச்சியின் விளிம்பில் அவன் மனம் கசிந்துருகிக் கொண்டிருந்தது. அவன் அவனுடைய தலையை கோதிக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய இயலாமையை வெகு நாகரிகமாகவும் இயல்பாகவும் ஏற்றுக்கொண்டு, அவனை நிம்மதியாகத் தூங்கச் சொல்லி நெற்றியில் முத்தமிட்டுப் பிரிந்தான். பிரியும் தருணத்தில் அவனுடைய கண்களை ஒருகணம் நேர்கொண்டு பார்த்தான். வாழ்வு சுபாவமாய் அவற்றில் உயிர்கொண்டிருந்தது. அவன் கதவைக் கடந்து செல்லும் வரை, ஒருக்களித்துப் படுத்தபடி, நகரும் அவன் கால்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் பாதங்களுக்கும் அவை பரவும் நிலத்துக்குமிடையே ஒரு துட்சுமமான இணக்கம் வெகு பாரந்தமாய் உறவு கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது. தன் வாழ் நாளெல்லாம் பிரயாசைப்படும் அவனுக்கு ஒருபோதும் கிட்டியிராத இணக்கம். கடல் வெளியை நோக்கிய அவனுடைய இறுதிப் பயணத்துக்கான நேரம் வரை தூங்கிவிடக் கூடாதென்றே நினைத்திருந்தான். மீன் பிடிக்கச் சென்றவர்கள் ஆழ்கடலில் நிலை கொள்ளும் நேரத்தையே தன் மரணத்துக்கு உகந்த தருணமென அவன் தேர்வு செய்திருந்தான். சோர்வின் அயர்வில் அவன் தூங்கி விட்டிருந்த போதிலும் அவன் தீர்மானித்திருந்த சரியான நேரத்துக்கு கனவு அவனை எழுப்பி விட்டிருந்தது.

பரந்து விரிந்த மணற்பரப்பில் அவன் நடந்து கொண்டிருக்கிறான். மணல் விரிப்பில் தூரிய நெருப்பு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. பாதங்கள் நிலத்தில் பாவாடபடி கால்கள் குவித்து குதிகாலாலும் நுனி விரல்களாலும் நடக்க யத்தனிக்கிறான். பாதங்களைத் தன் வசமிழுக்கும் மணல் ஈப்பிலிருந்து அவனால் தப்பிக்க முடியவில்லை. கண்மூடி ஓடத் தொடங்குகிறான். அனல் தூரத்தும் ஓட்டம். வெக்கைப் புயல் அவனை விசிறியடித்துச் செல்கிறது. ஓடிக் களைத்தவன் ஒரு சருகென மண்ணில் சரிகிறான். தன் இடது உள்ளங்கையில் தான் ஒரு அபூர்வ விதையைப் பொத்திக் கொண்டு இருப்பதைக் கவனிக்கிறான். இனி தான் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் அது ஒன்றுதான் என்பதுபோல, வலது கை கிடந்த இடத்திலேயே மண்ணைக் கிளறி அதனுள் அந்த விதையைப் போட்டு மூடுகிறான். அந்த நொடியிலேயே அதிலிருந்து ஒரு செடி வெளிப்பட்டு, அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே மரமாக, மாபெரும் விருட்சமாக அடர்ந்து திரண்ட செங்கனிகளுடன் உயர்ந்தோங்கி நிற்கிறது. அவன் அந்த மரத்தினடியில் மல்லாந்து மலர்ந்து கிடக்கிறான். எங்கிருந்து வந்ததென்று அவன் அறியாதபடி, மிகப் பெரிய நாகமொன்று மரத்தின் மேலேறுவதைப் பார்த்து மருள்கிறான். அசுரவடிவில் வளர்ந்தபடியே அது மேலேறிக் கொண்டிருக்கிறது. அடிமரம் பிணைத்து மேலேறிய பின், தன் உடலை ஒரு விசை விசைத்து மரத்தின் கொப்பு கிளைகளையெல்லாம் முக்கால் வளையத்துக்குத் தழுவிப்படி அது படமெடுத்துச் சீறியபோது பூமி கிடுகிடுத்தது. அவன் மூச்சடங்கிக் கண்மூடி உறைந்து கிடக்கிறான். அந்நிலையிலும் அவனால் எல்லாவற்றையும் பார்க்க முடிகிறது. நாகம் ஒரு கனியைக் கவ்வுகிறது. அந்த மாத்திரத்திலேயே கனிகளானதும் தும்பிப்போய் மரமே கிழடு தட்டி விடுகிறது. தன் தொப்புள் குழியில் ஏதோ குறுகுறுப்பதை உணர்ந்து தலை தூக்கிப் பார்க்கிறான். பாம்பின் வால்நுனி தொப்புள் குழியை நிமிண்டிக் கொண்டிருக்கிறது. பயத்தில் உடல் விரைக்க, தலை தொப்பென மண்ணில் விழுகிறது. அவன் உடல் கலகலக்கத் தொடங்கி மண் துகள்களாக - மணல் விரிப்பில் ஒரு சுதைச் சிற்பமென - வடிவம் பெறுகிறது. அது மேலும் கலகலத்து மண்ணோடு மண்ணாய் கரைந்துவிடக் கூடுமென அவன் பயந்தபோது, நாக வால்நுனி தொப்புள் குழியை ஒரு சுண்டு சுண்டுகிறது. உடனே மண் துகள்கள் இறுகத் தொடங்கி அவன் உடல்

கல்லாய் மாறுகிறது. அது மேலும் முறுகி வெடித்துச் சிதறக் கூடுமென அவன் விதிர்விதிர்த்தபோது காற்றில் சப்போட்டா பழ வாசனை மிதந்தது. பெருந்த தனங்கள் கொண்ட பெண் நிர்வாணமாய் கல்லருகே மண்டியிட்டு அமர்கிறாள். அவள் வருகையில் மரமும் நாகமும் மறைந்து விட்டிருக்கின்றன. இரு கைகளாலும் ஒரு முலையைப் பற்றி கல்மீது பாலைப் பீச்சியடிக்கிறாள். மீண்டும் மறு முலையிலிருந்து பீச்சுகிறாள். முலைப்பாலில் மிதந்த கல்லிலிருந்து அவன் உடல் புத்தொளியுடன் வசீகரமாய் வெளிப்படுகிறது. அவன் அவன் மீது படர்கிறான். தன் இரு கைகளாலும் அவனுடைய முதுகைத் தாங்கிக் கொண்டு இயங்க ஆரம்பிக்கிறாள். இரு உடல்களும் இணைந்து தாலாக உயரத் தொடங்கின. அலைந்து அலைந்து உடல்கள் ஆகாய வெளியில் உயர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இரையைக் கொத்திச் செல்லும் பறவையென அவன் அவனைக் கவ்விக்கொண்டு பறப்பது போலிருக்கிறது. போக சஞ்சாரத்தின் பரவசத்தில் திளைத்துப் பறக்கின்றன உடல்கள். ஒரு தருணத்தில் ஆனந்த லஹரியில் அவன் உடல் துடிதுடித்து விசைத்தபோது, அவன் காற்றில் கரைந்து விட்டிருந்தான். அந்தர வெளியிலிருந்து அவன் உடல் பூமியை நோக்கிக் கிடுகிடுவென இறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அது பூமியில் மோதிச் சிதறுவதற்கு முன்பாக அலறி எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

பயத்தில் முகம் வியர்த்துவிட்டிருந்தது. கைலியில் ஏற்பட்டிருந்த ஈரப் பிசிபிசுப்பு அவனுக்குக் கழிவிடுக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. கடைசியாக அவன் எதிர்கொண்ட அவனுடைய பார்வை மனதில் விரிந்தது. அதில் கடல் வெளியின் ஆழத்தையும் வசீகரத்தையும் இப்போது உணர்ந்தான். விலகிச் சென்ற அவன் கால்களில் கடல்வெளியின் அழைப்பு இருப்பதாகப் பட்டது. அவன் வெளியேறினான். நிலவெளி அச்சமும் கடல்வெளி நம்பிக்கையும் அவன் கால்களை நகர்த்தத் தொடங்கின.

விற்பனையில். . .

§ மாணுட வசந்தம் முஹம்மது நபிகளார்
(வாழ்க்கை வரலாறு - சுருக்கம்)

ஆங்கில மூலம் :

பேரா. K.S. ராமகிருஷ்ணன்ராய்

தமிழாக்கம் : டாக்டர். கலீல்

விலை ரூ.15

§ இதுதான் இஸ்லாம்

(இஸ்லாமிய கோட்பாடு விளக்க நூல்)

ஆசிரியர் :

மௌலான அபுல் அஃலா மௌதாதி

விலை ரூ.20

தபால் செலவு தனி

VPP கிடைப்பாது

கிடைக்குமிடம்

ISLAMIC FOUNDATION TRUST

78, Perambur High Road

Madras 600 012

Phone : 6426181/6424401

இயேசு ஒரு நாத்திகர்

ஆசிரியர் : நீதிநேசன்

வெளியீடு : இயேசு பதிப்பகம், நெ. 47, 2ஆவது தெரு
கலெக்டர் நகர், சென்னை 600 101 (1994)

பக்கங்கள் : 471; விலை : ரூ. 60

முதலில், இப்புத்தகம் சம்பந்தமாக எனக்கு ஏற்பட்ட சில சுவாரஸ்யமான அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கிறேன். சுமார் ஒரு மாத காலத்தில், பஸ் பயணங்களின்போது படித்து முடித்த புத்தகம் இது. தலைப்பைப் பார்த்தே சிலர் அதிர்ச்சியுற்றார்கள். சிலர் 'கடவுள் சாபம்' கிட்டு மென்று எச்சரித்தார்கள். சிலர் புத்தகத்தை வாங்கிக்கூட பார்க்காமலே திட்டினார்கள். ஆசிரியரைத் திட்டுகிற சாக்கில் என்னை யும். ஒருமுறை, நான் நிமிர்ந்து பார்த்தபோது, என் இருக்கையைச் சுற்றி நாலுந்து பேர். சில பத்திகளைப் படித்து முடிந்திருந்தார்கள் அவர்கள். மரபு சார்ந்த நம்பிக்கைகளைத் தகர்க்கும் அல்லது கேள்விக்குள்ளாகும் புதிய சிந்தனைகள் முன்வைக்கப்படும்போது அவற்றை ஏற்கவும் எதிர்க்கவும் இருவேறு கூட்டங்கள் எல்லா சமூகங்களிலும் உண்டு.

இயேசு பற்றியும் அவர் போதனைகள் பற்றியும் மதபோதகர்கள் பன்னெடுங்காலமாகக் கொடுத்து வரும் விளக்கங்களும் வியாக்கியானங்களும் மக்கள் மனத்தில் கெட்டியான கறையாகப் படிந்துள்ளன. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே புரட்சிக் கருத்துகளையும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளையும் விதைத்தவர் இயேசு. மதத்தின் அஸ்திவாரத்தை அசைத்து, மதவாதிகளுக்கு மாபெரும் சவாலாய் விளங்கியவர் அவர். அதன் காரணமாக மதவாதிகளால் சிலுவையில் அடிக்கப்பட்டவர். இவ்வுண்மைகள் அழக்கப்பட்டு, மதத்தையும் மதச்சடங்குகளையும் எதிர்த்த இயேசுவின் பெயரால் ஒரு மதத்தை உருவாக்கி, அவரைக் கடவுளாக வழிபடும் அவலம் இன்று நடைபெற்று வருகிறது.

'இயேசு ஒரு நாத்திகர்' ஒரு பைபிள் ஆராய்ச்சி நூல். மிக ஆழமாக பைபிளைக் கற்றிருக்கிறார் ஆசிரியர். பைபிளின் துணைகொண்டே கிறிஸ்தவத்தின் ஆணியேவரை அசைக்கிறார். உதாரணத்துக்குச் சில :

- * பழைய ஏற்பாட்டுக்கும் புதிய ஏற்பாட்டுக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை. (பழைய ஏற்பாட்டின் தொடர்ச்சியே புதிய ஏற்பாடு என்பது கிறிஸ்தவ நம்பிக்கை)
- * பழைய ஏற்பாட்டுக்குக் கடவுளாகிய யெகோவாவை இயேசு ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மாறாக, யெகோவாவை மறுக்கிறார்.
- * இயேசுவைக் கிறிஸ்து என்று அழைப்பது தவறு.
- * இயேசு போதித்த 'கடவுள் ராஜ்யம்' என்பது பூமியில் அமைய வேண்டிய பொதுமை ராஜ்யமே.

மேலும், பகுத்தறிவின் துணைகொண்டு பைபிளின் பல பகுதிகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறார்.

பத்து அத்தியாயங்கள் கொண்ட இப் புத்தகத்தில் 'இயேசு ஒரு நாத்திகர்' ஒரு அத்தியாயம் மட்டுமே. அதேயே தலைப்

பாய் வைத்தது ஒருவகையில் புத்தகத்துக்கு பலம். தலைப்பு காரணமாகவே நான் இந்நூலைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். தவிர, மத உலகுக்குள் ஓர் அசைவை உண்டாக்கவும் இத்தலைப்பு உதவலாம். அதே வேளையில் இத்தலைப்பை தேர்வு செய்ததில் எதிர்மறையான அம்சங்களும் உள்ளன. பழமைவாதத்தில் ஊறிப் போயுள்ள பெரும்பான்மையோர் இப்புத்தகத்தைத் தீண்டக்கூட அஞ்சுகின்றனர். யாருக்காக இது எழுதப்பட்டதோ, அவர்களை சென்றடைய இத்தலைப்பு இடை யூறாக அமைந்துவிடுகிறது.

ஒரு சில இடங்களில் ஆசிரியர் ரொம்பவும் கீழே இறங்கி, தன் கருத்துகளை முன்றாம் வகுப்பு மாணவனுக்கும் புரியும் அளவில் விளக்குகிறார். சொன்னதையே திரும்பச் சொல்லும் பகுதிகளும் உண்டு. அலுப்பைத் தருகிற, தொய்வான பகுதிகள் இவை. இப்பகுதிகளும் முன் அட்டையும் ஓர் ஆய்வு நூலுக்குப் பொருந்தாதவை.

இருப்பினும் இறுதிவரை படிக்கத் தூண்டும் ஈர்ப்புத் தன்மை நூல் முழுக்க இருக்கிறது. நமது புரிதலுக்கு நேர்மாறாக உண்மை இருப்பதை உணரும்போது படிப்பதற்கான ஆவல் இன்னும் அதிகரிக்கிறது. சடங்குகளைச் சாடிய, மதவாதிகளுக்கு

கெதிராகக் கலக்க ஞாலம் எழுப்பிய, அதிகாரத்தையும் ஆதிக்கத்தையும் அசைத்திட்ட இயேசுவின் பெயரால் பலமான மதக்கோட்டை கட்டப்பட்டுள்ளது. மதத்தைப் பிழைப்புக்காகப் பயன்படுத்தும் மதவாதிகள் இக்கோட்டையைப் பேணிப் பாதுகாக்கின்றனர். இன்னொருபுறம் 'இயேசுவுக்கு மற்றுமொரு பக்கமிருக்கிறது' என கிறிஸ்தவ முற்போக்குவாதிகள் சமீபகாலமாக கூறி வருகின்றனர். ஆனால், 'இயேசுவுக்கு ஒரேயொரு பக்கம்தான் உண்டு; அது அவரது மனிதநேயப் பக்கம்' என்று பலமான வாதங்களை முன்வைத்து நிறுவுகிறார் நீதிநேசன்.

சில இடங்களில் வாதங்கள் சற்றுப் பலவீனமானவையாக உள்ளன. (உ.ம்) நாத்திகத்தையும் பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தையும் ஒரே அர்த்தத்தில் ஆசிரியர் பார்ப்பது.

அதே சமயம் நாத்திகப் பண்புகளைச் சரியாகக் கோட்டுக் காட்டுவதோடு நாத்திக ஆன்மீகத்தையும் விளக்குகிறார். இப்பண்புகளை இயேசுவோடு பொருத்துகிறபோது சில இடங்களில் தடுமாற்றம் ஏற்படுகிறது.

“ஒசன்னா பாடி இயேசுவின் சென்ற திரள் கூட்டம் ஒரே வாரத்தில் எதிர் முகாமைச் சென்றடைந்து 'சிலுவையில் அறையும்' என்று கத்துவார்களா?” என்றொரு கேள்வியை 'ஒரிடத்தில் எழுப்புகிறார். கத்துவார்கள். நாட்டில் நடக்கும் அரசியல் காட்சிகளைப் பார்த்தாலே இது புரிந்துவிடும். இரண்டும் வேறுவேறு கூட்டங்களாகக் கூட இருக்கலாம். இப்படிச் சில பலவீனமான இடங்கள் இருந்தாலும், பெரும்பான்மையான வாதங்கள் செழுமையாக உள்ளன.

பட்டத்துக்காகச் செய்யப்பட்ட ஆய்வல்ல இது. ஆய்வின் வெற்றிக்கு இதுவே முக்கிய காரணம். இயேசு பற்றிய உண்மைகளை உலகுக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்ற 'வெறி' காரணமாக ஒரு தவமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வு. எனவேதான் இது ஓர் செழுமையான ஆய்வாக அமைந்துள்ளது. இயேசு கடவுளோ மத நிறுவனரோ அல்ல; அவர் ஓர் மனிதன், சீர்திருத்தவாதி, புரட்சிவாதி, மனிதநேயம் மிக்க ஓர் கலக்ககாரன். இவ்வுண்மைகள் சாதாரணமானவைதான். ஆனால் இவற்றை நிறுவ ஆசிரியர் எடுத்திருக்கும் உழைப்பு கடுமையானது.

ஜே.ஆர்.வி. எவ்னர்

நானும் நானும்
(கவிதைகள்)
காளி-தாஸ்; ரூ.20

வானிலே ஒரு பள்ளத்தாக்கு
(கவிதைகள்)
ஷாஅ; ரூ.30

கண் சுழற்றும் பறவை
(கவிதைகள்)
ஆ. இளம்பரிதி; ரூ.20

ஓற்றை உலகம்
(கவிதைகள்)
எம். யுவன்; ரூ.20

மையம்
7 ராகவன் காலனி
மேற்கு மாம்பலம்
சென்னை 600 033

கேள்வி-பதில் :

‘விஜயா பதிப்பகம்’ மு. வேலாயுதம்

உங்கள் பின்னணி, இனமைக்காலம் பற்றிச் சொல்ல முடியுமா?

மதுரை மாவட்டம் மேலூருக்கு அருகில் உள்ள உலக நாதபுரம் என்னும் கிராமத்தில் 1941இல் பிறந்தேன். கடுமையான வறுமையால் சூழப்பட்ட குடும்பம். தந்தையார் பர்மாவிலுள்ள ரங்கூனில் குடும்பக் கவலையின்றி இருந்து வந்தார். என் உடன்பிறந்தவர்கள் 2 சகோதரர்கள், 3 சகோதரிகள். எங்கள் 6 பேரைக் காப்பாற்ற என் தாயார் பட்ட சிரமங்கள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இதன் காரணமாக 8ஆம் வகுப்பிற்கு மேல் படிக்க இயலவில்லை. அந்தக் காலத்தில் பள்ளிக் கட்டணம் இருந்தது. சலுகைகள் இல்லை. மேலூரில் இருக்கும் பள்ளிக்குத் தினசரி காலை மாலை 5 மைல் நடக்க வேண்டும். வகுப்பிலும் பசியின் காரணமாகப் பாடத்தில் லயிக்க முடியாது. மாலையில் வீட்டிற்கு வந்த பின்பும் படிக்க முடியாது. படிக்கும்போது முதல் யோசனை சாப்பிடுதான். பெரும்பாலும் மதிய உணவு வேகவைத்த வெறும் பூசணிக்கிரை. அல்லது பழைய கஞ்சி. அல்லது கூழ். சிலநாள் அதுவும் இருக்காது. மற்ற மாணவர்களிடம் இருந்து தனிப்பட்டு இருக்க இது முதல் காரணம். எல்லோருடனும் சேர்ந்து சாப்பிட முடியாது. தனியாகப் போய்ச் சாப்பிட தினமும் சொல்லும் காரணம் ‘குளித்து விட்டுத்தான் சாப்பிடுவேன்’ என்பது. சொல்லிவிட்டு ஆற்றுப் பக்கம் ஒதுங்கிப் போய்ச் சாப்பிடுவது. சாப்பிட்டபின் சொன்னதற்காக ஒரு குளிப்பு. குளித்த உடன் மீண்டும் பசிக்கும் என்பது தெரியாது. குளிக்கும்போது ஆற்றில் விளையாடும் மீன்களைப் பார்த்துப் பார்த்து, குடும்பம் மீன் சாப்பிடுவதாக இருந்தாலும் மீன் சாப்பிடுவது பிடிக்காமல் போயிற்று.

வறட்சியான பிரதேசம். வறட்சியான வாழ்க்கை. காசு கிடைப்பது அபூர்வம். கிடைத்தால் குழந்தை பத்திரிகைகள் வாங்கிப் பள்ளிவிட்டு வரும்பொழுது படித்துக்கொண்டே வருவேன். வீட்டில் என்ன, கிராமத்திலேயே மின்சார வசதி கிடையாது. அப்போது கரும்பு, கண்ணன், டிங்டாங், அனீஸ், கல்கண்டு எனப் பல சிறுவர் பத்திரிகைகள் வந்தன.

பிழைப்பு தேடி மணப்பாறை வந்த போது 14 வயது இருக்கும். 1955 இருக்கும். வேலை ஐவுளிக்கடையில். தினசரி பேட்டா ஒரு அணா கிடைக்கும். அப்போது லிப்கோ சேல்ஸ் வேன் மாதாமாதம் அல்லது இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை வரும். புத்தகம் வாங்கக் காத்து நிற்பேன். ஒரு சேல்ஸ் வேன் வைத்துக் கொண்டு ஊர் ஊராகப் புத்தக விற்பனை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் இன்னும் அடிமனத்தில் இருக்கிறது.

குழந்தைகள் இலக்கியம், துப்பறியும் கதைகள் என்று - முறையான பயிற்சியும் தொடர்ந்த கல்வியும் இல்லாவிட்டாலும் - மு.வ., நா.பா., அகிலன், ஜெயகாந்தன் என்று மேற் கொண்டு படிக்க முடிந்தது. அவைதான் வாசக ரசனையில் மாற்றம் ஏற்படுத்தின. சரித்திர நாவல்களை ஈடுபாட்டுடன் படித்ததில்லை. யதார்த்த வாழ்க்கை சரித்திரப் பிரம்மாண்டத்துக்கு அனுமதிக்கவில்லை. வாழ்க்கையில் ஹாஸ்ய உணர்ச்சி கூட இல்லாமல் போய்விட்டது.

புத்தகத் தொழிலுக்கு எப்படி வந்தீர்கள்? அதற்கான தூண்டுதல்கள் என்ன?

1957இல் கோவை வந்தேன். ஜனவரியில் என்று ரூபகம். இங்கும் முதலில் ஐவுளிக் கடை வேலைதான். பிறகு மளிகைக் கடையில் 15 ஆண்டு காலம் இருந்தேன். படிப்பதற்கு அரசு

நூலகங்கள் நிறைய உதவியாக இருந்தன. 1966இல் இருந்து நிறைய இலக்கியக் கூட்டங்கள் போனேன். ஆனந்தரங்கன், சி.பி. சடகோபால், அக்னிபுத்திரன், கப்பரபாலன், சிற்பி, புவியரசு, மு. மேத்தா, சி.ஆர். ரவீந்திரன் ஆகியோர் நண்பர்கள் ஆனார்கள். நா.பா.வின் “தீபம்” பத்திரிகைக்கு ஏஜென்சி எடுத்தேன். கோவையில் அறிமுகம் செய்தபோது எழுநூறு முதல் ஆயிரம் பிரதிகள் போனது. பின்பு இருநூறு ஆகி, ஐம்பது ஆகக் குறைந்தது.

மளிகைக் கடையில் வேலைக்கு இருந்தபோது மு. மேத்தாவின் ‘கண்ணீர்ப் பூக்கள்’ பதிப்பித்தேன். நா.பா.வின் ‘மனிவண்ணன் கதைகள்’, ‘புதிய பார்வை’, ‘தேவதைகளும் சில சொற்களும்’ என்று தொடர்ந்தது. வேலை நிமித்தம் அடிக்கடி வெளியூர் செல்ல நேர்ந்தது. போகும் ஊர்களில் எல்லாம் புத்தகத் தேடல்தான். அப்போது நிறைய வாசகர்கள் புத்தகங்கள் தேடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். அப்போதுதான் பாடப் புத்தகங்கள் இல்லாமல் புத்தகங்களுக்கு என்றே ஒரு ஷோரூம் திறக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

சொந்தமாக 1976இல் மளிகைக் கடையொன்று திறந்தேன். அதில் ஒரு ஓரமாகப் புத்தகங்களுக்கு என்று ஒரு ஷெல்ப் வைத்தேன். அப்போது சென்னைக்குப் போயிருந்தபோது, விற்பனைக்காக Arthur Haileyயின் “Airport” வாங்க India Book House போயிருந்தேன். மொத்தமாக 5 பிரதிகள் வாங்கியும் கழிவு எதுவும் தரவில்லை. தமிழ்ப் புத்தகங்களுக்கு மொத்தமாக ஒரு ஷோரூம் திறக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒரு வெறி போலத் தோன்றியது அப்போதுதான்.

தொலைக்காட்சியின் விரிவாக்கத்தால் படிக்கும் பழக்கம் அருகி வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இது சரியா? இது புத்தக வெளிப்பீடு மற்றும் விற்பனையைப் பாதித்து உள்ளதா?

இல்லை. நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. படிப்பதற்கு வாசகன் எப்போதும் இருப்பான். புதிய வாசகன் உருவாகிக் கொண்டே இருக்கிறான். டி.வி., சினிமா பார்ப்பது வேறு, படிப்பது என்பது வேறு. புத்தக விற்பனையை டி.வி. பாதிக்கவே இல்லை. எத்தனை நூற்றாண்டு ஆனாலும் படிக்கும் பழக்கம் மாறாது. எத்தனையோ வீடுகளில் சாட்டி லைட் டி.வி. இணைப்புகள் இருந்தாலும் பெண்கள் எங்கள் பதிப்பகத்திற்கு வருகிறார்கள். தங்களுக்குத் தேவையான புத்தகங்களை வாங்கிச் செல்கிறார்கள். புத்தக விற்பனை என்பது கதைப் புத்தக

விற்பனை மட்டுமல்ல. ஏராளமான இளைஞர்கள் சுய முன்னேற்றத்திற்கான புத்தகங்களை நிறைய வாங்கிச் செல்கிறார்கள். வயதுக்கும் ரசனைக்கும் தகுந்தாற் போல ஆன்மீகம், ஜோதிடம், கைரேகை, மாந்திரீகம், தியானம், யோகம், சமையல், மருத்துவம், கம்ப்யூட்டர் என ஏராளமான பிரிவுகளில் ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள்.

நீங்கள் நடத்தி வரும் புத்தகக் கண்காட்சிகள் தந்த அனுபவம் என்ன?

முதலில் வாசகர் திருவிழா, புத்தகக் கண்காட்சி 1979இல் நடத்திய பிறகுதான் 1980இல் புத்தகங்களுக்கு என்று பிரதியே ஷோரூம் திறந்தது. ‘வாசகர் திருவிழா’ என்ற பெயரே வித்தியாசமாக இருந்தது. பரவலான அங்கீகாரமும் வரவேற்பும் கிடைத்தது. உற்சாகமும் பிடிப்பும் ஏற்பட்டது. 1979ஐத் தொடர்ந்து 1980, 1984 என்று தொடர்ந்து நடத்தி வருகிறோம். 1984 வாசகர் திருவிழாவில் கி. ராஜநாராயணன் அவர்கள் மனிவிழாவும் நடத்தினோம். ஒவ்வொரு திருவிழாவும் ஒரு மாத காலம் நடந்தது.

சஜாதா, வல்லிக்கண்ணன், சிவசங்கரி, சாண்டிலியன், நா.பா., தமிழ்நாடன், பாலகுமாரன், ஜெயந்தன், மாலன்,

வைரமுத்து, இந்திரன், ஓவியர் சந்ரு, தோப்பில் மீரான், சிற்பி, புவியரசு, ஞானி எனப் பலர் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தனர்.

இந்தக் கண்காட்சிகள் மூலம் கல்லூரி மாணவர்களின் வாசிப்புத் தரம், அறிவு, ஈடுபாடு ஆகியவை கோவையில் அதிகமாக இருந்ததை உணர்ந்தேன். வாசகர்களுடன் நேரடித் தொடர்பு அதிகமானது. இந்தக் கண்காட்சிகளினால் கோவையைச் சுற்றியுள்ள பொள்ளாச்சி, மேட்டுப்பாளையம், உடுமலை, திருப்பூர் ஆகிய ஊர்களில் புத்தக விற்பனை அதிகமாக இருப்பதை உணர்ந்தேன்.

பதிப்பாளர்கள் என்ற நிலையில் வானதி பதிப்பக திருநாவுக்கரசு, கலைஞன் பதிப்பக மாசிலாமணி ஆகியோர் தந்த ஊக்கம் மறக்க முடியாது. மு. மேத்தா, புவியரசு, சி.ஆர். ரவீந்திரன் ஆகியோர் செய்த உதவிகளும் மறக்க முடியாது.

தமிழின் குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் கூட ஆயிரம் படிக்கு மேல் அச்சிட முடியாமல் இருப்பதற்கும் அவை விற்க நீண்ட காலம் எடுப்பதற்கும் என்ன காரணம்? வாசகர்களின் அக்கறை மின்மையா? அல்லது புத்தகங்கள் வாசகர்களைச் சென்று அடையவில்லையா?

வாசகரின் அக்கறையின்மை என்று சொல்ல முடியாது. வாசகரைச் சென்று அடையவில்லை என்பதுதான் காரணம். உதாரணமாகப் பிரபஞ்சனின் "வானம் வசப்படும்" நாவலைச் சொல்லலாம். பரிசு கிடைத்ததனால் வாசகன் தேட ஆரம்பிக்கிறான். தரமான எழுத்தை வெறுஜனப் பத்திரிகைகள் ஆதரிப்பதில்லை. பொருட்படுத்துவதில்லை. ஐரோப்பா வசிப்புக்கும் தரமான வாசிப்புக்குமான இடைவெளி மிகவும் அதிகம். நல்ல புத்தகங்கள் வரும் செய்திகூட வாசகனை எட்ட முடியாமல் இருக்கிறது. மலிவான, யந்திரத்தனமான எழுத்துகள் வழியை அடைத்துக் கொண்டு கிடக்கின்றன. ஸ்தாபனரீதியாக வாசகனுக்கு அறிமுகப்படுத்த, எடுத்துச் சொல்ல வகையில்லாமல் கிடக்கிறது நல்ல எழுத்து.

அச்ச தொழில்நுட்பம் சார்ந்து எவ்வளவோ வளர்ச்சிகள் பெற்ற பின்பும் ஒரு சில வெளியீட்டாளர்களைத் தவிர்த்து தமிழ்ப் புத்தகங்கள் மோசமான தரத்திலேயே அச்சிப்படுவதன் காரணம் என்ன?

விற்பனைக்கு உத்தரவாதம் இல்லாத சூழல் இங்கு இருக்கிறது. படைப்பு அல்லது விஷயம் சிறந்ததாக இருந்தாலும் விற்பனை ஆகுமோ, ஆகாதோ என்கிற ஆழமான பயம் எல்லாப் பதிப்பகத்தாரிடமும் உண்டு. எனவே முதலீடு பற்றியோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. மேலும் வாசகரின் சக்தி பற்றியும் யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு தொழில் என்கிற ரீதியில் இதெல்லாம் நியாயமான கவலைகள்தான்.

தயாரிப்புச் செலவு அளவுகோல்களை வைத்துக் கணக்கிட்டால் மலையாள, மராத்தி, வங்காள, கன்னடப் புத்தகங்களை விட நம் புத்தகங்கள் விலை குறைவுதான். எப்படிச் சிறப்பாக நல்ல காகிதம், நேர்த்தியான அச்ச, சிறந்த முகப்பு ஓவியம் என்று தயாரித்தாலும் அரசு நூலகங்கள் பக்கத்துக்கு 10 காசு என்றுதான் கணக்கிடுகின்றன. சொத்தை கத்தரிக் காய்களைச் சந்தையில் கூறுகட்டி விற்பது போலத்தான் அரசு நூலகங்களுக்குப் புத்தகங்களை விற்க வேண்டியுள்ளது. இந்த நிலையில் தயாரிப்புச் செலவை அதிகப்படுத்த பதிப்பகங்கள் துணிவதில்லை.

ஒரே விதமான தயாரிப்பைக் கொண்ட தமிழ்-ஆங்கிலப் புத்தகங்களிடையே ஆங்கிலப் புத்தகம் விலை அதிகமாகவும் தமிழ்ப்

புத்தகங்கள் விலை குறைவாகவும் இருப்பது ஏன்?

வாங்கும் சக்தியுள்ள வாசகன் தமிழ் பூரா குப்பை, ஆங்கிலம் தான் சிறந்தது என்ற மனோபாவம் கொண்டுள்ளான். ஆங்கிலேயன் போன பின்பும் ஆங்கிலத்தில் பேசுவான் உயர்ந்தவன், ஆங்கிலத்தில் படிப்பவன் மேலானவன், ஆங்கிலத்தில் தரப்படும் விஷயங்கள் சிறந்தவை என்ற மனோபாவம் போகவில்லை. தமிழ்ப் புத்தகத்தைப் பிரித்தவுடன் விலை பார்க்கும் வாசகர்களே அதிகம். அரசு அதிகாரிகள் இந்த மனோபாவத்தை இன்னும் களைய முற்படவில்லை. பக்கத்துக்கு 10 காசு என்ற விதியை ஆங்கிலப் புத்தகங்களுக்கு அவர்கள் மேற்கொள்வதில்லை. வெளுப்பான மனிதன் உயர்வானவன் என்ற மனோபாவம் போன்றதே இதுவும். தமிழன் தன்மீது கொண்டுள்ள அவநம்பிக்கையையும், தாழ்வு மனப்பான்மையையும் முதலில் களைய வேண்டும்.

நூலகங்கள் புத்தகங்களைத் தேர்வு செய்யும், விலை நிர்ணயிக்கும் விதம் பற்றி என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்? அரசின் நூலகக் கொள்கை பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

பெரும்பாலும் நூலகளைத் தேர்வு செய்யும் அதிகாரிகளும், கல்விாளர்களும் புத்தக ஈடுபாடு அற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். புத்தக அறிவும் வாசிப்புத் திறனும், ரசனையின் அளவுகோல் பற்றிய நிர்ணயமும் அற்றவர்கள் செய்யும் தேர்வாக இருக்கிறது. ஒரு புத்தகம் நிராகரிக்கப்படுவதற்கான காரணங்கள் தருவதில்லை. விலை நிர்ணயம் என்பது குதிரைக்குக் கொள்ளு வாங்குவது போன்றதுதான். ஆங்கிலப் புத்தகங்களுக்கு விலை நிர்ணயம் கிடையாது. தமிழ்ப் புத்தகங்களுக்கு மட்டும் ஏன் இந்தப் பாகுபாடு என்று தெரியவில்லை. இந்தக் கதியில் வருகிற எல்லா அரசும் தமிழ் தங்கள் உட்கவாசம், வெளிகவாசம் என்று மேடைதோறும் களைத்துக் கொள்கின்றன.

தமிழ்நாடு முழுவதும் 1534 நூலகங்கள் இருக்கின்றன. இந்த நூலகங்களுக்காகப் பஞ்சாயத்துகள், நகர்மன்றங்கள் நூலக வரி வசூலிக்கின்றன. வசூலிக்கப்படும் பணம் நூலகங்களுக்குச் செலவிடப்படுவதில்லை. 1534 நூலகங்களுக்காக அரசு வாங்குவது வெறும் 500 பிரதிகள்தான்.

மத்திய அரசாங்கம் 'கரும்பலகை திட்டத்தின்' கீழ் ஒவ்வொரு மாநில அரசுக்கும் நிதி ஒதுக்கீடு செய்தது. அந்த மொழிகளில் புத்தகங்களை வாங்கி புதிதாகக் கற்போரின் அறிவு மேம்படுவதற்கு உதவ மத்திய அரசு முன்வந்தது. இந்த நிதியைத் தமிழக அரசு தவிர மற்ற மாநில அரசுகள் எல்லாம் பயன்படுத்திக் கொண்டன. நமது அரசு அந்தத் தொகையை வாங்கிக் கொண்டு பிறகு என்ன நினைத்ததோ, அள்ளாமல் குறைக்காமல் அப்படியே மத்திய அரசுக்கே திருப்பி அனுப்பிவிட்டது.

படைப்பிலக்கியம் என்பது க்ளோரின் செலுத்தப்பட்ட, Zero-Bயினால் வடிகட்டப்பட்ட, கொதிக்க வைக்கப்பட்ட குடிநீர் போன்று இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஆனால் வக்கிரமான, ஆபாசமான, கொச்சையான, நாஸ்தரமான சினிமா காட்சிகளுக்கு வயிறு குலுங்கச் சிரித்துக் கொண்டும் இருக்கிறார்கள்.

புத்தகங்களைத் தேர்வு செய்ய அறிஞர் குழு ஒன்று ஏற்படுத்தினால்தான் இந்த நிலைமை சீராகும். அல்லது அரசு நூலகங்களுக்குப் புத்தகங்கள் விநியோகப்பதில்லை என்று பதிப்பாளர் சங்கங்கள் முடிவெடுக்க வேண்டும். படைப்பாளிகளுக்கு இது பற்றி எந்தக் கவலையும் இல்லை. எதிர்ப்புக்

ஒரு முழுமையான புத்தக மையம் ஏற்படுத்த வேண்டும். எல்லாப் புத்தகங்களும் பார்வைக்கு வைக்கப்பட வேண்டும். வாசகர்கள் உட்கார்ந்து சற்று நேரம் படிப்பதற்கும், ரெஃப்ரன்ஸ்க்கும் பிரிவுகள் வேண்டும். அதே கட்டிடத்தில் கருத்தரங்கு நடத்த வசதிகள் வேண்டும். வெளியூரில் இருந்து வரும் படைப்பாளிகள், பதிப்பாளர்கள், பேராசிரியர்கள் தங்கிப் போக விருந்தினர் அறைகள் வேண்டும். இதெல்லாம் எனது ஆசைகள்.

குரல் கொடுப்பதில்லை. வாசகனும் தட்டிக் கேட்பதில்லை. அரசு நூலகங்கள் கவிதைப் புத்தகங்கள் வாங்குவதில்லை என்று ஒரு கொள்கை வைத்திருக்கிறார்கள். எந்த ஒரு தர பிரக்ஞையும் இல்லாமல் கண்டமேனிக்குக் கவிதைப் புத்தகங்கள் அச்சாகின்றன என்பது உண்மைதான். அதற்காக ஞானக் கூத்தன், கலாப்பரியா, தேவதேவன், நகுலன், பசுலிய்யா, தருமு சிவராமு, விக்ரமாதித்யன், சிற்பி, புவியரசு போன்றோர் கவிதைகள் நூலகத்தில் இடம் பெறாமல் போவது எவ்வளவு பெரிய கொடுமை!

எழுத்தாளர்களுக்கும் பதிப்பாளர்களுக்கும் உள்ள உறவு, பதிப்பாளர்களுக்கும் புத்தக விற்பனையாளர்களுக்கும் உள்ள உறவு ஆகியவை பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்? தமிழ்நாட்டில் இது ஆரோக்கியமானதாக உள்ளதா?

எழுத்தாளர்களுக்குத் தமது படைப்புகள்மீது மட்டும் அத்தமான் மரியாதை இருக்கிறது. பதிப்பாளர்கள் அவற்றைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதில்லை என்ற மனத்தாங்கல் இருக்கிறது. பதிப்பாளருக்கும் பல எழுத்தாளர்கள், பல நிர்ப்பந்தங்கள். வியாபாரமாகவும் இதைச் சம்மந்தப்படுத்திப் பார்த்தால் புரியும். புத்தக விற்பனையாளர்கள் இப்போதுதான் உருவாகி வருகிறார்கள். Essential Commodities List-இல் புத்தகங்கள் இல்லை. பதிப்பாளர்களும் விற்பனையாளர்களும் நாணயமாகத் தொழில் செய்ய வேண்டும். இப்போது அந்த நாணயம் குறைவாக இருக்கிறது. மற்ற வியாபாரங்களில் பணம் வசூலாகாத நிலை இல்லை. புத்தகத் தொழிலில் புத்தகங்கள் விற்பனையாகும். ஆனால் பணம் வசூலாவதில்லை. போதுமான ஊதியமும் உரிய சமயத்தில் தருவதும் இல்லை என்ற குற்றச்சாட்டு எழுத்தாளர்களுக்குப் பதிப்பாளர்களிடமிருந்து பரவலாக உண்டு. வெகுஜன எழுத்துக்குக் கிடைக்கும் பொருளியல் போஷாக்கு நல்ல எழுத்துக்குக் கிடைப்பதில்லை என்பதும் உண்மைதான். வியாபாரரீதியாக நிலைமை முன்னேற வேண்டும். இப்போது ஓரளவுக்கு எழுத்தாளர் - பதிப்பாளர் - விற்பனையாளர் உறவு ஊக்கமுடனாக ஆகிவருகிறது. ஆனால் இது போதாது. தரமான படைப்பை எந்தப் பதிப்பாளனும் புறக்கணிக்கவோ, அடக்கி வைக்கவோ முடியாது.

தமிழ்ச் சிறுபத்திரிகைகளின் செயல்பாடு, பங்களிப்பு பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

சிறுபத்திரிகைகளின் செயல்பாடு குழுக்கள் சார்ந்து இருக்கிறது. பொதுப் பத்திரிகையாக இல்லை. சராசரி வாசகனை அச்சுறுத்தும் விதத்தில் கடுமையானதாக இருக்கிறது. பத்திரிகைக்காக வாசகன் என்ற நிலையில் இருக்கிறதே அல்லாமல் வாசகனுக்காகப் பத்திரிகை என்று இல்லை. இதன் பொருள் ஐராளசுமமாக இல்லை என்பது இல்லை. குழுக்களின் சுய விளம்பரம், தன் கருத்தை மட்டுமே முர்க்கமாக வலியுறுத்தல், பொதுக் கண்ணோட்டம் இன்மை ஆகியவை அலாபப்படுகின்றன. இன்றைய கலை-இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் சிறுபத்திரிகைகளின் பங்களிப்பு பிரதானமானது. கணிசமானது. தீவிரமானது. ஆனால் பொதுவான விவாதங்கள் என்று வரும்போது ego தலைதூக்கி நிற்கிறது.

தமிழ்நாட்டில் நீண்டகாலமாகவே சிறுபத்திரிகை வாசகர்களின் எண்ணிக்கை இவ்வளவு குறைவாக இருப்பது ஏன்? புதிய வாசகர்களை ஈர்க்க முடியுமா?

சிறுபத்திரிகை வாசகர் எண்ணிக்கையைப் பெரிய அளவில் கூட்ட முடியாது. வாசகர் எண்ணிக்கை கூடினால் அது வெகுஜனப் பத்திரிகை ஆகிவிடும். ஆனால் பரவலாகச் சிதறிக் கிடக்கின்ற சிறுபத்திரிகை வாசகனை ஒரு சரட்டில் பிணைக்கின்ற முயற்சிகள் செய்யலாம். ஒரு குழுவைச் சார்ந்த சிறுபத்திரிகை வாசகன் இன்னொரு குழுவைச் சார்ந்த சிறுபத்திரிகையைப் படிப்பதில்லை. வம்பு படிக்கிற ஆசையில் வேண்டுமானால் படிக்கலாம். புதிய வாசகன் வந்து கொண்டதான் இருக்கிறான். ஆனால் பழைய வாசகன் கானாமல் போய் விடுகிறான். வாசகனைத் தொடர்ந்து தன் பக்கம் நிறுத்திக் கொள்கிற விதத்தில் சிறுபத்திரிகைகள் இயங்கவேண்டும். ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வருகின்றன. அவை வாசக

நிலை மேம்படுத்தும் விதத்தில் இருக்கவேண்டும். அவனை மிரட்டுகின்ற விதத்தில் இருக்கக்கூடாது. இது நமக்கானது அல்ல என்று அவனை ஒதுங்கிப்போக விட்டுவிடக் கூடாது. ஒதுங்கிப்போகும் வாசகன் திரும்ப வருவதே இல்லை.

ஈழத்திலிருந்து ஐரோப்பாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழர்களால் பல பத்திரிகைகள் நடத்தப்படுகின்றன. அவற்றிற்குத் தமிழ்நாட்டில் விற்பனை வாய்ப்பு உள்ளனவா? ஒரு புத்தக விற்பனையாளர் என்ற முறையில் இதில் தங்களுக்கு அக்கறை உண்டா?

தமிழ்நாட்டில் விற்பனை வாய்ப்பு குறைவுதான். தமிழ் வாசகனுக்கு ஈடுபாடு இருந்தால்தான் விற்பனையாளருக்கு ஆர்வம் இருக்க முடியும்.

"சுபமங்களா" போன்ற ஒரு இடைநிலை இதழ் சில ஆண்டுகள் வெளிவந்ததன் மூலம் சிறுபத்திரிகைகளுக்குப் புதிய வாசகர்கள் உருவாகி உள்ளனவா?

"சுபமங்களா" நிறைய சிறுபத்திரிகை வாசகர்களை உருவாக்கியது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். சுபமங்களாவின் மறைவு இப்போது மிகவும் உணரப்படுகிறது. தமிழ் வாசகனுக்கு இது பெரிய இழப்பு. சிறுபத்திரிகைகளுக்குப் பெரிய ஆதரவாக சுபமங்களா இருந்தது.

தமிழகத்தில் முன்னர் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் நிறைய வெளிவந்தன. அன்று வெளியான பல முக்கிய மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களுக்கு இன்று மறுபதிப்பு இல்லை. என்ன காரணம்? மொழிபெயர்ப்பு நூல்களின் விற்பனை எந்த அளவில் உள்ளது?

முந்திய தலைமுறையினரைப்போல், மொழிபெயர்ப்பில் இன்றைய படைப்பாளிகளுக்கு ஆர்வமில்லை. மொழிபெயர்ப்பு நூல்களின் விற்பனைக்கும் உத்தரவாதமில்லை. பதிப்பாளர்கள் ஊக்கமில்லாமல் இருக்கிறார்கள் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை வெளியிட. . . நூலகத் துறைக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான்.

சமகால மொழிபெயர்ப்புகள் வருவதில்லை. இருபது முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளியான பிறமொழி நூல்களின் மொழிபெயர்ப்பு இன்று வரும்போது அதன் relevance போய்விடுகிறது. இன்றைய தமிழ் எழுத்தின் தரத்துக்குப் பின்னால் இருக்கிற மொழிபெயர்ப்பைத் தமிழ் வாசகன் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை அச்சிடும் காகிதத்துக்காவது அரசு சலுகை விலை தரவேண்டும். சமகால மொழிபெயர்ப்புகள் வரவேண்டும். வி.ஸ. கான்டேகரை இன்று மறுபதிப்பு செய்தும் யாரும் படிப்பதில்லை. மு.வ. நூல்களின் விற்பனை குறைந்து போனதைப் போலத்தான் இதுவும். மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் வருவதற்கும் ஒரு சரித்திர நெருக்கடி வேண்டும்.

கட்டுரைத் தொகுப்புகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள் இவற்றில் எந்த வகையான புத்தகங்கள் அதிக விற்பனை வாய்ப்பைத் தற்போது கொண்டிருக்கின்றன?

கவிதை நூல்களின் விற்பனை சமார்தான். சிறுகதைகள் விற்கின்றன. நாவல் வித்தியாசமானதாக இருந்தால் விற்கிறது. கட்டுரைத் தொகுப்புகளின் விற்பனை நன்றாக இருக்கிறது.

தங்களுடைய அனுபவத்தில் வாசகர்களின் வரவேற்பைப் பெற்று அதிகமான விற்பனை வாய்ப்பு கொண்டிருந்த தரமான புத்தகங்கள் ஒரு சிலவற்றைக் குறிப்பிட இயலுமா?

'ஜே.ஜே : சில குறிப்புகள்' நன்றாகப் போயிற்று. 'சுதரங்கக் குதிரை' குறுகிய காலத்தில் 3ஆம் பதிப்பு வருகிறது. ஜெயகாந்தனின் 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்', கி. ராஜநாராயணனின் 'கோபல்ல கிராமம்', கண்ணதாசனின் 'வனவாசம்', எம்.எஸ். உதயமூர்த்தியின் 'எண்ணங்கள்', மு. மேத்தாவின் 'கண்ணீர் பூக்கள்', வைரமுத்துவின் 'சுரங்களை நோக்கி', சுஜாதாவின் 'ஏன்? எதற்கு? எப்படி? எல்லாம் நன்றாக விற்பனை.

தரமான புத்தகங்களின் வெளிப்பீடுகள் விற்பனையை அதிகரிக்க எடுக்க வேண்டிய முயற்சிகள் என்ன?

தரமான புத்தகங்கள் வந்துள்ளன என்பது வாசகனைச் சென்றடைவது முக்கியம். பல வழிகளிலும் அவனைச் சென்று

அடைய வேண்டும். எலக்ட்ரானிக் மீடியா புத்தகங்களைப் பற்றிப் பேசுவதில்லை. பேசினாலும் மிகச் சொற்பமாகப் பேசுகிறார்கள். வானொலி இன்னும் விரிவாகப் புத்தக அறிமுகங்கள் செய்ய வேண்டும். வாராந்திரிகள் சினிமா நடிகைகளின் அங்க லாவண்யங்களில் மெய்மறந்து நிற்பதை விட்டு விட்டு அறிவுசார்ந்தும் சற்றுத் திரும்பிப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் இதெல்லாம் ஒரு நாளில் நடந்துவிடப் போவதில்லை. பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் பதவிகளில் இன்னும் தகுதியானவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு அவர்களையும் இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதை ஒரு பதிப்பகம் அல்லது படைப்பாளி தனியாகச் செய்ய முடியாது. ஆனால் ஒரு அமைப்பு செய்ய முடியும்.

பொதுவாகத் தமிழாசிரியர்கள் தற்போது ஆர்வமில்லாது இருக்கிறார்கள். இலக்கியம் என்பது சிலப்பதிகாரமும், கம்ப ராமாயணமும் மட்டுமல்ல. தற்கால இலக்கியம் பற்றி பெரும் பாலோருக்கு விரிவான அறிவு கிடையாது. கல்லூரிகளில் தமிழ் வகுப்புகள் மாணவர்களின் ஈடுபாடு இன்றி நடக்கின்றன. புத்தகங்களைப் பற்றி ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்குச் சொல்வதே இல்லை. தெரிந்தால் அல்லவா சொல்வார்கள். ஒவ்வொரு மாணவனும் ஒரு வாசகன். மாணவனைப் புறக்கணித்துத் தரமான புத்தக விற்பனையைப் பெருக்குவது பற்றி யோசிக்க இயலாது.

ஒரு புத்தக விற்பனையாளர்-வெளியீடாளர் என்ற முறையில் வருங்காலத் திட்டங்கள் ஏதேனும் உண்டா?

ஒரு முழுமையான புத்தக மையம் ஏற்படுத்த வேண்டும். எல்லாப் புத்தகங்களும் பார்வைக்கு வைக்கப்பட வேண்டும் - பிரிவுகள் வாரியாக. வாசகர்கள் உட்கார்ந்து சற்று நேரம் படிப்பதற்கும், ரெஃப்ரன்ஸ்க்கும் பிரிவுகள் வேண்டும். அதே

கட்டிடத்தில் கருத்தரங்கு நடத்த வசதிகள் வேண்டும். வெளியூரில் இருந்து வரும் படைப்பாளிகள், பதிப்பாளர்கள், பேராசிரியர்கள் தங்கிப் போக விருந்தினர் அறைகள் வேண்டும். இதெல்லாம் எனது ஆசைகள். இது எப்போது திட்டங்களாகி நிறைவேறும் என்று சொல்ல முடியாது.

தமிழ்நாட்டில் புத்தக விற்பனையில் பிரதேசம் சார்ந்த வேறுபாடுகள் உள்ளனவா? அவ்வாறு இருந்தால் அவற்றிற்கான காரணங்கள் ஒன்றிரண்டு . . . ?

எனது அனுபவத்தில் புத்தக விற்பனையில் கோவை முன்னணியில் இருக்கிறது. நல்ல புத்தகம் உதிரிப் பிரதிகளாக 300 வரைக்கும் விற்கும் வாய்ப்பு கோவையில் உண்டு. சென்னை தலைநகரம். அது நீங்கலாகப் பார்த்தால், சேலம் மாவட்டம், பெரியார் மாவட்டம், கிருஷ்ணகிரி அடுத்தது. பிறகு மதுரை, திருச்சி. தஞ்சாவூரில் விற்பனை குறைவு. தென் மாவட்டங்களில் மிகவும் குறைவு.

காரணங்கள் என்று பார்த்தால், வாங்கும் திறன் கோவையில் அதிகமாக இருக்கிறது. மனித மேம்பாட்டு உணர்வும் இங்கு அதிகம். வாசகர் தரம் மற்ற நகரங்களை விட இங்கு அதிகமாக இருக்கிறது. காரணம் இங்கு அடிக்கடி நடக்கும் கருத்தரங்குகள், கலந்துரையாடல்கள், ஞானி நடத்தும் விமர்சனக் கூட்டங்கள். இங்குள்ள பூ.சா.சோ. கலை அறிவியல் கல்லூரியின் மாணவர் மன்றம் ஆண்டுதோறும் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், இதழிபல் என்று முன்று நாட்கள் தொடர்ச்சியாக முழு நாள் பட்டறைகள் நடத்துகிறது. இங்குள்ள பாரதியார் பல்கலைக் கழகம் நல்ல கருத்தரங்குகள் நடத்துகிறது. ஆசிரியர்களுக்கும் அதன் மூலம் மாணவர்களுக்கும் புத்தகம் பற்றிய அறிவு விசாலமாக இது உதவுகிறது.

கேள்விகள் : ஹமீது

வரப்பெற்றோம்

பூர்வீக பூமி (சமூக நாவல்); ஆசிரியர்: குர்யகாந்தன்; வெளியீடு: மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மயூரா காம்பளக்ஸ், 48, தானப்ப முதலி தெரு, மதுரை 625 001; பக். 168; விலை ரூ. 27
இந்திய விஞ்ஞானிகள் முன்னுள்ள சவால்; ஆசிரியர்: அமுல்யா கே.என். ரெட்டி; தமிழில்: சொ. பிரபாகரன்; வெளியீடு: சுவத் ஏசியன் பூக்ஸ், 6/1, தாயார் சாகிப் 2ஆவது சந்து, சென்னை 600 002; பக். 51; விலை ரூ. 10

ஏகலைவ பூமி (கவிதைகள்); ஆசிரியர்: சி. சிவசேகரம்; பக். 55; விலை ரூ. 10

விமர்சனங்கள் (கட்டுரைகள்); ஆசிரியர்: சி. சிவசேகரம்; பக். 210; விலை ரூ. 45

பாம்பு நரம்பு மனிதன் (கவிதைகள்); ஆசிரியர்: சோலைக்கிளி; பக். 128; விலை ரூ. 25

கதை முடியுமா? (சிறுகதைகள்); ஆசிரியர்: க. தனிகாசலம்; பக். 138; விலை ரூ. 25

விலங்கிடப்பட்ட மாணுடம் (கவிதைகள்); ஆசிரியர்: கல்பிகா; பக். 54; விலை ரூ. 8

மோகவாசல் (சிறுகதைகள்); ஆசிரியர்: ரஞ்சகமார்; பக். 132; விலை ரூ. 24

ஒளி பரவுகிறது (நாவல்); ஆசிரியர்: திக்குவல்லை கமால்; பக். 184; விலை ரூ. 30

(வெளியீடு: தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை & சுவத் ஏசியன் பூக்ஸ், 6/1, தாயார் சாகிப் 2ஆவது சந்து, சென்னை 600 002)

சொந்தர்ய முத்திரை (கவிதைகள்); ஆசிரியர்: கவிஞர் 'தன்னன்' மு. முகமது மூலா; வெளியீடு: கார்கலை மன்றம், 4, மூன்றாம் பிரதான சாலை, வெங்கீசுவரர் நகர், வடபழனி, சென்னை 600 026; பக். 224; விலை ரூ. 55

மலையகமும் இலக்கியமும்; ஆசிரியர்: அந்தணிஜீவா; வெளியீடு: மலையக வெளியீட்டகம், 57, மகிந்த பிளேஸ், கொழும்பு - 6; பக். viii+81; விலை ரூ. 65

புகையும் காலம்; ஆசிரியர்: பொன் தனசேகரன்; வெளியீடு: நவீன கவிதை, 50, வன்னியர் தெரு, சூளைமேடு, சென்னை 600 094; விலை ரூ. 10

புலம் பெயர்ந்தோர் கதைகள்; வெளியீடு: மகாஜன வெளியீடு, M. Sinnathurai, B.P. 701- 09, 75425 Paris Cedex, France; பக். 54

தமிழ்த் தரிப்புக்குறிகளின் பயன்பாடு; ஆசிரியர்: சி. சிவசேகரம்; வெளியீடு: Exil, 27, Rue Jean Moulin, 92400 Courbevoie, France; பக். 30.

விமர்சனாஸ்ரமம்; ஆசிரியர்: பிரேமின்; வெளியீடு: லயம் வெளியீடு, பெரியூர், சத்தியமங்கலம் 638 401; பக். 40; விலை ரூ. 14

கடலம்மா; ஆசிரியர்: ராஜகுமாரன்; பக். 104; விலை ரூ. 14

மனமெல்லாம் செண்பகப்பூ; ஆசிரியர்: ராஜகுமாரன்; பக். 188; விலை ரூ. 32

(வெளியீடு: பூவழி பதிப்பகம், 29/2 சீனிவாசப் பெருமான் சன்னதி தெரு, இராயப்பேட்டை, சென்னை 600 014)

கவர்னர் பதவி; ஆசிரியர்: மன்னை சம்பத்; வெளியீடு: வனிதா பதிப்பகம், 12/21 ராணி அண்ணா நகர், கே.கே. நகர், சென்னை 600 078; பக். 96; விலை ரூ. 18

கொம்பியி (கவிதைகள்); ஆசிரியர்: செல்சேவிஸ்; வெளியீடு: வேணாடு-மலைத்தமிழ் மொழி வெளியீட்டகம், கே. செல்சேவிஸ், மஞ்சத்தோட்டம், பாறக்குன்று, வன்னியூர், குழித்துறை 629 163; பக். 62; விலை ரூ. 13

காகித தாழ்மகால் (கவிதைகள்); ஆசிரியர்: ஜெயந்திகுமார்; வெளியீடு: ஜெயந்திகுமார், 8, தனலட்சுமி தெரு, மேற்கு பாறு நகர், புதூர், அம்பத்தூர், சென்னை 600 053; பக். 64; விலை ரூ. 5

கு. சின்னப்ப பாரதியின் படைப்புகள் (கட்டுரைகள்); வெளியீடு: அன்னம் (பி) லிட்., 2, சிவன்கோயில் தெற்குத் தெரு, சிவகங்கை 630 561; பக். 152; விலை ரூ. 45

பாரபாஸ் (ஸ்வீடிஷ் நாவல்); ஆசிரியர்: பேர்லாகர் குவிஸ்ட்; தமிழில்: க.நா.சு.; வெளியீடு: வேர்கள் இலக்கிய இயக்கம், 12-டி, தந்தை பெரியார் சாலை, வட்டம்-7, நெய்வேலி 607 803; பக். 136; விலை ரூ. 35

எமுக அதிமாணுபா; ஆசிரியர்: வ.ந. கிரிதரன்; வெளியீடு: Mangai Pathippagam 38 Thorncliffe Park Dr#510, Toronto, Ont, M4H 1J9, Canada; பக். 40; விலை \$2

திரைப்பட விழா (திரைப்பட கட்டுரை); வெளியீடு: தமிழ்நாடு திரைப்பட இயக்கம், 348, டி.டி.கே. சாலை, சென்னை 600 014

சாய்ந்த ஞானம்

தோப்பில் முகமது மீரானின் 'சாய்வு நாற்காலி' நாவலுக்கு இந்தியா டுடேயில் (ஜூலை 21-ஆகஸ்டு 5, 1996 பக். 67) ஞானக்கூத்தன் விமர்சனம் எழுதியிருக்கிறார். இதை 'விமர்சனம்' என்பது வசதிக்காக மட்டுமே, மீரான் மீது அவர் வைக்கும் முக்கியக் குற்றச்சாட்டுகளை நாவலை முன்வைத்துப் பரிசீலிப்பதே இக்குறிப்பின் நோக்கம். ஞானக்கூத்தன் விமர்சனத்திலிருந்து :

தோப்பில் முகமது மீரானின் முஸ்லிமீஸ்ம் முஸ்லிம் சமூகம் - கதையில்லாதான் - சீரழிவதைக் கண்டு அவரை வருந்தவும் ஆத்திரப்படவும் வைக்கிறது.

முஸ்தபாக்கண்ணு காலத்திற்கு முகங்கொடுக்க முடியாமல் நிலப்பிரபுத்துவ மதிப்பீடுகளிலும், வெற்று வைராக்கியத்திலும் கட்டுண்டு கிடக்கிறார். எல்லா சாதி/மதத்தைச் சார்ந்த றேஸ்தட்டினருக்கும் நிகழ்ந்திருக்கும் விஷயம்தான் இது. மீரான் காட்டுவது 'முஸ்லிம் சமூகத்தின்' சீரழிவு என்பதற்கும், அவர் 'ஆத்திரப்படு'கிறார் என்பதற்கும், அவரது 'முஸ்லிமீஸ்'த்திற்கும் விமர்சனத்தில் எந்த ஆதாரமும் காட்டப்படவில்லை.

முஸ்தபாக்கண்ணுவின் பிரச்சனையை தோப்பில், மேம்போக்காகக் கணிக்கிறார். நாவலில் அவரது பிரச்சனை தாம்பத்தியத்தில் நிறைவின்மை என்றே அறியக் கிடக்கிறது. இறுதி வரையில் முஸ்தபாவின் இந்தப் பிரச்சனையைப் பாத்திரங்களோடு ஆசிரியரும் கண்டு கொள்ளவில்லை.

நாவல் முழுவதும் முஸ்தபாக்கண்ணுவை இரண்டு விதமான பசிகள் வாட்டி எடுக்கின்றன : உணவும் பெண்ணும். கனவிலும் நனவிலும். அவரை 'கொதி' கொள்ள வைக்கும் தூரமீன் கறி, வேலைக்காரி ரைஹானத், அயனிச் சக்கை செம்பலூரவா, சைனபா, சபியா, பாத்தும்மா, சக்கோ வியும், இஞ்சித்தேயிலையும், குலுக்கி ராவியத், ருகியா, முனீரா, வேலம்மை ஆகியவை (யோர்) நாவல் முழுவதும் வந்து போகின்றன(ர்), பொருளுக்கும், உயிருக்கமான வேறு பாட்டை அவற்றின் பயனைத் தாண்டி முஸ்தபாக்கண்ணு உணர்வதற்கான ஆதாரம் எதுவும் நாவலில் இல்லை.

சகோதரியையும், மருமகளையும், மனைவியையும் தவிர்ந்து கண்முன் தோன்றும் அனைத்துப் பெண்களையும் வயது வேறுபாடினறி பசியோடு நோக்குகிறார் முஸ்தபாக்கண்ணு. அவரது பிரச்சனையை 'தாம்பத்தியத்தில் நிறைவின்மை' என்று சுருக்குவதற்கான நியாயம் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நாவல் முழுவதும் முஸ்தபாக்கண்ணு இரண்டாவது திருமணத்திற்காக ஏங்குகிறார். ஆக முஸ்தபாக்கண்ணுவின் பிரச்சனை பற்றி முஸ்தபாக்கண்ணுவிற்கும் ஞானக்கூத்தனுக்கும் ஒரே கணிப்பு உள்ளது.

மரியம் பீவியை (முக்கியக் கதாபாத்திரம், முஸ்தபாக்கண்ணுவின் மனைவி) ஒதுக்கிவிட்டு 'தாம்பத்தியத்தில் நிறைவின்மையை முஸ்தபாக்கண்ணுவின் பிரச்சனையாக மட்டுமே ஞானக்கூத்தன் பார்க்கிறார். இங்கும் முஸ்தபாக்கண்ணுவைப் போலவே ஞானக்கூத்தனும் பெண்ணைப் பொருளாகப் பாப்பது அப்பட்டமாக வெளிப்படுகிறது. மீரான் நாவலில் மரியம் பீவியின் குரலையும் அவரது மன அவசங்ககளையும் விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது.

தோப்பில் மீரான் ஜாக்கிரதையான எழுத்தாளர் இவரது நாவல்களில் ஏழை எளியவர்களான முஸ்லிம்களே பாத்திரங்களாக வருகிறார்கள். முஸ்லிம் சமூகத்தில் செல்வச் செழிப்புள்ளவர்கள் மீரானின் கவனத்தில் வருவதில்லை. அவ்வாறே இஸ்லாமிய சமயமும், அதை விமர்சித்து வம்பில் இறங்குபவர் அல்ல மீரான்.

நாவலின் பிரதான களமான 'சவ்தா மன்ஸில்' 'வானளவு உயர்ந்து' நிற்கிறது. தங்கக் கொலுசு, கூப்பு தொங்கும் பொன்னரஞ்ஞாணம், வெள்ளிப்பிடியுள்ள வாள், திடீர் பணக்காரன் அத்துருஸா, தங்கக்கட்டி, பாம்பு கக்கும் மாணிக்கம், கொழும்பு பீங்கான், அரபிக் குதிரை பூட்டிய வண்டி, சந்தன அலமாரி என்று பணத்தின் அதிகாரத்தின் சின்னங்கள் நாவலில் தாராளமாக வந்து போகின்றன.

'ஏழை எளியவர்'களின் வாழ்க்கையையும் இலக்கியத்தில் பதிவு செய்வது என்று முதல் குற்றமாயிற்று என்பது தெரியவில்லை.

முஸ்தபாக்கண்ணுவின் ஆஸ்தியை விலைக்கு வாங்குகிறவர்கள் எல்லோரும் இந்துக்கள். முஸ்லிம் பாதுகாக்கத் தவறுகிற சொத்துக்கு இந்து, ஒரு விலை வைத்திருக்கிறான் என்று பொருள் படுகிறது.

'முஸ்தபாக்கண்ணுவின் ஆஸ்தியை விலைக்கு வாங்குகிறவர்கள் எல்லோரும் இந்துக்கள்' என ஞானக்கூத்தன் எழுதியிருப்பது மதவாதம் அவர் கண்ணை மறைத்ததன் விளைவு. சந்தன அலமாரியை வாங்குவது ஒரு தரவாட்டு நாயர்; ஈட்டிக்கட்டிலை செல்லக்கண்ணு வைத்தியர்; சாய்வு நாற்காலி 'பறையன் காளி' கைக்குப் போகிறது. இவர்கள் 'இந்து'க்கள் என்பது ஞானக்கூத்தனின் பார்வை; அவர்களுக்கு இந்த உண்மை தெரியும் என்று தோன்றவில்லை. ஜிகையைச் செட்டியாரும், வெள்ளித் தாம்பாளத்தை னைனார் ஆசாரியும் கொள்முதல் செய்கின்றனர். முஸ்தபாக்கண்ணுவின் குடும்ப கௌரவத்தின் இரண்டு முக்கிய சின்னங்கள் 'சவ்தா மன்ஸிலும், வெள்ளிப் பிடியுள்ள வாளும் (திருவதாங்கூர் மன்னரால் கொடுக்கப் பட்டது). வெள்ளிப்பிடியுள்ள வாளை பணத்தை வீசிவிட்டு வாங்கிப் போவது மைதீன் பிச்சை. சவ்தா மன்ஸிலின் மர உபகரணங்களை, முஸ்தபாக்கண்ணுவின் பசியை அடக்க பிடுங்கி விற்பது இஸ்ராயில் எனும் ஹபீப் முகமது, யாரிடம் விற்பார் என்பது நாவலில் இல்லை. ஞானக்கூத்தன் இஸ்ராயிலை பின் தொடர்ந்து கண்டுபிடித்திருந்தால் தெரிவித்து உதவ வேண்டும்.

முஸ்தபாக்கண்ணு குடும்பச் சொத்துகளை விற்பதை சகோதரியும், மனைவியும், மகனும் கண்டிக்கின்றனர். சகோதரி ஆசியா சொத்தின் தன் பங்கிற்காக முஸ்தபாக்கண்ணுவுடன் நடத்தும் போராட்டம் நாவலின் பின் பகுதியில் விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. முஸ்தபாக்கண்ணு குடும்ப சொத்துகளைத் தன்னுடையதாக மட்டும் பார்க்கிறார். இஸ்லாமியச் சட்டம் குடும்பச் சொத்தில் பெண்ணுக்குப் பங்கு கொடுக்கிறது. ஞானக்கூத்தன் 'முஸ்தபாக்கண்ணுவின் ஆஸ்தியை விலைக்கு வாங்குகிறவர்கள் எல்லோருமே இந்துக்கள்' என்று எழுதும்போது முஸ்தபாக்கண்ணுவைப் போலவே அவரும் குடும்பச் சொத்துக்களை முஸ்தபாக்கண்ணுவினுடையதாக மட்டும் பார்க்கிறார் என்பது புலனாகிறது. பெண்கள் சார்ந்த இஸ்லாமிய சட்டம் இவ்விஷயத்தில் ஞானக்கூத்தனை விட பரந்த நோக்கைக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த விமர்சனத்தில் 'இந்து' என்ற சொல் குறிக்கும் அர்த்தம் கவனிக்கப்படவேண்டியது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள பிரகாசபுரத்தில் 'ஏசுபிரானின் இந்து கிறித்தவ தேவாலயம்' 1857இல் நிறுவப்பட்டது என்ற செய்தியில் (பாக்க : இராமசுந்தரத்தின் அறிமுக கட்டுரை, இவ்விதம் பக். 34) இடம் பெறும் 'இந்து' என்ற சொல்லுக்கும் ஞானக்கூத்தனின் 'இந்துவுக்கும் பொதுவான அர்த்தம் இல்லை. ஞானக்கூத்தனின் 'இந்து', முஸ்லிமிற்கு எதிரானவன்.

கதை எங்கும், சளி, இருமல், காறித் துப்புவது, சிறுநீர் நாற்றம் மற்றும் மீன்வாடை இவை எல்லாம் சேர்ந்து

வாசகனுக்கு சுவாச தோஷம் கொடுத்து விடும்போல் இருக்கிறது.

இந்த நாவலைப் படிக்கும்பொழுது கரிச்சான் குஞ்சுவின் 'பசித்த மாணுடம்' நினைவுக்கு வருகிறது. வீட்டின் ஜன்னல், கதவு, அலமாரி, வாள், வெள்ளித் தாம்பாளம், சாய்வு நாற்காலி எல்லாவற்றையும் விற்கிற செய்தி ப்ரடிக்ட் ட்ரண்மா எழுதிய ஒரு நாடகத்தையும் நினைவூட்டுகிறது. இந்த நாவலில் வரும் அங்கத்தை என்பவரைப் பற்றிய உபகதை எஸ்டெல்லா புருஸ் எழுதிய 'பனங்காட்டு அண்ணாச்சி' என்ற கதையை சுருக்குகிறது.

மடிசஞ்சிகளுக்கு நூல்களை விமர்சனத்திற்காக இந்தியா டுடே அனுப்பும்போது எச்சில், மீன் நாற்றம் இல்லாமல் பார்த்து அனுப்பினால் நலம். ஞானக்கூத்தன் குற்றஞ்சாட்டியுள்ளது போல் மீரானின் வாசிப்பு கரிச்சான் குஞ்சு, பிரடிக்ட் ட்ரண்மாவின் ஒரு நாடகம், எஸ்டெல்லா புருஸ் என விரிந்து வருகிறது எனில் மிக நல்லது.

படைப்பில் இருந்து வாக்கியங்களை அறுத்து படைப் பாளியைக் காய்ச்சுவார்கள் அவன் 'ஜாக்கிரதை' உணர்வையும் விமர்சிப்பது விசித்திரமானது. விமர்சனத்தில் நேற்றைய இலக்கியத்தில் இடம் பெற்ற 'தாயக பண்பாட்டு மகத்துவம்' ஒரு செய்தியாகவும், இலக்கியத்தில் பின்னர் இடம் பெற்ற 'பண்பாட்டுச் சீரழிவு' ஒரு 'எண்ண'மாகவும் சொல்லப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது. இஸ்லாம் பற்றிய மீரானின் நிலைப்பாட்டை அப்பொருள் பற்றி அறிந்தவர்கள் விவாதிக்க வேண்டும்.

இது போன்ற "விமர்சன"ங்களும் பிரசுரிக்கப்பட்டு எதிர்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதே என் தனிப்பட்ட கருத்து. எனினும் விவாதத்திற்கு எந்த இடமும் தராத இந்தியா டுடே இதைப் பிரசுரித்திருப்பது கண்டிக்கப்பட வேண்டிய செயல்.

○

ஞானக்கூத்தன் குமுதம் எஸ்.ஏ.பி. யின் நாவலுக்கு (சின்னம்மா 1993) எழுதியுள்ள அணிந்துரையில் இருந்து சில பகுதிகள் :

"13 வயதான மெய்யப்பன்தான் கதையின் முந்தித் தெரியும் பாத்திரமாகப் படைக்கப்பெற்றிருக்கிறான். கதையின் அரங்கில் முக்கியமாக வரும் இந்தப் பாத்திரத்தின் பின்னே அதன் சின்னம்மாக(sic) வரும் நளினி என்ற பாத்திரம் கிளைகளினால் மறைக்கப்பட்ட பழம் போல் அமைந்திருக்கிறது."

"திரு. எஸ்.ஏ.பி. கொச்சைத் தமிழை விரும்பவில்லை என்று தெரிகிறது. மொழி நடையில் இவருக்கு உள்ள தூய்மை பற்றிய நாட்டங்கூட ஒருவகையாக இவரை வெளிக்காட்டுகிறது. அது ஒரு நாகரிகம்."

"கதை அமைப்பு, பாத்திரப் படைப்பு, நடை முதலானவற்றில் துலாக்கோல் பிடித்திருக்கிறார், திரு. எஸ்.ஏ.பி."

(அழுத்தங்கள் என்னுடையவை)

பிள்ளைப் பிடிக்காரர்களும் ஆபத்தாந்தவரும்

இவ்விதத்தில் பிரசுரமாகியிருக்கும் தமிழவனின் விவாதக் கட்டுரை பற்றி சில வார்த்தைகள்:

இதழ் 14இல் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்த 'பிரதியின் மரணம்' கட்டுரையில் நுஹ்மான் முக்கியமாக தமிழவனின் நிலைப் பாடுகளை விமர்சித்திருந்தார். எனவே இவ்விவாதத்தில் தமிழவன் கலந்து கொண்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. மேலும் நுஹ்மானின் சொற்களைத் திரிக்காமல், விவாதத் திற்கான மொழியில், பதற்றமின்றி அவர் எழுதியிருப்பது இன்றையச் சூழலில் மிகவும் வரவேற்கப்பட வேண்டிய

விஷயம். காலச்சுவடின் விவாதப் பக்கங்களில் தமிழவன் தொடர்ந்து சுதந்திரமாக எழுதலாம்.

அவர் கட்டுரையிலுள்ள உறுத்தலான சில விஷயங்கள் பற்றியும் குறிப்பிட வேண்டும். காலச்சுவடில் எழுதுவது பற்றி 'மாறுபட்ட கருத்து' அவருக்கு உண்டு என்பது தெரிகிறது. காலச்சுவடு அமைப்பியலைப் பற்றி 'தேவை யற்ற ஒருபக்கமான கருத்தை வைத்திருப்பதாகக் குறிப்பிடுவதோடு 'நுஹ்மான் தெரியாமல் போய் யார் வலையில்' விழுந்திருக்கிறார் என்று விளக்கவும் முற்படுகிறார்.

காலச்சுவடுமீது வருத்தம்கொள்ள தமிழவனுக்கு நியாயங்கள் இருக்கக்கூடும். காலச்சுவடில் எழுதாதிருப்பது அவர் உரிமை. நுஹ்மான் கட்டுரைக்கு காலச்சுவடில்தான் பதில் எழுதியாக வேண்டும் என்ற கட்டாயம் அவருக்கு இல்லை. அவரும் நண்பர்களும் இணைந்து நடத்தும் 'வித்தியாசம்' இதழில் எழுதியிருக்கலாம். வேறு இதழ்களிலும் எழுதியிருக்கலாம். அவர் போற்றும், பங்களித்திருக்கும் சிறுபத்திரிகை மரபில் விவாதங்கள் அதிகமும் இவ்வகையிலே நடந்துள்ளன. மாற்றுக் கருத்துகளை உடனடியாக முன்வைத்தாக வேண்டும் என்றுமில்லை. பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் அவற்றை முன்வைக்கலாம். அமைப்பியலைப் பற்றியும் அதோடு தொடர்புடைய சித்தாந்தங்களைப் பற்றியும் தன் கருத்துகளை பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நுஹ்மான் முன்வைத்துள்ளார். நுஹ்மான் எழுதிய 'பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகள்: ஒரு மொழியியல் நோக்கு' புத்தகத்திற்கான எதிர்வினை ஒன்று 12 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு காலச்சுவடு இதழ் 13இல் வெளிவந்துள்ளது.

ஒரு இதழில் மாற்றுக் கருத்துகள் எழுதப்படுவதும் எழுதப்படாது போவதும் அவ்விதம் தன்னுள் கொண்டிருக்கும் பண்பையும் சூழலில் அது ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தையும் பொறுத்த விஷயம். தமிழவன் தன் கட்டுரையில் நுஹ்மானுக்குப் பதிலளிப்பதோடு நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை. அமைப்பியல் பற்றிய அவருடைய இன்றைய நிலைப் பாட்டையும் பகிர்ந்து கொள்கிறார். தமிழ் விமர்சனத்தின் தற்கால நிலை பற்றி தொடர்ந்து இக்களத்தில் விவாதிக்கவும் முன்வந்திருக்கிறார். இவ்வாறு காலச்சுவடின் விவாதத் தளம் விரிந்து வருகிறது. தமிழவனின் 'வித்தியாசத்'தில் பிரசுரிக்கப்படும் குசம்புகளுக்கு யாரும் எதிர்வினையாற்றுவதாகத் தெரியவில்லை. தன் கருத்துகளை முன்வைக்க காலச்சுவடின் பக்கங்களைப் பயன்படுத்தும் நேரத்திலேயே ஒரு வாசகனாகக் கூட அதில் பங்கேற்க விரும்பாததைத் தமிழவன் தெரிவித்து மகிழ்வது சிறுபிள்ளைத்தனமானது.

காலச்சுவடு அமைப்பியலையோ பிற நவீன சிந்தனைகளையோ எதிர்க்கவில்லை. காரணம் மிகச் சாதாரணமானது. மனுஷ்ய புத்திரனுக்கும் மணிவண்ணனுக்கும் எனக்கும் இவை சார்ந்து மிக மேலோட்டமான அறிவுதான் உண்டு. கற்பதற்கான ஆர்வமும் உண்டு. கற்க முற்பட்ட போது தமிழில் இவை அறிமுகமான முறையில் அவற்றுடன் பிணைந்து வந்த தோரணை, அதிகாரம், மிரட்டல், வன்முறை ஆகியவற்றையும் சேர்த்து எதிர்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம், வேறு பல வாசகர்களுக்கு ஏற்பட்டது போலவே, எங்களுக்கும் ஏற்பட்டது.

இந்த எதிர்வினையை, 'நுஹ்மான் மீதுள்ள கௌரவத்தினால் (sic) ... எழுது'வதாக குறிப்பிடும் தமிழவன் நுஹ்மானைத் தாயன்போடு 'யார் வலையிலும் விழ வேண்டாம் என்று எச்சரிக்க முற்படுகிறார். தனித்துவமான நிலைப் பாடு எடுக்கத் தமிழவனைப் போல நுஹ்மானுக்குப் போதிய அறிவும் முதிர்ச்சியும் இல்லையென்பது இதன் அடியோட்டம். இவ்வகைகளைப் படிக்கும் போது அரை நிஜாருடன் நுஹ்மான் பராக்குப் பார்த்தபடி நிற்க, பிள்ளைப் பிடிக்காரர்கள், கையில் லாலிப்பாட்டன் வலைவீசி வர, தமிழவன் ஆபத்தாந்தவராக பிரசன்னமாகும் காட்சி கண்முன் விரிகிறது.

மைக்கூடு

பி.எஸ். ராமையா (1905-83)

மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள வத்தலக்குண்டில் 1905இல் பிறந்தவர் பி.எஸ். ராமையா. குடும்பச் சூழல் காரணமாக படிப்பை பாதியிலேயே நிறுத்திக் கொண்டு, பிழைப்பிற்காக எல்லா வேலைகளையும் பார்த்திருக்கிறார். இவரது முதல் கதை 'மலரும் மணமும்' ஆனந்த விகடன்ில் வெளியாகி இரண்டாம் பரிசு பெற்றது. 1935இல் மணிக்கொடியை நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு, 1938 வரை அதன் ஆசிரியராக இருந்தார். 'மணிக்கொடி காலம்' என்று சிறுகதைக் குரிய காலமாகக் குறிப்பிடப்படுவது இந்த கால கட்டம்தான். இவரது 'நட்சத்திரக் குழந்தைகள்' தமிழில் பரவலாகப் பேசப்பட்ட சிறுகதை. 'மணிக் கொடி காலம்' என்ற நூலுக்காக 1980இல் இவருக்கு சாகித்ய அகாடமி பரிசு வழங்கப்பட்டது. இவரது சில கதைகள் திரைப்படமாக்கப்பட்டன. 1983இல் இறந்தார்.

சுதந்திரத்திற்கு முன் தமிழ் பிரசுர நிலைமை

என் கதைகளைத் தொகுப்பாகப் பிரசுரிக்க வேண்டுமென்று என்னிடம் நூலைந்து பிரசுரகர்த்தர்கள் நூலைந்து வருஷமாகவே கேட்டு வருகிறார்கள். ஆனால் இதுவரை பிரசுரமாகாமலிருந்ததற்கு முக்கியக் காரணம், தமிழ்ப் புத்தகப் பிரசுரகர்த்தர்கள் ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கும் ஊதியத்தைப் பற்றி எனக்கேற்பட்ட கோபம்தான்.

இதுவரை நடைமுறையிலிருந்த திட்டத்தைப் பற்றிப் பொதுஜனங்களுக்குத் தெரியுமோ என்னவோ, புதிது புதிதாக வெளிவரும் சிறுகதைத் தொகுதிகளை அவர்கள் ஏராளமாக வாங்கிப் படிக்கிறார்கள். அவர்கள் சிறுகதைப் புத்தகங்களுக்கு அளிக்கும் அளவுகடந்த ஆதரவு, சிறுகதைகளைப் படிப்பதில் காட்டும் உற்சாகம் ஆகியவற்றின் காரணமாகவே தமிழில் ஏராளமாகச் சிறுகதைப் புத்தகங்கள் வெளிவருகின்றன.

ஆனால் இந்தக் கதைகளை எழுதும் ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைப்பதென்ன? அச்சில் சுமார் இருநூறு பக்கம்வரக்கூடிய பனிரெண்டு அல்லது பதினைந்து கதைகள் அடங்கிய ஒரு தொகுப்புக்குப் பிரசுரகர்த்தர்கள் ஆசிரியருக்கு நூற்று அறுபது ரூபாய் கொடுப்பார்கள். அதோடு அந்தக்கதைகளின் உரிமைகள் எல்லாம் பரம்பரை பாத்தியமாகப் பிரசுரிப்பவருக்குச் சொந்தமாகி விடும். பிள்ளைகளைப் பெற்றுப் பசிக்கொடுமையால் பிறருக்கு அடிமைகளாக விற்று விடுவது போல கொடுத்து விட்டு ஆசிரியர்கள் ஏங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டியது தான். அந்தப் பிள்ளைகளின் சம்பாத்தியத்தில் தகப்பனுக்கு ஒரு தம்பிடிக்கூடச் சேராது.

இதே திட்டத்துடன் என் கதைகளையும் பிரசுரிக்கப் பலர் முன்வந்தார்கள். இந்த அனியாயத் திட்டத்திற்கு

நான் உட்பட விரும்பாததாலேயே என் கதைகள் இதுவரை பிரசுரமாகவில்லை. இப்போது, ஜோதி நிலையத்தார் இதை வெளிட முன்வந்துள்ளனர். ஒவ்வொரு பதிப்புக்கும் ஆசிரியருக்கு நூற்றுக்குப் பதினைந்து அல்லது இருபது விகிதம் புஸ்தக விலையில் பங்கு கொடுக்க அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஏற்பாட்டின்படி பொது ஜனங்கள் வாங்கும் ஒவ்வொரு புத்தகத்திலும், அதன் விலையில் ஒரு பகுதி ஆசிரியருக்குக் கிடைக்கும்.

இறந்து போன ஒரு பாரதியை எண்ணி எண்ணி வருஷாவருஷம் ஒரு தடவை கூடி அமுது கண்ணீர் வடிப்பவர்கள், இன்று உயிரோடிருக்கும் நூற்றுக் கணக்கான பாரதிகளைப் பற்றி யோசிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்பதற்காகவே இதையெல்லாம் இந்த முகவுரையில் எழுதுகிறேன். இன்றுள்ள தமிழ்எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் பாரதியைப் போன்ற மகாகவி களாக இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் இவர்களில் சிலர் பாரதி உயிரோடிருந்தபோது பட்ட சிரமங்களைவிட அதிக சிரமத்துடன் வாழ்கிறார்கள் என்பது உண்மை. இவ்வளவு சிரமத்துடனும் அவர்கள் எழுதுவதை நிறுத்துவதில்லை. அதற்குரிய பலனை அவர்கள் அடைய வேண்டுமென்பதுதான் என் ஆசை.

சென்னை
10-11-44

பி.எஸ். ராமையா

(சென்னை ஜோதி நிலையம் வெளியிட்ட 'மலரும் மணமும்' சிறுகதை தொகுதிக்கு எழுதிய முன்னுரை)

காலச்சுவடு விமர்சனக் கூட்டம் : சென்னை

காலச்சுவடு எண் 9 முதல் 14 வரையிலான இதழ்களுக்கான விமர்சனக் கூட்டம் ஒன்று 30.6.96 அன்று சென்னை ஸ்ரீனிவாச காந்தி நிலையத்தில் நடைபெற்றது. ஸ்ரீனிவாச காந்தி நிலையம் அமைதியான சூழலுடன் இருந்தது. எதிர்பார்த்த அளவிற்கு நண்பர்கள் வரவில்லை. கமார் 15 நண்பர்கள் கலந்து கொண்டனர்.

சென்னையில் நண்பர்களைக் கலந்து பேச அழைப்பது என்பது கடந்த பல வருடங்களாக ஒரு அலுப்பூட்டும் அலுப்பவமாக இருக்கிறது. எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் உறைகளுக்குள் புதைந்து கொள்ளவே விரும்புகிறார்கள். எவ்வளவு சுதந்திரமான சூழலை உருவாக்கினாலும் ஒரு அர்த்தமுள்ள உரையாடலுக்கு யாரும் தயாராக இருப்பதில்லை. தங்கள் மதிப்பீடுகளை உரசிப்பார்க்க விரும்புவதில்லை. இது ஒரு பொதுவான சூழ்நிலை. ஒரு பத்திரிகை என்று வரும்போது தங்கள் அதிருப்தியை வெளிப்படுத்த அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அதில் தவறில்லை. ஆனால் தங்கள் கருத்துகளுக்கு பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு பத்திரிகையுடன் மேர்த அவர்கள் தயாராக இருப்பதில்லை. காரணங்களை முன் வைக்காமல் முடிவுகளை வெளிப்படுத்துவதே எல்லோருக்கும் வசதியாக இருக்கிறது.

கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டவர்கள் அம்ஷன்குமார், சாரு நிவேதிதா, ராஜன்குறை, எஸ். ராமகிருஷ்ணன், யாழ்ப்பாணப் பேராசிரியர் கப்பிரமணியம், ஆனந்த், யுவன், அழகியசிங்கர், மையம், ராஜகோபால் மற்றும் சில நண்பர்கள். ஒரு சிறு முன்னுரை யுடன் என்னுடைய நிலைப்பாட்டை விளக்கும் விதமாக விவாதத்திற்கான ஒரு துவக்கமாக என் கட்டுரையைப் (கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது) படித்தேன். தொடர்ந்து நண்பர்கள் பேசினார்கள். பெரும்பாலும் விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டு யாரும் பேசவில்லை. செனரி பத்திரிகையைப் பாராட்டும் விதமாகப் பேசினார். அழகியசிங்கர் ஒற்றை வரியில், 'பத்திரிகையைப் படிக்கத் தோன்றவில்லை' என்றார். காரணங்கள் கேட்டதற்கு அவரால் சொல்ல முடியவில்லை. 'மையம்' ராஜகோபால் பத்திரிகை அதிகம் Controversiesக்குள் இயங்குகிறது என்றார். விமர்சனம் பற்றி முற்றிலும் ஒரு புதிய பார்வை தேவை என்றார். எஸ். ராமகிருஷ்ணன் பத்திரிகை ஒரு இறுக்கமான வரையறைக்குள் இயங்குகிறது என்றார். ஆனந்த் பத்திரிகை தன்னுடைய எல்லைகளை வரையறுத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்றும் அதற்குள் கூட அது ஆழமாகப் போகவில்லை என்றும் கூறினார். யுவனும் கிட்டத்தட்ட இதே போன்ற கருத்தைக் கூறினார். ராஜன்குறை மனுவைய பத்திரிகை 'எழுத்தும் பிம்பமும்' கட்டுரையை கட்டிக்காட்டி Visual Level-ல் மேற்கொள்ளப்படும் பல்வேறு முயற்சிகளைப் பற்றி ஏற்கனவே வெளிவந்த பல தகவல்களை கட்டுரை கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்றார். ஸ்.மானிஸ் 'பிரதி' பற்றிய பார்வை தவறானது என்றார். சாரு நிவேதிதா பத்திரிகை விமர்சனங்களைச் செவிமடுத்துக் கேட்காத அளவிற்கு இறுக்கமான நிலையில் இருப்பதாகக் கூறினார். கப்பிரமணியம் உள் முரண்பாடுகளைத் தாண்டி தங்களுக்கு இவை பயனுள்ள கருத்துகளை தெரிவிப்பதாக கூறினார்.

நான் அவ்வப்போது குறுக்கிட்டு விளக்கம் கோரியபோது யாரும் தங்கள் நிலைப்பாடுகளைத் தெளிவுபடுத்தவில்லை. கூட்டம் சுதந்திரமாக இருந்த அளவுக்கு உருப்படியான கருத்துகள் வரவில்லை.

இன்று துவங்கப்படும் ஒரு இலக்கியப் பத்திரிகைக்கான இலக்கு என்பது என்னவாக இருக்கும்? அது இயங்கக்கூடிய தளம் என்ன? ஒரு இருபது வருடங்களுக்கு முன்னால் இந்தக் கேள்விக்கான பதில் வேறாக இருந்திருக்கும். இன்று ஒரு பத்திரிகை இயங்கும் தளமும், அது குறித்த எதிர்பார்ப்புகளும் மாறியிருக்கின்றன. 59இல் துவங்கப்பட்ட எழுத்து பத்திரிகை இலக்கியத்தை மட்டுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பாரதி, வரா. இவர்களுடைய எழுத்துகளே எழுத்துவக்கான உதேவகமாக இருந்தன. அந்த அடிச்சுவட்டில் ஒரு பத்திரிகையின் பார்வைக்கு உருவம் கொடுப்பதே எழுத்துவின் கவனமாக இருந்தது. செல்லப்பாவும் உரைநடை விஷயத்திலேயே அதிக கவனம் கொண்டவராக இருந்தார்.

ஏற்கனவே மணிக்கொடி சிறுகதைகளின் பக்கம் செலுத்திய விசேஷ கவனம் செல்லப்பாவுக்கு ஒரு உதேவகமாக அமைந்திருந்தது. எழுத்து ஆரம்பிக்கும் போது அவர் புதுக்கவிதை என்ற விஷயத்தைப் பற்றி யோசிக்கவில்லை. பிச்சுமூர்த்தியின் பெட்டிக்கடை நாராயணன் கவிதையிலிருந்துதான் கவிதைக் கான ஒரு புதிய வெளியீட்டுத்தளம் அடையாளம் காணப்பட்டது. தத்துவ விசாரங்கள் நல்ல கவிதைகளாக முடியும் என்பதற்கு பிச்சுமூர்த்தி நிறுபணமாக இருந்தார். கவிதை உருவாக்கக் கூடிய உலகம் பற்றிய ஒரு புதிய உணர்வு தோன்றியது. ஒரு பெரும் பாய்ச்சல் என்றே சொல்ல வேண்டும். அதன் பிறகு பத்திரிகையும் பெரும்பாலும் கவிதையைச் சார்ந்து இயங்கத் தொடங்கியது. புதுக்கவிதை என்கிற விஷயம் தமிழில் புதிய எழுத்துகளை இனம் காணுவதற்கான ஒரு களமாக அமைந்தது. இது ஒரு முக்கியமான ஆரம்பம். புதுக்கவிதை என்கிற கருத்தாக்கம் தமிழ்ச் சிந்தனையின் மொத்த விழிப்புணர்விலும் படைப்பாக்கத்திலும் ஒரு பெரிய சலனத்தை ஏற்படுத்தியது என்று கூறலாம். அதேவே சிறுகதை மற்றும் விமர்சனத்துக் கான எல்லைகளை விரிவுபடுத்தியது. எழுத்துவின் தளம் இன்னும் விரிவுபடுத்தப்படவேண்டும் என்ற குரலுக்கான நியாயம் இந்தப் பின்னணியிலிருந்து தோன்றியதுதான். பின்னல் அது நடை, கசடதபற, பிரக்கை என்று வெவ்வேறு உருவங்களில் வெளிப்பட்டாலும் புதுக்கவிதை உருவாக்கிய கிளர்ச்சி என்பது தான் இந்தப் பத்திரிகைகளின் அடித்தளமாக இருந்தது. இந்த விழிப்புணர்வு ஒரு காலகட்டத்தில் சமூகவியல் சித்தாந்தங்களின் மீதான ஒரு விமர்சனப் பார்வையையும் உள்ளடக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை உருவாக்கியது. இதற்கான வெளிப்பாடுகளை நோக்கி பிரக்கை பத்திரிகை தன்னுடைய பயணத்தை மேற்கொண்டது. நெருக்கடி நிலை கால கட்ட வழிநிலைகள் நம் இலக்கிய மதிப்பீடுகளின் உருவாக்கம் வெட்ட வெளிச்சமாக்கின. நாம் இயங்க வேண்டிய தளங்களும் விரிவுபடுத்த வேண்டிய எல்லைகளும் மேலும் மேலும் நம் போதாமைகளையே காட்டி நின்றன. இந்த சூழ்நிலையில் புகள் பத்திரிகை தான் இயங்குவதற்கான ஒரு புதிய தளத்தை அமைத்தது. இந்தியச் சூழ்நிலையை முன்னால் உலக நாடுகளின் சூழலுக்கு இணையாக வைத்து அந்த நாடுகளின் சமூக மற்றும் இலக்கிய கருத்தாக்கங்களை முன் வைத்தது. இந்திய உளவியல், தத்துவம் மற்றும் கலாச்சாரம் பற்றிய நம்முடைய பாரம்பரிய சிந்தனைகள் குறித்த விவாதங்களை அது முன்வைத்தது. அதைத் தொடர்ந்து நிறுப்பிரிகை நம்முடைய பெண் நிலைப்பாடு, தலித்தியம், ஒடுக்கப்பட்ட குரல்கள் ஆகியவை பற்றிய பார்வைகளை வெளிப்படுத்தி அவை பற்றிய நம்முடைய விழிப்புணர்வுக்கு சில கேள்விகளை எழுப்பி வருகிறது. நம்முடைய விழிப்புணர்வில் ஏற்பட்ட இந்த அணுகு முறை மாற்றங்களும், தள விரிவாக்கங்களும் தமிழில் தீவிரமான ஒரு படைப்பு சூழ்நிலைக்கு வழிவகுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அது நாம் விரும்பிய அளவுக்கு நடைபெறாததற்குப் பல கலாச்சாரக் காரணிகள் இருந்த போதிலும் இங்கு எழுத்தாளர்-வாசகர் உறவு என்பது ஒரு உயிரோட்டமான அம்சமாக இல் லாததே ஒரு முக்கியமான காரணம் என்று கூற முடியும். ஒரு மேலான தளத்தில் எழுப்பப்படும் விவாதங்கள் கூட அவை இயங்கும் சிறுபான்மை வட்டத்துக்குள்ளும் உரிய எதிரொலியையும் தொடர்ச்சியையும் ஏற்படுத்த இயலாமல் போவதே தொடர்ந்த விழிப்புணர்வுக்கான ஒரு தளம், அதன் சமூக இருப்பு ஆகியவை மங்கிப்போய் ஒற்றைக் குரல்களாக இங்கும் அங்கும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிற ஒரு சூழலுக்கு நாம் உட்படுகிறோம். இந்த சூழ்நிலையில் காலச்சுவடும் தன் முந்தைய இரும்புச் சட்டையை உதறவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. ஒரு தனிமனித அளவில் ஏற்பட்டுள்ள பிரக்கை மாற்றங்களும், எல்லை விரிவாக்கங்களும், சமூக இருப்பு குறித்த நிர்ப்பந்தங்களும் ஒரு பத்திரிகைக்கான குணம்சமாகவும் மாற வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. காலச்சுவடு தன்னுடைய முதல் தலையங்கத்தில் கூறுகிறது: "பண்பாட்டுச் சூழலில் கட்ட விழுந்து விடப்பட்டிருக்கும் தங்கு தடையற்ற வனமுறைகளுக்கும் நாசவேலைகளுக்கும் மத்தியில் தம்மை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள மாற்றுக் குரல்கள், உயரிய மதிப்பீடுகளுக்கான குரல்கள் தொடர்ந்து போராடி வருகின்றன. அக்குரல்கள் சமூகத்தால் பாதாள அறைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டு தனிமையில் வைக்கப்படுகின்றன. மிகவும் பலவீனமான நிலையிலிருக்கும் மாற்றுக் கலாச்சாரத்திற்கான நடவடிக்கைகளை வளர்த்தெடுப்பது பிரக்கையின் தளத்தில் இயங்கும் ஒவ்வொருவரது பொறுப்பாகிறது. இப்படிக்கூறும் முதல் இதழ் தனது அடுத்த

இதழ் தலையங்கத்திலேயே மாற்றுக்குரல் பற்றிய வேறொரு நிலைப்பாட்டை எடுக்கிறது. "தீவிர எழுத்தின் வளாகத்தினுள் எட்டிப் பார்க்கும் இளம் வாசகனை மிரட்ட, பயமுறுத்த, விரட்டி அடிக்கத் தேவையான நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் சிறு பத்திரிகைக்காரர்களும், நவீனப் பண்டிதர்களும் எடுத்து வருகின்றனர். இந்தப் போக்கின் உச்சகட்ட வெறியாட்டத்தை கழிந்த அக்டோபர் 93 குற்றாலம் பட்டறையில் கண்டோம்" என்று குற்றாலத்தில் நடந்தது என்ன, பின் நவீனத்துவ வாதிக்கும், சிறுபத்திரிகைக்காரர்களுக்கும் முன் வைத்த கருத்துகள் என்ன, காலச்சுவடு அந்த நிலைப்பாட்டிலிருந்து எந்தவிதத்தில் வேறுபடுகிறது என்பதை வாசகர்களுக்கு விளக்காமலேயே ஒரு பொதுவான குற்றச்சாட்டை முன் வைக்கிறது. இந்தக் குற்றச்சாட்டின் நியாயம் என்ன என்பது புலப்படவில்லை. ஒருபுறம் மாற்று மதிப்பீடுகளுக்கான குரல்கள் ஒங்கி எழவேண்டும் என்று கூறிவிட்டு மறுபுறம் குறிப்பிட்ட சிலருடைய நடவடிக்கைகள் மூலம் மாற்றுக்குரல்கள் அராஜகத்தன்மை கொண்டவை என்று கூறுவது எந்த விதத்தில் சரியானது? மாற்றுக்குரல் எழுப்புவார்களிடையே தென்படுவதாகக் கூறப்படும் சரிவுகளையும், உள்ளீடற்ற தன்மைகளையும் விமர்சிக்க யாருக்கும் உரிமை உண்டு. ஆனால் சிறு பத்திரிகைக்காரர்களையெல்லாம் ஒரு பொதுவான எதிர்ணியில் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? இதுவரை சிறுபத்திரிகைகள் எழுப்பிய உணர்வுகளின் அடித்தளத்தில் தானே இன்று காலச்சுவடு தன் பயணத்தைத் துவக்கியிருக்கிறது? அதே போல் கனம் புதிது அறிக்கைக்கு பதிலாக 'ஒரு பத்திரிகை வெளியிட்ட மலரின் அச்சாக்கத் தொழில் நடப்பதைக் கூட எதிர்கொள்ள முடியாத பத்திரிகைகள் செத் தொழிவது மிகவும் ஆரோக்கியமான விஷயம்' என்றெல்லாம் எழுதவேண்டிய அவசியம் என்ன? இன்று ஏற்பட்டுள்ள அச்சாக்க நெருக்கடியும், நேரமின்மையும் உன்னதம், ஊடகம் போன்ற சிறு பத்திரிகைகளைக் கூட ஆய்செட் அச்சகங்களை நாட வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ள நிலையில் அந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கு பதில் சொல்வதில் இவ்வளவு பொறுமை யின்மையைக் கடைப்பிடிப்பது தேவையற்றது. இது காலச்சுவடு உருவாக்க விரும்பும் விவாதச் சூழ்நிலைக்கும் தள விரிவு படுத்தலுக்கும், பாரபட்சமற்ற நிலைக்கும் முரணானது.

கலாச்சாரத்தின் எல்லாப்பகுதிகளிலும் ஒரு பத்திரிகை காட்டும் அக்கறையும், தீவிரமும் தான் அதன் இடத்தைத் தீர்மானிக்கிறது. அந்த வகையில் காலச்சுவடு பரவலான விஷயங்களில் கவனத்தைச் செலுத்தியுள்ளது. பாரதி, புதுமைப்பித்தம், டாஸியல் மற்றும் ஜி. நாகராஜன் பற்றிய மறு வாசிப்பு, ஆவ்ஷிஷ் நந்தியின் கோட்ஸே பற்றிய மறுபார்வை, தஸ்லிமா பற்றிய அபிப்பிராயங்கள், சுந்தர ராமசாமியின் தமிழ் புடைப்புலகப் பிரச்சனைகள் பற்றிய மதிப்பீடு, வைக்கம் முகம்மது பஷீரின் மரணக்குறிப்பு, மார்க்ஸெட் அட்வட்டின்

புனைவுகள், கிருஷ்ணன் நம்பி மற்றும் ரவீந்திரன் குறித்த நிக்ஷைகள், நுஃமான், எஸ்.என். நாகராஜன், கே. சச்சிதானந்தன் பேட்டிகள், சுற்றுச்சூழல் பற்றி சிவராம சுரார்தின் பேட்டி, தலித்தியமும் பின் நவீனத்துவமும் என்ற பின்னணியில் கன்னட எழுத்தாளர் டி.ஆர். நாகராஜின் பேட்டி, இந்தியப் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் பற்றிய அமெரிக்கப் பேராசிரியர் நோம் சோம்ஸ்கியின் பேட்டி, முத்தம்மாவின் கதை, ஆக்டேவியா பாஸ் மற்றும் இலங்கை ஓவியர் கிருஷ்ணராஜா பற்றிய குறிப்புகள், இன்றைய காட்சி ஊடகங்கள் பிம்பங்களின் மூலமாக கலாச்சாரத்தின் மீது செலுத்தும் ஆதிக்கம் பற்றி 'எழுத்தும் பிம்பமும்' என்ற மனுவிய புத்திரனின் கட்டுரை, ஆதிமூலத்தின் ஓவியங்கள் பற்றி ஓவியச் சட்டகங்களுக்கப் பால் என்ற சனாதனின் கட்டுரை, சே குவாராவின் டைரி பற்றிய யமுனா ராஜேந்திரனின் குறிப்புகள் மற்றும் பொறுப்பு ணர்வுடன் மேற்கொள்ளப்படும் புத்தக மதிப்புரைகள், அவை வெளிப்படுத்தும் அனுபவம் என காலச்சுவடு விரிந்த தளங்களில் நம்முடன் உரையாடுகிறது. இவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே விவாதிக்கப்பட வேண்டியவைகளுடன் நமக்கு நிறைய உடன் பாடுகளும், நிறைய எதிர்வினைகளும் உண்டு. முற்றிலும் எதி ரான நிலைப்பாடுகள் கொண்ட விமர்சகர்களுக்கும், இவை மரபு, தரம், படைப்பு, அழகியல் பற்றிய சநாதன மதிப்பீடுகளை முன் வைப்பவை என கருதுவோருக்கும் கூட தங்கள் மதிப்பீடுகளை உரசிப் பார்ப்பதற்கான வாய்ப்புகளை இவை வழங்குபவை, உட்புகுவதற்கு இடமில்லாமல் இடை வெளிகளற்ற ஒரு தளத்தை விட பல்வேறு கருத்துகள் கிளர்ந்தெழும் கூடிய பொருள்களை உருவாக்கிக் கொண்டிருப்பதே ஒரு பத்திரிகை தொடர்ந்து இயங்கக்கூடிய சூழலை வழங்க முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன். முடிவான முடிவுகளைத்தான் ஒரு பத்திரிகை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்று அவசியமில்லாமல் தன்னுடைய தயக்கங் களையும் சிக்கல்களையும் கூட ஒரு பத்திரிகை நேர்மையாகப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

தமிழ்ச் சூழலில் எழுத்தாளர்-வாசகர் உறவு, எழுத்துக்கான அங்கீகாரம், வாசிப்பு, விவாதம், கருத்து வெளியீட்டுக்கான நிலைமை ஆகியவை மிகவும் பலகீனமான நிலையில் காலச்சுவடு போன்ற ஊடகங்களை வளர்த்தெடுத்தச் செல்வது தமிழில் படைப்பு சூழலை வளப்படுத்தி ஒரு அர்த்தமுள்ள உரையாடலுக்கு வழிவகுக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

'வெளி' ரெங்கராஜன்

(தவிர்க்க முடியாத காரணங்களினால் சென்னை விமர்சனக் கூட்டத்தில் காலச்சுவடு ஆசிரியர் குழு பங்கேடுத்துக் கொள்ளமுடியவில்லை. மதுரை, நெல்லை, சேலம் விமர்சனக் கூட்டப் பதிவுகள் அடுத்த இதழில் இடம் பெறும்.)

ஆ.கு

ஒரு மறுப்பு

காலச்சுவடு 13இல் வெளிவந்த சும்பகோணம் கோ. ஜெயபாலனின் கடிதம் அதிர்ச்சி தந்தது. நான் புலி எதிர்ப்புப் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருப்பதாகக் குற்றம் சாட்டியிருந்தார். நான் எழுதிய கவிதைகள் கட்டுரைகள் பத்திரிகை எழுத்துகளை வாசித்த பின்தான் இப்படி எழுதினாரா? விமர்சனம் வேறு எதிர்ப்பிரச்சாரம் வேறு என்பதை அவர் அறியமாட்டாரா?

போராட்டத்தில் ஒரு கலைஞனாக நானும் பங்குபெறு கிறேன். போராளிகளின் தவறுகளை எதேச்சாதிகார போக்கு களை விமர்சிக்கின்ற அதே வேளை போராட்டத்தை பாசிச நடவடிக்கையென திரித்துக் கூறி அழித்துவிட முனைபவர்களை ஒருபோதும் நான் மன்னிப்பதில்லை.

ஈழம், தமிழர்களது ய தேசம் மட்டுமல்ல நமது தாயாதி களான தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்களினது தேசம் என்று உரத்துக் குரல் கொடுப்பதும், எல்லைப்பூறத்து சாதாரண சிங்கள பொது மக்களது வாழும் உரிமையை நாம் மதித்து நடக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துவதும், தமிழக - இந்திய மக்களது நட்புறவை பேண வேண்டும் என்று சொல்வதும் எப்படி புலி எதிர்ப்புப் பிரச்சாரமாகும்? இது நமது தலையாய கடமையல்லவா?

இது நமது எதிர்கால சந்ததி நம்மிடம் அடைக்கலமாக தந்திருக்கின்ற தேசம் பற்றியப் பிரச்சினை. இதனை ஒளி மிக்கதாக, எந்த தடைகளும் அற்றதாக, ஜனநாயகம் உள்ளதாக, நீதியும் சமத்துவமும் உள்ள சமாதானத்தோடு விடு தலை பெற்றதாக, நமது பிள்ளைகளின் கைகளில் ஒப்படைத் தாக வேண்டும். இதற்காகத்தான் நாம் போராடுகின்றோம். களை எடுக்கிற கையை வயலை அழிக்கிற கையென்று வெட்டி விடுகின்ற முற்கோபத்தான் ஈழத்தின் புற்றுநோய். தமிழ்நாட்டுக்கும் இது தொற்றி விடக்கூடாது.

துயர்தருகின்ற முரண்நகை இதுதான். கொழும்பில் அரசை ஆதரிக்கும் தமிழர்கள் என்னை வேறுமாதிரி பார்க் கின்றார்கள். இதனால் எனக்கு வேலை தேட முடியவில்லை. எனது ஆய்வுகளை முன்வைத்து ஆதரித்த ஒரு தொண்டர் நிறுவனம் கூட பின்வாங்கி விட்டது.

நாம் விழலாம், வழி தவறக் கூடாது. ஏனெனில் நமது பிள்ளைகள் நம்மை பின் தொடர்ந்து வருகின்றார்கள். வயிறு கடித்தாலும் எனது நெஞ்சு நிமிர்ந்தே இருக்கும்.

வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன்
கொழும்பு

சுருதி

நுஃமானின் கட்டுரை நன்றாக இருந்தது. தெளிவானது. மலையாளத்திலும் இவ்வளவு தெளிவாக எவரும் எழுதுவதில்லை.

ஆற்றார் ரவிவர்மா
திருச்சூர்

ஒரு இலக்கியத் தேடல் உள்ள வாசகனின் நியாயமான தாகத்தைப் பூர்த்தி செய்வதாக மொழி பெயர்ப்புகளும், கட்டுரைகளும், பேட்டிகளும், கதைகளும் அமைந்துள்ளன. கவிதைகள் தேர்வில் இன்னும் கூடுதலான கவனம் வேண்டும். எம்.ஏ. நுஃமானின் 'ஒரு பிரதியின் மரணம்' கட்டுரை பயனுள்ளதாக இருந்தது. ரகுநாதன் தொகுத்திருக்கும் புதுமைப்பித்தன் கடிதங்களில் தென்பட்ட perversion ஏற்கெனவே புதுமைப்பித்தன் கதைகளில் காணக்கிடைக்கும் என்னலும் பரிசாசமும் முற்றிப்போன வக்கிரத்தை ஒத்திருந்தது. 'வக்கிரப்பத்திகாரர்கள் உண்மை எழுத்தாளராக ஆகும்போது எழுத்தாளர்கள் வக்கிரப்பத்திகாரர்களாக மாறுவதில் ஆச்சரியம் ஏதுமில்லை. பாரதிதாசன், கங்கைகொண்டான், கம்பதாசன் என பலரை முடிவுக்கு கொண்டு வந்த திரையுலகம் பு.பி.க்கும் அந்த முடிவைத் தந்திருக்கிறது. இன்னும் நூறு பயலங்கள் கடிதித்து படித்தாலும் அதிர்ச்சி ஊட்டும் குத்திக் கிழிக்கும் அந்த துள்ளல் நடையைக் கொண்டவரான புதுமைப்பித்தன் கடிதங்களை வெளியிட்டு சிறப்பித்தமைக்கு நன்றி.

தேவரசிகன்
கும்பகோணம்

சே குவேராவின் டயரி குறிப்பு ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் இருக்கும் சுதந்திரமான சுற்றுலா போகும் எண்ணத்தை ஆரோக்கியமான ஒரு பயணமாக மாற்றும் சக்தி உடையது. சிந்தனையாளர் டி.ஆர். நாகராஜனின் பதில்கள் யோசிக்கச் செய்தன. தலித்தகள் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தினராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்றில்லை. அடக்குமுறையினை காலங்காலமாக அனுபவித்து வரும் அனைவருக்கும் இந்த அடையாளம் பொருந்தும். ஒவ்வொரு தனி மனிதனுக்குள்ளும் ஒரு தலித்தம் ஒரு பிராமணமும் உண்டு. தனக்கு மேலானவர்களாக கருதப்படும் சாதியினரிடம் அவன் ஒரு தலித்தாகவும் தன்னை விட கீழானவர்களாகக் கருதுபவர்களிடம் அவன் ஒரு பார்ப்பானாகவும் நிற்கின்றான். காலச்சுவடின் தளம் விரிவடையும் என்ற நம்பிக்கையும் ஆவலும் எனக்கு உண்டு.

கண்டராதித்தன்
கண்டாச்சிபுரம்

காலச்சுவடின் போக்கில் விரியும் தெரிகிறது. மதிப்புரைகளில் நூலாசிரியரிடம் தோழமை பாராட்டி போலியாக உயர்த்துதல் இல்லாமல் இருந்தது. நுஃமானின் கருத்துகள் முழுமையான, அலட்டல் அற்ற அமுத்தமான குரலில் இருந்தன. வெளி. ரெங்கராஜனின் குமுறலில் இருக்கும் ஒவ்வொரு வரியும் உணர்ந்து பொங்க வைத்தன. சடாரென்று பக்கவாட்டில் சுஜாதாவை தாக்கியதைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

பா. சத்தியமோகன்
நெய்வேலி

இதழின் சிறப்பு அம்சங்களாக நுஃமான் கட்டுரை, நாகராஜின் நேர்காணல், புதுமைப்பித்தனின் கடிதங்கள், மைக்கூடு, புத்தக மதிப்புரைகள், சிறுகதைகள் என வரிசைப்படுத்த தோன்றுகிறது. 'ஒரு பிரதியின் மரணம்' கட்டுரை அமைப்பியலின் அடிப்படையிலே பாடங்களை எளிமையான நடையில் வெளிப்படுத்தி உள்ளது. படைப்பாளி-பிரதி-வாசகன் என்ற சமன்பாட்டின் பல்வேறு கூறுகள் விளக்கமாகவும் நுணுக்கமாகவும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. சராசரி வாசகருக்கும் அமைப்பியல் பற்றி ஆழமான புரிதலை உருவாக்கும் முறையில் எழுதப்பட்டுள்ள இக்கட்டுரை நுஃமானின் நுணுக்கமான எழுத்துத் திறனுக்கு மற்றொரு சான்று.

தமிழனுக்கு 'பதிவு' என்பது உகந்ததல்ல. அதிலும் பிரபலமானவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கை குறித்து பொய்மையான பிம்பங்கள் கட்டமைக்கப்படுகின்றன. மதிப்புக்குரிய மேதையின் சகலமும் மகோன்னதமானவை என்று வலிந்து புனையப்பட்டு திணிக்கப்படும் மதிப்பீடுகளுக்கு அப்பால் தனி மனித பலம்

மற்றும் பலவீனம் கருத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை. இந்நிலைக்கு புதுமைப்பித்தன் மட்டும் விதிவிலக்காக என்ன? ஒரு சாதனையாளர் தன் வாழ்க்கையின் சிறுமைகளையும் கசடுகளையும் பெருமைகளையும் எதிர்கொண்டு தாண்டி வந்து மாபெரும் விஷயங்கள் குறித்து அக்கறை கொள்கிறார். அந்த வகையில் சே குவேரா பற்றிய யமுனா ராஜேந்திரனின் மதிப்பீடு ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கது. அது புதுமைப்பித்தனுக்கும் பொருந்தும். புதுமைப்பித்தன் கடிதங்கள் அரை நூற்றாண்டு கழித்து இப்போதாவது வெளியானதே என்று ஆறுதல் கொள்ள வேண்டிய துமல். பு.பி.யின் கடிதங்களை தொகுத்தளித்த தொ.மு.சி.க்கும் காலச்சுவடு ஆசிரியர் குழுவினருக்கும் அன்பான பாராட்டுகள்.

சமூகம், இலக்கியம், அரசியல் என விரிந்து செல்லும் டி.ஆர். நாகராஜின் நேர்காணல் அவரைப் பற்றி முழுமையாக சித்தரிப்பதாக உள்ளது. அவரது வெளிப்பாட்டில் நேர்மை தெரிகிறது. நமது மண்ணில் தோன்றிய புத்த மெய்யியல் மீதான அவரது ஆர்வத்தை சமயம் சார்ந்தது என ஒதுக்க முடியாது. தமிழ் அறிவுலகில் இது விவாதிக்கப்பட வேண்டும். பின் நவீனத்துவம் பற்றி அவரிடம் விளக்கம் கேட்டது சரியானதுதான். தமிழ் பின்நவீனத்துவவாதிகளின் செயல்பாடுகள் குறித்து அவரிடம் கேள்விகள் கேட்டது நேர்காணலின் சீர்கமைக்கு புறமாக உள்ளது. மேற்படி பின்நவீனத்துவவாதிகளின் செயல்பாடுகள் டி.ஆர். நாகராஜின் அபிப்பிராயம் புனருத்தாரணம் செய்துவிடும் எனில் இனி சகலரும் பயமற்று இயங்கலாம்.

இன்றைய தலைமுறையினருக்கு மயிலை சீனி. வேங்கடசாமியை அறிமுகம் செய்யும் வகையில் க.நா.சுவின் மதிப்புரையை மறுபிரசுரம் செய்துள்ளது வரவேற்கத்தக்கது. எடுத்துக் கொண்ட விஷயம் குறித்து விருப்பு வெறுப்பற்று எழுதும் ஆராய்ச்சியாளரான மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி 'பத் தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம்' நூலின் முகவுரை 'கி.பி. 1800 முதல் 1900 வரையில் உள்ள ஒரு வரலாறு இதில் கூறப்படுகிறது. இது மேம்போக்கான வரலாறு' என்று தன்னடக்கத்துடன் கூறினாலும் இதைத்தானைய நூல் தமிழில் இன்று வரை வெளிவரவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அம்பையின் 'மல்லுக்கட்டு' வாசிக்க தொந்தரவு தராத சிறுகதை, வாசிக்க லகுவாக உள்ளதாலே சிறந்த சிறுகதை அல்ல என்ற அபிப்பிராயம் பரவலாக நிலவும் துமலில் அம்பை எளிமையுடன் கதையைச் சொல்லியிருப்பது அவரது தன்னம்பிக்கையைக் காட்டுகிறது. பாத்திர ஆக்கத்தில் புத்திசாவித் தனமும் செய்நேர்த்தியும் மிஞ்ந்திருப்பது கதையுடன் ஒன்றுவதைத் தடுக்கிறது. புத்தக விமர்சனம்+ புத்தக அறிமுகம் பகுதி கச்சிதமாக தனது பணியைச் செய்துள்ளது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் இது படிக்க ஆர்வமான பகுதி.

ந. முருகேசபாண்டியன்
மேலைச்சிவபுரி

பொதுவாக கடினம் குறைய வேண்டும். மகத்தான நாள்கில் நாளே கூட சுராவின் 'பட்டுவாடா' சிரமாக இருந்தது என்று கூறுகிறார். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மணிக்கொடி புத்திரிகை பெற்ற பெருமை காலச்சுவடிற்கும் கிடைக்கும். தொடர்ந்து புதுமைப்பித்தனின் 'படைப்புகளைத் தேடி வெளியிடுங்கள். ரகுநாதனுக்கு புதுமைப்பித்தன் எழுதிய கடிதங்கள் ரசித்துப் படிக்கும்படி இருந்தது. நேர்காணலின் கனம் நிறைவைத் தந்தது. 'மைக்கூடு' பக்கங்களில் தரமான தமிழ் படைப்புகள் மறுபிரசுரமாக படிக்கக் கிடைக்குமா? மதிப்புரைகள் மிகத் தரமானவை. காலச்சுவடு சிறுகதைகள் கடினம் நிறைந்தவை. 'மல்லுக்கட்டு' விட 'பிறழ்வு' ரசிக்கும்படி இருந்தது.

வி.ஏ. சரவணன்
திருச்சி

காலச்சுவடு இதழ் 14இல் வெளிவந்த கண்டட எழுத்தாளர் டி.ஆர். நாகராஜின் பேட்டி பல புதிய உண்மைகளைத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்குப் புலப்படுத்துகிறது. நேர்காணலில் காணப்படுகிறவனின் புரிதலை புலப்படுத்துவதே இதுவரையில் இருந்துவரும் போக்காகும். ஆனால் ஜெயமோகனின் கேள்விகள் - மண்ணைக் கிளரும் மண்வெட்டியாக இல்லாமல் தனக்கான பதில்களை மட்டுமே நேர்காணலில் வரவுமேற்கும் பயன்படும் தூண்டிலாக அமைகின்றன. இதற்கு முன் கேரளக்கவிஞர் சச்சிதானந்தனின் பேட்டியிலும் இந்தப் போக்கு இருப்பதை இனங்காண முடிகிறது. பேட்டி கொடுப்பவனுக்கும் படிப்பவனுக்கும் இடையில் நம்பிக்கையுள்ள பாலமாகப் பணி புரிவதே நேர்காணபவனின் பணியாக இருக்க வேண்டும்.

சுருங்கச் சொன்னால், பேட்டி கொடுப்பவரின் அரசியல், பண்பாட்டு சமூகச் சிந்தனைகளை முழுதும் வெளிக்கொணர்வதும், அவனது ஆளுமையின் வேர்களை இனங்காண உதவுவதும் பேட்டியின் நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் ஜெயமோகனின் கேள்விகள் - நேர்காணலில் யார் பேட்டி கொடுப்பவர் - யார் கேள்வி கேட்பவர் என்ற மயக்கத்தை உண்டு பண்ணி விடுகின்றன. தனக்கான விடைகளை புத்திசாலித்தனமாகப் பிறர் வாயிலிருந்து வரவழைக்கும் விதத்தில் வல்லவராக இருக்கிறார் ஜெயமோகன்.

'கல்லூரியில் படிக்கும் போதுதான் பெரியாரின் பகுத்தறிவு இயக்கத்தால் ஈர்க்கப்பட்டேன்' (சுமார் 16 வயதிலிருந்து 19க்குள்) என்று நாகராஜன் பதிலுக்குப்பின் கேட்கப்படும் கேள்வி பெரியாருக்கு அந்தச் சிறப்பு போய்விடக் கூடாது என்பதாக அமைகிறது. பெரியார் வழியாகத்தான் பகுத்தறிவு அறிமுகமாயிற்றா, அதற்கு முன்பே அறிமுகமாகியிருந்ததா? அவரது பதிலோ இவர் எதிர்பார்க்காத பதிலாக அமைகிறது. 'நான் மட்டுமல்ல என்னோடு பலரும் பெரியாரின் வழியாகத்தான் மேற்கத்திய அறிவு வாதம் அறிமுகமாயிற்று' என்ற பதிலுக்குப் பின் தமக்கான பதில் (பெரியாரை மறுக்கும்பதில்) இன்னும் பேட்டியாளரிடமிருந்து வரவில்லை என்ற எண்ணத்துடன், 'பெரியார் பற்றி இன்று உங்கள் கணிப்பு என்ன?' இந்த வினாவில் உட்பொதிந்துள்ள விஷமத்தனம் என்னவென்று சாதாரண படிப்பாளிக்குப் புரிந்து விடாது. அன்று சிறு வயதில் வயதுக்கோளாறால் பெரியாரின் கருத்து கவர்ச்சிகரமாக இருந்திருக்கலாம். இன்று பக்குவப்பட்ட வயது. இப்போது சொல்லுங்கள். பெரியாரின் பகுத்தறிவு குறைவடையுதானே? - இதுதான் ஜெயமோகனின் உட்கிளக்கை.

பெரியாரின் அரசியலை ஏற்கிற நாகராஜன் பெரியாரிடம் தத்துவார்த்த குறுகல் உண்டு என்கிறார். இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் பிடிப்பில்லை என்கிறார். மேற்கத்திய தாக்கம் அளவுக்கு மீறி அவரிடமிருந்து என்கிறார். விஞ்ஞானமும், தொழில் நுட்பமும் தான் அவருடைய கடவுள்கள் என்கிறார். ஆனால் இந்தியாவில் விஞ்ஞானமும் தொழில்நுட்பமும் புதிய ஆதிக்க சக்திகள் ஆகிவிட்டன. பிராமணர்கள் அவற்றைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர் என்றும் கூறுகிறார். அவரிடமிருந்து வெகுளித்தனமான தருக்கம் என்கிறார். எனவே மிகவும் சிரமப்பட்டே அதிலிருந்து என்னை விடுவித்துக் கொண்டேன் என்கிறார். ஆளும் கருத்தியலான பார்ப்பனியத்தின் செயல்பாடுகள் பற்றி ஒரு கேள்வியும் கேட்கப்படவில்லை. தலித்திய எழுத்தாளர் என்று பெயர் பெற்ற நாகராஜனிடம் கேட்கப்படுகிற கேள்விகள் யாவும் தலித்திய படைப்பின் சமூக விளைவுகள் பற்றியுள்ள அலல் என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியது.

வினாக்கள் யாவும் எதிர்மறையானவை.

கறுப்பு இலக்கியம் என்றால் வெள்ளை இலக்கியத்திற்கு எதிரானது. முன்றாம் உலக இலக்கியம் என்றால் ஏகாதிபத்திய இலக்கியத்திற்கு எதிரானது. பெண்ணிய இலக்கியம் என்றால் ஆண் ஆதிக்க இலக்கியத்திற்கு எதிரானது என்று பொதுவாக வரையறை செய்கிறோம். அப்படியானால் - தலித் இலக்கியம் என்றால் இதற்கு எதிரானது பார்ப்பனிய இலக்கியம் என்ற புரிதலை கேள்வி கேட்பவர் கவனத்துடன் தவிர்ப்பதும், பேட்டி கொடுப்பவர் - கேள்வி கேட்பவரின் கேள்விகளில் உறைந்துள்ள அரசியலைப் புரிந்து கொள்ளாமல் - பதில் அளிப்பது - இவர் எந்த அளவுக்குப் பெரியாரியத்தைப் புரிந்து கொண்டார் என்பதை கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது.

சாதிய நிலயுடைமைச் சமூக அமைப்பை எதிர்த்து போராடும் அமைப்புகள் இயக்கங்கள் அந்த சாதியத்தின் போராலேயே போராடுவதுதானே இயல்பு. கறுப்பு அடக்கப்பட வேண்டிய நிறம், அவ்மானப்படுத்தப்பட வேண்டிய நிறம் - ஒடுக்கப்பட வேண்டிய நிறம் என்று வெள்ளை ஏகாதிபத்தியம் முடிவெடுக்கையில் கறுப்பு மக்கள் - அந்த நிறத்தின் போராலேயே தமது அடையாளங்களைப் பிரகடனப்படுத்தியதை வரலாறு ஓயாது நினைவுட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அப்படி இருக்கையில் ஜெயமோகன் இப்படி கேட்கலாமா? சாதி அரசியல் தொலைதூரப் பார்வையில் தலித்துகளுக்கு எதிரானது என்றே படுகிறதாம். உண்மையில் இது தொலைதூரப் பார்வையில் பார்ப்பனியத்திற்கு சவக்குழியாகும்.

அரசியல் நோக்கங்களையும் சமூக நோக்கங்களையும் இணைப்பதால்தான் பெரியாரியம் வாழும் வெல்லும் தத்துவமாக இருக்கிறது. ஆனால் ஜெயமோகனுக்கு - சாதிச் சங்கங்கள் - ஆதிக்க வாக்கத்தின் சதியாகத் தெரிகிறது. இதற்கு விடையாக நாகராஜன் வினா ஒன்றை எழுப்புகிறார். இப்போது உண்மை

யான பேட்டி தொடங்குகிறது. நாகராஜன் கேட்கிறார்: எப்படி இந்த சந்தேகம் உங்களுக்கு வந்தது? நாகராஜனின் நேர்காணல் ஜெயமோகனின் நேர்காணலாக மாறுகிறது. நாகராஜனின் வினாவுக்கு விடை மௌனம். அடுத்த கேள்வியை ஜெயமோகன் கேட்கிறார். அதாவது நேர்காணலில் நான்தான் வினா தொடுப்பவன் என்பதை நாகராஜனுக்கு மறைமுகமாக உணர்த்தவே அவரது அடுத்த கேள்வி கேள்வியாக இல்லாமல் ஒரு அறிக்கையாக நீள்கிறது. . . கேள்வி கேள்வியாக நிற்கிறது. இதற்குள் இருக்கிறது அரசியல்.

கனல் மைந்தன்
கோவை

அம்பையின் 'மல்லுக்கட்டு' இன்னமும் நிற்கிறது மனதில். அந்த கதிர்வேல் பிள்ளையம், நாகம்மாளம், செண்பகமும், ஷண்முகமும், சோமுவும் அழியாத பாத்திரங்கள். எழுதின அமைப்புகளும் வெளியிட்ட காலச்சுவடுகளும் என் நெஞ்சாந்த நனரிகள். வாழ்த்துக்கள்.

பக்கம் 68இல் மா. காளிதாஸின் கவிதை பிரசுரமாகியிருக்கிறது. பொருளடக்கத்திலோ கதேசமித்திரனின் பெயர் இருக்கிறது. ஏன் இந்தக் குழப்பம்?

இரா. சேதுஸ்ரீனிவாஸ்
மதுரை

காலச்சுவடு இதம் 14இல் பதிப்பாளர் குறிப்பிட்டபடி காலச்சுவட்டின் திருப்புமுனை வணிக கலாச்சாரத்திற்கு விடப்பட்ட சவால் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அமைப்பியல், குறியியல், பின்-நவீனத்துவம் போன்றவை இலக்கியவாதிகளைக் கலக்குகிற நிலையில் அவற்றின் தத்துவார்த்த அம்சங்களையும் விவாதிக்க வேண்டியது மிக தேவையாகும். எம்.ஏ. நுஃமான், டி.ஆர். நாகராஜ் போன்றோர் சித்தரித்திருப்பதைக் காட்டிலும் இவை நுட்பமான தளங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. Lyotard தன் The Post-modern condition (1984) புத்தகம் அதை வளர்ச்சி பெற்ற மேற்கத்திய சமூகங்களைக் குறிக்கின்ற போர்க்கிலேயே எழுதப்பட்டிருப்பதைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். பின்-நவீனத்துவ நிலை ஒரு சமூக நிலையைக் குறிப்பதாகும். பின்-நவீனத்துவம் ஒரு பேராட்டம், ஒரு அரசியல் என்பதோடு பின்-நவீனத்துவ நிலையில் வேர் விட்டிருக்கும் விமர்சன நோக்குமாகும். இந்தியா போன்ற தேசத்திற்கு பின்-நவீனத்துவம் பொருத்தமுடையதுதான் என்பதும் பின்-நவீனத்துவம் இலக்கியம் நமக்கு தேவைதான் என்பதும் முக்கியமான கேள்விகள். மொத்தத்தில் இவையாவும் இலக்கியதளத்தில் நாம் பார்க்கின்ற விவாதிக்கின்ற விஷயம் மட்டுமல்ல என்பது தெளிவு. அவற்றையும் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டால்தான் மயக்கங்கள் தெளியும். தெளிவான சிந்தனை பிறக்கும். இன்றைய தமிழ்ச் சூழலில் பின்-நவீனத்துவமும் தலித்தியமும் பெண்ணியமும் ஒன்றுக்கொன்று வலுதருவதாக பார்க்கப்படுவது தவறானதாகும். பின்-நவீனத்துவம் தலித்திற்கும், பெண்ணியத்திற்கும் எதிரான தளத்திலேயே அமைந்துள்ளது. இதை அரியாமல் தலித்தியவாதிகளும் பெண்ணியவாதிகளும் பின்-நவீனத்துவத்தை கையில் தூக்கி வைத்திருப்பது வேடிக்கையாக இருக்கின்றது. இவ்விஷயம் டி.ஆர். நாகராஜ் போன்ற தலித் பணியாளருக்கு தெரியாமல் போனது வருந்த வேண்டிய விஷயமாகும். ஆசிரியர் இறந்த பிரதிகில் - தலித் தான் தலித் இலக்கியத்தை படைக்க முடியும் என்று - தலித்திய குரலைத் தேடுவது அபத்தமானது. ஆரிய-திராவிட விவாதத்தை பெரியார் எப்படிப் பார்க்கிறார் என்பது முக்கியமானதாகும். குடி அரசு 14.7.1945 இதழில் அவர் 'திராவிடர், ஆரியர் என்று உடல் கூறு சாஸ்திரப்படி பரிட்சித்து அறிந்து பிரித்துப் பேசுவதாகக் கருதாதீர்கள். அல்லது திராவிடருக்கு என்று ஏதோ சில தன்மைகளை எடுத்துச் சொல்லி அதை சரித்திர ஆதாரப்படி மெய்ப்பித்து சொல்லுவதாக கருதாதீர்கள். இவைகள் எப்படி இருந்தாலும் இவை பிரிக்க முடியாததாய் இருந்தாலும் சரி நம்மை இன்றைய இழிவிலிருந்து, தாழ்மையிலிருந்து, முன்னேற்ற முடியாமல் செய்யும் முட்டுக்கட்டையிலிருந்து மீண்டு தாண்டிச் செல்லாமைக்கு ஒரு குறிச்சொல் வேண்டும். சுயராஜ்யம் என்றால் எதை குறிக்கிறது? பாகிஸ்தான் என்றால் எதை குறிக்கிறது? 'வெள்ளையனே வெளியே போ' என்றால் எதை குறிக்கிறது? என்று பார்த்தால் அவை ஒரு கருத்தை, ஒரு விடுதலைத் தன்மையை, ஒரு பலனை அனுபவிப்பதை எப்படிக் குறிப்பிடுகின்றனவோ அப்படிப் போல் நம்மை இழிவிலிருந்து

விடுதலை செய்து ஒரு முற்போக்கை ஒரு பயனை அடைதலை ஒரு மீட்சியைக் குறிப்பிட ஏற்படுத்தி இருக்கும் சொல்லாகும்" என்று எழுதியுள்ளார்.

எச். முஜீப் ரஹிமான்
தக்கலை

படைப்பு, படைப்பாளி, வாசக உறவுப்பற்றிய எம்.ஏ. நுமான் நின் 'பிரதியின் மரணம்' விரிவான தளத்தில் இயங்குகிறது. அமைப்பியல்வாதிகள் போட்டு குழப்பிக்கொண்டிருக்கும் ஆசிரியன், பிரதி, வாசிப்பு ஆகியவற்றை நுமான் கொஞ்சம் தெளிவுப்படுத்தியிருக்கிறார்.

சுபிர்தெளஸ் ராஜகுமாரன்
கோவை

காலச்சுவடு வழக்கம்போல திருப்தியாக உள்ளது. எனது கோட்டுப்படம் ஒன்றை ஆதிமூலத்தின் கைவண்ணத்தில் முதல்முறையாக பார்க்க வியப்பாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. நாகராஜனின் நேர்காணல் மிக விரிவாகவும் நேர்மையாகவும் உள்ளது. அம்பையின் கதை எனக்கு மிகவும் பிடித்தது. 'நாவல்' பற்றிய மதிப்புரைகள் திருப்தி தரவில்லை. ஜெயமோகனின் அணுகுமுறையில் எனக்கு உடன்பாடில்லாத அம்சங்கள் பல உண்டு. சே குவேரா பற்றிய யமுனா ராஜேந்திரனின் கட்டுரை பயனுடையது.

எம்.ஏ. நுமான்
பேராதனை

டி.ஆர். நாகராஜன் பேட்டி அற்புதமானதும் அபூர்வமானது மான ஒரு அனுபவம். எம்.ஏ. நுமான் நின் 'பிரதியின் மரணம்' அமைப்பியல்வாத அறிவுஜீவிகளின் கவனத்திற்குரியது. காலச்சுவடில் அவர்களின் எதிர்வினையை எதிர்பார்க்கிறேன். சே குவேரா பற்றிய யமுனா ராஜேந்திரனின் கட்டுரை அற்புதம்.

அம்பையின் 'மல்லுக்கட்டு' சிறுகதையில் திறமையுள்ள பெண்கள் எவ்வாறு ஒடுக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை மிகவும் நுட்பமாக உணர்த்தியுள்ளார். காலச்சுவடு போன்ற ஒரு இதழுக்கு ரூ. 25 கூடக் கொடுக்கலாம்.

பு. பிரேம்ஆனந்த்
மணக்கால்

காலச்சுவடு இதழ் 14 வடிவம், கருத்துகள் அடிப்படையில் மிகவும் நேர்த்தியாக இருக்கிறது. எந்தவிதமான இலாப நோக்கம் இல்லாமல் தமிழ் பண்பாட்டு ஆய்வுக்கு தனித்தன்மை மிக்க பங்களிப்பைச் செய்திருக்கும் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களை 'மைக்கூடு' பகுதியில் நினைவுகூர்ந்தமைக்காக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதழின் முக்கிய அம்சம் டி.ஆர். நாகராஜன் நேர்காணல். தலித்தியக்கம், பெரியார் பற்றிய அவருடைய கருத்துகள் ஆழ்ந்த கவனத்திற்குரியவை. இதுபோன்ற தனித்துவமான எழுத்தாளர்களின் நேர்காணல்கள் தமிழ் சூழலுக்கு அவசியமானவை.

தனஞ்செயன்
பாளையம்கோட்டை

காலச்சுவடு 14 இதழில் சல்மாவின் 'இந்தியா டுடே பெண்கள் மலர்' விமர்சனம் மிகப் பொருத்தமாக இருந்தது. அம்பையின் சிறுகதையில் மென்மையான சங்கீதம் ஒலித்தது. "சங்கீதத்துல ஆம்பிள என்ன? பொம்பள என்ன?" என்று செண்பகம் கேட்பது சங்கீதத்திற்கு மட்டுமல்ல, எல்லாவற்றிற்கும் பொருந்தும். புத்தக விமர்சனங்கள், ஒரு நேர்காணல், ஒரு சிறுகதை, சில மூலையோரக் கவிதைகள்- ஒரு காலாண்டி தழுக்குப் போதுமானதாக இல்லை. மாணவ மாணவியருக்கு சந்தாவில் சலுகை வழங்கியுள்ளது பாராட்டத்தக்கது.

கலைச்செல்வி
வையம்பட்டி

வெளிவந்துவிட்டது. . .

கவிஞர் ஆர்.கே.யின் உயிர்த்திரு

130 கவிதைகளும் 3 நெடுங்கவிதைகளும்.
208 பக்கங்கள். விலை ரூ. 40

அக, புற உலக அநுபவங்களின் முழுமையான கவிதைத் தொகுப்பு. வாழ்க்கையின் மூலக் கேள்விகளைத் தேடிப் போன ஒருவனின் அநுபவங்களும், இடைநிலைக் காட்சிகளும் இங்கே கவிதைகளாகியுள்ளன.

வாசகனுக்குத் தர நவீன தமிழ்க் கவிஞனிடம் என்ன உண்டு? வாழ்க்கையின் முக்கிய கூறுகள் அனைத்தையும் சுயமாகத் தரிசிக்கக் கிளம்பிய ஒருவனின் அநுபவங்களும், அவை பிறப்பித்த புதிய தரிசனங்களும் இங்கே. தலைப்பு முதல் இறுதி வரிவரை, நடுவழியில் ஓர் வாழ்க்கையின் சாரம் இங்கே. ஆழ்ந்து உட்கிரகிக்க. பாதுகாக்க.

ஒலிபெருக்கி வசதிகள் இல்லாத ஆதிக்குரல் தன் குரல்வளையின் பலத்தால் தனித்து ஒலிக்கிறது- மேகங்கள், மலைமுகடுகள், மற்றும் பரந்த புல்வெளிகள் இன்னும் உயிர்க்குரலில் எதிரொலிக்கும் என்ற தாபத்துடன்.

கிடைக்குமிடங்கள்

சென்னை	: திலீப்குமார்; முன்றில்; புக் லேண்ட்ஸ்; செந்தூரம் கே. ஜெகதீஷ்
சேலம்	: வள்ளலார் புத்தகக் கடை. செரிரோடு, சேலம்-1; தேன்தமிழ்ப் புதிப்பகம்; விஜயா புக் சென்டர்; சேலம் புக் சென்டர்
மதுரை	: புக் பிளாசா; மீனாட்சி புத்தக நிலையம்; P. அய்யனார், அமுதம் புத்தக நிலையம்; திருமலை புத்தக நிலையம், டி.டி.சி. பஸ் ஸ்டாண்டு
கோவை	: விஜயா புதிப்பகம்
காஞ்சிபுரம்	: வெ. நாராயணன், இலக்கிய வட்டம்.
சத்தியமங்கலம்	: கே. சுப்பிரமணியன், ஆசிரியர், லயம், பெரியூர்
தூத்துக்குடி	: கவிஞர் தேவதேவன்
திருப்பூர்	: கவிஞர் சூத்ரதாரி
வடலூர்	: ஜி.டி. போஸ்கோ, ஆசிரியர் 'கருத்து'

வெளியீடு

செளடாம்பிகை புதிப்பகம்

44 A வைத்தி தெரு

சேலம் 636 002 ✆ : 213286

இரண்டு கவிதை முயற்சிகள்

கவிதை முயற்சிகள் என்று சொல்லும்போது எதிர்மறையான அர்த்தம் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. ஒரு கவிஞன் எழுதுவனவெல்லாம் சிறந்த கவிதைகளாகிவிடா. அவற்றில் பெரும்பாலும் சிறந்த கவிதைகளை உருவாக்குவதற்கான கவிதை முயற்சிகள்தானே - ஆயத்தங்கள் தானே. ஒருவன் தன் வாழ்நாளில் நான்கைந்து மேலான கவிதைகளை - கால வெள்ளத்தைச் சமாளித்து, என்றும் நிலைத்து நிற்கும் உன்னத கவிதைகளைப் படைத்துவிட்டால் கூட, அது எத்தனை பெரிய இலக்கியச் சாதனை! இவ்வகையிலேயே மற்றவை கவிதை முயற்சிகள் என்று சொல்லப்படுகின்றன.

முகங்கள் : கவனம் (கவிதைகள்)
ஆசிரியர் : நிஷா
வெளியீடு : குதிரை வீரன் பயணம், 229 கைலாசநாதபுரம், வளவான்புரம், பட்டுக்கோட்டை 614 601 (1995)
விலை : ரூ. 15

இளவயது சந்தோஷங்கள், பிரமிப்புகள், அதன்பின் வாழ்க்கைப் பயணத்தின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் ஏற்படும் சோகங்கள், ஏமாற்றங்கள், மன அழுக்குகள், காண்பித்தாக வேண்டிய பொய் முகங்கள், மனப் புழுக்கங்கள், தவிர்க்க முடியாத முரண்பாடுகள் - இவற்றைக் கவிதை அனுபவங்களாக வெளிப்படுத்த முயன்றிருக்கிறார் நிஷா.

நிஷாவக்கேயான கவிதை மொழி போதிய அளவில் இன்னும் கைகூடா விடினும் கூட, கவிதைக்கான மொழி பல சந்தர்ப்பங்களில் இவரிடம் லாவகமாக வெளிப்படுகிறது. இதனால் அனுபவங்களை இவரால் ஒருசில கவிதைகளில் குழப்ப மில்லாமல் வெளிப்படுத்த முடிகிறது.

சில கவிதைகளில் தேவைக்கதிமான விஷயங்களைத் திணித்திருப்பதால், அத்தகைய கவிதைகள் உருவம் சிதைந்து நீர்த்துப் போய்விடுகின்றன. 'மெட்டை', 'வரவேற்பு' கவிதைகளை இதற்கு உதாரணங்களாகச் சொல்லலாம்.

'ஜுவாலாஜி டீச்சர்' கவிதை மிகவும் ரொமாண்டிக் தன்மானது. இந்தக் கவிதை மற்றும் 'அம்மா', 'கல்லறை மனங்கள்', 'பயான் நாட்கள்', 'வர்க்கித்தான்' போன்றவை, கவிதையனுபவமாக - பன் முகப் பரிமாணம் கொள்ளாமல் - தளமாற்ற மடையாமல் - தனிப்பட்ட அனுபவங்களாக மட்டுமே நின்றுவிடுகின்றன. அதுபோல், துணுக்குகள் சில கவிதைகள் என்று தொகுதியில் இடம் பெற்றிருப்பதையும் தவிர்த்திருக்கலாம்.

இத்தொகுப்பில் சிறந்த கவிதை என்று முன்னுரையில், கவிஞர் கலாப்பரியாவினால் பாராட்டப்படும் 'முகங்கள் : கவனம்' கவிதையின் கடைசி வரிகள் வருமாறு:

உரசிப் போகும் மனோ முகங்களில்
எவன் சட்டைப்பையிலாவது
என் முகத்தின் பாகங்கள்
இருக்கின்றதாவென
தேடித்தேடி களைத்திருக்கையில்
இவன் அறிமுகமாகியிருக்கிறான்
சொந்த முகத்துடன்.

நாகரீகம் கற்றுத் தருகிறேன்.
நடைமுறையில் நளினமுடிகிறேன்.
யார்யாரோ வந்து
என் முகத்தைப் பறித்துப் போகையில்
இவன் முகத்தைக் கொஞ்சம் பறிக்க
எனக்கு மிருக்கும்தானே ஆர்வம்?

இந்த வரிகளைப் படிக்கும்போது, அதுவரை கவிதை எழுப்பிவந்த அனுபவ உணர்வுகள் சிதைந்து, இற்று நொறுங்கி அகல பாதாளத்தில் சரிந்து விழுவதைத் தவிர்க்கவியலவில்லை.

'நத்தைக்கட்டு நாரையின் மொழி' என்னும் கவிதை இவ்வாறு ஆரம்பிக்கிறது :

அந்த மொட்டைக் கழுக்குக்கு
பறக்கச் சிறகைக் கொடுத்த
கடவுள்
எனக்கும் கொடுத்திருக்கலாம்.

ஒரு வித்தியாசமான, மேலான அனுபவத்தைச் சொல்ல வருவன போன்று அமைந்துள்ள இந்த ஆரம்ப வரிகள். ஆனால், போகப்போக, கவிதையின் போக்கு சிதைந்து, எதையெல்லாமோ உள்ளே திணிக்க, குழப்பம்தான் மிஞ்சுகிறது. இவ்வளவுதான் என்னும் உணர்வும் எழுகிறது. இதுபோன்று இத்தொகுதியில் மேலும் சில கவிதைகளைக் கூறலாம்.

'அப்போதே... ' 'முன்பதிவு செய்யப்படாத என் முதல் ரயில் பயணம்', 'பயணம்', 'நாய்களைப் பற்றி ரொம்பவும்... ' என்று தொடங்கும் கவிதை - போன்றவற்றை ஓரளவில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். இப்படிக்கவிதைத் தொகுதிக்குப் பக்க எண்கள் போடப்படவில்லை. இதில், என்ன புதுமை இருக்கிறதோ தெரியவில்லை. ஒருவகையில் இது வாசகனுக்குத் தொல்லையே. மேலும், நிறைய எழுத்துப் பிழைகள். கொஞ்சம் கவனம் செலுத்தியிருக்கலாம்.

சாம்பல் காடு (கவிதைகள்)

ஆசிரியர் : சிபிச்செல்வன்

வெளியீடு : திருஞி

தொடர்புக்கு : சிபிச்செல்வன், பெரிய கொல்லப்பட்டி, மல்லசமுத்திரம், சேலம் 637 503 (1996)

பக்கங்கள் : 48; விலை ரூ. 15

சிபிச்செல்வனின் 'சாம்பல் காடு' தொகுதியில் முதல் கவிதை -

கிளி பாடி வருவதும்
குயில் கூவிப் பறப்பதும்
அவ்வக் காலங்களில்.
எங்கும்
எவ்வெப் போதும்
காகங்கள் கரைந்தொலிக்கின்றன.

கவிதையில் எந்த நெருடலும் இல்லை. ஆனால், தலைப்பு? - 'இசையும் இரைச்சலும்'. தலைப்பின்படி பார்த்தால் கிளியின், குயிலின் குரல்கள் இசையாக ஒலிக்கின்றன; காகங்கள் கரைவது இரைச்சலாகப்படுகிறது. கவிதை தரும் அனுபவ உணர்வுகளுக்கு இன்னொரு விதமான அர்த்தத்தைக் கொடுத்து விடுகிறது கவிதையின் தலைப்பு.

கிராமங்களிலும் சரி, நகரங்களிலும் சரி, அதன் திருட்டுத்தனங்களுடனும் சகலவிதமான அழுக்குகளுடனும் நமக்கு

மிகவும் அன்னியோன்யமான பறவையாகி விட்டது காகம். அதை வைத்து நம்மிடையே பலவிதமான நம்பிக்கைகள் வேறு. அதன் கரைதல் பலருக்கு இரைச்சலாக இருக்கலாம்தான். ஆனால், இயற்கையின் மீதும் பறவைகள் போன்ற ஜீவன் களித்ததும் அபரிமிதமான நேசிப்பை வைத்திருக்கும் சிபிச்செல்வன் போன்றவர்களுக்குக் காகம் கரைவது இரைச்சலாகப் படுவதை எவ்விதத்தில் புரிந்து கொள்வ தென்றுதான் தெரியவில்லை.

இயற்கையின் மீதான ஈடுபாடு, காலம்காலமாக நம் முன்னோர்களால் இயற்கை அழிக்கப்பட்டு வரும் கொடுமை, குழந்தைகள் மீதான ஈப்பு - இவற்றை சிபி கவிதை அனுபவங்களாகக் முயன்றிருக்கிறார். நெருடல் இல்லாத கவிதை மொழி கைகூடி வராததும் தன் அனுபவங்களைக் கவிதையாக்குவதில் ஏற்படும் குழப்பங்களும் சில கவிதைகளைச் 'சென்று தேய்ந்திருதல்' நிலைக்கு உள்ளாக்கி விட்டிருக்கின்றன.

'இடையறாத இசை', 'சோளக் கொல்லை பொம்மை' 'நிழல்களின் சப்தம்' போன்ற கவிதைகள் எவ்விதக் குழப்பமு மில்லாமல் வெளிப்பட்டுள்ளன.

'நிழல்களின் சப்தம்' கவிதையின் கடைசி வரிகள்,

வழி தவறிய பறவை
கூடு தேடி யலையும்
இரவெல்லாம்

என்பது. கலாப்பரியா தன் ஆரம்பகாலக் கவிதை யொன்றில்,

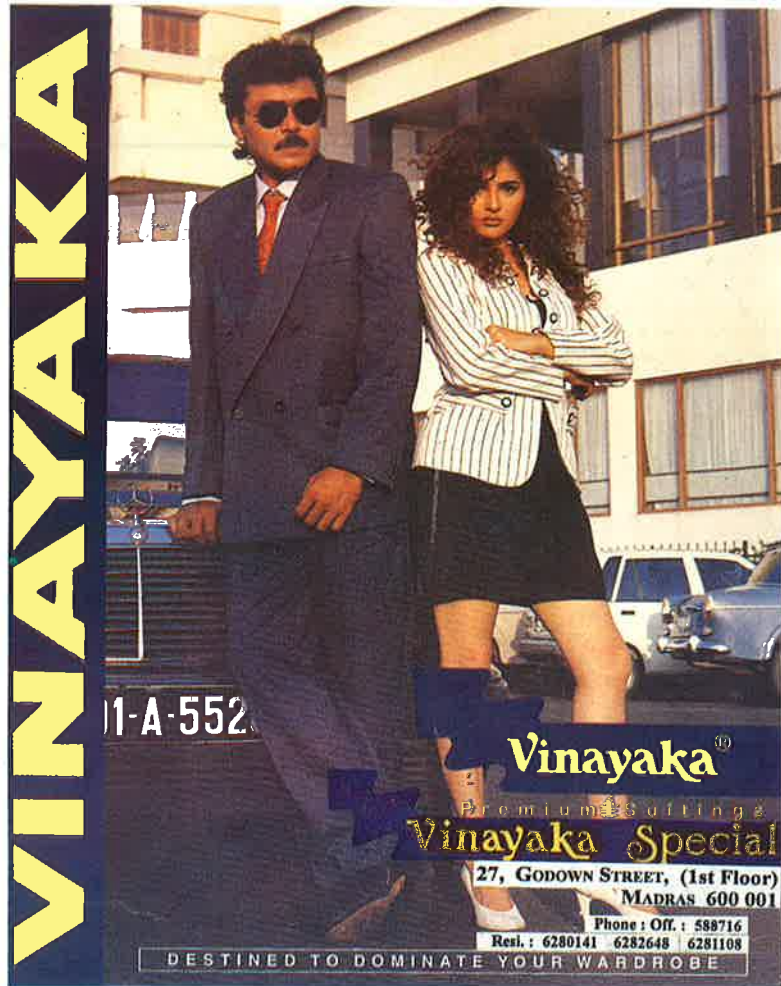
அந்திக் கருக்கலில்
இந்தத் திசைதவறிய
பெண்பறவை
தன் குஞ்சுக்காய்
கூட்டுக்காய்
அலைமோதிக் கரைகிறது...

என்று எழுதியிருப்பார். பறவைகள் போன்ற ஜீவன்கள், மனிதக் குழந்தைகள் போன்று தன் இருப்பிடம் தவறவிட்டு விட்டு அலைமோதித் திரியுமா? அல்லது இது கவிஞர்களின் மிகையான கற்பனைதானா?

இந்தத் தொகுதிக்கு பெருமான் முருகன் முன்னுரை எழுதியிருக்கிறார். குழந்தையை நினைத்து ஏங்கும் கவிதைகளில், 'மரபின் வீரம் மிக்க சூதம்' இருப்பதாகவும், 'இன்றைய கவிதைகளில் காணக்கூடாத பெரும் பேறு இது' என்றும் எழுதுகிறார். நேற்றைய கவிதை, அப்போது பழக்கத்திலிருந்து செய்யுள் அமைப்போடு தொடர்பு கொண்டதாக இருந்தது. அதனால், செய்யுளின் கூறுகளில் ஒன்றான சந்தமும் அதற்குத் தேவையான ஒன்றானது. இன்று உரைநடையின் காலகட்டம். எனவே, இன்றைய கவிதை உரைநடையின் கூறுகளைக் கொண்டதாக அமைகிறது. இது காலப்போக்கில் இயல்பாக நிகழும் மாற்றம். இதைப் புரிந்து கொண்டால், இன்றைய நவீன கவிதையின் அமைப்பில் நமக்குக் குழப்பமேதும் ஏற்படாது.

எழுத்துப் பிழைகள் அதிகமில்லாமல், இந்தக் கவிதைத் தொகுதியை வெளிக்கொண்டு வந்திருப்பது மனத்துக்கு மிகுந்த சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறது.

சின்னக்கபாலி

VINAYAKA

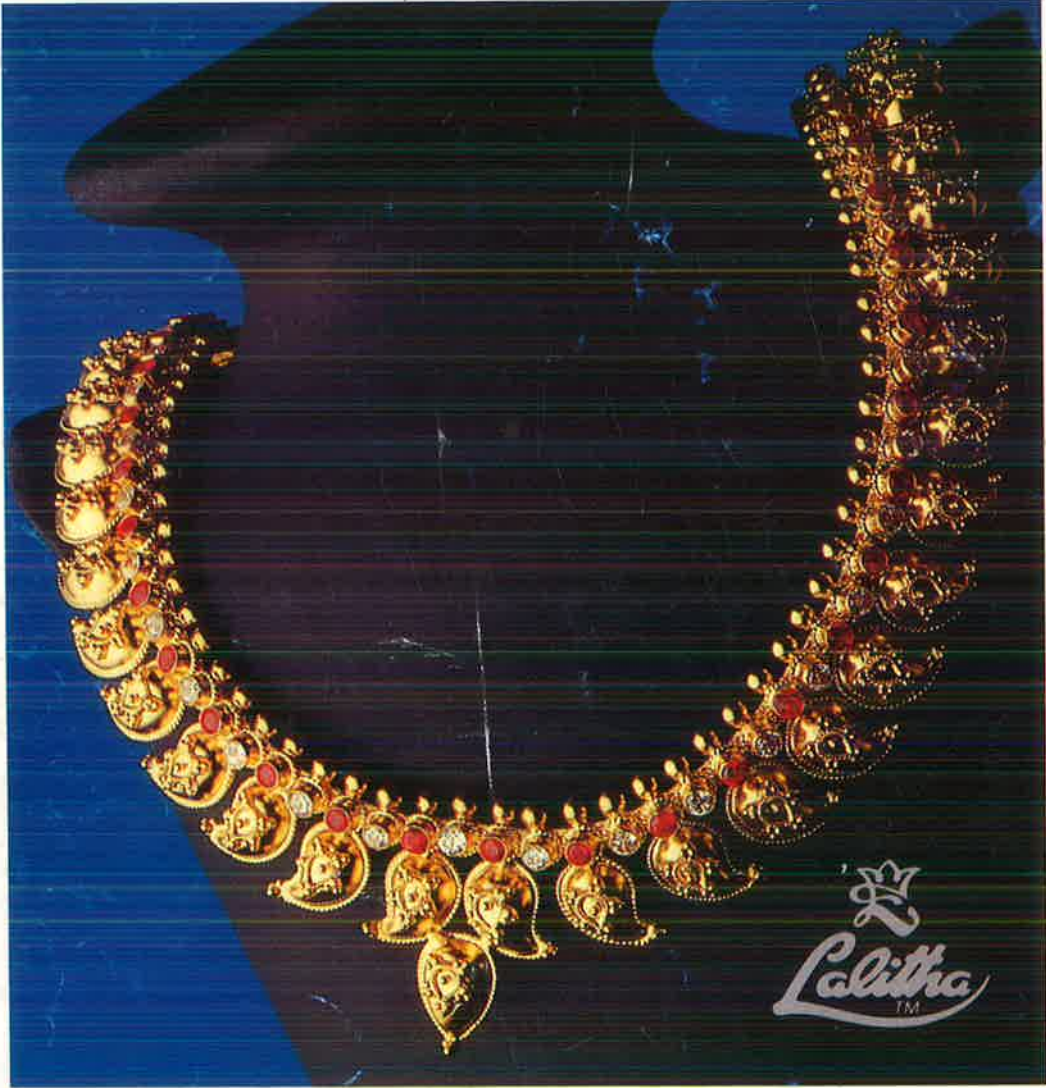
1-A-552

Vinayaka®
Premiums Tailoring
Vinayaka Special

27, GODOWN STREET, (1st Floor)
MADRAS 600 001

Phone : Off. : 588716
Resl. : 6280141 6282648 6281108

DESTINED TO DOMINATE YOUR WARDROBE

இமை

இமை புத்து இதை நோக்க
கண் சிறிட்டும் தங்க நடை